

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΙΖΑΜΠΕΛ ΚΟΡΕΪ

Ένα βρέφος τώρα ολοκληρώνει την ευδαιμονία της οικογένειας...

ΔΟΞΑ τώ Θεώ! κι' ένα γράμμα χωρίς θρήνους. Κάποιον πτόν του έχει να σου πη όποιος παίρνει στο χέρι χαρτί και μολύδι. Έρωτικές αποτυχίες, απογοητεύσεις, προδοσίες, αρρώστειες, πάσης μορφής δυστυχίες. Νέοι που παραπονιούνται γιατί πικρά τους είναι τα νείδια τους γέροι που θλιβούνται για τα γεράματά τους. 'Η ζωή στην πιο δυσάρεστη όψη της.

Αλλά να και μία φωνή αγαλλιάσεως. Σπάνιο το φαινόμενο. Μία κυρία που μας γράφει από επαρχιακή πόλη για να διαλαλήσει την ετυχία της. 'Επιστολή που θυμίζει πολλές σελίδες χρησιμότητας. Ατμοσφαιράει ειδυλλιακή άρωμα ανθρωπιάς, κατανόησης και καλωσύνης.

Δεν πρέπει να είναι νέα ή κυρία που μας γράφει. Νέος είναι ο γιός της. Τριάντα ετών σήμερα. Ζούσε μόνος στην Αθήνα κατά την περίοδο των σπουδών του. Καλά θα ήταν να γέμισε η επίσημη τη ζωή ενός νέου. Πιο ισχυρός απ' αυτήν ο έρωτας, διεκδικεί την πρώτη θέση στα ενδιαφέροντα των νέων ανθρώπων.

Φοιτητής αλλά και εραυτευμένος ο γιός της κυρίας. Είναι ο καλός φίλος. Αν έχετε πολλές εξαιρέσεις, μου τις λέτε. Μία φτωχιά κατωγά. Άνθος ελεύθερου έρωτα της μητέρας της. Αλλά ο έρωτας δεν ψάχνει τα μητρώα και τη βίβλο γενέσεως. Και κάνει πολύ καλά. Κανένας δεν είναι υπεύθυνος για τον τρόπο με τον οποίο τον φέρνουν οι γονείς του στη ζωή. Υπεύθυνος ο καθένας κι' η καθεμία είναι μόνο για τις δικές του πράξεις.

Τρελλά λοιπόν εραυτευμένος ο φοιτητής με την παλιό. Το κακό είναι ότι οι σπουδές τελείωσαν, όταν ο έρωτας βρισκόταν στην έντασή του. Τι γίνεται τώρα; Στην επαρχία του έπρεπε να στήσει ο απόφοιτος. Δεν είχε πια θέση στην Αθήνα. Στην επαρχιακή πόλη η μητέρα του, τα συμφέροντά του, το μέλλον του.

Υπάρχουν άνθρωποι που επαναστατούν και δίνουν μάχη με τη μοίρα τους. Υπάρχουν άλλοι που υποτάσσονται σ' αυτήν. Καθένας ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία, με την άγνοια, με τη νοοτροπία του. Δεν ανήκει στους επαναστάτες ο νέος. Τα μάχεται και πήρε το δρόμο της επιστροφής. Σκληρός ο χαρισμός. 'Ισχυρη παρηγορία τους έμενε η αλληλογραφία. Πικρά γράμματα πηγαιναν κι' έρχονταν. Έφτασε όμως και μία επιστολή που βύθισε το γέο σε απελπισία. Ούτε να φάει, ούτε να πιει, ούτε να κοιμηθεί, ούτε να μιλήσει.

Από το σημείο αυτό αρχίζει ο ρόλος της μητέρας. Βλέπει τα χάλια του γιού της και ανησυχεί. Τι να του συμβάλει; Αυτό το καταραμένο γράμμα! 'Αν το διάβαζε ίσως ν' ανακάλυπτε το μυστικό και να βοηθούσε το απελπισμένο της αγόρι. Δεν είναι στις συνήθειες της κυρίας να ψάχνει τσέπες που δεν της ανήκουν. Αλλά ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Έδώ δεν πρόκειται για περιέργεια. Πρόκειται να σώσει ένα πρόσωπο—το πιο αγαπημένο της πρόσωπο στη γη. Ψάχνει τσέπες, ψάχνει συρτάρια, ψάχνει κρυψώνες και ανασύρει την επιστολή. 'Η αποκάλυψη του μυστικού. 'Η κο-

πέλλα που του μεταδίδει την απόφασή της να τον αφήσει. Το σκέφτηκε πολύ, αλλά το αποφάσισε. Δε παίρνει άλλο. 'Ηταν πια καιρός να κλείσει το βιβλίο. Τέλος στο είδύλλιο. Και να τον αγαπά τόσο!... Όταν τον πρωτογνώρισε—έξομολογείται στο γράμμα της—ή αρχική σκέψη της ήταν να τον τυλίξει. Δεν είναι η μόνη.

Πολλά φτωχά κορίτσια σκέπτονται κατά τον ίδιο τρόπο. Το πλουσιόπαιδο είναι το ιδανικό-τους. Κι' όταν το συναντήσουν μετέρχονται τα πάντα για ν' αράξουν κοντά του. Για το τύλιγμα ξεκίνησε η κοπέλλα. Με την πάροδο όμως του χρόνου τον αγάπησε πραγματικά, τον αγάπησε δυνατά. 'Η δέ αγάπη την έκανε να δει ότι θα του έφανε δυσκολίες ή παρουσία της στη ζωή του. 'Επρε να μεγάλη απόφαση να τον αφήσει—μιας γράφει η μητέρα—γιατί δε μπορούσε να μη σ' ένα τίμιο σπίτι αυτή που είναι μόνη.

Τελεία στις σχέσεις το κορίτσι. 'Ο νέος πάλι εύρισκε λογικό το επιχείρημα της κοπέλλας. Σκεπτόταν ότι δε θα του επέτρεπε η μητέρα του να δώσει τ' όνομά τους σε κόρη τέτοιας προελεύσεως. Σεβόταν δε πολύ τη μητέρα του για να παντρευτεί χωρίς τη συγκατάθεσή της.

Αυτά τα στοιχεία εξακρίβρισε η μητέρα διαβάοντας το γράμμα. Δεν έμεινε άδραχη. Χωρίς να πη τίποτα στο γιό της, προσφασίτηκε ότι είχε κάποια υπόθεση, και μία και δυό βρέθηκε στην Αθήνα. Δρόμο παίρνει δρόμο αφήνει, ψάχνοντας να βοηθήσει τον αγαπημένο του αγοριό της. Πήγε στη διεύθυνση που σημείωνε ο φάκελλος της επιστολής. Της είπαν ότι άλλαξε σπίτι. 'Εφαγε τους δρόμους της Αθήνας. Κανένα αποτέλεσμα. Στο τέλος προσέφυγε σε έναν δικηγόρο αστυνομικό που κατάφερε να την ανακαλύψει.

Την είδε από μακριά η μητέρα. Παρακολούθησε επί αρκετές μέρες τις κινήσεις της. Τι κάνει, που πηγαίνει, ποιους βλέπει. Όταν πια έβλεπε ότι πρόκειται για ένα τίμιο κορίτσι, πήρε την απόφαση και χτύπησε την πόρτα της. Δεν έβρε ποιά πρόφαση βρήκε. 'Η κοπέλλα χωρίς να ξέρει ποιά είναι η επισκεπτοιά της, την ώδηγησε στο δωμάτιό της. «Δε μπορείς να φαντασθείς τη συγκίνησή μου όταν αντίγυλη φωτογραφία του γιού μου και μία άλλη μικρότερη στο κομοδίνο της...» Ποιός είναι αυτός ο νέος;—τη ρώτησε ύστερα από τις πρώτες τυπικές φράσεις. 'Ο άρα-δωνιαστικός μου—απάντησε το κορίτσι.

Και προσέθεσε:—Σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Διατηρώντας η κυρία την ψυχραιμία της, έκανε να την παρηγορήσει. Είστε νέα ακόμα, θα κάνετε τη ζωή σας—της είπε. Αλλά η κοπέλλα ήταν κατηγορηματική στην απάντησή της: 'Οχι δεν υπάρχει πια ζωή γι' αυτήν. Θάμνε πιστή στον αγαπημένο της. Δεν κρατήθηκε πια η επισκεπτορία. Της άνοιξε την αγκαλιά και της είπε:

—Είμαι η μητέρα του.

Χρειάστηκε αρκετή ώρα για να συνέλθουν κι' οι δυό από την ταραχή. 'Υστερα πήγαν στο θέμα. 'Η νέα επέμενε σε όσα έγραφε στην επιστολή της: ότι θα ήταν μία παραφροσύνη μέσα σ' ένα τίμιο σπίτι.

Επέμενε όμως κι' η μητέρα. Δεν υπήρχε ζήτημα. 'Οποια θέλει ας ήταν η προέλευσή της. Θα γινόταν ύψη της. 'Ετσι κάποιο πρωί, πεβρα και νύφη ξεκίνησαν για την επαρχία. 'Ηταν η μέρα που ο γιός θα επέστρεφε όργα τη νύχτα στο σπίτι του. «Έβαλα τη νύφη μου στο δωμάτιό του. 'Όταν ήρθ' εκείνος με φίλησε και πήγε στην κρεβατοκάμαρά του να βάλει την πυτζάμα του. 'Ανοίγοντας την πόρτα, βρέθηκε εμπρός στην αγαπημένη του. 'Ανοίγοντας την πόρτα, βρέθηκε εμπρός στην αγαπημένη του. 'Είναι αβύσσο να σάς περιγράψω το τί έγινε. Μετά το πρώτο τους φιλή, που κι' εγώ δεν έβρε ποση ώρα κράτησε, η:θον, με αγκάλιασαν κι' οι δυό, με φιλούσαν με χαϊδεύον χωρίς να μιλάει κανείς μας...»

Ο γάμος ύστερα από ένα μήνα. Ένα βρέφος τώρα ολοκληρώνει την ευδαιμονία της οικογένειας. Και συμπληρώνει η μητέρα: «Είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου».

Νομίζει κανείς ότι διαβάει κανένα από κείνα τα παλιά τρυφερά μυθιστορήματα. 'Η ετυχία που δεν έρχεται σαν δωρεά της μοίρας, αλλά είναι έργο του ανθρώπου. Άνθος της ανθρωπιάς, της στοργής, της αγάπης, της αγαθότητας. Άκόμα και άνθος της ευφύας. Χρειάζεται και ευφύα για να δεις το σωστό δρόμο. Μία μητέρα στριμμένη, με προλήψεις, με το μυαλό δυσκίνητο, με πείσμα, αντί να χτίσει το παλάτι της ετυχίας, θαχτεί την κόλαση, μέσα στην οποία θα ζούσαν τρία πρόσωπα τη δυστυχία τους. Σπών παράδεισός τους τώρα όλοι, χαίρονται τ' αγαθά της ζωής. Τρεις άνθρωποι ευτυχισμένοι κι' ένα μαρμό που μεγαλώνει στα χάδια τους.

Μας είναι τόσο σπάνια ή εικόνα της ευημερίας σ' αυτήν εδώ τη σελίδα, όπου κατά κανόνα ξεσπά ο ανθρώπινος πόνος, ώστε στεκόμαστε εμπρός στον πίνακα με συγκίνηση.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—'Απίστευτο! Ποιός παλιάνθρωπος κατάστρεψε τις καλές μου;

ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
—Με συγχωρείτε, έσείς είστε ή μαμά μου;

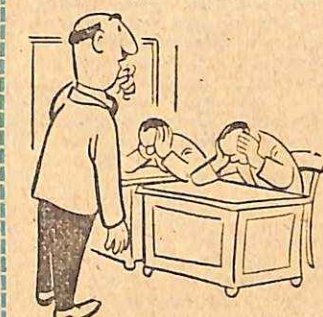

—Να γιατί μ' άρθεσες! Γιατί έσείς να κάμης ευτυχισμένο ένα κορίτσι!...

ΠΟΛΛΑ τα... διασκεδαστικά συνέβησαν κατά την περίοδο της ορμητικής έφου της αίσθησης. 'Ιδού ένα από τα πιο νόστιμα. 'Ο διευθυντής μιας επιχείρησης, έρωτα τον προϊστάμενο κάποιου τμήματος που είχε παρουσιάσει ενώπιόν του:

—Τι κάνουν οι δικό σου;—Εργάζονται πυρετωδώς, κύριε διευθυντά.

—Μηράβω! συγχάρει κατενθουσιασμένος ο διευθυντής. Και σε λίγο κατεβαίνει στο έιν λόγος τμήμα για να διαπιστώσει και αυτοπροσώπως την έντονη εργασία. Καί τι βλέπει; 'Από τους τρεις υπαλλήλους του γραφείου, οι δύο είχαν άκουμπήσει το κεφάλι τους στο χέρι, στριμμένο με τον άγκωνα, και βρισκότουσαν σε

κατάστασι άποχαυνώσεως, ενώ ο τρίτος είχε μισοεπλωθεί στον καναπέ. Δικαίως έκπληκτος, λοιπόν, άπευθύνεται στον προϊστάμενο:—Αυτό είναι που εργάζονται πυρετωδώς; του παρατηρεί εις ύφος επιτιμητικό. Με κοροϊδεύεις κι' άλλας;

—Δε σάς κοροϊδεύω καθόλου, κύριε διευθυντά. Απ' τη στιγμή έχουν και οι τρεις από 38 κι' άπάνω. Λοιπόν όρθως σάς είπα ότι εργάζονται πυρετωδώς! Και οι τρεις υπάλληλοι έστάλησαν άμέσως στα οπτικά τους, για να συνεχίσουν εκεί την... πυρετώδη εργασία τους.

*
ΟΙ 'Αθηναίοι την έψώνισαν κανονικά με τον κ. Δορυφόρο, που φέρνει τις βόλτες του γύρω από τον ευτυχή μας πλανήτη. Πολλοί είχαν εγκατασταθεί στις ταραχές, κατά τις ώρες της άναγγελμένης διευθέσεώς του, με την έλπίδα να τον δούν. Μεταξύ αυτών, φανατικός... δορυφορολάτρης, έ-

νας κύριος Δημητράκης, ήλικιωμένος κύριος, ο οποίος κάθε βράδυ έπαιρνε ένα ζευγάρι κυδάλια που είχε και έλεγε στο ευτράφες και μεσόκοπο έτερον του ήμισυ:

—Κατίνα, έγω πάω να ιδώ το δορυφόρο.

Αυτή ή άνοδος επανελαμβάνε τακτικά, μετά από 10ης και 12ης νυκτερινής. 'Οπότε, της κυρίας Κατίνας της έμπηκαν φύλλοι σ' αυτή. Τι δορυφόρος κάθε βράδυ; Και το τελευταίο βράδυ, λοιπόν, σ'αγ και άθερσα, άνεδαίνει στη ταραχή και βλέπει τον κ. Δημητράκη της με τα κυδάλια σπληνμένα στο φωτισμένο παρόνθρο μίας πολυκατοικίας, περί τα έκατό μέτρα μακρύτερα. Τόν πλησιάζει αιφνιδιαστικώς.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΔΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

—Τι κάνεις εδώ Δημητράκη;
—Ψάχνω για το δορυφόρο, δικαιολογείται μασοχημένα ο κύριος.
—Για να ιδώ κι' εγώ. Τού άρπάζει τα κυδάλια, τα κατευθύνει προς τη διεύθυνσή του... δ'ήθεν δορυφόρου και συλλαμβάνει το ενδιαφέρον θέαμα νεαρής υπάρξεως, που, εις κατάστασι νεγκλιζέ, κυκλοφορούσε άνυποπτος στο δωμάτιό της.

—Αυτός είναι ο δορυφόρος που παρακολουθείς κάθε βράδυ, Δημητράκη; Σά δε ντρέπεσαι παραλύμενε. Καί, φλεγόμενη εξ άγανακτισσεως, του κοπανεί τα κυδάλια στο άμαρτωλό του κεφάλι, συνοδεύουσα την τρυφερή της χειρονομία με τη δόληρη:

—Να και ο πύραυλος!

*
ΑΠΟ τα πιο σοφά ρητά είναι, χωρίς αμφιβολία, έκείνο το περίφημο «ούδεν κακόν άμηνές καλόν». Κι' άπόδειξή ή... γρήπη!

Πρό ημερών, φίλος έστειλε προς φίλον είδοποίηση για μία ενδιαφέρουσα κι' άλληθεια:

—'Αποκλείεται! Γιατί την... κρυπτοπέρασα ήδη στο πόδι! Και άφανε ένα... «γκούγκ» ύψιστης άνακατασκευής!...

*
Ο άνθρωπος βγαίνει κατά-δωμένος από το χειμερινό κοσμικό κέντρο, που έκείνο το βράδυ, ακριβώς, έγκαινιζε τη λειτουργία του. Τον ώρα που πατάει το πεζοδρόμιο, συναντάται με κάποιον γνωστό.

—Θεύτε, αγαπητέ.
—Θεύτε φίλτατε. Κι' έσείς έρχεστε;
—Μάλιστα, αγαπητέ. 'Εγώ έρχομαι. Πέστε μου, όμως, κάτι: κάνει τόσο πολλή ζέση μέσα;

—Καθόλου, φίλτατε.
—Και γιατί, αγαπητέ, έσθε τόσο ιδρωμένοι;
—Γιατί μόλις... πλήρωσα το λογαριασμό, φίλτατε! Και οι «φίλτατος» κάνει κανονικά μεταβολή, προς

το μέσο.

—Γρήπη; ρώτησε ο επισκέπτης.
—Προσέορτα, του έδήλησε άπαθώς ο οικοδεσπότης. Και άμολυσε πέντε βροντερά και αλλεπάλληλα ρητίσματα.

—Αλλά, από την ώρα που βγήκαν στο δρόμο, ο δίκας του κόπηκε ως διά μαγείας.

—Μα τι συμβαίνει; άπόρησε ο άλλος. Σε φούσε ο αέρας και θεραπευτικές;
—Κόλλο του εξομολογήθηκε εμπιστευτικώς.

—Τι κόλλο;
—Προσποιούμαι ότι βήχω για ν' άποφύγω τους άποχαριστικούς και τους άσπασμούς με τη γυναίκα μου!

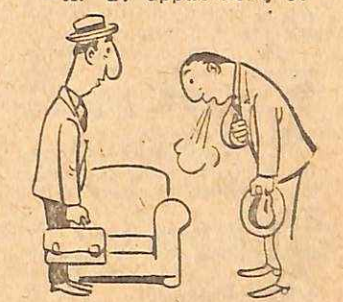
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ...

Καρδιολόγοι εξέχοντες, ού μιν κι' εύρυμαθείς έκάνανε στη χώρα μας μελέτες έμβριθεις και είπαν πως το έλαϊον ή το λαδάκι άλλως, δεν επιτρέπει στην καρδιά να λειτουργή άνωμαλως.

*
Μά δυστυχώς στην χώρα μας, όπου ή έλαία βάλλει, άνελλιπώς το έλαϊον τιμή παίρνει μεγάλη και την τιμή του βλέποντας την υπερβολική, κοντεύουν πλείστοι 'Ελληνες να γίνουν... καρδιακοί! 'Η λόγω υπερτιμήσεως, πολλοίς άφηνιζας, οι πάντες άπειλούμεθα με... συγκοπήν καρδιάς!

Και, μειδιών υπερηφάνως συνέχισε:
—Την είδες να έμφανιστή έστω και για μία στιγμή για να μου πη «άντιο»;
—'Οχι.
—'Ε, ούτε θα τη δής όσο θα κρατάν ο βήκας μου!

Κι' άν άρρωστησής σ'!

—Να και ο πύραυλος!

*
ΑΠΟ τα πιο σοφά ρητά είναι, χωρίς αμφιβολία, έκείνο το περίφημο «ούδεν κακόν άμηνές καλόν». Κι' άπόδειξή ή... γρήπη!

Πρό ημερών, φίλος έστειλε προς φίλον είδοποίηση για μία ενδιαφέρουσα κι' άλληθεια:

—'Αποκλείεται! Γιατί την... κρυπτοπέρασα ήδη στο πόδι! Και άφανε ένα... «γκούγκ» ύψιστης άνακατασκευής!...

*
Ο άνθρωπος βγαίνει κατά-δωμένος από το χειμερινό κοσμικό κέντρο, που έκείνο το βράδυ, ακριβώς, έγκαινιζε τη λειτουργία του. Τον ώρα που πατάει το πεζοδρόμιο, συναντάται με κάποιον γνωστό.

—Θεύτε, αγαπητέ.
—Θεύτε φίλτατε. Κι' έσείς έρχεστε;
—Μάλιστα, αγαπητέ. 'Εγώ έρχομαι. Πέστε μου, όμως, κάτι: κάνει τόσο πολλή ζέση μέσα;

—Καθόλου, φίλτατε.
—Και γιατί, αγαπητέ, έσθε τόσο ιδρωμένοι;
—Γιατί μόλις... πλήρωσα το λογαριασμό, φίλτατε! Και οι «φίλτατος» κάνει κανονικά μεταβολή, προς

το μέσο.

—Γρήπη; ρώτησε ο επισκέπτης.
—Προσέορτα, του έδήλησε άπαθώς ο οικοδεσπότης. Και άμολυσε πέντε βροντερά και αλλεπάλληλα ρητίσματα.

—Αλλά, από την ώρα που βγήκαν στο δρόμο, ο δίκας του κόπηκε ως διά μαγείας.

—Μα τι συμβαίνει; άπόρησε ο άλλος. Σε φούσε ο αέρας και θεραπευτικές;
—Κόλλο του εξομολογήθηκε εμπιστευτικώς.

—Τι κόλλο;
—Προσποιούμαι ότι βήχω για ν' άποφύγω τους άποχαριστικούς και τους άσπασμούς με τη γυναίκα μου!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Λίγες μέρες ἀφού ὁ ὑπολοχαγός Ἀλφρέ Ντυπερόλ μπήκε μετὰ τὸ λόγο του στὴ μικρὴ γεωμανικὴ πόλιν ποὺ εἶχαν καταλάβει, γλύτωσε μιὰ νέα Γερμανίδα ἀπὸ μιὰ ομάδα μεθυσμένων Γάλλων στρατιωτῶν, ποὺ τὴν τραβοῦσαν μαζὶ τους διὰ τῆς βίας. Τὴ συνόδεψε ὡς ἐπὶ ὡς τὸ σπίτι τῆς καὶ τὴν παρέδωσε στὴ μητέρα τῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξαναπῆγε νὰ τὴν δῇ. Καί, στοὺς δύο μῆνες ποὺ εἶμαι σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, τὴν ἐπισκεπτόταν καθημερινῶς.

Ὁ Ἀλφρέ ἦταν πολὺ νέος, ἡ Ἑμμα πολὺ ὁμορφιά. Δὲν ἄργησε λοιπὸν ν' ἀναπτέθουν.

Ὅταν εἶδνε, ὁ νέος τῆς ὑποσχέθηκε πὺς θὰ ἐξαγοράσει κοντὰ τῆς, ὅταν θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος, γιὰ νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του.

Καὶ κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του. Ὅσοι ἀπὸ μερικὸς μῆνες, ἡ Γερμανίδα Ἑμμα Σμιθ εἶχε γίγει σύζυγος τοῦ Γάλλου ὑπολοχαγοῦ Ἀλφρέ Ντυπερόλ.

Ἐγκαταστάθηκαν στὸ Παρίσι. Ἡ ζωὴ τους κυλοῦσε εὐτυχισμένη.

Καί, ἐσφινικά, μέσα στὴν τόση εὐτυχία τους, ἐξέσπασε τὸ δράμα!...

Ἐνα βράδυ, κάθονταν κοντὰ στὸ τῆκε. Ὁ Ἀλφρέ διηγοῦνταν διάφορες πολεμικὲς του περιπέτειες.

Ἡ ζωηρότερη ἀνέκδοτὸς σ' αὐτὸν ποὺ προσέχεται αὐτὴ τὴν πατρίδα σου, Ἑμμα! εἶπε κάποια στιγμὴ. Ἐκεῖ ἔχασα τὸ σπαθί μου.

Πὺς εἶναι αὐτό; τὸν ρώτησε ἡ γυναῖκα του.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἄρχισε τότε νὰ τὴν διηγῆται πὺς

εἶχε βρεθῇ ἀντιμέτωπος μ' ἕνα πανύψηλο Γερμανὸ στρατιώτη, ποὺ θέλησε νὰ τὸν πυροβολήσῃ. Πρόλαβε τότε νὰ τὸν τρυπήσῃ πέρα ὡς πέρα μετὰ τὸ ξίφος του...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τραβήξῃ ἔξω τὸ σπαθί μου, συνέχισε, γιὰτὶ ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ μετὰ χτύπησε κάποιος στὸ κεφάλι μ' ἕνα ὑποκόπανο. Ζαλίστηκε καὶ ἔπεσα ἀνίστοχτος...

Ὅταν ἐγὼν ἐγερθῆκα, στὸ κεφάλι τοῦ νοσοκομείου, ἡ θήκη κοιμήτορας διπλά μου, ἀλλὰ τὸ σπαθί μου εἶχε χαθῇ.

Θάχῃ μείνει μέσ' στὸ σάμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σκότωσες... εἶπε ἡ Ἑμμα, μετὰ λίγην τρεμουλιασμένη.

Κι' ἐγὼ αὐτὸ φαντάζομαι.

Ἡ Ἑμμα πέταξε τὸ κέντημά της.

Θυμᾶσαι αὐτὸ τὸ στρατιώτη ποὺ σκότωσες;

Ἀλφρέ: ῥώτησε.

Ὁ νομίζω πὺς τὸν βλέπω ἀκόμα μπροστά μου! Ἦταν ψηλός, με κατακόκκινον πρόσωπο... Θυμᾶσαι μάλιστα καὶ μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια; Εἶχε ἕνα μικρὸ σημεῖο ἀπὸ πληγὴ στὸ ἀπὸ πάνω χεῖρι.

Ἡ Ἑμμα τινάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι της.

Μὰ γιατί; μοὺ κάνεις ἀπὸ τὴν ἐρωτήσε; ἀπάντησε ὁ ἄντρας της. Μήπως ἦταν κανεὶς γνωστός σου;

Ἦταν... ἦταν... ὁ... Ἀλλ' ἡ νέα γυναῖκα δὲν ὑπόσχεσε ν' ἀποτελέσει τὴ φράση της, γιὰτὶ σωρὶστικὴ κε λήθησεν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ὑπολοχαγὸς ἔμαθε τὴν τραγικὴ ἀλήθεια: Ὁ ἀνὴρ ποὺ εἶχε σκοτώσει μετὰ τὴν ἰδίαν

τοῦ τὰ χέρια, ἦταν ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἑmmas! Τὸ σπαθί του βρισκόταν μέσα στὸ μπαούλο τῆς γυναίκας του. Τὸ εἶχε τυλιγμένο μετὰ τὸ ματωμένο χιτῶνι τοῦ μοναχικοῦ ἀδελφοῦ της. Καὶ τὸ παρέδωσε στὸν Ἀλφρέ, μετὰ μιὰ ματὰ γεμάτη ἀπό-γνωσι.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισε μιὰ ματωρικὴ ζωὴ γιὰ τοὺς δύο τους.

Ἐξακολούθησαν νὰ ζοῦνε στὸ ἴδιο σπίτι, ἀλλὰ δὲν τρώγανε πιά μαζὶ καὶ κοιμόνταν σὲ χωριστὲς κῆμαρες. Μετὰ τὸν καιρὸ μάλιστα, ἀποφάσισαν καὶ νὰ συναντηθοῦν.

Ἡ Ἑμμα δὲν ἐνοίγησε μὴνους ἐναντίον τοῦ Ἀλφρέ. Ἀλλὰ τῇ φαίνονταν ἀνυπόφορη ἡ ἰδέα ποὺ εἶχε γίγει γυναῖκα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σκότωσε τὸν ἀδελφὸ της.

Σιγὰ-σιγὰ μαρμαίνονταν, ἔλυναν... Ὁ ὑπολοχαγὸς δὲν προσέει. Καὶ πῆρε ἐσφινικά τὴν ἀπόφασή του, θέλοντας νὰ δώσῃ ἕνα τέλος.

Δίχως νὰ πῇ τίποτα στὴν Ἑμμα, ἐκτελεσε τὸ ὕψιστον ποῦ τὸ ὕψιστον ποῦ τὸν στείλουνε στὸ Ἀλγέρι. Ἡ αἴτησί του ἐγκρίθηκε, καὶ σὲ δύο βδομάδες εἶναι γιὰ τὴν Ἀφρική.

Ἐστειλε ἕνα γράμμα ἄπ' τὴ Μασσαλία στὴν γυναῖκα του, ἀναγγέλλοντάς της ὅτι πῶς τὴν ἀποφασίσει. Δὲν τῆς εἶνε καμμιὰ ἐξήγησι, δὲν τῆς εἶνε ἂν θὰ ἐξαγοράσει, δὲν τῆς εἶνε καθόλου λόγο γιὰ τὴ μελλοντικὴ ζωὴ τους.

Ὅταν πῆρε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἡ Ἑμμα κατάλαβε πόσο μεγάλῃ ἦταν ἡ κόλαση ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Ἀλφρέ... Σὲ μιὰ στιγμὴ, σκέφτηκε νὰ τρέξῃ κι' αὐτὴ κοντὰ του. Μὰ κάθε φορὰ ποὺ τ' ἀποσείριζε, δὲν εἶδε τὸ θάνατο καὶ τὸν προσηγορεύοντα. Οἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκαταλείπανε καὶ μιὰ βαθειὰ ἀπόγνωση ἀπλυνότανε τότε στὴν ψυχὴ της.

Ἐπὶ πέρασαν τρεῖς μῆνες. Τέλος, κάποιο πρωῒ, ἔνα ἐγγράφον τοῦ Ὑπουργείου τὴν πληροφοροῦσε πὺς ὁ ἄντρας της εἶχε σκοτωθῇ σὲ μιὰ μάχη μετὰ τοὺς Ἀλγερίνους. Συγχρόνως, τῆς στείλανε τὴν στολὴν του, τὸ σπαθί του, καὶ ἕνα γράμμα τοῦ γι' αὐτήν.

Τῆς δόξε γράφει δύο μέρες πρὶν ἀπ' τὴν μάχη. Ἐπὶ ἀγαπημένη μου Ἑμμα — τῆς εἶπε. Ὅταν θὰ λάβῃς αὐτὸ τὸ γράμμα μου, δὲ θὰ ὑπάρχῃ πιά στὴ ζωὴ. Σὲ μιὰ δυὸ μέρες, πρόκειται νὰ δώσω μετὰ μιὰ μεγάλη μάχη μετὰ τοὺς Ἰσχυρότερους ἀνταρτικὲς ομάδες. Πεισμένω αὐτὴ τὴν ἐννοία γιὰ νὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν παρουσίᾳ μου καὶ νὰ λυτρωθῇ ἀπ' τὴ ζωὴ, ποὺ μοὺ εἶχε γίγει ἐν' ἀφῶστον βάρος. Ἐπιθυμῶ νὰ πεθῶν καὶ ἐξῶ καὶ πὺς θὰ γίνῃ αὐτό...

Ἐκεῖνος ποὺ δὲ θὰ πῇ ψευδὲς νὰ σ' ἀγαπᾷ. Ἡ Ἑμμα κατάλαβε τότε πὺς ὁ θάνατος τοῦ Ἀλφρέ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ συγκαλυμμένη αὐτοκτονία.

Μετὰ τὸν ἀδελφὸ της, εἶχε χάσει τὸ μόνον ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε. Στὸ ἐξῆς θὰ ἦταν μόνη, ὁλομόνη στὸν κόσμο, μετὰ κοιμητισμένη τὴν καρδίαν της...

Σ. ΜΑΖΕΡΟΥΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρὰ σκηνίαν

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ὁ Ντίνος Ἡλιόπουλος καὶ ἡ Τζένη Καραζή, ποὺ ἀπεχώρησαν ἀπὸ τὸ θέατρο «Ἀκρόπολις», ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μικτὸ θέαμα, εἶχαν καὶ ἄλλους λόγους νὰ εἶναι δυσχερῆστοι μετὰ τὴν ἐπιχείρησι τοῦ θεάτρου.

Συγκεκριμένα γιὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου, οἱ φωτογραφίες τους ἦσαν τυπωμένες σὲ μικρὸ σχῆμα, ἀντίθετα μετὰ τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ μουσικοῦ θιάσου, ποὺ ἦσαν σὲ πολὺ μεγαλύτερο σχῆμα.

Στὸ μεταξὺ, τὸ τόσο ἰδιότυπο αὐτὸ σύστημα τοῦ μικτοῦ θεάματος, ποὺ μετὰ τὸ ἴδιο σχεδὸν μισθολόγιον, παρέχει στὴν ἐπιχείρησι τοῦ εὐεργέτη μιὰ σημαντικὴ ἐλαττώσεως τῆς φορολογίας. Ἐγνώσθη ὅτι πρόκειται νὰ καθιερωθῇ προσεχῶς καὶ τὸ θέατρο «Διάννα».

Τὸ θέατρο «Κυβέλης», ὅπου τὸ ἔργο «Στουράρα 288» δὲν εἶχε τὴν ἴδια τύχη μετὰ τὸ θερινὸ θέατρο τῆς οἰκίας Καραζή, ἐτοιμάζει καινούργιο ἔργο, μετὰ τὸ ἴδιο σύστημα τῆς κοσμητοποιομένης μουσικῆς.

Πρόκειται γιὰ ἕνα ὑποθετικὸ ταξίδι μ' ἕνα φανταστικὸ ὑπερκοσμοῦ καὶ μετὰ τὴν τίτλο «Ἐν πλῶ», ποὺ τὸ διαβιβάζει δι' ἀλεπούλῃα σπαρταριστὰ ἐπεισόδια.

Ἡ Μαρίνα Ἀρσέν, ποὺ γύρισε ἀπὸ μιὰ μεγάλη περιοδείαν της στὰ Σκανδιναυικά κράτη, ὅπου παρρηκολούθησε ἐπὶ ἕνα μῆνα ἔργα τοῦ Ἰμεν, διατηρεῖ τὴν πρὶν ζωηρὰ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν ποὺ τῇ εἶνε ἐκεῖ.

Ἡ διαλεχτὴ πρωταγωνίστρια τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου θὰ ἐξαφύγη μετὰ τὴν γιορτὴν γιὰ τὸν Στρογγύλη, ὅπου θὰ παίξῃ τὴν «Ἑντα Γκάμπλερ» στὸ ἐκεῖ κοσμητικὸ θέατρο, σύμφωνα μετὰ τὴν πρότασιν ποὺ τῇ εἶνε, μετὰ τοὺς ἐξαιρετικούς.

Στὸ θέατρο «Κοτοπούλη» ἐτοιμάζεται μιὰ μεγάλη θαυρικὴ παράστασις τῆς σχολῆς Τράγκα, ὑπὸ τὴν προεστῆσαν τῶν πρὶν καὶ Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης.

Στὴν παράστασιν αὐτὴν, ποὺ θὰ περιλαμβάνῃ παιδικὴ χορωδία καὶ παιδικὸ μπαλέτο, θὰ λάβουν μέρος 30 παιδιά.

Στὰ μουσικὰ πρῶτα τοῦ Γιώργου Οἰκονομίδου καὶ τοῦ Ἀθηναίου, ποὺ ἀρχίσαν μετὰ τὴν ἀφῶστον ἀπὸ τὴν περασμένη Κυριακὴν πρόκειται νὰ διεξαχθοῦν ἐνδιαφέροντες διαγωνισμοὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χειμερινῆς περιόδου.

Ἡ μαῦρη τραγουδίστρια τοῦ τσίρκου «Μεντάν», ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸν τσίρκο καὶ νὰ μείνῃ ἐδῶ γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμικὰ κέντρα.

Σ' ἕνα ἄλλο ἐπίσης κοσμικὸ κέντρο πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ μιὰ στὰρ τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου ἡ Μαρίκα Ρέκ, ποὺ εἶχε σημειώσει προπολεμικὰ μεγάλες ἐπιτυχίες στὴς γερμανικὲς ὁπερέτες μαζὶ μετὰ τὸν Βίλνυ Φρίτς καὶ τὸν Βίλνυ Φόρστ.

Ἡ Μαρίκα Ρέκ παρουσιάζεται τώρα σ' ἕνα ποικίλον νοῦμερο χοροῦ καὶ τραγουδιοῦ, ὡς ἀτραξιόν.

Μετὰ τὴν Ἀδελφὴν, τὴ γνωστὴ μπριόζα τραγουδίστρια, ποὺ παρρηκολούθησε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα τὸ «Τρίτη-τῆς», κομπολαρισμένο βέβαιον, ἐτοιμάζει πραγματικὸ «Τρίτη-τῆς» καὶ ἡ γνωστὴ ἀπὸ τὴς ἐμφανίσεις της στὸ «Περσικὸν» χορεύτρια Μάρθα Καραγιάννη.

Στὴν «Ἰλιάδα» ποὺ πρόκειται νὰ γυρισθῇ στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸν Ρώσο σκηνοθέτη Ὀγκάκοφ, θὰ πρωταγωνιστήσουν δύο Ἑλληνίδες, ἡ Ἀλεξάνδρα Λαδικοῦ, ποὺ θὰ ὑποδυθῇ τὴν Ὁρατίαν Ἐλένη καὶ ἡ Ἀλίκη Βαυλιουκλάκη, ποὺ θὰ παίξῃ τὴν Κασσάνδρα.

Ἡ Εὐα Στυλ πρὸς τῆς ἐπιστροφῆς της στὴν Ἀμερικὴ, ἠχογράφουσε σὲ δίσκον μιὰ σειρά ἀπὸ ὠραϊοτάτα βλαδικὰ τραγούδια, στὰ ὁποῖα σημειώνει ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχία.

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΑΠΠΑΣ

Σ' Εἰς ἀπὸ τὴς ὠραιότερας τοποθεσίας τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας — ἀντικρῦ — ζῶντας τὸ Στάδιο, τὴ θάλασσα τοῦ θαλαρρικοῦ ὁρμου καὶ τὴν Ἀκρόπολιν — βρίσκεται τὸ Ζάππειον. Μαζὶ μετὰ τὸ διπλὸν τοῦ Ἑθνικοῦ Κήπου, ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερον πράσινον πνεύμονα τῆς Ἀθήνας καὶ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια τὴν μοναδικὴν πνευμονοειδῆ ἑκτασίαν μέσα στὴν πόλιν.

Στὸ μέσο τῆς πράσινης αὐτῆς περιοχῆς προβάλλει τὸ ὠραῖο κτίριον τοῦ Ζαππείου, ὁφειλόμενον ἐν τῇ γενναιοδωρίᾳ δύο μεγάλων ἐθνικῶν εὐεργετῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Κωνσταντινίου Ζάππα. Γιὰ τὸ κτίριον τοῦ Ζαππείου εἶχαμε γράφει σὲ παλαιότερον σημεῖον. Στὸ σημερινὸν θ' ἀσκοληθοῦμε μετὰ τοὺς δύο δωρητὰς τοῦ Ζαππείου, ποὺ πρόσφεραν μιὰ ἀνεκτίμητη ὑπηρεσίαν στὴν Ἀθήνα μετὰ τὴν δαρεῖα τους.

Ἀν δὲν εἶχε γίγιναι τὸ Ζάππειον ἐν τῇ θέσιν ἐκείνῃ, ποὺ ἦταν ἕνα χωράφι ὅπου σπέρναν κριθάρη, ἡ περιοχὴ θὰ εἶχε οἰκοπεδοποιηθῇ, καὶ θὰ βλέπαμε σήμερον ἀντὶ τοῦ πάρκου τοὺς τετραγώνους τοιμητίνους ὁγκούς τῶν πολυκατοικιῶν. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς οἱ δύο Ζάππες πρόσφεραν μιὰ μεγάλη ὑπηρεσίαν στὴν πρωτεύουσαν καὶ παρρηκολούθησαν μιὰ ἐξαιρετικὴν θέσιν ἀνέμερα σ' ἐκεῖνους, ποὺ ἐφτίχοντες τὴν Ἀθήνα.

Ἀπὸ τοὺς δύο Ζάππες, μεγαλύτερος ἦταν ὁ Εὐαγγέλης. Γεννήθηκε τὸ 1800 στὸ Λαμβοδὸ τῆς Ἡπείρου. Στὸ χωριὸ τοῦ ἔμαθε λίγα γράμματα ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡλικίαν 13 χρόνων ἀπὸς τὸ πατρικὸν σπιτί γιὰ ν' ἀκολουθῇ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ποὺ ἀπὸ μικρὸς εἶδεκεν μεγάλη κλίση σ' αὐτό.

Ἐπὶ τὸν ποταμὸν τοῦ Ἀλφειοῦ, ποὺ εἶχε μείνει γιὰ ἐφῆτα χρόνια φοιτῶν σ' ἕνα κάστρο κοντὰ τὸ Γιάννενα, ὅταν ὁ μὲν ἀρχιστὴν ἡ ἐλληνικὴ ἐπανάστασις οὐκ ἔρχετο ἡ καρδίαν τοῦ ἐκπαίδευτο Εὐαγγέλη γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας. Καὶ πόλεμος ὁπλοὺς στὴν πρώτη γραμμῇ σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐπανάστασεως. Ἐν τῇ πρωτοπαλῇ (ὕψιστος) τοῦ Μάρκου Μπότσαρη καὶ ἐπειτα πῆγε μετὰ τὸν Καραϊσκάκη.

Γιὰ τὴν ἀνδρεία, ποὺ εἶδεκεν τὸν διάστημα τοῦ ἀγῶνα καὶ τὴς ἐθνικῆς ὑπηρεσίας, ποὺ εἶχε προσφέρει, ἐπὶ τὸ βαθμὸν τοῦ ταξίαρχου καὶ ὅταν τελειώσῃ ἡ ἐπανάστασις τοῦ παρρηκολούθησε ἐθνικὲς γαίες, ὅπως καὶ σὲ ἄλλους ἀγωνιστὰς τῆς πρώτης γραμμῆς. Καὶ τότε ἦταν ἡ φήμη καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ Εὐαγγέλη Ζάππα, ὡς ὁ ἐκθὺς εἶχε πάρει τὴν μὲν τὸν αἰχμάλωτον καὶ εἶχε δεικνύει τὴν περιουσίαν τοῦ στὸ Λαμβοδὸ.

Ὅταν ὁ μὲν τελειώσῃ ὁ πόλεμος καὶ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα, ὁ Ζάππας προτίμησε ἀντὶ τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ, ποὺ θὰ ἦταν γι' ἀρκετὰ χρόνια καθιδουλομένη σὲ ἀδράνεια, τὴν δόξαν σὲ ἄλλους τοῖς. Τὸ ὄνειρόν του ἦταν νὰ πλουτίσῃ καὶ νὰ χρησιμοποίησιν τὴν περιουσίαν του γιὰ τὸ ἔθνος. Ἀφῆκε, λοιπὸν, τοὺς στρατιωτικὰς βαθμοὺς καὶ τὴς ἐθνικῆς γαίας καὶ ἔφυγε τὸ 1831 γιὰ τὴν Ρουμανίαν.

Πρὶν ὅμως ἐκκινήσῃ, πῆγε στὸ χωριὸν τοῦ, τὸ Λαμβοδὸ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν εὐχὴ τῆς μάνας του, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸν εἶχε γυρίσει στὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν.

Ἐπὶ, μετὰ τὴν εὐχὴν τῆς μάνας του καὶ μετὰ τὴν ἀφῶστον θέλησιν νὰ ἐργασθῇ, ἔσπεσε ὁ Ζάππας στὸ Βουκουρεστί. Στὴν ἀρχὴ ἔκανε ἐκεῖ τὸν γιατρόν. Εἶχε ἀποκτήσει μερικὰς χειρουργικὰς γνώσεις στὸ διάστημα τῆς ἐπανάστασεως, βοηθῶντας συχνὰ τὸν ἐμπειρικὸν γιατρόν τῶν στρατοπέδων καὶ συμπαιδίαν τὸν Πέτρο Παναγιώτου.

Ἐπὶ τὴν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, γράφει ἕνας βιογράφος του, κόσμιος καὶ αἰδῶν τὴν συμπεριφορὰν, δὲν ἐδράσανε διὰ τῶν προσόντων τούτων νὰ γίνῃ οἰκείος μετὰ τὰ ἐκλεκτότερα ὀνόματα τῆς Δακτικῆς πρωτεύουσας καὶ ἰδίως μετὰ τῶν ἀρχόντων, οἵτινες καὶ τὴν ἐλληνικὰ ὠμίλον τότε καὶ ἐσπμνύνοντο νὰ ἔχωσι σχέσεις μετὰ Ἑλλήνων ἀγωνιστὰς, οἷος ἦτο ὁ Ζάππας.

Στὴς γνώσεις ποὺ ἔκαμε μετὰ τοὺς πλουσίους τοῦ Βουκουρεστίου, ὁ Ζάππας παρρηκολούθησε ὅτι τὰ χτήματα τῶν πρὶν παρρηκολούθησε καὶ τὰ καλλιέργειαν γινόνταν μετὰ τὸν πόλεμον, ἐν τῇ πλούσει γιὰ τῆς Ρουμανίας, ἀν καλλιέργειαν ἐπιστημονικὰ, μποροῦσε ν' ἀποδῶς τεράστια κέρδη. Ὁ ἴδιος εἶχε διδαχθῇ ἀρκετὰ πράγματα γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ καλλιέργειαν τῆς γῆς στὸ διάστημα τῆς ἐπανάστασεως, ἀπὸ ἕνα συμπαιδίον τοῦ φιλέλληνα καὶ σπουδαίου Γάλλου γεωπόνου, ποὺ εἶχε κατεθῇ νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴς γεωπονικὰς γνώσεις ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ὁ Ζάππας ἀπὸ τὸν φιλέλληνα συμπαιδίον τὸν ἀρχιστὴν νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ στὰ χτήματα ἑνὸς ἐλληνικοῦ μοναστηρίου, ποὺ νοίκιασε γιὰ μιὰ τριετίαν. Καὶ τότε ἦταν ἡ ἐπιστημονικὴ καλλιέργειαν, ὡς μετὰ σὲ λίγα χρόνια τὰ εἰσοδήματα καὶ ὁλοῦ οἱ πλούσιοι γαιοκτήμονες τῆς Ρουμανίας ζήτουσαν τὸν Εὐάγγ. Ζάππα νὰ τοὺς καλλιεργῇ καὶ νὰ συντηροῦνται μὲ τὸν καὶ τὸν 14 χρόνια νεότερον ἐξῆς δελφόν τοῦ Κωνσταντίνου Ζάππα. Οἱ δύο ἐξῆς δελφοὶ εἶμουν στενὰ συνδεδεμένοι ἀπὸ οἰκὸν τῇ ζωῇ. Καὶ χάρι τὴν εὐφροσύνην τῶν ἐργατικότητων καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν τοὺς πνεύματός τους, βρέθηκαν νὰ μερικὰ χρόνια πᾶμλουτοι, μετὰ δὲ τοὺς ἀπῆλθαν ἐκτάσεις.

Ἐπὶ οἰκίαν τῶν Ζάππα, γράφει ἕνας σύγχρονός τους, κατ' ἐστὶν πολυτελεστον, κομψότερον καὶ ἀνετώτερον πολλῶν ἡν-

μονικῶν μεγάρων. Εἰς αὐτὸ ἐφίλοξενήσαν ἡμέρας καὶ ἀσπαστῶν ἐπὶ τῆς κατοχῆς τῶν ὁμογενῶν, ὡς ἐπῆρτον οἱ ἡμέτεροι τῆς Μολδοδολαχίας...

Ἀλλὰ τὸ μέγαρον τῶν δύο ἀγαθῶν ἡνερῶν ἦταν πάντοτε ἀνοικτὸ σὲ ὅσους θὰ κατέφευγαν ἐκεῖ καὶ θὰ ζήτουσαν τὴ βοήθειάν τους. Ἀπείρες εἶναι οἱ εὐεργεσίες ποὺ ἔκαναν σὲ ὄλους εἰς ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς τους, ἰδίως στοὺς Ἑλλήνες. Ἀλλὰ ἀντιλαμβάνονταν πὺς κάποιος νέος μποροῦσε νὰ προοδεύσῃ, τὸν βοηθοῦσαν μετὰ τὰ μέσα. Μόνον στοὺς τεμπέληδες δὲν εἶδον τίποτα, λέγοντάς τους:

— Κι' ἐμεῖς πᾶμφοιτοὶ ἀρχίσουμε τὴν ἐργασίαν μας. Ἐκάνουμε τὴν περιουσίαν μας μετὰ τὸν ἰδῶτα τοῦ προσώπου μας. Μιμηθεῖτε τὸ παράδειγμα μας καὶ ἀσφαλῶς θὰ γίνετε πλούσιοι...

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴς μικρότερες εὐεργεσίας οἱ δύο Ζάππες ἀποφασίσαν νὰ κάνουν μεγάλες δωρεὰς καὶ νὰ διαθέσωσιν τὴν τεραστίαν περιουσίαν τους γιὰ τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος. Γιὰ τὸ σκοπὸν, μάλιστα, αὐτὸ ἀποφασίσαν νὰ μείνουν ἀνυπαντῆτοι.

— Πρέπει νὰ μείνῃ ἀνυπαντῆτος ἀπὸ οἰκονομικὰς φροντίδας, εἶπε ὁ Εὐαγγέλης Ζάππας, διὰ νὰ δύνηται νὰ ἐξυπηρετήσῃ καλῶς τὴν ἀγαπημένην μου πατρίδα τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ συμπλήρωνε ὁ ἐξῆς δελφὸς τοῦ Κωνσταντίνου:

— Τὸ ὄνομά μας, ἀντὶ νὰ τὸ διακρίνωμεν μετὰ τὴν οἰκονομίαν, ἀς τὸ διακρίνωμεν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ἀνθρωπότητος αἱ ἀγαθαὶ μας πράξεις ὑπὲρ αὐτῆς...

Καὶ οἱ δύο ἐξῆς οὗτοι ἐθνικοὶ εὐεργετὰς ἔκαναν μεγάλες δωρεὰς, τόσο στὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα τους τὴν Ἡπείρον, ὅσο καὶ σὲ διάφορα μέρη τοῦ Ἑλληνικοῦ — στὴν Ἀδριανούπολιν, τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἄλλου — κτίζοντας σχολεῖα, ὀρφανοτροφεία καὶ ἄλλα φιλανθρωπικὰ κασπητήματα.

Μετὰ τὴν ἀφῶστον τοῦ Εὐαγγέλη Ζάππα, ποὺ πέθανε τὸ 1865, ἔλαβε ὁλόκληρη τὴν περιουσίαν τοῦ στὸ ἑλληνικὸν κράτος. Ἐνα μέρος τῆς περιουσίας τοῦ χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰ χτισθῇ τὸ

Τὸ ὠραῖο κτίριον τοῦ Ζαππείου, ποὺ ὀφείλεται εἰς τὴν γενναιοδωρίαν δύο μεγάλων ἐθνικῶν εὐεργετῶν, τοῦ Εὐαγγέλη καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Ζάππα.

Κατὰστημα τῶν Ὀλυμπίων — ποὺ ὀνομάστηκε κατ'ὸν Ζάππειον ἀπὸ τὸ ὄνομα τῶν δωρητῶν — καὶ ποὺ προορίζονταν γιὰ ἐκθέσεις γεωργικῶν καὶ βιομηχανικῶν προϊόντων.

ΛΕΥΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Δάφνη Δασκαλίδου, μιά πεντάμορφη ἀδελφή νοσοκομείου, πού ἐργάζεται στό νοσοκομείο «Ο Ἅγιος Ματθαῖος», ἔχει ἐρωτικές σχέσεις μέ τόν γιατρό Ἀνδρέα Πλατινᾶ. Μία νύχτα φέρνουν στό νοσοκομείο ἕναν ἐτοιμοθάνατο, τόν χημικό Γιάννη Βολίδη, θύμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς τόν χειρουργεῖ ἀμέσως καί εἰδοποιεῖ τή μηνηστική του Βολίδη, τή Μαίρη Κόντου. Ὁ καθηγητής Λάντικας ἐξήγησε στή νέα ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός της θά ἔμενε παράλυτος. Ἡ Δάφνη ἦταν ἐξή χρονῶν, ὅταν ὁ πατέρας της ἔφυγε ἀπό τὸ σπίτι τους· κι ὅπως ἔμαθε ἀργότερα, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της δὲν ἦταν ἡλικία γυναικα. Μία θεὰ της κατόπιν πῆρε τὴ Δάφνη σὺν σπῆτι της. Ἡ νέα δούλευε σκληρά καὶ τὸ βράδυ σπουδάζε. Ἐπειτα μέ τὴ βοήθεια της Μίκας, μιάς συμπαθήτριας της, προσελήθη ὡς νοσοκόμος στὸν «Ἅγιο Ματθαῖο». Ἐτσι γνώρισε τὸ χειρουργό Ἀνδρέα Πλατινᾶ, πού τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ πού θά τὴν ἐπαίρει, χωρίζοντας ἀπὸ τὴ γυναικα του. Μὰ ἡ Δάφνη διατάζει καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ βάζεσαι. Τὸ Ιατρικὸν συμβούλιο πού ἔβγαλε γιὰ τὸ Γιάννη Βολίδη ἐπικύρωσε τὴ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ Λάντικα πού εἰδείνε ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ Μαίρη Κόντου: Ὁ τραυματίας θά ἔμενε παράλυτος γιὰ ὅλη τὴν ζωὴν. Ἡ ὁλοκλήρη καὶ ἡ Δάφνη σὺν σπῆτι της καὶ τῆς μιλῶσε γιὰ τὴ ζωὴ της καὶ τὸ παιδί της. Ὑστερὰ τὴν παρακάλεσε νὰ σκεφθῇ πρῶτα, πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ βασίσῃ τὴν εὐτυχία της στὸ συντομία μιάς ζωῆς. Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς, βλέποντας τοὺς διαταγμούς της Δάφνης ἐπείσε σχέσεις μέ τὴν συνάδελφόν της, τὴ Μίκαν. Στὸ μεταξὺ ὁ Λάντικας ἀρραβωνιάστηκε μέ τὴ Μαίρη Κόντου καὶ ἔφυγαν γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Δάφνη ἀρνῆθηκε νὰ γίνῃ γυναικα τοῦ Ἀνδρέα καὶ ἐκείνος ἐπείσε σχέσεις μέ τὴ Μίκαν. Τὸ βράδυ ἔφεραν στό νοσοκομεῖο τὸν ὁλοκλήρη ἀναίσθητο. Εἶχε ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ ἀνοίγοντας τὴν φλέβα της. Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς ἦταν σὲ κάποιο κέντρο, καὶ τὴ Μίκαν ὅταν εἰδοποιήθηκε, ἔτρεψε ἀμέσως κοντὰ στὴν ἐτοιμοθάνατη γυναικα του καὶ τὴν ὀκίστηκε πῶς δὲν ἀναποῖσε τὴ Μίκαν, παρὰ μόνον αὐτήν. Ἐτσι ἡ ὁλοκλήρη σὺν σπῆτι της καὶ τὴν πλάτη της Δάφνης καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ἐμεινε ἡ Δάφνη λίγα δευτερόλεπτα, σὰ ριζωμένη στὴ θέσι της, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τί βαθύτερη σημασία μπορούσαν νὰ ἔχουν αὐτὰ τὰ λόγια. Στὸ τέλος ὁλοκλήρως τοὺς ὤμους της:

— Τί σ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα ὅλα; αὐτά; — Καὶ πιστεύεις πῶς ἐμένα μ' ἐτρεψες σὲ φυγή; — Ἐγώ; Τὰ ἴδια τὰ πράγματα σ' ἐτρεψαν σὲ φυγή, εἶπε ἡ Δάφνη. — Ἐνὰς καυχασμὸς τῆς ἀποκρίθηκε. — Τὰ ἴδια τὰ πράγματα, ἔ; Πολὺ καλά! Ἐνὰ μόνον σου λέω: Πίσω ἔχει ἡ ἀχλάδα τὴν οὐρά της. — Καί, μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πού ἀντιλαλοῦσαν σὰν ἀπειλή, γύρισε τὴν πλάτη της Δάφνης καὶ ἀπομακρύνθηκε. — Ἐμεινε ἡ Δάφνη λίγα δευτερόλεπτα, σὰ ριζωμένη στὴ θέσι της, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τί βαθύτερη σημασία μπορούσαν νὰ ἔχουν αὐτὰ τὰ λόγια. Στὸ τέλος ὁλοκλήρως τοὺς ὤμους της:

— Σ' ἔχω παρακαλέσει ν' ἀφίσης τ' ἀστεία μαζί μου. — Δὲν εἶναι διόλου ἀστεῖο. — Εἶναι ἡ ψυχολογική στιγμή. Ἐξ ὅλλου, δὲ μιλῶ στὸν ἀέρα. Θυμᾶσαι πολὺ καλὰ, ὅτι ὁ Λάντικας σὲ κῦτταξε μέ πολλὴ ἐνδιαφέρον.

— Τί κουταμάρες λές; πέταξε ἡ Τασούλα, πού παρεννοσκοῦσαν στὴ συζήτηση. — Ὁ Λάντικας χάλασε τὸν ἀρραβῶνα του μέ τὴν Κόντου ἐπειδὴ δὲν τὸν ἔβλεπε ἡ πρόικα. Καὶ βάζεις μετὰ τὸ νοῦ σου πῶς μπορεῖ νὰ παντρευτῇ μέ τὴ Δάφνη πού εἶναι ἀπέντηρη;

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Μίκαν, καὶ ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια της: — Ὅλα γίνονται. Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶναι κι' ἀπορροιατὸ νὰ γίνῃ νόμιμη σύζυγος. — Ἀ ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, ἀποκρίθηκε ἡ Τασούλα σοδρά. Ἄν εἶναι ὁμοῦ γιὰ φιλανδία, γιατί ἐκείνη νὰ μὴ διαλέξῃ κανένα πρὸ νέο;

Ἡ Μίκαν ὁμοῦ ἔκοψε τὴ συζήτηση μέ μιά εἰρωνική φράση: — Ἐξέχασα! Ἡ Δάφνη ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ κἀν μιά μεγάλη θυρία. Νὰ γίνῃ ὁ παρόντορος ἀγγελος κάποιου ἀποτυχημένου. Θὰ γίνῃ κυρία Σιναιῶν. Νὰ μὴ τὸ θυμηθῇτε... Ἐκτὸς πιά ἂν ἡ αὐτοθυρία της φτάσῃ στὰ ἄκρα καὶ τὴν σπρώξῃ νὰ παντρευτῇ μέ τὸ Γιαννάκη Βολίδη.

Στὰ λόγια αὐτά, ὅλες οἱ νεαρές ἀδελφές ἐξέσπασαν σὲ γέλια. Τὴν ἄλλη στιγμή ὁμοῦ ντοσάθηκαν γιὰ τὰ γέλια τους καὶ σκόρπισαν, σὰν ἕνα σμάρι πεταλούδες. Κι' ἡ Δάφνη ἐκείνη στὴ Μίκαν. Ἐξ ὁλοκλήρως:

— Γιὰ τελευταία φορὰ σοῦ ἀπαντοῦναι ν' ἀσχολῆσαι μ' ἐμένα!

Κοῦνησε ἡ Μίκαν τὸ κεφάλι της. καὶ μιά κακὴ λάμψη πέρασε στὰ μάτια της: — Καλὰ, καλὰ, ἀποκρίθηκε, μέ χεῖλη σφιχτά. Νομίζεις τώρα πῶς ἐσὺ θοιάμβου- σες καὶ ἐγὼ πῶς παρέδωκα τὰ ὅπλα, ἔ; — Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇς. Ποιὸς εἶναι ὁ δικός μου θρίαμβος; — Ἐνὰς θρίαμβος κοῦτάς. Ἐσὺ ἔκανες τὸ κακὸ, διέλυες τὴν οἰκογένεια τοῦ Πλατινᾶ καὶ κατάφερες στὸ τέλος νὰ βγῇς στὸν ἀέρα, νὰ εἶσαι ἐπιστήθια φίλη μέ τὸ θύμα σου, μέ τὴν ὁλοκλήρη. — Τί σ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα ὅλα; αὐτά; — Καὶ πιστεύεις πῶς ἐμένα μ' ἐτρεψες σὲ φυγή; — Ἐγώ; Τὰ ἴδια τὰ πράγματα σ' ἐτρεψαν σὲ φυγή, εἶπε ἡ Δάφνη. — Ἐνὰς καυχασμὸς τῆς ἀποκρίθηκε. — Τὰ ἴδια τὰ πράγματα, ἔ; Πολὺ καλά! Ἐνὰ μόνον σου λέω: Πίσω ἔχει ἡ ἀχλάδα τὴν οὐρά της.

Καί, μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πού ἀντιλαλοῦσαν σὰν ἀπειλή, γύρισε τὴν πλάτη της Δάφνης καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἐμεινε ἡ Δάφνη λίγα δευτερόλεπτα, σὰ ριζωμένη στὴ θέσι της, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τί βαθύτερη σημασία μπορούσαν νὰ ἔχουν αὐτὰ τὰ λόγια. Στὸ τέλος ὁλοκλήρως τοὺς ὤμους της:

— Λόγια στὸν ἀέρα, συλλογίστηκε. Τώρα δὲ μπορεῖ πιά νὰ κἀν τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶναι πραγματικὴ λατρεία στὴ γυναικα του κι' εἶναι βεβασία πῶς κατὰ βῆθος τὴν ἀγαποῦσε πάντα, ἀκόμα κι' ὅταν ἦταν ξετρελλανμένος

— Τότε: — Ἀθελὰ της ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση. Τὴν κῦτταξε σοδρά στὰ μάτια.

— Ἀδερφοῦλα Δάφνη. Ἡ Μαίρη ἔφυγε, ἀποφασισμένη νὰ μὴ ἐξαγαγρῶσιν σ' ἐμένα, τὸ ἔξω. Κάτι μὴ λέει ὁμοῦ μέσῃ μου πῶς τώρα θά ἔλθῃ σ' ἐμένα. Τὴν εἶδα στὸν ὕπνου μου. Τὸ ἔξω πῶς μέ συλλογίζεται... Κοιμήθηκα πολὺ καὶ σκέφτηκα πολὺ σὺν τὸν καιρὸ. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τί σκέφτηκα;

— Καὶ βέβαια θέλω, τοῦ ἀποκρίθηκε κι' ἐνοίωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγεται ἀπὸ συμπόνια.

— Τώρα, ὅπου καὶ νὰ εἶναι, πρόκειται νὰρθῇ κι' ὁ Λάντικας, δὲν εἶναι ἔτσι; — Δὲν ἔξω... δὲν ἔξω ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, τρομογμένη.

— Πῶς δὲν ξέρεις; Κι' αὐτὸς πῆρε ἄδεια γιὰ ἕνα μῆνα, μὴ εἶπαν. Πέρασε ὁ μῆνας του.

— Τί σκέφτηκες, λοιπόν; — Σκέφτηκα νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ δοκιμάσῃ πάλι μιά χειρουργικὴ ἐπέμβασι μαζί μου.

— Μὰ αὐτὸς θά στὸ πῇ ἂν εἶναι ἀνάγκη, πρόφερε μέ ἀγωνία ἡ κοπέλλα. — Ἐβγαλε μέσα ἀπὸ τὰ σκεπασμάτα του ἕνα βιβλίο. Διάβασε ἡ Δάφνη μέ ἀπορία τὸν τίτλο:

«Κατάγματα τῆς σπονδυλικῆς στήλης». Τῆς χαμογέλασε πονηρά: — Ἀπορείς πού τὸ νῦρα, ἔ;

— Λιγάκι. — Μοῦ τόφερε κάποιος φίλος μου, πού ἦλθε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ.

— Τοῦ τὸ ζήτησες καὶ στῶφερε; — Ἀκριβῶς. Δὲν ὑπάρχει πρὸ μαρτυρικὸ πρᾶγμα γιὰ ἕναν ἄνθρωπο μορφωμένο παρὰ νὰ βοίσκεται στὸ σκοτάδι. Ἡ τακτικὴ πού ἀκολουθοῦσε οἱ γιατροὶ στὸ νοσοκομεῖο αὐτό — καὶ μὴ φαίνεται πῶς γίνεται σ' ὅλα τὰ νοσοκομεία — νὰ μὴ φωτισθῇ τὸν ἀσθενή γιὰ τὴν κατὰστασίν του, εἶναι ἀλέθρια.

— Ἀνὸ ἐκατομύρια!... — Ο ΦΑΚΟΣ

μαζί μου. Ἦταν ἕνα μεθύσι πού τοῦ πέρασε. Τὴ Μίκαν δὲν τὴν ἀγάπησε ποτέ. Δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ ὄπλο γιὰ νὰ κἀν κακὸ τῆς δυστυχισμένης τῆς Θάλειας. Μονάχα ἂν τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινὰ, θά ἦταν ἐπικίνδυνη. Δὲν τὴν ἀγαπᾷ, κι' ἔτσι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ἐνὰς μόνον εἶναι πραγματικὰ δυστυχισμένος τώρα ἐδῶ μέσα: ὁ Γιαννάκης Βολίνης.

«Τὴν περιμένω»

Ὁ Γιαννάκης τὴν ὑποδέχτηκε μέ μάτια ἀστραφταν ἀπὸ διέγερσι.

— Ἀδερφοῦλα Δάφνη, τῆς εἶπε, μέτρησα τίς μέρες... Σὲ πέντε μέρες πρέπει νὰ βρισκῇται ἐδῶ. Τὴν περιμένω.

Ἡ καρδιά της κοπέλλας πάγωσε. Τόσον καιρὸ πού βοισκόταν σὲ κατὰπτυν ὁ νεαρὸς ἀνὰπτης, τῆς ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν πῶς δὲν τὴ θυμῶταν πιά τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του. Καὶ τώρα ἔβλεπε τῆς φανέρωνε πῶς δὲν εἶχε σταματήσει οὔτε στιγμή νὰ τὴ συλλογίζεται.

Προσπάθησε νὰ κερδίσῃ χρόνον, κάνοντας τὴν ἀφορημένη.

— Μὰ πέρασε κιόλας ὁ ἕνας μῆνας; Τῆς εἶδει ἕνα ἡμερολόγιο. «Ποιὸς ἔχει ἀπὸ ποῖα ζήτησε ἕνα ἡμερολόγιο», συλλογίστηκε ἡ Δάφνη.

— Τί λέει ἐδῶ; ρώτησε ζωηρά. Τρεῖς Μαρτίου. Στὶς πέντε ἔφυγε ἡ Μαίρη, θυμάσαι;

— Πού νὰ θυμᾶμαι; — Ἐγὼ ὁμοῦ θυμᾶμαι πολὺ καλὰ. Ἦταν ὁκτὼ Φεβρουαρίου. Ἀρα;...

— Σούγραψε στὸ μεταξὺ; τὸν ρώτησε. Κοῦνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὅχι. Τὸ ἤξερα πῶς δὲ θά μουγράφε. Καὶ τὸ ἤξερα πῶς ἔφυγε, ἐπειδὴ δὲ μπορούσε νὰ μέ βλέπῃ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν.

— Τότε: — Ἀθελὰ της ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση. Τὴν κῦτταξε σοδρά στὰ μάτια.

— Ἀδερφοῦλα Δάφνη. Ἡ Μαίρη ἔφυγε, ἀποφασισμένη νὰ μὴ ἐξαγαγρῶσιν σ' ἐμένα, τὸ ἔξω. Κάτι μὴ λέει ὁμοῦ μέσῃ μου πῶς τώρα θά ἔλθῃ σ' ἐμένα. Τὴν εἶδα στὸν ὕπνου μου. Τὸ ἔξω πῶς μέ συλλογίζεται... Κοιμήθηκα πολὺ καὶ σκέφτηκα πολὺ σὺν τὸν καιρὸ. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τί σκέφτηκα;

— Καὶ βέβαια θέλω, τοῦ ἀποκρίθηκε κι' ἐνοίωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγεται ἀπὸ συμπόνια.

— Τώρα, ὅπου καὶ νὰ εἶναι, πρόκειται νὰρθῇ κι' ὁ Λάντικας, δὲν εἶναι ἔτσι; — Δὲν ἔξω... δὲν ἔξω ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, τρομογμένη.

— Πῶς δὲν ξέρεις; Κι' αὐτὸς πῆρε ἄδεια γιὰ ἕνα μῆνα, μὴ εἶπαν. Πέρασε ὁ μῆνας του.

— Τί σκέφτηκες, λοιπόν; — Σκέφτηκα νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ δοκιμάσῃ πάλι μιά χειρουργικὴ ἐπέμβασι μαζί μου.

— Μὰ αὐτὸς θά στὸ πῇ ἂν εἶναι ἀνάγκη, πρόφερε μέ ἀγωνία ἡ κοπέλλα. — Ἐβγαλε μέσα ἀπὸ τὰ σκεπασμάτα του ἕνα βιβλίο. Διάβασε ἡ Δάφνη μέ ἀπορία τὸν τίτλο:

«Κατάγματα τῆς σπονδυλικῆς στήλης». Τῆς χαμογέλασε πονηρά: — Ἀπορείς πού τὸ νῦρα, ἔ;

— Λιγάκι. — Μοῦ τόφερε κάποιος φίλος μου, πού ἦλθε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ.

— Τοῦ τὸ ζήτησες καὶ στῶφερε; — Ἀκριβῶς. Δὲν ὑπάρχει πρὸ μαρτυρικὸ πρᾶγμα γιὰ ἕναν ἄνθρωπο μορφωμένο παρὰ νὰ βοίσκεται στὸ σκοτάδι. Ἡ τακτικὴ πού ἀκολουθοῦσε οἱ γιατροὶ στὸ νοσοκομεῖο αὐτό — καὶ μὴ φαίνεται πῶς γίνεται σ' ὅλα τὰ νοσοκομεία — νὰ μὴ φωτισθῇ τὸν ἀσθενή γιὰ τὴν κατὰστασίν του, εἶναι ἀλέθρια.

— Ἀνὸ ἐκατομύρια!... — Ο ΦΑΚΟΣ

— Ὑπάρχει λόγος, τοῦ ἐξήγησε ἡ νεαρὴ ἀδελφή, γελαστῇ. Ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει ἱατρικὴς γνώσεις. Λοιπὸν, ὅταν ἀρχίσουν νὰ τοῦ ἐξηγοῦν, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἄσχημα, νὰ σχηματίσῃ μιά ἐσφαλμένη ἐντύπωσιν καὶ ν' ἀγωνίῃ ἄδικα.

— Ἡ μεγαλύτερη ἀγωνία εἶναι τὸ σκοτάδι, εἶπε ὁ Γιαννάκης ἐκνευρισμένος. — Ὅταν ζῆς μέσα σ' αὐτὸ τὸ μυστήριον, φοβάσαι τὸ πᾶν. Δὲν ξέρεις τί ἔχεις νὰ φοβῇς. Ἐνῶ ἀντίθετα, ἂν καθήσῃ ὁ γιατρός ὑπομονητικὰ καὶ σοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις, τότε ξέρεις κι' ἐσὺ τί πρέπει νὰ φοβάσαι.

Μιά ἐρώτησι ἀνέβαινε στὰ χεῖλη τῆς κοπέλλας. Μιά ἐρώτησι φοιχτή:

— Κι' ἂν ὅλα καταδικάζουν τὸν ἀσθενή; Κι' ἂν δὲν ὑπάρχῃ σωτηρία;

Δὲν τὴν πρόφερε. Ὁ ἀρρωστος ὁμοῦ τὴν διάβασε στὰ μάτια της καὶ χαμογέλασε πικρά:

— Ἀκόμα κι' ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἐλπίδα, ἀδερφοῦλα Δάφνη, εἶπε μέ συγκίνησι. Ἀκόμα κι' ἂν ὁ ἀρρωστος εἶναι σὰν κι' ἐμένα, πού ὅλα τὰ καταδικάζουν.

— Πῶς ὁ λὸς αὐτοῦ διαμαρτυρήθηκε ἀπὸ ἐπαγγελματικὸ καθῆκον.

Τῆς χάιδεψε τὸ χεῖρ μέ μιά κίνησι ὀλιμμένη.

— Δάφνη, διάβασε αὐτὸ τὸ βιβλίο, καὶ κατὰλόβα πολλά. Ἐρῶ πῶς εἶμαι κατὰ ἐννεπταεννία τοῖς ἐκὰτ καταδικασμένος νὰ μένω παράλυτος σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ. Τὸ ἔρω καλὰ. Κι' ὁμοῦ, ὑπάρχει μιά ἐλαχίστη πιθανότης νὰ γιαιτρευτῶ μέ ἐγχείρησι. Εἶναι μιά πολὺ δύσκολη ἐγχείρησι, πού κανένας χειρουργὸς σχεδὸν δὲν τὴν ἀναλαμβάνει. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀρρωστοῦ κρέμεται σὲ μιά τρίχα. Ἄν πετύχῃ ὁμοῦ, εἶναι ἡ σωτηρία. Αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι θὰ παρακαλέσω τὸ Λάντικα νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Δὲν θά τὴν ἔκανε ἂν ὑπάρχε κάποια ἐλπίδα; ρώτησε ἡ Δάφνη ταραγμένη.

— Ὅχι. Εἶναι μιά ἐγχείρησι δραματική, εἶπε ὁ νέος. Ἐγὼ ὁμοῦ θά τὸν ἐκδίσω νὰ τὴν ἀναλάβῃ. Θὰ τοῦ ὑπογράψω χαρτὶ ὅτι δέχομαι ὅλους τοὺς κινδύνους. Εἶναι μιά μέθοδος, πού δὲ δοκιμάστηκε ἀκόμα καλὰ. Γι' αὐτὸ δὲν τὴν ἀναλαμβάνουν οἱ χειρουργοί.

— Θέλεις νὰ γίνῃς πειραματόζωο; — Ὅπως δὲ. Θὰ τὸ καταλάβῃς κι' ἐσὺ πῶς εἶναι ἡ μὴν πιθανότης γιὰ μένα νὰ ζήσω. Δὲν τὴν θέλω τὴ ζωὴ ἂν πρόκειται νὰ τὴν περάσω ἔτσι καρφωμένος στὸ κρεβάτι.

Μιά ἐρώτησι ἔξφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς κοπέλλας:

— Τὴ ζωὴ τὴν καταλαβαίνεις μόνον δειμένη μέ τὴ Μαίρη;

Τὴν κῦτταξε κάπως παραξενεμένος καὶ τῆς ἀποκρίθηκε:

— Σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι τὴν ἀγαπῶ πάρα πολὺ. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲ θά μπορούσα νὰ ζήσω χωρὶς τὴ Μαίρη...

Μιά δαγκωματὶα στὴν καρδιά της... Ἐνὰς κόμπος στὸ λαιμὸ της, μιά προσευχή:

— Θεέ μου, κάνε νὰ γυρίσῃ κοντὰ του μέ ἀγάπη ἡ κοπέλλα πού ἀγαπᾷ.

— Ὅλα αὐτὰ πέρασαν γρήγορα μέσα της. Ὁ Γιαννάκης τὴν κῦτταξε μέ συγκίνησι.

— Τί σκέπτεσαι, ἀδερφοῦλα Δάφνη; — Ἄν δὲ δεχτῇ μέ κανένα τρόπο ὁ καθηγητὴς νὰ κἀν τὴν ἐγχείρησι;

— Τότε ἔχω κι' ὅλην μιά σάνιδα σωτηρίας; Ὅσα παρακαλέσω τὴ Μαίρη νὰ μέ πάρῃ νὰ πάμε στὴν Εὐρώπη. Ἐρῶ ποιὸς εἶναι ὁ καθηγητὴς πού ἀναλαμβάνει αὐτὴς τὴς ἐγχειρήσεις. Βοίσκεται στὸ Παρίσι. Θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ πάμε στὸ Παρίσι. Ἡ Μαίρη εἶναι πλούσια. Ἐνὰ ταξίδι στὸ Παρίσι δὲν πρόκειται νὰ τὴ φτωχύνῃ. Ταξιδεύει τόσο συχνὰ γιὰ ἀναψυχή, ἂς ταξιδεύῃ καὶ μιά φορὰ γιὰ χατῆρ μου.

— Ἀοχίσε νὰ μιλᾷ τώρα μέ πιὸ πολλὴ ἔξωσι.

— Ἀδερφοῦλα Δάφνη. Δὲ μπορεῖ νὰ μὴ ἀρνηθῇ αὐτὴ τὴ χάρι ἡ ἀρραβωνιαστικίαν μου. Ξέρεις τί θά τῇ πῶ; Νά, ἔτσι θά τῆς μιλήσω, τίμια: «Μαίρη, ἀγάπη μου, θά τῇς πῶ. Ἀς μιλήσουμε λογικὰ. Δὲν εἶναι δυνατό νὰ δέσῃς τὴ ζωὴ σου μ' ἕνα παραλυτικὸ. Ὅσο καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷς, τὸ ἔξω πῶς ἀντιμετωπίζεις μέ φρίκη σου αὐτὴ τὴ σκέψιν. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκαιον. Καὶ νὰ τὸ ἤθε-

λεις, καὶ νὰ μοῦ τὸ ζητοῦσες ἐσὺ νὰ παντρευτοῦμε, ἐν γνώσει μας, ὅτι θά μένω ἔτσι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, δὲ θά τὸ δεχόμουν. Τὸ καταλαβαίνεις πῶς θάπρεπε νὰ εἶμαι τέρας γιὰ νὰ τὸ δεχτῶ. Πάλι ὁμοῦ, δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Γι' αὐτὸ, λοιπόν, μιά κι' ὁ καθηγητὴς Λάντικας δὲν ἀναλαμβάνει ἐδῶ τὴν ἐγχείρησι, πάμε στὸ Παρίσι. Θὰ ἐξοδέψῃς βέβαια πολλὰ χρήματα καὶ θὰ κουρασθῇς στὸ ταξίδι μ' ἕνα ἀνάπτη. Πάρε μαζί σου φυσικὰ ἕνα νοσοκόμο, ἕνα γερὸ ἄντρα, πού θά μπορῇ νὰ μέ βοηθήσῃ. Κἀνε αὐτὴ τὴ θυρία γιὰ μένα. Θὰ εἶναι ἡ τελευταία πού θά σοῦ ζητήσω. Ἄν πετύχῃ ἡ ἐγχείρησι, θά παντρευτοῦμε καὶ θά σοῦ ἐπιπρώσω τὴ θυρία σου μέ τὴν ἀγάπη μου. Ἄλλο τίποτε δὲ σοῦ λέω. Ἄν πάλι δὲν πετύχῃ, τότε θά πεθάνω. Ἡ ἀποτυχία σ' αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι σημαίνει θάνατο. Λοιπόν, μέ τὴ θυρία σου θ' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴς τύψεις νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς. Θὰ φύγω ἐγὼ, εὐλογώντας τ' ὄνομα σου ὡς τὴν τελευταία μου στιγμήν.

Πρόφερε τρέμοντας σύγκομος αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἀπάνω στὴν παραχτῇ του ἔπιασε τὸ χεῖρ τῆς Δάφνης καὶ τὸ σφίγγε. Λὲς κι' ἦταν αὐτὴ ἡ ἀρραβωνιαστικίαν του, λὲς καὶ τὴν παρακαλοῦσε αὐτὴ νὰ κἀν τὴ θυρία.

Ἡ Δάφνη δὲν ἀποκρίθηκε. Δὲ μπορούσε νὰ μιλήσῃ. Τὰ δάκρυα τὴν ἐπνίγαν.

Τὸ κατὰλαβε ὁ Γιαννάκης καί, σὰν νὰ ἔβλεπε ἀπὸ δεινὸν, τῆς εἶπε, μέ μάτια βουρκαμένα κι' αὐτὸς:

— Κλαῖς, ἀδερφοῦλα;... Δὲν κάνει. Ἐσὺ βλέπεις κάθε μέρα τὸν πόνο. Ἐμαθες τώρα νὰ τὸν νιώθῃς. Πιὸ εὐτυχισμένη θά ἦσιν ἂν δὲν τὸν καταλαβαίνεις.

— Ἄλλοτε δὲν τὸν καταλαβαίνα, τοῦ εἶπε, προσπαθώντας νὰ στερεώσῃ τὴ φωνή της.

— Καὶ τί σ' ἔκανε νὰ τὸν καταλάβῃς; Δὲν ἦταν προετοιμασμένη ἡ κοπέλλα γι' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Δὲν τὸ εἶχε σκεφτῇ καλὰ-καλὰ οὔτε ἡ ἴδια, ἀπὸ πότε εἶχε ἀλλάξῃ ὁ χαρακτήρας της, ἀπὸ πότε δὲ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ της τὸ κέντρο τοῦ κόσμου, ἀπὸ πότε ἔμπαινε στὴν ψυχολογία τὸν δυστυχισμένον καὶ πονοῦσε κι' αὐτὴ μέ τὸν ἑνὸ πόνο.

— Ποιά άλλη χάρι θέλεις; τὸν ρώτησε γιὰ τὴν ξεφύγι ἀπ' αὐτό.
— Δεῦτε λοιπὸν χάρι: Νὰ μοῦ τὸ πῆς ἀμέσως, τὴν ἴδια στιγμή, ὅταν μάθης πὼς ἐπέστρεψε ὁ καθηγητής.

— Μὰ θὰ τὸν δῇς κι' ἐσύ.
— Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ μπορεῖ νάρθῃ ἀπὸ δῶ μετὰ δυὸ-τρὲς μέρες ἀπὸ τὴν ἀφίξι του στὴν Ἀθήνα. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ τοῦ μιλήσω ἀμέσως. Ἐχασά τὸν ὕπνο μου μ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία. Ἄν δὲ τοῦ μιλήσω, δὲ θὰ ἡσυχάσω.

— Καλὰ, τοῦ ὑποσχέθηκε, θὰ σοῦ πῶ μόλις τὸν δῶ.

— Καὶ τρίτη χάρι! Μάθε ἂν ὑπάρχῃ κανένα ἄλλο σύγγραμμα γιὰ τὴν περίπτωσί μου καὶ ζήτησέ μου χρήματα γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἀγοράσῃς.

— Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ, τοῦ ὑποσχέθηκε πάλι.

— Καὶ τώρα, κάνε τὸ τηλεφώνημα, τῆς εἶπε ἀποφασιστικά.

Τὸν κύτταξε μὲ φόβο.

— Τώρα; ἀποκρίθηκε ἀπρόθυμα.

— Σούρωσε τὰ φρούδια του.

— Τώρα. Γιατί;

— Μὰ εἶναι ἄκόμα νωρίς. Μεσολαβοῦνε πέντε μέρες, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς σου τουλάχιστο.

— Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς μου, ναί. Ποῦ ξέρεις, ὅμως; Μπορεῖ νὰ γυρίσῃ αὐριο... Μπορεῖ νὰ γυρίσῃ κιόλας...

— Σταμάτησε, προμαγμένος ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ λόγια καὶ γέλασε νευρικά:

— Τί λέω; Ἄν εἶχε ἐπιστρέψῃ, θὰ τὸ ἤξερα. Ἐλα, πάρε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο καὶ ρώτησε.

Δὲ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἡ κοπέλλα. Μὲ κρύα καρδιά πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ σκημάτισε τὸν ἀριθμὸ πού τῆς υπαγόρευε ὁ Γιαννάκης Βολίνης.

Μετὰ δύο-τρία δευτερόλεπτα, μιὰ γυναικεῖα φωνὴ ἀκούστηκε:

— Ἀλλό...

Ἡ καρδιά τῆς κοπέλλας σταμάτησε. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ λέξι μονάχα, ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς, μόντως πὼς ἡ ἴδια ἡ Μαίρη Κόντου κρατοῦσε τὸ ἀκουστικὸ στὴν ἄλλη ἄκρη. Τὰ χεῖλη τῆς πέτωσαν. Δὲν ἤξερε τώρα πῶς τὴν πῆ.

Ἡ Γιαννάκης τὴν κύτταξε ἀνυπόμονα.

— Μίλησε, λοιπόν, τῆς ψιθύρισε. Γιατί δὲ ρωτᾷς;

Μὲ φωνὴ τορμουλιασθὴ ἔκανε ἡ κοπέλλα τὴν ἐρώτησι:

— Σὰς παρακαλῶ, πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ ἡ δεσποινὶς Κόντου;

Μὲ τὴν ξενικὴ τῆς, ἐπιτηδευμένη προφορά, ἀποκρίθηκε ἡ ἴδια ἡ κοπέλλα:

— Ἐδῶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ δεσποινὶς Κόντου. Ποιά εἰσθε, παρακαλῶ;

Πάλι κοκκάλωσε γιὰ μιὰ στιγμή ἡ Δάφνη, καὶ πάλι ἔνοιωσε τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη καρφωμένα πάνω της μὲ ἀγωνία.

Ἡ ἀπελπισία τῆς ἐδόσε θάρρος. Μὲ τὸ φυσικώτερο ὕψος τοῦ κόσμου, ἀποκρίθηκε:

— Ἄ, δὲν ξέρετε τίποτα; Δὲν ἔχετε εἰδήσεις; Ἰσως ν' ἀργήσῃ. Πολὺ καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ...

— Σταμάτησε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη, ἡ φωνὴ τῆς Μαίρης ἀκούγονταν ἐκνευρισμένη:

— Τί λέτε; Δὲ σὰς καταλαβαίνω... Δὲν ἀκούσατε τί ἀς εἶπα...

Φοβισμένη μὴν καταλάβῃ τὴ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης τοῦ ὁ ἄσφαλτος, κι' ἂς μὴ κρατοῦσε τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτὸ του, ἔκοψε ἀπότομα ἡ Δάφνη τὴ συνδιάλεξι.

Κι' ἐνῶ ἡ Μαίρη ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλά ἄκόμα ἐκνευρισμένη στὸ τηλέφωνο, αὐτὴ πρόφερε στεγνὰ:

— Μιὰ φίλη τῆς!

Κι' ἔκλεισε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὸ ἀκουστικὸ.

Ὁ ἀνὰπρος τὴν κύτταξε μὲ μάτια μεγάλα, σὰς ἀνίσχυα.

— Τί σοῦ εἶπαν; τῆς ρώτησε.

— Δὲν φέρουν τίποτα, δὲν ἔχουν εἰδήσι, τοῦ ἀποκρίθηκε νωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

(Πάντα τῆς ἦταν δύσκολο νὰ πῇ τὸ ψέμμα).

Κατὰ τὴν ὕψος τῆς, πού δὲν τὸν εἴπειθε.

— Μὰ... γιὰ μιὰ στιγμή, μοῦ φάνηκε πὼς διάκρινα τὴ φωνὴ τῆς, τῆς εἶπε, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια.

Γέλασε νευρικά ἡ κοπέλλα.

— Ἡ φαντασία σου, τοῦ εἶπε γοήγορα.

— Ἐπειτα, ἄλλαξε ἀμέσως τὴν κουνέντα.

— Στάσου, τοῦ εἶπε ὅσο μποροῦσε πιὸ πεταχτά. Πᾶν νὰ ρωτήσω ἂν ξέρῃ κανεὶς πότε θάρθῃ ὁ καθηγητής.

Ἐφυγε τρεχάτι ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιὰτὶ καταλάβαινε πὼς ἡ ταραχὴ τῆς τὴν πρόδινε. Στὸ διάδρομο, στάθηκε λαχανιασμένη, λὲς κι' εἶχε ἀνέβει ἕνα δύσκολο ἀνέφορο.

Ἡ Τασούλα τὴν κύτταξε παραξενεμένη.

— Τί συμβαίνει; Δὲν εἶναι καλὰ; ὥ-
- - -

Τῆς ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια ἡ Δάφνη. Γούρλωσε αὐτὴ τὰ βολύβια τῆς μάτια.

— Γύρισε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, καὶ δὲν τοῦδωσε σημεῖο ζωῆς.

— Αὐτὸ σοῦ κάνει ἐντύπωσι; ἀποκρί-
- - -

θηκε ἡ Δάφνη, παραγμένη.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ σπουδαῖο;

— Τὸ σπουδαῖο εἶναι πὼς θὰ μπορέ-
- - -

σουμε νὰ τοῦ τὸ κουνήσω; Κι' ὥς τότε;

— Θέλεις καὶ τὴ δική μου συμβουλή;

— Νὰ τοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια.

— Γιὰ ὅμοια τοῦ Θεοῦ! ψιθύρισε ἡ Δά-
- - -

φνη. Θέλεις νὰ τὸν σκοτώσω;

— Ὁ Θεὸς δίνει δύναμι, εἶπε ἡ κο-
- - -

πέλλα μὲ τὴς φακίδες, φιλοσοφικά. Τὸ κα-
- - -

λύτερο εἶναι νὰ τοῦ τὸ πῆς ἐσύ.

— Γιατί ἐγώ;

— Τὰ μεγάλα βασεῖα μάτια τῆς Τασού-
- - -

λας σπηλώθηκαν πάνω της: Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε χοντρή, κοντραλάτ:

— Ἐπειδὴ σὲ συμπαθεῖς ἐξένα κι' ἐ-
- - -

πειδὴ ἐσύ θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν παρηγο-
- - -

ρήσῃς.

— Τί παρηγορία νὰ τοῦ δώσω; ἔκανε ἡ Δάφνη μὲ φόβο.

— Κάτι θὰ βοῆς ἐσύ νὰ τοῦ πῆς, κάτι
- - -

θὰ βοῆς, εἶπε ἡ Τασούλα καὶ τὴν κύτταξε μὲ πεποίθησι.

Πέρασε ἡ Δάφνη τὸ χέρι της στὸ μέτω-
- - -

πὸς της. Τῆς ἐρχόταν σὰ ζῶλη στὴ σκέψι πὼς ἦταν δυνατὸν αὐτὴ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φοβερὸ τὸ χτύπημα. Πὼς αὐτὴ θὰ πρόφερε τὰ λόγια, πού θὰ τοῦφερναν πάλι ἰδέες θανάτου.

Γιὰ νὰ φύγῃ ἡ σκέψι της ἀπ' αὐτὸ τὸν ἐφιάλητη, ρώτησε:

— Μήπως ἀκούσες πότε ἔρχεται ὁ κα-
- - -

θηγητής;

— Πῶς; Τηλεγράφησε: Τὴν Παρασκευὴ
- - -

θὰ βρίσκεται ἐδῶ, πρὸ τοῦ σοκομοιεῖο.

— Σὲ τρεῖς ἡμέρες; πρόφερε ἡ Δάφνη μὲ φόβο.

— Τί ἔχεις; ρώτησε ἡ Τασούλα.

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Δάφνη. Γύρισε πῶς στὸ Γιαννάκη Βολίν:

— Ὁ καθηγητὴς ἔρχεται τὴν Παρα-
- - -

σκευὴ, τοῦ ἀνέγκειλε σοβαρὰ.

Τὰ μάτια τοῦ παλληκαριοῦ ἀστράψαν.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀδερφοῦλα. Ὁ μὲ-
- - -

τρώ τὴς ὥρες, τὰ δευτερόλεπτα ὥς τὴν Παρασκευὴ. Πότε ἔχεις ἐξέδο ἐσύ;

— Αὐριο τὸ ἀπόγευμα. Γιατί;

— Ἐχασες κιόλας αὐτὸ πού σὲ παρα-
- - -

κάλεσα;

— Τὸ βιβλίο;

— Ναί, ἀδερφοῦλα. Νὰ ρωτήσῃς, νὰ
- - -

σοῦ δώσω χρήματα καὶ νὰ μοῦ τ' ἀγορά-
- - -

σῃς. Νὰ τὸ φέρῃς κυρά. Ἐδῶ δὲ θὰ τὸ
- - -

δοῦνε μὲ καλὸ μάτι νὰ διαβάσῃς τέτοια βιβλία.

— Ὁὰ στὸ φέω, τοῦ ὑποσχέθηκε πάλι.

— Μὴ ἐσχάσῃς καὶ τὸ ἄλλο, τῆς εἶπε γελαστός.

— Ποιὸ ἄλλο;

— Τὴς ἀνθισμένους ἀμυγδαλιές! τῆς ἀ-
- - -

ποκρίθηκε μ' ἕνα συγκινημένον χαμόγελο.

Οἱ ἀνθισμένους μυγδαλιές

Τὰ μάγουλα τῆς Δάφνης ἦσαν κοκκίνα.

ὀλανθισμένα ἀπὸ τὸν κρύο, τοιχερὸ ἀέ-
- - -

ρα τῆς μαρτιάτικης ἡμέρας. Τὰ χρυσὰ
- - -

μαλλιά της ἀνέμιζαν ἐλεύθερα στοὺς ὤ-
- - -

μους της καὶ τὰ μάτια της, μαύρα, ζωη-
- - -

ρά, ἀστράφταν σὰν ἀστρά. Μὲ τὰ χεῖρια
- - -

ἀπλωμένα, λὲς κι' ἤθελαν ν' ἀγκαλιάσουν
- - -

τὴν Πλάσι ὀλόκληρη, ἔτρεχε μέσα στὸ λει-
- - -

βάδι κι' ἡ φωνὴ τῆς ἀκούγονταν κουσταλ-
- - -

λένια:

— Τρέχα, Τασούλα κι' ἐσύ! Τρέχα! Πρέ-
- - -

πεί νὰ χαίρεται κανεὶς πού βρίσκεται στὴν
- - -

ἐξοχή!...

Δίπλα της, βραδυνικήτη, ἡ χοντρή κο-
- - -

πέλλα, ἀγκομαχοῦσε.

— Μπᾶ, σὲ καλὸ σου! Τί σ' ἐπίασε
- - -

σήμερα; Ὁραῖα διασκεδάσι νάρθουμι στὴν
- - -

ἐρημιά καὶ ν' ἀρχίσουμε τὸ κυνηγτὸ σὰ
- - -

νύκτας, μπρεμπέκες!

Ἐκαρδίστηκε ἡ Δάφνη στὰ γέλια. Ὅλα
- - -

τὴν ἔκαναν νὰ γελάῃ σήμερα. Ὅλα. Κι' ἡ
- - -

πεταλούδα πού πετοῦσε ἀπὸ ἀνθὸ σὲ ἀν-
- - -

θὸ καὶ τὰ μεγάλα κατάλευκα σύννεφα, πού
- - -

ἀρμένιζαν σὰν καρδάκια, κι' ἡ σαστισμέρα
- - -

τῆς Τασούλας.

Ἐφτασε κάτω πρὸ τὴν ἀμυγδαλιά, πού
- - -

ὀρθωτόταν στὴ μέση τοῦ λειβαδιοῦ, λευκὴ
- - -

ὀλανθισμένη, σὰ νυφούλα, μὲ φόντο τὸ

δροσερὸ πράσινο χορτάρι. Σηκώθηκε στὴς
- - -

μύτες τῶν ποδιῶν καὶ μὲ κόπο, κοκκινί-
- - -

ζοντας ἀπὸ τὴν προσπάθεια, ἔκοψε ἕνα
- - -

κλωνάρι. Τὸ πρόσωπό της ἀστραποβο-
- - -

λοῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ ὁμορφιά. Κι' ἡ ἴδια
- - -

δὲν ἤξερε γιὰτὶ χαίρεται τόσο. Ὑπάρχουν
- - -

μέρες πού ὁ ἀνθρώπος εὐπνέει μὲ κάποιο
- - -

τραγουδι μέσα στὴν καρδιά του. Κάποιο
- - -

τραγουδι, πού δὲν ξέρεις ἀπὸ πού ἔρχε-
- - -

ται καὶ γιὰτὶ. Ὅταν εἶσαι νέος, ἀπὸ τὰ
- - -

ἴδια τὰ νεῖστα, ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ χαρὰ τῆς
- - -

ζωῆς.

Ἐστὶν εὐπνέσει ἡ Δάφνη σήμερα
- - -

χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη. Ἰσως ἐπειδὴ
- - -

εἶχε πάρεϊ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν
- - -

ἐπιθυμία τοῦ Γιαννάκη. Νὰ τρεῖς μέσα
- - -

στὰ λειβάδια καὶ νὰ κῶπῃ ἀμυγδαλιές.

Λαχανιασμένη ἔατσε κι' ἡ Τασούλα
- - -

καὶ ἐσπλάσθηκε κῶτῳ ἀπὸ τὸ δέντρο.

— Ἄχ, μὲ ξεθέωσες! ἀναστενάξε. Τί
- - -

ἐπαθες σήμερα, δὲν καταλαβαίνω. Θάλεγε
- - -

κανεῖς...

— Σταμάτησε σὲ νὰ μετάνιωσες νὰ τε-
- - -

λειώσῃ τὴ σκέψι της.

— Τί ἤθελες νὰ πῇς;

— Τίποτα!

Τὸ ὕψος τῆς ἦταν τόσο ἔνοχο, πού ἡ
- - -

Δάφνη σκανταλιστηκε.

— Μίλα λοιπόν! ἐπέμεινε.

— Νά... μοῦ δίνης τὴν ἐντύπωσι πὼς
- - -

εἶσαι πάλι ἐρωτευμένη.

— Μὲ ποῖον θέλεις νὰ εἶμαι ἐρωτευ-
- - -

μένη;

— Ἐξέρω κι' ἐγώ: Ἰσως μὲ τὸ γιαντὸ
- - -

ξανθό.

— Μὲ τὸν Ἀντοῆα; ρώτησε ἡ Δάφνη μὲ
- - -

τρόμο.

— Ἐξέρω κι' ἐγώ:...

Ἡ Δάφνη σούφρωσε τὰ φρούδια της.

— Ἀκούσε ἐδῶ, πρόφερε αὐτοπρᾶ, δὲ
- - -

θέλω νὰ μοῦ ξαναπῇς τέτοια κουνέντα!

Μάθε μιὰ φορὰ γιὰ πάντα πὼς τὸν ἐβγα-
- - -

λα ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ὀριστικά! Τώρα
- - -

τὸν βλέπω σὰν ξένο. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲ
- - -

μπορῶ νὰ καταλάβω, Τασούλα, πὼς ἄ-
- - -

δειασε ἐτοί ἐσθνικά ἡ καρδιά μου ἀπ' αὐ-
- - -

τὴ τὴν ἀγάπη.

— Τότε μπορεῖ νὰ εἶσαι ἐρωτευμένη μὲ
- - -

κανένα ἄλλον.

— Τί λὲς, παιδί μου; Μὲ ποῖον;

— Ἰσως νὰ μὴν τὸ καταλαβαίνεις οὔτε
- - -

ἡ ἴδια...

— Ὁὰ ἤξερα ὁπωσδήποτε μὲ ποῖον ἦ-
- - -

ταν δυνατὸν νὰ εἶμαι ἐρωτευμένη.

— Μὲ τὸν Δημήτρη.

Κοῦνησε ἡ Δάφνη τὸ κεφάλι της. Θλιμ-
- - -

μένη.

— Τὸν Δημήτρη τὸν ἐκτιμῶ, τὸν σέβο-
- - -

μαι, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἀγα-
- - -

πήσω. Ἄν ποτὲ ἀποφασίσω νὰ τὸν παν-
- - -

τρευθῶ, θὰ τὸ ἀποφασίσω πιὸ πολὺ μὲ τὸ
- - -

μυαλὸ παρά μὲ τὴν καρδιά.

Τὰ μάγουλα τῆς Τασούλας κοκκίνισαν
- - -

ἐσθνικά. Τὰ χοντρά της χαρακτηριστικά
- - -

ἦσαν μιὰ παράξενη ἐκφρασι, πού τὴν ἐ-
- - -

δειχνε ἐσθνικά σχεδὸν ὁμορφη. Καὶ ἐνῶ τὰ
- - -

πελώρια μάτια της γουρλωναν, πρόφερε
- - -

ντροπαλὰ:

Τό διάδωγμα

Οί τεράστιες προοπτικές που άνοιγονται μπροστά

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ;

ΔΩΣΑΜΕ σε γενικές γραμμές στα προηγούμενα άρθρα μία ιδέα του «κόσμου» μας.

Θα ήταν περιττό να υποστημίσουμε το τεράστιο ενδιαφέρον που παρουσιάζει, από επιστημονικής απόψεως, η έρευνήσή του.

Ας περιοριστούμε σε δύο άλλα: το στρατηγικό και το πρακτικό. Η κατοχή της Σελήνης από μία μόνο δύναμη, θα της έδινε τεράστια πλεονεκτήματα απέναντι των αντιπάλων της και θα την έκανε αδιαφιλονίκητη κυρίαρχη της Γης. Το ίδιο θα μπορούσε να ειπωθεί, καίτοι σε μικρότερο βαθμό, για τον Άρη.

Οί άλλοι πλανήτες, για τη στιγμή τουλάχιστον, δεν παρουσιάζουν στρατηγικό ενδιαφέρον.

Το πρακτικό ενδιαφέρον που παρουσιάζουν οι πλανήτες συνίσταται στην εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών τους. Αυτή η εκμετάλλευση προϋποθέτει δύο πράγματα:

1) Την εξασφάλιση μιας τακτικής επικοινωνίας, που δε θα παρουσιάζει μεγαλύτερους κινδύνους από εκείνους π. χ. των πρώτων αεροπλάνων που άρχισαν να κάνουν διηπειρωτικά ταξίδια.

2) Τη δυνατότητα της επίτοπιου εργασίας. Άλλο πράγμα είναι να πάμε ένα ταξίδι στη Σελήνη και άλλο να ανοίξουμε εκεί φρέατα, υπόγειες στοές κλπ., ή να εγκαταστήσουμε ηλεκτρικά εργοστάσια που θα μας επιτρέψουν να εκμεταλλευτούμε τα πλούσια μεταλλευτά της. Κι αν το πράγμα αυτό είναι δύσκολο για τη Σελήνη, καταίνεται δυσχερότατο για τον Άρη και σχεδόν ανέφικτο για τους άλλους πλανήτες.

Και τώρα ένα τελευταίο ζήτημα: Υπάρχει ζωή στους άλλους πλανήτες; (Προσέξτε! Δε μιλούμε για τους άλλους κόσμους του διαστήματος, αλλά μόνο για τους πλανήτες του συστήματός μας).

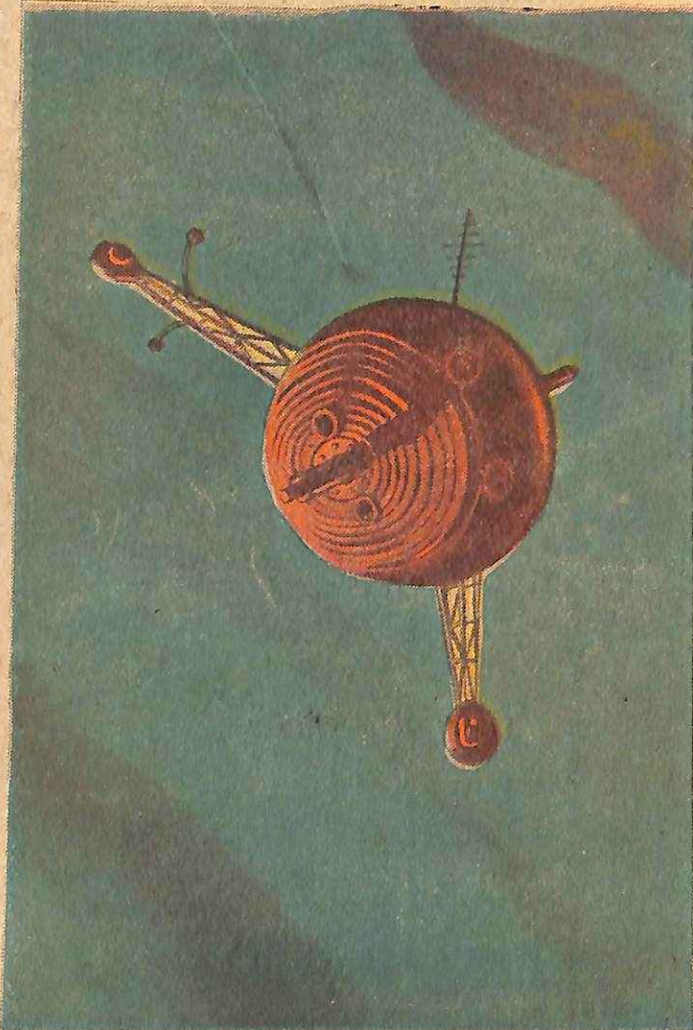
Οί αναγνώστες που παρακολουθήσαν τα δσα γράψαμε παραπάνω, θα πρόσεξαν, ότι για μερικούς το αποκλείσαμε τελείως, ενώ για άλλους εκφράσαμε κάποιες αμφιβολίες.

Πάνω στο ζήτημα αυτό είναι καλό να ξέσουμε τα εξής:

Α) Τα συμπεράσματα της επιστήμης στηρίζονται σε ώριμες παρατηρήσεις. Άλλ' αυτές οι παρατηρήσεις είναι, σε πολλές περιπτώσεις, ατέλειες, άοριστες και συγκεκριμένες. Άν, όμως, οι παρατηρήσεις μας δεν είναι ακριβείς, τότε και τα συμπεράσματά μας δεν έχουν αξία. (Π.χ. δε μπορούμε να βεβαιώσουμε την ύπαρξη ζωής πάνω στον Άρη ή την Αφροδίτη, αλλά τα στοιχεία που κατέχουμε ως τώρα, δε μας επιτρέπουν ούτε να την άρνηθούμε).

Β) Ο πλανήτης μας παρουσιάζει ένα ένα τύπο ζωής. Άλλά στο σύμπαν υπάρχουν και άναριθμοί άλλοι. Δέν αποκλείεται, λοιπόν, να υπάρχουν επίσης άλλες μορφές ζωής και στο πλανητικό μας σύστημα. Η όργανική ζωή στον πλανήτη μας στηρίζεται στις συνθέσεις του άνθρακος, που τα θεομικά περιθώριά τους κυμαίνονται μεταξύ 0 και 40 βαθμών. Είναι δυνατόν, όμως, να φανταστούμε όργανικές συνθέσεις με βάση το πυρίτιο ή το βόριο, που ξετυλίγονται σε θερμοκρασίες πάνω από τους 100 βαθμούς. Αυτό σημαίνει, ότι η ζωή μπορεί ν' άρνηση κατά πολλούς τρόπους. Ο γίνους δέν αποτελεί τώ μοναδικό πρότυπο.

Αυτή θα είναι η μορφή του δεύτερου δορυφόρου, που σχεδιάζουν να εκκρενδύνουν οι Ρώσοι. Η εκκρενδύνισή του θα γίνει από μία περιοχή της μεσοπληθινής Ρωσίας, που τρέφεται μυστική, θα είναι εφοδιασμένος με όργανα πολύ τελειότερα από του πρώτου. Με τον πύραυλο αυτό θα ταξιδεύουν μέσα στο διάστημα και μερικά πειραματόζωα. Οι Ρώσοι επιστήμονες πιστεύουν ότι θα μωρέρουν να τον ξαναφέρουν στη Γη, ή τουλάχιστον τώ τμήμα του που θα περιλαμβάνει τώ διάφορα όργανα και τώ πειραματόζωα.

Άλλ' ένα από τα πολλά πρότυπα. Και ειδικότερα, προκειμένου για τον άνθρωπο, δέν υπάρχει κανείς λόγος τώ σκεπτόμενα όντα του Άρεως ή της Αφροδίτης, να έχουν ένα κεφάλι, δύο πόδια, δύο χέρια, δύο πνεύμονες, μία καρδιά και κόκκινο αίμα. Μπορεί να έχουν πράσινο ή κίτρινο αίμα, ή να μύν έχουν καθόλου, να μοιάζουν με άρχνες ή άσπαλακες, να άναπνέουν από τώ πόδια, κι όχι από τώ κεφάλι, και να έχουν μύς που να άποτελούν άσώληπτες για τώ μυαλό μας όργανικές εξέλιξεις πετρωμάτων ή μεταλλευμάτων. Όλα είναι δυνατό μέσα στο μυατηριώδες σύμπαν που μας περιβάλλει.

ΦΟΡΤΙΑ ΟΞΥΓΟΝΟΥ

Η εκκρενδύνισή τηλεκατευθυνμένων πυραύλων ή δορυφόρων, που θα είναι εφοδιασμένοι με τώ κατάλληλα όργανα παρατηρήσεων, και μετρήσεων, άποτελεί άναμφισβήτητα ένα σημαντικό βήμα πρós τώ έμπρός, γιατί, χάρις σ' αυτούς, οι γνώσεις μας για τώ πλανητικό μας σύστημα και για τήν ιδιαιτέρη θέσι μας μέσα σ' αυτό, θα πλουτισθούν. Άλλ' οι έρευνητικοί πυραυλοι ή οι δορυφόροι δε μπορούν να θεωρηθούν παρά σαν ένας ενδίαμεσος σταθμός για τήν πραγματοποίηση τού μεγάλου όνειρου τού ανθρώπου, που είναι τώ ταξίδι έξω από τή γή μας.

Τώ ταξίδι αυτό δημιουργούν, όμως, μερικά προβλήματα, που πρέπει να βρούν τή λύσι τους, προτού ο άνθρωπος άποφασίση ν' άφισή τή Γη για τώ πλανητικό μέσο στο διάστημα.

Τώ κυριώτερα άπ' αυτά τώ προβλήματα είναι τώ εξής:

1) Πώς ο άνθρωπος θα μωρέρη νά ζήση μέσα σ' ένα διαστημόπλοιο; (Άναπνοή, διακυμάνσεις βαρύτητας, κλπ.).

2) Προσάσισή από τής άκτινοβολίες (υπεριώδεις, κοσμικές άκτίνες κλπ.).

3) Διαβίωσι σ' έναν πλανήτη, που δέν έχει άτμόσφαιρα ή που η άτμόσφαιρά του είναι άδιοφετική από τή δική μας.

4) Έπιστροφή στη Γη.

Άς δούμε, λοιπόν, τώ καθένα άπ' αυτά τώ προβλήματα χωριστά.

Τώ πρώτο πρόβλημα που εμφανίζεται μπροστά μας είναι εκείνου της άναπνοής. Οί άστροναύτες που θα ύψωθούν πάνω από τή Γη, για νά επισκεφτούν τους πλανήτες τού συστήματός μας, πρέπει νά πάρουν μαζί τους τώ άπαραίτητο οξυγόνο για τώ ταξίδι της επιστροφής.

Πόση θα είναι αυτή η ποσότης τού άπαραίτητου οξυγόνου; Και πού θα τώ ένοποθηκεύουν;

Άς πάρουμε ως δεδομένο, ότι οι μηχανικοί μας κατάρθισαν να κατασκευάσουν ένα θάλαμο άπάλυτα στεγανό και νά εξασφαλίσουν στο έσωτερικό του μία κανονική άτμοσφαιρική πίεσι (760 χιλιοστόγραμμα τής υδραργυρικής στήλης).

Η ποσότης τού οξυγόνου που χρειάζεται ο όργανισμός μας δέν είναι σταθερή. Έξαρτάται, τώναντιον, από τή μυική εργασία που εκτελούμε.

Μπορούμε, λοιπόν, νά χωρίσουμε σχηματικά τήν ποσότητα τού οξυγόνου που μας χρειάζεται, σε δύο μέρη. Τώ ένα άπ' αυτά αντιστοιχεί στην ποσότητα τού οξυγόνου, που είναι άπαραίτητη για τής βασικές άνάγκες τού όργανισμού μας, για τή συντήρησή μας. Οί βιολόγοι άποκαλούν αυτή τήν ποσότητα τού οξυγόνου βασικό μεταβολισμό. Για έναν άνθρωπο που βρίσκεται, σε άπόλυτη άνάπαυσι, που έχει άδειο τώ στομάχι του και που δέν έχει ν' άγωνιστή ούτε έναντιόν της ζέστης, ούτε έναντιόν τού κρύου (σταθερή θερμοκρασία 20 βαθμών τού εκατοντάδου), ή άπαραίτητη ποσότης οξυγόνου είναι 300 χιλιοστά τού λίτρου σε κάθε λεπτό. Τώ δεύτερο τμήμα περιλαμβάνει τήν ποσότητα τού οξυγόνου που μας είναι άπαραίτητη: α) για τήν πέψη των τροφών, β) για τήν αντιμετώπισή τού κούου ή της ζέστης, γ) για τή μυική εργασία που εκτελούμε. Ένας άνθρωπος που έχει νά εκτελέση συνεχή εργασία, άλλ' όχι πολύ κοποστικά, χρειάζεται 1 λίτρο οξυγόνου στο λεπτό (άν η εργασία είναι κουραστική, θα χρειαστή μεγαλύτερη ποσότητα οξυγόνου).

Ματευτική!

στον άνθρωπο, μετά από την εκκρενδύνισή του α' ρωσικού δορυφόρου

Προκειμένου για τους άστροναύτες ενός διαστημόπλοιου, μπορούμε νά υποθέσουμε, ότι δε θα έχουν νά εκτελέσουν αξιόλογη εργασία κι' ότι θα κοιμούνται τής περισσότερες ώρες. Πρέπει, όμως, νά τους δώσουμε ένα περιθώριο άσφαλείας (χάνουν, εκτέλεσι ώρισμένων εργασιών, άπρόσβια, κλπ.). Φαίνεται, λοιπόν, πως τώ 1 λίτρο στο λεπτό τους είναι άπολύτως άπαραίτητο. Άν κάμετε ένα μικρό υπολογισμό, θα δήτε, ότι ο καθένας άπ' αυτούς θα χρειαστή 1 1/2 κυδικό μέτρο οξυγόνου τήν ήμέρα. Άν υποθέσουμε, ότι είναι μόνο τέσσερες κι' ότι τώ ταξίδι τους θα διαρκέση μόνο 300 ήμέρες, θα πρέπει νά τους εφοδιάσουμε με 1800 κυδικά μέτρα οξυγόνου, υπό συνήθη άτμοσφαιρική πίεσι.

Η ποσότης αυτή είναι πολύ μεγάλη και άξάνει σε σημαντικό βαθμό τής διαστάσεις τού διαστημόπλοιου.

Θα πρέπει, λοιπόν, νά χρησιμοποιήσουμε συμπεπικνωμένο οξυγόνο, όπως αυτό που προσφέρεται μέσα στις συνήθεις φιάλες και που βρίσκεται υπό πίεσι 150 άτμοσφαιρών. Έτσι, περιορίζουμε τόν όγκο τού φορτίου τού οξυγόνου κατά 150 φορές. Άντι για 1.800 κυδικά μέτρα, θα μπορούμε, συνεπώς, νά πάρουμε μόνο 12.

Η μεταφορά, όμως, οξυγόνου που θα βρίσκεται υπό τόσο μεγάλη πίεσι, δέν είναι χωρίς κινδύνους. Η παραμικρή σύγκρουσι, κάποια άπροσεξία κλπ., μωρσί νά κάμη αυτές τής φιάλες νά έκραγούν. Μπορούμε, όμως, νά μύ λάβουμε ύπ' όψιν αυτό τόν κίνδυνο. Μήπως τώ ταξίδι στο διάστημα δε θα είναι μία άτελειωτή σειρά από κινδύνους;

ΤΟ ΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΟΞΥ

Άς προχωρήσουμε, λοιπόν, στους συλλυγισμούς μας.

Όλοι ξέρουμε, ότι κάθε καύσι οξυγόνο προκαλεί αντίστοιχη άποβολή άνθρακικού οξέος. Και τώ ίδιο θα γίνει μέσα στο διαστημόπλοιο. Αυτό τώ άνθρακικό οξύ, συσσωρευόμενο συνεχώς, θα δηλητηριάση τελικά τους άστροναύτες. Πρέπει, λοιπόν, ή νά τώ διώξουμε έξω από τώ διαστημόπλοιο — και αυτό είναι άδύνατο, λόγω των ιδιαιτέρων συνθηκών τού διαπλανητικού ταξιδίου — ή νά βρούμε έναν τρόπο άπορροφής τού.

Η ποσότης τού άποβαλλόμενου άνθρακικού οξέος έξαρτάται από τώ είδος των τροφών που καταναλίσκουμε. Άν κάμε σάκχαρον, όπως συμβαίνει όταν καταβάλλουμε μυική εργασία, τώ άποβαλλόμενο άνθρακικό οξύ θα έχη τόν ίδιο όγκο με τώ καταναλισκόμενο οξυγόνο. Για όλες τής άλλες τροφές, πρωτεΐνες λίπη κλπ., ή ποσότης τού άποβαλλόμενου άνθρακικού οξέος θα είναι μικρότερη.

Προκειμένου για τώ διαστημόπλοιο μας, μπορούμε νά υποθέσουμε ότι ή ποσότης τού άποβαλλόμενου άνθρακικού οξέος θα είναι κάπως κατώτερη, άλλ' όχι σε μεγάλο βαθμό, από εκείνην τού καταναλισκόμενου οξυγόνου.

Αυτό τώ άνθρακικό οξύ δε μπορεί νά παραμείνι μέσα στο διαστημόπλοιο, γιατί ή συσσωρευτή του, άκόμη και στην περίπτωση που ο έφοδιασμός σε οξυγόνο γίνεται κανονικά, θα προκαλέση σοβαρές φυσιολογικές διαταραχές στους άστροναύτες.

Οί ειδικοί έχουν μελετήσει, εύτυχώς, έναν τρόπο άπορροφής τού άνθρακικού οξέος, που συνίσταται στο φίλτρώσιμα τού άερος, μέσα από ένα στρώμα άσβέστου μαζί με σόδα ή βάριον.

Και εδώ, όμως, παρουσιάζεται μία άλλη δυσχέρεια. Για νά εξασφαλιστή ή κανονική άναπνοή επί 8 ώρες ενός ανθρώπου που βρίσκεται σε κατάσταση άναπαύσεως μέσα σ' ένα χώρο έρμητικά κλειστό, χρειάζονται 2 κιλά άσβέστου καλής ποιότητος άνάμικτης με σόδα. Για τώ ταξίδι, λοιπόν, των 300 ήμερών θα μας χρειάζονταν 2 περίπου τόνοι για τόν κάθε άστροναύτη, δηλαδή 8 τόνοι και για τους τέσσερες.

Έτσι έχουμε και πάλι μία σημαντική αύξησι τού όγκου και τού βάρους τού διαστημόπλοιου.

Για τώ λόγο αυτό, οι τεχνικοί σκέφτηκαν κάτι καλύτερο.

Η άπορροφητική δύναμη αυτού τού μίγματος πολλαπλασιάζεται όταν τώ θερμάνουμε. Τήν άπαραίτητη θερμότητα θα μας τή δώση ο κινητήρ τού διαστημόπλοιου. Με τόν τρόπο αυτό μπορούμε νά περιορίσουμε τώ βάρος τού μίγματος στο τρίτον περίπου ή και λιγώτερο.

Ο φυσικός Σας ύπέδειξε, έξ άλλου, μία πρωτότυπη λύσι, που συνίσταται στην τοποθέτησι ειδικών φυτών μέσα στο διαστημόπλοιο. Τά φυτά αυτά θα άπορροφούν τώ άνθρακικό οξύ και θα μας δίδουν οξυγόνο υπό ώρισμένες προϋποθέσεις φωτισμού, θερμοκρασίας κλπ.

Με άπλουστερα λόγια, ο Σας ύπέδειξε νά εκμεταλλευτούμε τή χλω

ροφυλική ενέργεια των φυτών. Ένα είδος «ήλιου» π. χ. κάτω από τήν εύεργετική επίδρασι τού ήλιου, μας δίνει 27 περίπου λίτρες οξυγόνου τήν ήμέρα. Αυτή τήν ποσότητα θα μπορούσαμε νά τήν όκταπλασιάσουμε, χρησιμοποιώντας ένα σταθερό τεχνητό φωτισμό, για νά ένισχύσουμε τή χλωροφυλική ενέργεια. Θα είχαμε έτσι 200 περίπου λίτρα οξυγόνου τήν ήμέρα, με ταυτόχρονο άπορρόφησι τού άποβαλλόμενου άνθρακικού οξέος.

Εφοδιάοντας τώ διαστημόπλοιο με μερικά παρόμοια φυτά, που θα τώ διαλέγαμε με προσοχή — παρατηρεί ο Σας — θα μπορούσαμε νά περιορίσουμε σημαντικά τήν ποσότητα τού οξυγόνου, που θαπαιρναν

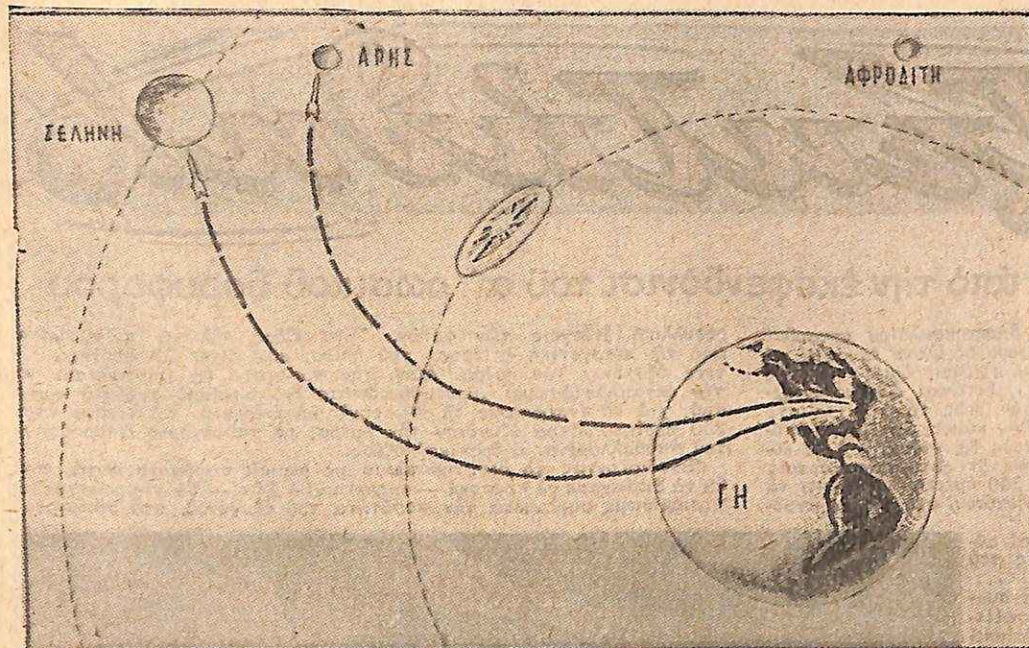
Ο άμερικανικός πυραυλος που θα άποτελίσται από τρία τμήματα, θα μεταφερθή άπό ένα γιγαντιαίο αεροπλάνο σε ύψος 30 χιλιομέτρων, δηλαδή πέραν από τή πυκνή στρώματις τής άτμόσφαιρας. Με τή βοήθεια ηλεκτρονικών συσκευών θα έκτιναχθή κατόπιν μέσα στο διάστημα, όπου να φτάση σε ύψος 1600-6500 μέτρων. Στο ύψος αυτό θα άρχισι νά περιστρέφεται γύρω στη Γη, όπως ο ρωσικός «Σπούτνικ».

μαζί τους οι άστροναύτες κι' από τ' άλλο μέρος, δε θα είχαμε ν' άνησυχώμε για τώ άποβαλλόμενο άνθρακικό οξύ. Η άναλογία τού μέσου στο διαστημόπλοιο θα ήταν ή ίδια περίπου με εκείνην της γήινης άτμόσφαιρας.

Όπως βλέπετε οι επιστήμονες δέν παραλείνουν τίποτα, για ν' αντιμετώπισουν τής πολλαπλές δυσχέρειας που παρουσιάζει ένα διαπλανητικό ταξίδι.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΛΕΠΤΑ

Άς δούμε τώρα ένα άλλο πρόβλημα. Πώς οι μελλοντικοί άστροναύτες θα αντιμετώπισουν τής διακυμάν-

Ο διάσημος Γερμανός καθηγητής Βέρνερ φον Μπράουν, που βρίσκεται σήμερα επί κεφαλής της αμερικανικής υπηρεσίας πυραύλων, σχεδιάζει την εκσφενδόνιση κατασκευασμένων δορυφόρων, που θα περιστρέφονται αιώνια, γύρω στη Γη, όπως η Σελήνη. Τα τμήματα αυτών των δορυφόρων θα μεταφερθούν διαδοχικά και θα συναρμολογηθούν στο διαστήμα. Οι ένοικοί των, που θα εναλλάσσονται κατά διαστήματα, θα ανέρχονται σε πολλές εκατοντάδες και θα είναι κυρίως επιστήμονες και τεχνικοί. Οι δορυφόροι αυτοί θα χρησιμοποιούν ως βάσεις για τα ταξίδια στον Άρη και την Αφροδίτη.

Οι δεικτές βαρύτητας κατά το εξωγήινο ταξίδι τους; Κατά το αρχικό στάδιο της εκσφενδόνισης, θα έχουμε μια υπερ-βαρύτητα, μια αύξηση δηλαδή της βαρύτητας, που ενδέχεται να είναι αρκετά σημαντική, ενώ κατά το κυρίως ταξίδι, η βαρύτητα θα εξαφανιστεί σχεδόν. Κι' αν ακόμη κατείχαμε μέσα προσώπους που θα μας επέτρεπαν να διασχίσουμε τη γήινη ατμόσφαιρα σε διάστημα λεπτών ή δευτερολέπτων (π. χ. θερμοληπτικούς κινητήρες), δε θα τα χρησιμοποιούσαμε κατά την πρώτη φάση του ταξιδιού, γιατί, λόγω της τριβής του αέρα, το διαστημόπλοιο μας θα αναφερόταν και οι δυστυχισμένοι αστροναύτες θα απανθρακωνόνταν.

Αλλά κι' αν ακόμη καταρρώναμε ν' αντιμετωπίσουμε αυτό τον κίνδυνο — π. χ. βρίσκοντας ένα μίγμα που θα αντέχει στην τριβή του αέρα και που ταυτόχρονα θα ήταν ελαφρύ — θα πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε ένα άλλο ενδεχόμενο, που δε θα ήταν λιγότερο σοβαρό. Σύμφωνα με τους νόμους της φυσικής, οποιοδήποτε σώμα, για να βγει από την ελκτική ακτίνα της Γης, πρέπει να κινηθεί με αυξανόμενη διαρκώς ταχύτητα. Αυτή η συνεχής αύξηση της ταχύτητας προκαλεί στον άνθρωπο και τα ζώα τα ίδια φυσιολογικά αποτελέσματα με την αύξηση του βάρους. Ένας αστροναύτης π. χ. που θα έβγαине από το ελκτικό πεδίο της Γης σε 4 λεπτά και 45 δευτερόλεπτα, θα υφίστατο μία έξι πέντε φορές μεγαλύτερη από την κανονική. Μ' απλούστερα λόγια, αν είχε βάρος 70 κιλών, μέσα στα λεπτά αυτά θα ήταν σαν να ζύγιζε 350 κιλά. Αν έβγαине από το ελκτικό πεδίο της Γης σε 2 λεπτά, το βάρος του θα ηύξανε κατά 9 φορές (θα ήταν δηλαδή σαν να ζύγιζε 630 κιλά). Κι' αν έβγαине σε 44 δευτερόλεπτα, το βάρος του θα ηύξανε κατά 30 φορές (θα ήταν δηλαδή, σαν να ζύγιζε 2100 κιλά).

Αλλά κανένας άνθρωπος και κανένα ζώο δε θα μπορούσαν ν' αντέξουν στις τρομερές συνέπειες που θα είχε μία τόσο μεγάλη αύξηση του βάρους.

Οι ειδικοί επιστήμονες υπολογίζουν, λοιπόν, ότι η αρχική επιτάχυνση πρέπει να είναι τέτοια, ώστε η αντίστοιχη αύξηση του βάρους να κυμαίνεται μεταξύ 1,1 g και 2 g.

Το G, όπως εξηγήσαμε σε προηγούμενα άρθρα, εκφράζει τη βαρύτητα πάνω στη Γη. Έτσι, προκειμένου για ένα αστροναύτη βάρους 70 κιλών, το 1,1 g αντιστοιχεί σε 77 κιλά και το 2 g σε 140 κιλά. Αυτά είναι τα όρια της υπερβαρύτητας, που θα μπορούσε πιθανόν ν' αντέξει ο άνθρωπος. Στην πρώτη περίπτωση, κατά την οποία θα ξεπεράσουμε τη γήινη βαρύτητα μόνο κατά το 10%, η αντίστοιχη επιτάχυνση θα είναι τέτοια ώστε θα μας χρειαστούν 37 λεπτά για να φτάσουμε την ταχύτητα της απελευθέρωσης και να βγούμε από την ελκτική ακτίνα της Γης. Στη δεύτερη, θα μας χρειαστούν μόνο 12 λεπτά.

Ποιές, όμως, θα είναι οι συνέπειες ούτης της, έστω και μικρής, αύξησης της βαρύτητας;

Στην όρθια στάση ή την καθιστή, αίμα θα συγκεντρωθεί στην κοιλιά και τα κάτω άκρα. Έτσι, ο εγκέφαλος θα μείνει χωρίς αίμα. Ο αντίκτυπος θα γίνει αισθητός, πρώτα-πρώτα, στα νύερα της αχέρας και ιδίως της οράσεως. Σε μεταγενέστερο στάδιο, ο αστροναύτης θα χάσει τις αισθήσεις του.

Τα γενόμενα πειράματα απέδειξαν, όμως, ότι στην ύπτια θέση οι κίνδυνοι είναι μικρότεροι. Οι αστροναύτες θα εφοδιαστούν, εξ' άλλου, με ενδύματα αντι-g, του ίδιου τύπου με εκείνα που φορούν οι αεροπόροι των υπερηχητικών αεροπλάνων. Τα ενδύματα αυτά συμπιέζουν την κοιλιά και τα κάτω άκρα και έτσι δυσχεραίνουν την κάθοδο του αίματος.

Ός τη στιγμή αυτή δε μπορούμε να έρωμε με ακρίβεια ποιές θα είναι οι συνέπειες της αύξησης της βαρύτητας για τον ανθρώπινο οργανισμό. Γιατί μας είναι αδύνατο ν' αναπαράστημε πειραματικά τις συνθήκες μέσα στις οποίες θα βρεθούν οι αστροναύτες μας. Τα πειράματα για τα οποία μιλήσαμε, έγιναν κυρίως μεταξύ αεροπόρων που έφτασαν σε υπερηχητικές ταχύτητες. Άλλ' οι ταχύτητες των

υπερηχητικών αεροπλάνων είναι μηδισυμμετρικές με εκείνες της απελευθέρωσης από το ελκτικό πεδίο της Γης. Οι Ρώσοι, εξ' άλλου, χρησιμοποιούν ως πειραματόζωα σκυλιά, που τα έβαλαν μέσα σε πυραύλους. Άλλ' οι πυραύλοι αυτοί δεν ξεπεράσαν την ιονόσφαιρα και ύστερασαν πολύ από την ταχύτητα απελευθέρωσης.

Έτσι, τα πειραματικά δεδομένα μας λείπουν τελείως σχεδόν. Από ό,τι ξέρουμε, όμως, μπορούμε να συμπεράνουμε, ότι η φάση αυτή του ταξιδιού θα είναι από τις πιο δραματικές. Άλλ' η μικρή διάρκεια της μειώνει εύτυχως, τη δραματικότητα της.

ΟΙ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΣΑ ΣΒΟΥΡΕΣ

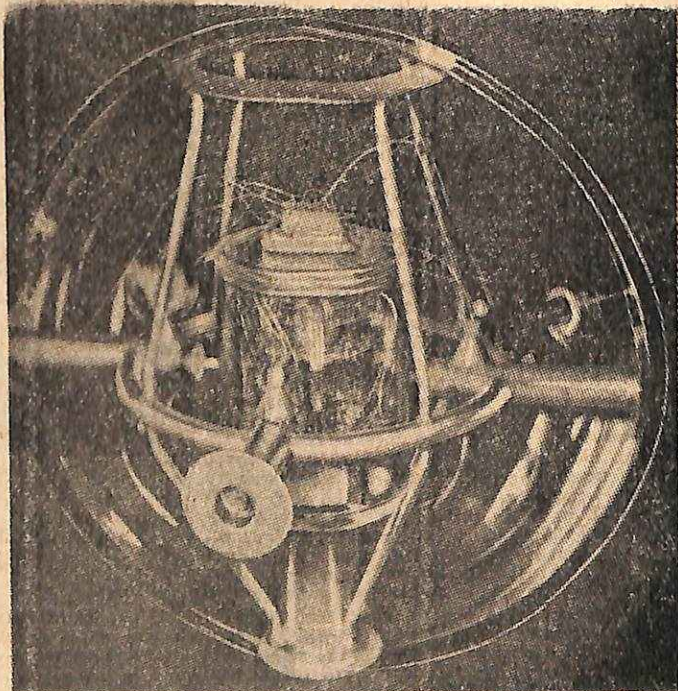
Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι οι αστροναύτες μας ξεπεράσαν αυτό το δραματικό στάδιο. Σε λίγο, όμως, θα έχουν ν' αντιμετωπίσουν καινούργιες δυσχέρειες. Από την αίσθηση της υπερβαρύτητας, που έκανε τα κάτω άκρα τους μολυβένια, ενώ ταυτόχρονα εξασθένηζε τον εγκέφαλο, θα περάσουν, εσφαλικά, σε μία άλλη κατάσταση. Που δε θα είναι λιγότερο δραματική: Θα χάσουν ολόκληρα σχεδόν την αίσθηση της βαρύτητας.

Ο κίνδυνος αυτός δε θα υπήρχε, αν το διαστημόπλοιο μπορούσε να συνεχίσει την πτήση του με τη διαρκή προώθηση του κινητήρα του. Άλλ' αυτό είναι αδύνατο για λόγους οικονομίας της καυσίμου ύλης. Η ποσότητα αυτής της ύλης, που το διαστημόπλοιο θα πάρει μαζί του, θα είναι αναγκαστικά περιορισμένη. Έτσι, εύθες ως ξεπερασθεί το ελκτικό πεδίο της γης, το διαστημόπλοιο θα πρέπει να σβύσει τους κινητήρες του και ν' αριχτεί, στην κυριολεξία, μέσα στο κενό. Από τη στιγμή αυτή, οι αστροναύτες θα χάσουν το αίσθημα της βαρύτητας, γιατί το σώμα τους δε θα ζυγίζει περισσότερο από μερικά γραμμάρια. Οι συνέπειες δε θα είναι λιγότερο σημαντικές από την προηγούμενη περίπτωση. Νά πως τις περιέγραψε ο Έσκλανγκον:

Οι μετακινήσεις των αστροναυτών θα γίνονται, πρώτα-πρώτα, με τρόπο πολύ περίεργο και ασυνήθιστο. Δε θα μπορούν πια να περπατήσουν στο πάτωμα του διαστημόπλοιου, γιατί, λόγω της ελλείψεως βαρύτητας, το πάτωμα αυτό θα είναι σαν να μην υπάρχει. Θα πρέπει, λοιπόν, ή να σέρνονται κοντά στα εξωτερικά τοιχώματα του θαλάμου ή να χρησιμοποιούν αρπάγες, όπως κάνουν οι ναυτικοί σε ώρα τρικυμίας. Άλλ' δε θα μπορούν να στρίψουν ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Η παραμικρή προσπάθεια που θα κάνουν, θα τους τινάξει κατ' ευθείαν προς τα εμπρός και δε θα σταματούν παρά όταν βρίσκουν αντίσταση πάνω στα τοιχώματα του διαστημόπλοιου ή πάνω σ' οποιονδήποτε άλλο ογκώδες αντικείμενο.

Μέσα στο διαστημόπλοιο, λόγω της ελλείψεως βαρύτητας, δε θα υπάρχει ούτε πάνω ούτε κάτω, ούτε ταβάνι, ούτε πάτωμα. Οι αστροναύτες, λοιπόν, θα μπορούν να τινάζονται στο ταβάνι (σύμφωνα με τη γήινη έννοια) ή να πηδούν κάτω με ασήμαντη προσπάθεια.

Οι αστροναύτες, εξ' άλλου, θα πρέπει να κάνουν ολόμικρες, ανεπαίσθητες σχεδόν κινήσεις. Γιατί, διαφορετικά, θα διέτρεχαν τον κίνδυνο να μετακινηθούν σε σβούρες και να γυρίζουν επάνω-κάτω, δεξιά-αρι-

Σ' σχέδιο του δορυφόρου που σχεδιάζουν να εκσφενδονίσουν οι Αμερικανοί. Ο δορυφόρος αυτός θα είναι εφοδιασμένος με αυτόματα όργανα εξερευνήσεως του διαστήματος.

στερά, εμπρός-πίσω (με τη γήινη πάντοτε έννοια) χωρίς να μπορούν να σταματήσουν.

Οι αστροναύτες δε θα μπορούσαν επίσης να στρίψουν προς αυτή ή εκείνη τη διεύθυνση, εκτός αν αποφάσιζαν να κάμουν μία τούμπα. Στην περίπτωση αυτή, όμως, θα κινδύνευαν να κάμουν και πολλές άλλες αθέλητες τούμπες, ώσπου να καταφέρουν να ξαναβρούν κάποια ισορροπία.

Είπαμε παραπάνω, ότι για τους αστροναύτες δε θα υπήρχε ούτε πάνω, ούτε κάτω, ούτε δεξιά, ούτε αριστερά, ούτε εμπρός, ούτε πίσω.

Έτσι π. χ. θα μπορούν να περπατάνε με τα χέρια πάνω στο ταβάνι (με τη γήινη έννοια) ή στους τοίχους ή ακόμη να μετακινούνται με το κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά.

Η πιο δύσκολη περίοδος θα είναι στην άρχή.

Οι αστροναύτες, συνηθισμένοι από τη Γη, θα απλώνουν με όλη τη δύναμη το πόδι τους, για να πιάνουν ένα αντικείμενο ή να περπατήσουν. (Λόγω της βαρύτητας, πάνω στη Γη, κι' η πιο μικρή κίνηση απαιτεί κάποια προσπάθεια). Το αποτέλεσμα, όμως, θα είναι πολύ περίεργο. Γιατί θα τινάζονται στο ταβάνι ή θα πέφτουν από το κρεβάτι τους ή θα γυρίζουν σε σβούρες.

Άλλ' με τον καιρό, θα συνηθίσουν μέσα στο καινούργιο περιβάλλον και τα άπρόοπτα θα είναι τότε λιγότερα.

Απομένει, όμως, το ζήτημα των σπαστικών αντιδράσεων, για τις οποίες δε μπορεί να ειπωθεί τίποτα με βεβαιότητα. Πως θα αντιδράση η καρδιά; Καί πως θα εξασφαλιστεί η κανονική κυκλοφορία του αίματος μέσα στα αγγεία;

Πως ακόμη θα γίνη η πέψη των τροφών, αφού καμιά δύναμη δε θα τις καταφέρει στον πραγματικό προορισμό τους;

Ας αφήσουμε το δράμα της διατροφής. Αυτή η απλή κίνηση, με την οποία φέρνουμε το φαγητό στο στόμα μας, θα είναι προβληματική και ίσως αδύνατη για τους μελλοντικούς αστροναύτες. Γιατί, πρώτα-πρώτα, δε θα ξέρουν πού είναι το στόμα τους. Κι' αν, όμως, το βρουν (ή συνήθεια θα τους βοηθήσει σ' αυτό), δε θα τους είναι εύκολο να διευθύνουν προς τα εκεί το χέρι τους.

Άλλ' κι' αν το καταφέρουν, τίποτα δε μας λέει, ότι η μπουκιά του φαγητού που έβαλαν στο στόμα τους, θα παραμείνει εκεί και δε θα τινιχτεί προς τα έξω.

Καί το νερό ή τα διάφορα ποτά; Έδώ τα πράγματα θα είναι πιο δύσκολα.

Λόγω της ελλείψεως βαρύτητας, το υγρό που περιέχεται σε μία φιάλη, θα είναι αδύνατο να τρέξει έξω. Έτσι, μπουκάλια, ποτήρια, φλυτζάνια κλπ., θα είναι περιττά. Οι αστροναύτες θα πρέπει να πίνουν νερό, χρησιμοποιώντας ειδικές αναρροφητικές αντλίες, που θα το τραβάνε έξω από το ντεπόζιτο. Καί πάλι, όμως, δε θα πέφτει μέσα στο στόμα τους, αλλά θα αιωρείται στο κενό σ' σφαίρα!

Θα πρέπει, λοιπόν, ν' αρχίσουν να κυνηγάνε αυτή τη σφαίρα, για να μπορούν ε-πειτα από πολλές προσπάθειες, να την καταπιούν.

Η αποπάτησι θα αποτελέσει άλλο πρόβλημα. Πως τα περιττώματα θα διευθυνθούν προς τα κάτω, αφού δε θα υπάρχει κάτω; Καί γιατί δε θα διευθυνθούν προς το υποθετικό πάνω ή δε θα συσσωρευτούν μέσα στα έντερα;

Όλα αυτά τα προβλήματα παραμένουν άλυτα, για το λόγο, ότι δε μας είναι δυνατό να δημιουργήσουμε πειραματικά συνθήκες παρόμοιες με εκείνες που θα επικρατούν στο εσωτερικό ενός διαστημόπλοιου.

ΟΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΕΣ

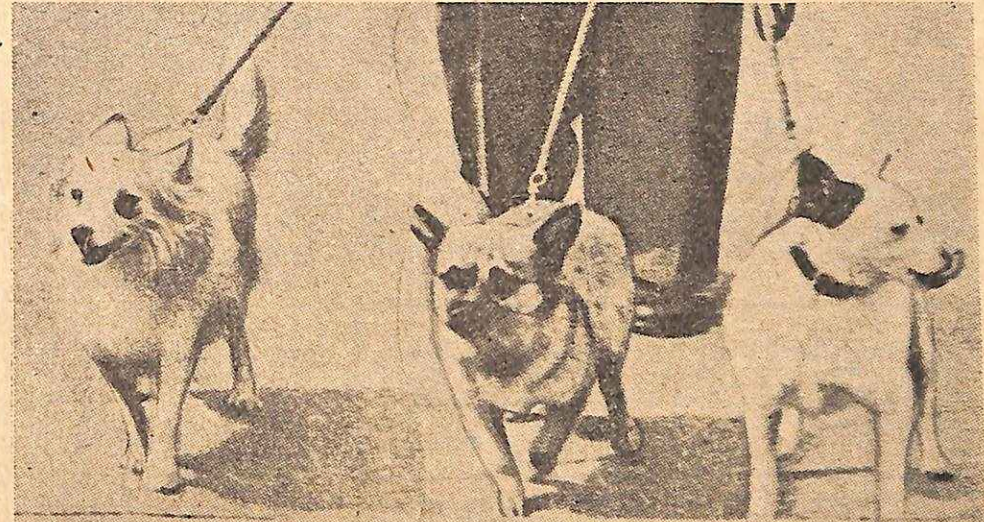
Άλλ' ένα ταξίδι στο διαπλανητικό χώρο, θα εκθέσει επίσης τους μελλοντικούς αστροναύτες στον κίνδυνο διαφόρων ακτινοβολιών.

Οι κυριότερες απ' αυτές τις ακτινοβολίες είναι οι εξής:

1) Οι μοριακές ακτινοβολίες, που προέρχονται από την κίνηση των πρωτονίων και των ηλεκτρονίων.

Όπως απέδειξαν τα γενόμενα πειράματα, μία ελαφρή θωράκιση από ένα εκ των καλουμένων βαρέων μετάλλων (σίδηρος, χαλκός, μόλυβδος, κλπ.) μπορεί να μας προστατεύσει αποτελεσματικά απ' αυτές τις ακτινοβολίες.

Προκειμένου για τα ουδέτερά, είναι δυνατό να τα συγκρατήσουμε με μία θωράκιση από ένα ελαφρύ μέταλλο, μεγαλύτερο, όμως, πάχους από ό,τι στην προηγούμενη περίπτωση. (Το βάρος αυτής της θωράκισης δε είναι και στις δυο περιπτώσεις το ίδιο περίπου).

Τα τρία αυτά σκυλιά χρησιμοποιήθηκαν από τους Ρώσους ως πειραματόζωα κατά την εκσφενδόνιση διαφόρων πυραύλων. Έχουν ανέβει και τα τρία σε ύψος άνω των 100 χιλιομέτρων. Από τα ταξίδια αυτά γύρισαν σφα και άδελφά. Αριστερά η Κοζιάθκα, στη μέση η Λίνα και δεξιά η Μαλίσια.

2) Οι ακτίνες γάμμα. Η περίπτωση των ακτίνων γάμμα θα παρουσιαστεί μόνο έφ' όσον το διαστημόπλοιο μας κινείται με πυρηνική ενέργεια. Θα χρειαστεί τότε ένα τείχος από μόλυβδο πάχους πολλών δεκάτων του μέτρου, για να προστατεύσει αποτελεσματικά τους αστροναύτες.

3) Η ήλιακή ακτινοβολία. Το δζον, που βρίσκεται στα άνωτερα στρώματα της ατμόσφαιρας, δημιουργεί ένα τείχος, που μας προστατεύει από τις υπεριώδεις ακτίνες μικρού μήκους, που έχουν καταστροφικά αποτελέσματα στα ζωντανά κύτταρα.

Ένα κοινό γυαλί, πάχους μερικών χιλιοστούμετρων, μπορεί να προστατεύσει απ' αυτές τις ακτινοβολίες τους αστροναύτες που θα βρίσκονται μέσα στο διαστημόπλοιο.

4) Οι κοσμικές ακτίνες. Η έντασι τους αυξάνει όσο ανεβαίνουμε περισσότερο σε ύψος. Μαζί με την έντασι, αυξάνει και η διεισδυτική τους ικανότητα.

Κατά τον Σάιφερ, η έντασι αυτών των ακτίνων, αντιστοιχεί σε δεκάδες δισεκατομμυρίων ηλεκτρικών βολτ. Ο ίδιος επιστήμον υπολογίζει, ότι οι ακτίνες αυτές, αν δεν εξουδετερωνόνταν από την ατμόσφαιρα, θα μπορούσαν να εισχωρήσουν σε βάθος 10 και πλέον εκατοστών μέσα στους ανθρώπινους ιστούς και να τους απανθρακώσουν τελείως.

Οι επιστήμονες υπολογίζουν, ότι για την εξουδετέρωση των κοσμικών ακτίνων, θα χρειαστεί να έχη το διαστημόπλοιο μία θωράκιση 5 εκατοστών μόλυβου ή 7 εκατοστών χαλκού ή ακόμη 20 εκατοστών αλουμινίου.

ΜΕ ΣΚΑΦΑΝΔΡΑ

Οι περισσότεροι — αν όχι όλοι — οι πλανήτες του συστήματός μας ή δεν έχουν ατμόσφαιρα ή η ατμόσφαιρά τους είναι πολύ αραιή και η σύστασί της είναι τελείως διαφορετική από τη δική μας.

Θα χρειαστεί, συνεπώς, να πάρουμε μαζί μας από τη Γη την απαραίτητη ποσότητα οξυγόνου για τη διαβίωσί μας, μικρή ή μεγάλη, σ' αυτούς.

Για τους πρώτους αστροναύτες, λοιπόν, ο θάλαμος του πυραύλου θα είναι και η κατοικία τους, σ' όλο το διάστημα που θα παραμείνουν σ' έναν άλλο πλανήτη. Θα μπορούν, όμως, να μετακινούνται έξω απ' αυτόν, χρησιμοποιώντας ή πλήρη σκάφανδρα, που θα τους απομονώνουν τελείως από το εξωτερικό περιβάλλον, όταν οι συνθήκες που επικρατούν σ' αυτό είναι δυσμενείς (π. γ. πολύ χαμηλή ή πολύ υψηλή θερμοκρασία) ή απλώς μάσκες οξυγόνου, όταν δε θα έχουν να αντιμετωπίσουν παρά μόνο την ελαφμή αναπνευστικού αέρα (όπως π. χ. στον Άρη).

Θα πρέπει, λοιπόν, να έχουν επαρκή αποθέματα οξυγόνου, γιατί, διαφορετικά, η διαβίωσι σ' αυτούς τους πλανήτες θα ήταν αδύνατη.

Το αν θα μπορούσαν να δημιουργηθούν αργότερα σταθμοί σ' αυτούς τους πλανήτες, είναι άλλο ζήτημα. Πάντως, σύμφωνα με τα όσα ξέρουμε, οι σταθμοί αυτοί θα πρέπει να είναι μετ' αλλήλων κτίρια με απόλυτη αεροστεγή (θα έχουν, δηλαδή, το δικό τους οξυγόνο, που θα μεταφέρεται από τη Γη, το δικό τους νερό κλπ.).

Εκτός αν η επίσκεψι σ' αυτούς τους πλανήτες μας παρουσιάσει εκπλήξεις, που, για τη στιγμή, μας είναι αδύνατο να φανταστούμε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Με σδυμένους κινητήρες. — Οι αεροπλάνα μας μέσα στο διάστημα. — Τρία ρωσικά σχέδια.

Ο Πιότρ Καπίτσα θεωρείται ως ο μεγαλύτερος Ρώσος θεωρητικός στο πεδίο της νεώτερης φυσικής. Σ' αυτόν οφείλεται η λύσις πολλών από τα προβλήματα που παρουσίασε η εκσφενδόνισις του ρωσικού δορυφόρου.

Ο ΔΙΓΑΜΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΕΡΜΠΕΡΗΣ: Τριακονταετής όμορφος «πολυτεχνίτης κι' ερμολογίας». ΝΙΤΣΑ: Γυναίκα του, 39 χρόνων, κάποτε πολύ νόστιμη και πικάντικη. Τώρα λίγο ρυτιδωμένη και λίγο πληθωρική. ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Ξερακιανή, εφτάσχημη σαραντάρα. Γεροντοκόρη με προίκα. Γεμάτη καλλυντικά και αρώματα. Τακτική πελάτισσα της κοσμικής στηλής. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι του Ντερμπερής. Σκηνογραφία πενιχρή. Κατά «εταμπλά» τούχουν δραπέτσει απ' τους τοίχους εφίσησαν τα ίχνη του έπισκεπτήριου τους. Βάζα και μπιμπλά δεν υπάρχουν. Ξερά τα έπιπλα).

ΚΩΣΤΑΣ (καπνίζει βαρύ-θυμα και βαρύγδουπα. Ο ήχος της ρουφηξιάς ξυπνάει λόγο)... Έτσι πού λές... Τά χάσαμε τα λεφτά. Αυτό είναι. Η γίνεσαι Νιάχος και 'Ο-νάσης ή σου παίρνουμε από το σπίτι και τα κατασάβω. Η Τύχη είναι το πάλι.

ΝΙΤΣΑ (μισοδερροροο-σα): Έγώ στάλεγα. Δεν καλλιώνεις τον φύλλο. Κόστα μου. Ούτε αλόγο δεν καλλιώνεις.

ΚΩΣΤΑΣ: Είσαι δηλαδή ευχαριστημένη πού βγήκες α-λθινή.

ΝΙΤΣΑ: Έγώ; Όχι.

ΚΩΣΤΑΣ (σουλτασάει): Τώρα τί γίνεται. Έχεις καμ-μιά ιδέα;

ΝΙΤΣΑ: Γιατί, έχεις έσύ;

ΚΩΣΤΑΣ: Και βέβαια. (Στέκει και αναγγέλλει με στόμφο). Θα γίνω διγάμος!

ΝΙΤΣΑ: Τι θα γίνεις, λέει.

ΚΩΣΤΑΣ: Διγάμος! Θα πάω κι' άλλη γυναίκα.

ΝΙΤΣΑ: Άχ, τρελλάθηκες. Κόστα μου, φαίνεται, απ' τις συνοφές που σου τυχάνει!

ΚΩΣΤΑΣ: Έγώ τρελλάθη-κα; Ποτέ δε μίλησα στη ζωή μου σοδαρότερα και μεγαλο-φύστερα!

ΝΙΤΣΑ: Θέλεις δηλαδή να ξαναπαντρευτείς; Θέλεις να με πείσης με τρόπο να σου δώσω διαζύγιο και να με παρατήσης μέσ' τους πέντε

δρόμους, τώρα πού μοιφαγες και την τελευταία μου πεν-τάρα;

ΚΩΣΤΑΣ: Βρέ μην είσαι κουτή! Άλλο σου λέω εγώ. Έχω βρή μια γεροντοκόρη, πού δεν τη θέλει χριστιανός. Είναι σά στέκα του μπιλιάρ-δου. Λοιπόν, αυτή βρήκα. Έ-χει προίκα τεράστια. Έγώ θα της κάνω πρόταση, θα την πάρω κι' ύστερα θα εμφανί-στης έσύ με τα χαρτιά σου και με το δικηγόρο σου και θα πής, «αυτός είναι διγά-μος»! Έγώ θα κλαίω και θα δαδώνω και θα της λέω πως από τον τρελλό μου έρωτα της έκρυφα πως ήμουν παν-τρεμένος και θα καταλήξουμε στο ψητό.

ΝΙΤΣΑ: Ποιά ψητό;

ΚΩΣΤΑΣ: Της κατασά-βας! Το ψητό πού δεν έχουμε να μαγειρέψουμε αύριο.

ΝΙΤΣΑ: Δε σε καταλα-βαίνω.

ΚΩΣΤΑΣ: Θα τής μασή-σουμε το παραδάκι, βρέ κο-ροΐδο! Έγώ θα της πω ένα δόσσο στην πρώτη μου γυ-ναίκα τόσο, να μη μου κάνει μήνισι και να μου δώση το διαζύγιο». Έσύ θα είσαι α-νένδοτη και θα ζητάς τόσο κι' άλλα τόσο. Κι' εσα πιά-σουμε! Κατάλαβες τώρα;

ΝΙΤΣΑ: Κι' άμα σου δώ-σω διαζύγιο, τί θα γίνη;

ΚΩΣΤΑΣ: Θα ξαναπαν-τρευτούμε, βρέ κοροΐδο! Έγώ μόλις πιάσουμε το παραδά-κι, θα της κάνω το βίο ά-διστο! Θα με δώση!

ΝΙΤΣΑ: Κι' αν δε σε δι-ώση;

ΚΩΣΤΑΣ: Θα τη σπάω στο έγλο κάθε μέρα!

ΝΙΤΣΑ: Έ, και μήπως έγώ σ' έδιωξα;

ΚΩΣΤΑΣ: Θα τη λέω ση-μένη ρέγκα και γριά κατσίκα. ΝΙΤΣΑ: Μήπως έμένα δε με λές γελάδα και παλιά-γρια;

ΚΩΣΤΑΣ: Έ, μην κυ-τάς. Αυτά έμένα στα λέω χαϊδαιτικά. Ύστερα εκείνη είναι δσποινίς της άριστο-κρατίας. Δε μπορεί ν' άνε-χθή τέτοια συμπεριφορά. (Τρί-βει τα χέρια του). Σ' έξη μήνες μέσα, σ' όχτώ το πο-λύ, θα φεύγουμε πλούσιοι για την Εύρώπη. Θα κάνουμε και-νούργιο μήνα του μέλιτος.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα ισου μίνα στο πο-λυτελές διαμέρισμα του Κά-στα και της Μπεμπέκας).

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (συνεχίζει κουδέντα): ... Η... σύζυ-γος του συζύγου σας, κυρία μου, ζητεί το ποσόν των εί-κοσιπέντε χιλιάδων λιβρών. Παρακάτω δε γίνεται. Άν ό-μως ο σύζυγός σας επανέλθη εις την πραγματική του σύ-ζυγον και θεωρήσετε ως μη γενομένη την πράξιν του γά-μου σας... ή όποια προαηγ-γέλη δι' απίθανον έντύπων... τότε η πελάτισ μου δε θα σάς ένοηλχη.

ΚΩΣΤΑΣ (έξαλλος): Μπε-μπέκα! Μη συζητάς με τον κύριο! Άφησε να πάω φυ-λάκι!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (με στεγνή ά-ξιοπρέπεια): Ετοιμάστε τις διατυπώσεις. Θα σάς μετρή-σω το ποσόν!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μετά ένα μήνα, στο πρώ-το σπίτι).

ΚΩΣΤΑΣ: Εικοσιπέντε χι-λιάδες λίρες πήρες. Θα μου δώσης τις δωδεκάμισι, για ναχη ο καθένας την προσω-πική του ανεξαρτησία.

ΝΙΤΣΑ: Λατρεία μου, να στα δώσω όλα!

ΚΩΣΤΑΣ: Όχι, δε θέλω όλα. Τα μισά. Κατέβαινε τις δωδεκάμισι χιλιάδες.

ΝΙΤΣΑ (πείει μέσα και γυ-ρίζει μ' ένα σακκούλι): Ορί-στε.

ΚΩΣΤΑΣ (το βάζει στο χαρτοφύλακά του): Ευχαρί-στώ. (Ανάδει τσιγάρο). Ά-κου τώρα.

ΝΙΤΣΑ (έντρομη): Μη μου πής, ότι δε χωρίζεις μ' αυ-τήν!

ΚΩΣΤΑΣ: Μ' αυτήν χωρί-σα. Μου κοινοποίησε κι' άγω-γή απ' το νοσοκομείο πού βρίσκεται.

ΝΙΤΣΑ: Μπα; Στο νοσο-κομείο; Από τί;

ΚΩΣΤΑΣ: Από το έγλο. (Σηκώνεται). Άλλά και με σένα δεν ξαναπαντρεύομαι. Μουδσας πέντε χιλιάδες λί-ρες προίκα και σουδσας δω-δεκάμισι! Είμαι κύριος, ύ-ποθέτω! Τώρα πάω για τρί-τη. Η μάλλον για καμμία! Ζήτη ή έλευθερία!... Γειά σου Νίτσα, και σου εύχομαι καλή τύχη! Άγγλιστι εγκούντ λάκ»!...

(Αύλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

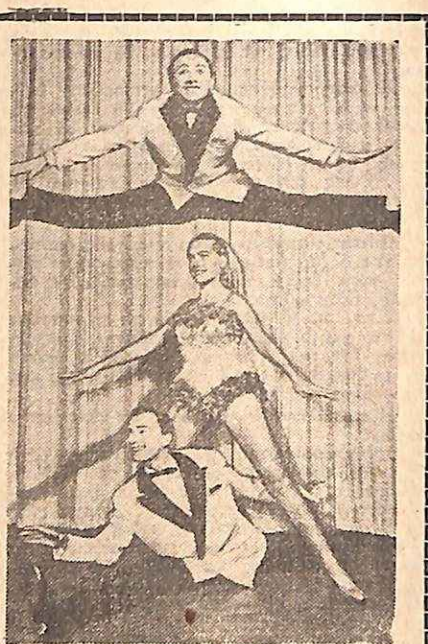
Πείσθηκε κι' αυτός!

Στο κακουρηδικείο.

Ο συνήγορος, πού είναι έξοχος ρήτωρ, μόλις τελεί-ωσε την πειστική αγόρευσί του. Το ακροατήριο φαίνε-ται βαθεία συγκινημένο και ό κατηγορούμενος το ίδιο.

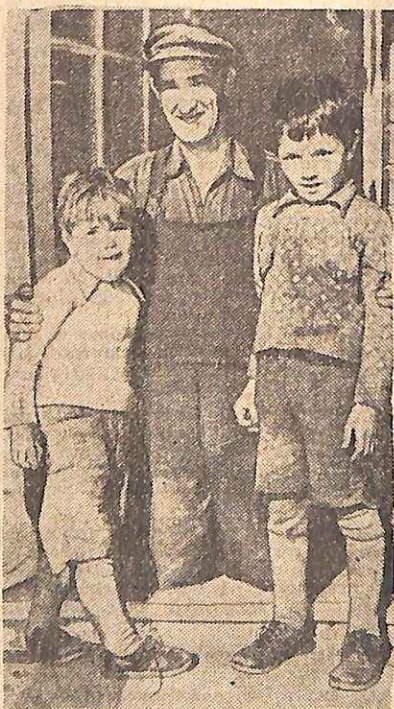
—Και τώρα κατηγορούμε-νε, τον έρωτώ ό πρόεδρος, έχεις να πής τίποτε;

—Ναι, κύριε πρόεδρε, ά-παντά ό κατηγορούμενος. Άνακαλώ την όμολογία μου. Γιατί ό κύριος συνήγορός μου μ' έπεισε... ότι είμαι άθώος!

ΟΙ ΤΡΙΔΥΜΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ

Οι τριδυμοί άδελφοί Μπρούνο, Βίκτωρ και Νέλλη ντι Στέφανο, πού γεννήθη-καν πριν 19 χρόνια στη Νέα 'Υόρκη, θριαμβεύουν τώρα κάθε έθράδυ σ' ένα με-γάλο βαριετέ της Βιέννης. Παρ' όλον ότι το «τρίο» αυτό πρωτοεμφανίστηκε πριν από ένα χρόνο, έχει κιάλας στο ένεργη-τικό του πολλούς και μεγάλους θριάμ-βους. Έχουν και οι τρεις άκροβατικές, χορευτικές και φωνητικές ικανότητες, πού δεν άφίνουν κανένα άσυκίνητο.

ΕΝΑΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Μία πρωτοφανής δίκη διεξήχθη πρό ήμε-ρών στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας. Η Μάργκορετ Γκλάνφιλντ, ηλικίας 30 χρό-νων, παρουσιάστηκε πρό μινός στην ά-στυνομία και κατηγογήλε πως ό πατέρας της Στάνλεϋ Γκλάνφιλντ από ηλικίας 15 χρόνων την κρατούσε κλεισμένη στο σπίτι, την έδεσνε καθημερινώς και το χειρότερο πως τα δυο παιδιά της Ήσαν και δικά του παιδιά. Η άστυνομία ύστε-ρα από σύντομη έρευνα έξακρίβωσε την αλήθεια των καταγγελλομένων και συνέ-λαβε τον Γκλάνφιλντ. Το δικαστήριο του Σίδνεϋ στο όποιο παραπέμφθηκε τον κα-τέδικασε σε 15 χρόνων καταναγκαστι-κά έργα. Στη φωτογραφία μας ό άπα-σιος πατέρας, με τα δυο παιδιά του πού είναι συγχρόνως και έγγονιά του.

Προφυλάξεις για τις ΤΟΥΑΛΕΤΕΣ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Οι κατάσκοποι πού προσπαθούν ν' άποσπάσουν πληροφορίες για τα φορέματα της 'Ελισάβετ

Η τελευταία έπίσκεψη της βα-σιλίσσης 'Ελισάβετ στον Κανα-δά και στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, έθεσε σε έπιφυλακή μια όλόκλη-ρη στρατιά κατασκόπων. Άντι-κειμενικός τους σκοπός ήταν οι τουαλέτες, πού φόρεσε ή βασι-λίσσα της Άγγλίας κατά τη δι-άρκεια της περιόδου της. Περι-έργως, όμως, κανείς δεν ένδια-φέρθηκε να κλέψη τις τουαλέτες αυτές. 'Ηθελαν, άπλως, να ρί-ξουν έστω και μια ματιά, ώστε να ξέρουν τα σχέδια και τα χρώ-ματα, πού θα φορούσε ή 'Ελισά-βετ.

Οι πληροφορίες αυτές, ένδιέ-φεραν έξαιρετικά τους μεγάλους άμερικανικούς οίκους μόδας, κα-θώς και πολλές βιομηχανίες έτοι-μων γυναικείων ένδυμάτων. Η έ-ταιρία πού θα κατόρθωνε να κυ-κλοφορήσει ένα μοντέλλο, σαν κι' αυτά πού έφόρεσε ή 'Ελισάβετ, πριν από την έπίσημη εμφάνισί του, είναι βέβαιον ότι θα πουλού-σε χιλιάδες από αυτά τα μοντέλ-λα σε γυναικές πού θα πλήρω-ναν ευχαρίστως, για να φορούν το ίδιο φόρεμα με μια βασίλισσα.

Άκριβώς για να άποτρέψουν ένα τέτοιο ένδεχομενο, οι υπεύθυ-νοι για τη γαρνταρόμπα της 'Ε-λισάβετ παίρνουν προφυλάξεις, πού θυμίζουν την φυλαξι πολυ-τιμων στρατιωτικών μυστικών. Τα έργαστήρια του ράφτη Νόρμαν Χάρντεντλ, πού ετοιμάσει τις του-αλέτες, φυλάγονται από ένα γε-ροδεμένο σωματοφύλακα. Τα σχέ-δια κλείνονται σε βαρεία χρη-ματοκιβώτια. Καμμία από τις εργάτριες δεν ξερει—ούτε είναι σε θέσι να μαντέψη — το γενικό σχέδιο του κομματιού, πάνω στο όποιο εργάζεται. Ούτε και για ποιά μέλος της βασιλικής οικογε-νίας προορίζεται. Όλες, έξ άλ-λου, δεσμεύονται με όρκο, να μη προδούν τίς άποκαλύψεις. Και ή Σκώτλαντ Γυάρντ είναι πάντοτε έτοιμη να επέμβη.

Η περιγραφή των τουαλετών με όλες τις λεπτομέρειες βρισκό-ταν σ' ένα βιβλίο και κάθε τουα-λέτα ήταν γνωστή στους υπευθύ-νους με έναν αριθμό. Μόνο όταν ή βασίλισσα είχε ήδη φορέσει μια τουαλέτα, μετεδίδετο ό άρι-θμός της στον κάτοχο του βιβλί-ου και εκείνος έδινε στους δημο-σιογράφους την περιγραφή της τουαλέτας.

Όστόσο, παρά τα άυστηρά μέ-τρα προφυλάξεως, συμβαίνει άρ-κετές φορές να διαρρεύσουν πλη-ροφορίες, γύρω από τις βασιλι-κές τουαλέτες. Αυτό συνέβη κατά την προηγουμένη περίοδου της 'Ελισάβετ, στη Γαλλία. Τέσσερις ήμέρες πριν από την άφιξη της ύψηλης ζένης στο Παρίσι, μια μεγάλη γαλλική έφημερίδα δημo-σίευσε πλήρη την περιγραφή του φορέματός, με το όποιο εμφανί-στηκε στο αεροδρόμιο. Ευτυχώς για την 'Ελισάβετ, δε βρέθηκε καμμία βιομηχανία να κυκλοφο-ρήσει το μοντέλλο αυτό στα κα-ταστήματα.

Η δουκίσσα του Ουϊνδσвор δέν έγλύτωσε τον κίνδυνο αυτό, όταν έκανε τους γάμους με τον δούκα του Ουϊνδσвор. Την ήμερα του γά-μου μια μεγάλη έταιρία της Νέ-ας 'Υόρκης διέθεσε στην αγορά χιλιάδες μοντέλλα, αντίγραφα του ταγιέρ, με το όποιο εμφανίστηκε ή δουκίσσα στη Νέα 'Υόρκη. Ο έπιχειρηματίας, πού κατόρθωσε να έξασφαλίσει τα σχέδια, πραγ-ματοποίησε κέρδη 400.000 δολ-λαρίων.

Δεδομένου ότι τα κέρδη είναι τεράστια, οι ένδιαφερόμενοι προσ-φέρουν τεράστια ποσά, για πλη-ροφορίες γύρω από τις βασιλι-κές ένδυμασίες.

Το 1952 γύριζε στο Μαϊνφερ ένας Άμερικανός, πού προσφέ-ρε χίλια δολλάρια, σε όποιον ή-ταν σε θέσι να του πη ποιά χρώ-μα θα κυριαρχούσε στα φορέμα-τα, πού θα φορούσε ή 'Ελισάβετ, όταν θα έλγηε το πένθος για τον πατέρα της.

Τον ίδιο καιρό, ένας άλλος ά-μερικανικός οίκος μόδας έφώδιω-σε έναν πράκτορά του με δέκα χι-λιάδες δολλάρια, για να έξασφα-λίση παρόμοιες πληροφορίες.

Πέντε χρόνια ένωριτερα, διά-φοροι οίκοι μόδας και βιομηχα-νίες διέθεσαν τεράστια ποσά, για πληροφορίες γύρω από την νυφί-κή τουαλέτα της 'Ελισάβετ. 'Ε-νας απ' αυτούς προσέφερε 15. 000 για όποιαδήποτε πληροφο-ρία.

Μια Άμερικανίδα από το Κο-λοράντο ήθελε να έξασφαλίση τα σχέδια για την νυφική τουαλέτα της 'Ελισάβετ, ώστε να την φο-ρέσει ή κόρη της, πού θα παν-τρευόταν την ίδια μέρα με την 'Ελισάβετ.

Προσέλαβε έναν πράκτορα, ό όποιος ταξίδεψε στην Άγγλία. Έκεί γνωρίστηκε με μια ύπάλλη-λο των άνακτόρων του Μπάκιν-γχαμ, στην όποια προσποιήθηκε τον έρωτευμένο. Της πρότεινε μά-λιστα και γάμο και της χάρισε ένα δακτυλίδι άξίας 10.000 έλ-ληνικών δραχμών.

Ο πράκτωρ μάζεψε από την φίλη του άρκετές πληροφορίες, πού του έδωσαν την δυνατότητα να φτιάξη σιγά-σιγά ένα πιστό αντίγραφο της τουαλέτας. ΆΛΛΑ λίγες ήμέρες πριν συμπληρώση το σχέδιο, ή κακοτυχία τον χτύ-πησε. Ένα άπόγεμα, άφισε στο διαμέρισμά της φίλης του το χαρ-τοφύλακα με τα σχέδια.

Η κοπέλλα έξήτασε από πε-ριέργεια το χαρτοφύλακα και εί-δε τα σχέδια.

Είδοποίησε τότε τη Σκώ-τλαντ Γυάρντ, ή όποια κατέσχε το χαρτοφύλακα και συνέλαβε τον Άμερικανό πράκτορα, τον ό-ποιον έστειλε στη πατρίδα του με το έπόμενο πλοίο.

Χτίσιμο με καλοσύνη και έλικόπτερα

Ύστερα από λίγο καιρό, χιλιά-δες Άμερικανοί θα κατοικοΰνε σε σπίτια από πλαστική ούσια, χτισμέ-να με τη βοήθεια έλικόπτερων! Νά πως γίνεται αυτό το πρωτότυπο «χτίσιμο»: Αφού στήθούν στο άρι-σμένο μέρος τεράστια καλούπια, έ-να έλικόπτερο πλησιάζει από πάνω τους και χύνει μέσα ένα πλαστικό υλικό. Μετά τη στερεοποίησή του, ά-φαιρούνται τα καλούπια, και το σπι-τι είναι έτοιμο.

Επίμαχοι θύχοι

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ... ΓΑΛΑΝΤΟΜΙΕΣ

Άν κι' είναι, όπως ξέρουμε οι πάντες γενικώς, γεωργικός ό τόπος μας και κτηνοτροφικός, εν τούτοις βλέπουμε όλοι μας, με άφάτη μας λύπη, πως το νωπό το βούτυρο άρχίζει να έκλείπει!

*

Άπό της γής το πρόσωπο κι' αυτό έξασφαιζεται κι' ό κόσμος, πού για χάρι του μοχθεί και ταλα- (νίζεται), συγκαίρει τους φωσφές μας, πού λένε μέσα σ' (άλλα), πως μας έξασφαλίζουνε και του... πουλιού το γάλα!

ΣΑΦΗΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Για την «τιμή» πού λέγεται και «ήθικό κεφάλαιο», ό Θεόδωρος ζέσπασε, τις άλλες, στο Αγγάλεω και ταραγμένος βέβαια και ξαναμένος λιαν, την άδελφή του σκότωσε, την άπιστον κι' άθλιαν...

*

Στον άδελφόν ελάχιστοι, ώστόσο, ρίχνουν άδικο, διότι βιον έκλυτον εξούσε, λέει, έκείνη κι' άφού έτοιμλμπουρδίζε συχνά στο... Μπαρουτάδικο κι' αυτός ήταν έπόμενον «μπαρουτί» πιά να γίνη!

ΕΞΑΡΣΕΙΣ ΚΑΙ... ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Είς έποχην πού κάνουνε πολλές τιμές πηδήματα, ευλόγως ακριβαίνουν κι' αυτά τα ύποδήματα, ή μάλλον σάλτους άρχισαν στα ύψη ν' αναπτύσσουν και το πεντακοσιάρικο κοντεύουν να... πατήσουν!

*

Μπρός στis βιτρίνες στέκεται ό κόσμος έπομένως και σκέπτεται περίλυπος, ή λέει τεθλιμένος πως τα παπούτσια πού κοινώς καλούνται και «πα- (τούμενα), (τούμενα), (τούμενα)», όφειλουν, πιά, έδώ κι' έμπρός να λέγονται... πε- (τούμενα)!

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΤΡΟΦΗ

Κάποιος άνθρ θανόνπουλος, Δαδέτας, ή Δαδέλης, καπνός εκ συστήματος κι' Ισοδίος τεμπελής, στην Μεσοπνία σκάρωνε μνηστείες συνεχώς, κι' ως... Παναής νεώτερος γινότανε μπουκός!

*

Πλάνθ δμως έσσηκώθηκαν τα θύματα εν τέλει και στο κυνήγι βάλθηκαν να στρώσουν τον Δαδέλην. Τον κυνηγάνε δηλαδή χωρίς καιρό να χάσουνε κι' ό θρησπς, είμαι βέβαιος, πως συκνοτραγουδεί: «Και πού θα λημεριάσουμε, Δαδέλη, θα μας πιά- (σουνε)»!

ΦΑΤΕ ΜΑΤΙΑ...

Τά ρεστωράν του 'Αστεως, μα και τα μαγειρεία μια άσχετική άσπράζαν και πάλιν ευκαιρία και δίχως καθυστέρησι καμμία, φυσικά, τα λαδερά τους «πύσαναν» και τα ζυμαρικά...

*

Στου έφημέρου μινός μας τούτέστι την κραιπάλη, τις ακριβές μερίδες τους άκρίβηναν και πάλι κι' ό μισθωτός ό σύγχρονος, άς ψυτοζή κι' άς τείνη, από την έξασθλίσι... μισή μερίς να μείνη!

ΣΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΟ... ΠΛΗΡΩΜΑ

Μπελός μεγάλος φούντωσε, αυτή την έποχή, εν σέσει με την μέλλουσα του Ντόρ διαδοχή κι' από την άγωνία τους θα ρέθουν πλείστοι όσοι, αν δεν ίδουν ποίος μόνιστος τον Ντόρ θ' αναπλη- (ρώση)...

*

Περί... αναπληρώσεως και μόνο συζητούν, αυτή την κάθε σκέψη τους μονίμως συγκεντρώνει, κι' οι άφελείς μοδολιπνικοί καθόλου δεν ρωτούν να δουν την αναπληρώσιν ποίος βλαξ θα ήνη... πλη- (ρώση)!

ΤΑΧΕΙΑ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Για λόγους εύκολίας μας και για καινοτομία πλουτίζεται κι' ό τόπος μας με σύγχρονα... ταμεία και με ύποκαταστήματα Τραπεζής τροχοφόρα, πού θα περιοδεύουνε όλοκληρη τη χώρα!

*

Άνελλιπώς θα τρέχουνε σε πόλεις και χωριά, έφ' ή και λες, κυττάζοντας τα μέσα μας αυτά, πως άποκτά κι' ό τόπος μας μεγάλη ευημερία, άφού στους δρόμους άρχισαν να... τρέχουν τα λε- (οτά)!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Άπό το έρχόμενο τεύχος του «Θησαυρού» άρνίξει το συγκλονιστικό έγκληματικό μυθιστόρημα του δια- σήμου Άμερικανού συγγραφέως

ΧΑΡΡΥ ΜΠΑΣΤΕΡ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Ψάχνοντας για το δράστη μιας θρασύτατης λη- στείας, το θύμα μιας σατανικής πλεκτάνης συναν- τάει στο δρόμο του μια κοπέλλα με φωτιά στις φλέ- βες και πάγο στην καρδιά. Μια κοπέλλα πού ζητάει κάτι και πού, για να το βρή, είν' έτοιμη και να σκο- τώσει άκόμη. Το ούρλιασμα των αισθήσεων την είνε ρίζει στην άγκαλιά ενός άπαισιου γκάνγκστερ. Μα έφτασε τώρα ή στιγμή να γνωρίση την άληθινή, τη δυνατή άγάπη... Όταν διαβάξη καθαρά μέσα στην καρδιά της, ή Μεσσαλίνα γίνεται ξαφνικά 'Ιουλιέτα. Ουσιάζεται για τον άνθρωπο πού ήθελε στην άσχη να προδώση. Και τού προσφέρει, μαζί με τον έρωτά της, ένα όλόκληρο θησαυρό.

ΜΕΡΙΚΑ ΜΙΚΡΑ ΛΑΘΗ ΠΟΥ

Μερικές εφευρέσεις που έγιναν στην τύχη

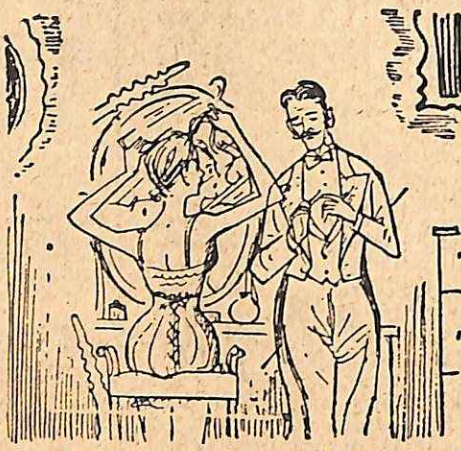
Ένας από τα εκατομμύρια των συζύγων, που περιμένει επί ώρες τη γυναίκα του να έτοιμασθεί για το χορό, άρχισε να παίζει μ' ένα από τα τοιμπιδάκια της, στραβώνοντας το. Όταν είδε τη γυναίκα του να ψάχνει για άλλα τοιμπιδάκια, της έδωσε αυτό που κρατούσε λέγοντας:

— Δεν ξέρω αν σου κάνει, γιατί το στράβωσα.

Το στραβωμένο τοιμπιδάκι, ωστόσο έκανε την δουλειά του. Ήταν μάλιστα το μόνο που άπομεινε στα μαλλιά της κυρίας, όταν γύρισε από τον χορό. Το είπε στον σύζυγό της και αφού πειραματίσθηκαν αρκετά, διαπίστωσαν ότι οι καμπύλες ήταν εκείνες, που έκαναν το τοιμπιδάκι να στέκει στη θέση του και να συγκρατεί τα μαλλιά.

Ο σύζυγος, που ήταν πρακτικός άνθρωπος, φρόντισε να εκμεταλλευθεί την ευκαιρία, που του προσέφερε το λάθος του. Σε λίγο καιρό, έδωσε στην καταναλωτή τις φουρκέτες, τις οποίες οι γυναίκες υπεδέχονταν με ένθουσιασμό. Ο ίδιος, σχημάτισε μια περιουσία, που έφτασε τα 340 εκατομμύρια ελληνικές δραχμές.

Πολλά χρόνια αργότερα, ένας νεαρός φοιτητής της Χημείας έχασε να πλύνει καλά τα χέρια του, όταν γύρισε από το εργαστήριο. Κάθισε στο τραπέζι να φάει, αλλά είδε ότι το ψωμί είχε μια γλυκιά γεύση. Η σπιτονοικοκυρά του τον βεβαίωσε, ότι το ψωμί δεν είχε καθόλου διαφορετική γεύση από την συνηθισμένη. Αυτό έκανε τον φοιτητή να καταλάβει ότι η γλυκιά γεύση προήρχετο από τις χημικές ουσίες που είχαν μείνει στα χέρια του. Εσυνέχισε στο εργαστήριο κι' έκανε διάφορα πειράματα με τις χημικές ουσίες που είχε χρησιμοποιήσει νωρίτερα. Έτσι μπόρεσε να ανακαλύψει τη ζαχαρίνη, που αντικατέστη-

— Δεν ξέρω αν σου κάνει το τοιμπιδάκι, γιατί το στράβωσα... είπε στη γυναίκα του.

σε θουμάσια τη ζαχαρίνη, στην περίοδο των δύο τελευταίων πολέμων.

Η ιστορία των εφευρέσεων είναι γεμάτη από παρόμοιες περιπτώσεις ανθρώπων, που προσέφεραν χρήσιμες εφευρέσεις στην ανθρωπότητα και έγιναν πλούσιοι οι ίδιοι, χάρις στα λάθη τους.

Σ' ένα εργοστάσιο έντομοκτόνων μιά από τις εργάτριες, που γέμιζε τις μπουτίλιες, έριξε κατά λάθος το περιεχόμενο μιάς από αυτές πάνω στη φόρμα της. Αργότερα πρόσεξε ότι το έντομοκτόνο είχε βγάλει τους λεκέδες από τη φόρμα της, σε όσα σημεία είχε πέσει. Και έτσι βοήθησε στην ανακάλυψη ενός υγρού για το καθαρισμό των ρούχων.

Με παρόμοιο τρόπο, ανακάλυψε ο Άλφρεντ Νόμπελ την νιτρογλυκερίνη. Ο μεγάλος σοφός ήξερε την εκρηκτική δύναμή της. Το υγρό αυτό, όμως, ήταν εξαιρετικά

ΑΠΟΦΕΡΟΥΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ!..

ευαίσθητο και δεν ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθεί για πρακτικούς σκοπούς.

Κάποια ημέρα μιά από τις μπουτίλιες με τη νιτρογλυκερίνη αναποδογυρίσθηκε πάνω στην άμμο, η οποία την απερόφωσε αμέσως. Γεμάτος περιέργειας, ο Νόμπελ δοκίμασε το μίγμα που είχε δημιουργηθεί και διαπίστωσε ότι μπορούσε να προκαλέσει έκρηξη. Συνέχισε τα πειράματα με χρώμα και ανακάλυψε μιά πιο αποτελεσματική εκρηκτική ύλη: την δυναμίτιδα.

Και η πλεκτική μηχανή που παράγει πλεκτά με σχέδια οφείλει την ύπαρξή της σε λάθος. Η εργάτρια μιάς συνηθισμένης πλεκτικής μηχανής, έριξε κατά λάθος μερικά κομμάτια σύρμα μέσα στο μηχανήμα. Ο διευθυντής είδε το λάθος της και την απέλυσε. Άλλα χωρίς στο λάθος αυτό, διαπίστωσε ότι οι μηχανές αυτές μπορούσαν, με μικρές μεταβολές, να κατασκευάζουν πλεκτά με σχέδια.

Άλλος επίσημος, Γάλλος αυτή τη φορά, έσπρωξε με τον άγκώνα του μιά μικρή μπουτίλια, που περιείχε το γνωστό υγρό «κολλόδιον». Η μικρή μπουτίλια έπεσε στο πάτωμα, ράγισε, αλλά δεν έσπασε. Εκπληκτος ο επίσημος την πήρε στα χέρια του και την εξήτασε. Είπε τότε ότι το υγρό είχε εξατμιστεί αφήνοντας ένα έλαφο στρώμα στο εσωτερικό της μπουτίλιας.

Ύστερα από καιρό διάβασε στις εφημερίδες, ότι πολλά από τα θύματα αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων τραυματίζονται επειδή τα μπροστινά τζάμια των αυτοκινήτων σπάζουν κατά την σύγκρουση. Συμπίεζε το περιστατικό με τη μπουτίλια και άρχισε τα πειράματα. Σε λίγο καιρό παρουσίασε ένα νέο είδος τζαμιών αυτοκινήτου, που δεν θρυμματίζονται.

Έτσι έσωσε χιλιάδες ανθρώπους και έγινε και ο ίδιος πάμπλουτος με την εφεύρησή του.

ΤΟ «ΤΡΑΒΗΓΜΑ» ΤΗΣ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΥ

Συμβαίνει πολλές φορές να βάλει η νοικοκυρά ν' ανάψει φωτιά σε ώρα που ο φίλος της σπινίται τη στέγη, ενώ το εσωτερικό της κουζίνας είναι μάλλον κρύο. Τότε η καπνοδόχος δεν «τραβάει» κι' ο καπνός σκορπίζεται μέσα στο σπίτι. Πρέπει λοιπόν να καουνη πρώτα στο τζάκι ευφλεκτά υλικά που κάνουν όσο το δυνατόν λιγότερο καπνό, π.χ. χαρτιά. Η, ακόμα καλύτερα, να τοποθετηθούν μέσα στο φουρνέλο μερικά αναμμένα κάρβουνα. Έτσι, ζεσταίνεται το κάτω μέρος της καπνοδόχου περισσότερο από το επάνω, και το «τραβήγμα» γίνεται κανονικό.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ

1) Μιά καλή άσκηση για τα ελαττώματα της ώμοπλάτης είναι να σέρνεται χέρι με την πλάτη. Μόνο που κουράει και έρεθίζει την επιδερμίδα. Θα την κάνετε λοιπόν μονάχα όταν δεν πρόκειται να πάτε πουθενά με φόρεμα ή ξυμνο.

2) Και μιά άσκηση για τη βάση του στέρκου και την κορυφή της πλάτης: Σκύβετε μπροστά, με τα πόδια λίγο ανοιχτά, χωρίς να λυγίσετε το σώμα σας. Τεντώνετε τα χέρια σας προς τα πάνω, λίγο πίσω από το κεφάλι σας, έτσι, ώστε να ενωθούν τα δαχτυλίδια. Χαλαρώστε τώρα τα μπράτσα σας, διαγράψτε μ' αυτά ημικύκλια πίσω από την πλάτη σας, πλάγια. Τα χέρια θα ενώνονται στο ψηλότερο και στο χαμηλότερο σημείο αυτών των ημικυκλίων. Έπαναλαμβάνετε 20 φορές. Θα νιώσετε κάποια κούραση στους ώμους, ψάλα και πίσω.

3) Στέκεστε μπροστά σε μιά ανοιχτή πόρτα και τραβάτε προς το μέρος σας τα φύλλα της, πιάνοντάς τα όσο χαμηλότερα μπορείτε, χωρίς να λυγίσετε τα μπράτσα σας.

4) Στέκεστε δίπλα σ' έναν τοίχο, ακουμπάτε πάνω του με τόνια χέρια και σηκώνετε, το ένα μετά το άλλο, τα πόδια σας όσο ψηλότερα μπορείτε, χωρίς να τα λυγίσετε. Ύστερα φέρετε το πόδι πίσω, τεντωμένο πάντα, και τέλος το ξαναφέρετε σιγά-σιγά στην αρχική θέση του.

Ο ύπνος, όπως ξέρουμε όλοι, είναι μιά από τις μεγαλύτερες ανάγκες του οργανισμού. Χωρίς κανονικό κι' αρκετό ύπνο, η υγεία μας διατρέχει όλους τους κινδύνους που μπορεί κανείς να φανταστεί. Άλλοτε οι άνθρωποι δεν αντιλαμβάνονται καθόλου το πρόβλημα πως θα κοιμηθούν, γιατί η ζωή τους ήταν τέτοια, ώστε για κανέναν ο ύπνος δεν αποτελούσε ζήτημα. Στις μέρες μας, όμως, με τον εντατικό ρυθμό της σύγχρονης ζωής, το πράγμα δεν είναι καθόλου απλό για αναρίθμητα άτομα πάνω στη γη.

Ο αριθμός εκείνων που υποφέρουν από διάφορες μορφές άπνειας μεγαλώνει διαρκώς. Κι' η επιστήμη βρίσκει ολοένα καινούργιες μεθόδους για να καταπολεμή την άπνεια.

Άλλα τι είναι άπνεια; Οι περισσότεροι άνθρωποι θ' απαντήσουν στο ερώτημα αυτό, ότι άπνεια είναι απλώς τατά το να μη μπορεί κανείς να κλείσει μάτι. Η αλήθεια, όμως, είναι κάπως διαφορετική. Γιατί η άπνεια, ως πάθησι, σημειώνει την παρουσία της και στον τρόπο που κοιμάται κανείς. Μπορεί δηλαδή μιά χαρά να ανήκετε σε μιά κατηγορία άπνειας, ενώ κοιμάστε όλη τις ώρες το εικοσιτετράωρο. Κι' αυτό, απλώς τατά, γιατί δεν κοιμάστε όπως πρέπει, όπως μ' άλλα λόγια έχει ανάγκη ο οργανισμός σας.

Για να αναπαυήτε τέλεια κατά τη διάρκεια του ύπνου, για να κοιμηθείτε δηλαδή έτσι, ώστε ο οργανισμός σας να χρησιμοποιήσει όλες τις δυνατότητες που του δίνει η κατάσταση του ύπνου για το φρεσκάριμά του, πρέπει το σώμα σας να βρίσκεται στην κατάλληλη στάση. Η στάση, λοιπόν, της τέλει χαλαρώσεως των μυών, στην οποία κανένα μέρος του σώματος δεν εμποδίζεται στο ξεκούρασμά του, είναι εκείνη που παίρνουν στον ύπνο τους τα υγιή βρέφη. Στην πραγματικότητα, δεν πρόκειται για μιά, αλλά για διάφορες στάσεις, που όλες έχουν το κοινό χαρακτηριστικό που αναφέραμε.

ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ ΚΟΙΜΑΣΑΙ

να σου θυμώ **ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ**

Η υγεία σας κι' ο χαρακτήρας σας φαίνεται από την στάση που παίρνετε στον ύπνο σας

Οι μεγάλοι, κατά το πλείστον, δεν κοιμούνται έτσι. Το σώμα τους δεν αναπαύεται ολοκληρωτικά. Τα ευεργετικά, λοιπόν, αποτελέσματα του ύπνου δεν είναι πλήρη σ' αυτούς. Για να μάθετε πως να κοιμάστε καλά, δεν έχετε παρά να προσέξετε πως κοιμάται ένα μωρό.

Μιά από τις ιδεώδεις αυτές στάσεις είναι κι' εκείνη της εικόνας Α. Συνιστάται ιδιαίτερα στα άτομα, που εργάζονται κάπως εξαντλητικά, γιατί η στάση αυτή εξασφαλίζει απόλυτη χαλάρωση των μυών και βοηθά το νευρικό σύστημα να ανανεώνη κατά τη διάρκεια του ύπνου τα κύτταρά του.

Οι στάσεις, που παίρνουμε όταν κοιμόμαστε, δεν είναι τυχαίες. Έξαρτώνται από την κατάσταση της υγείας μας κι' από το... χαρακτήρα μας.

Όσο περισσότερο χαλασμένη είναι η ισορροπία των δυνάμεων του οργανισμού, είτε λόγω κάποιων παθήσεως, είτε γιατί τα νεύρα μας δε βρίσκονται σε καλή φόρμα τόσο πιο ανώμαλες κι' επίζημιες είναι οι στάσεις του σώματος μας, όταν κοιμόμαστε. Πολλές δε απ' αυτές τις στάσεις είναι τόσο επίβλαβεις, ώστε ισοδυναμούν σχεδόν με τη συνηθισμένη άπνεια. Και γι' αυτό ακριβώς είπαμε στην αρχή, ότι άπνεια δεν είναι μονάχα το να μη κοιμάται κανείς, αλλά και το να κοιμάται ανθυγιεινά.

Με λίγη θέληση και προσοχή, μπορείτε να διασφαλίσετε αν έχετε ένα τέτοιο ελάττωμα, διαλέγοντας στην αρχή του ύπνου σας ή κατά τα διαλείμματα του τις στάσεις που θα σας εξασφαλίζουν μεγαλύτερη χαλάρωση και ξεκούραση των μυών. Ιδιαίτερη προ-

σχή πρέπει να δώσετε στα πόδια σας και στα χέρια σας, γιατί αυτά κυρίως υποφέρουν και δεν ξεκουράζονται. Αφήστε τα να αγγίζουν με όλη την κάτω επιφάνεια το στρώμα και μη σφίγγετε τους άμους τους.

Αλλά, καθώς είπαμε, οι στάσεις που παίρνουμε στον ύπνο μας, δεν εξαρτώνται μονάχα από την ισορροπία των σωματικών δυνάμεων. Έχει διαπιστωθεί από τους ειδικούς ότι οι στάσεις αυτές έχουν άμεση σχέση και με το χαρακτήρα μας, με την προσωπικότητά μας.

Ο Ιταλός ψυχολογικός δόκτωρ Λουίτζι Σκόπα, που έχει ειδικευτεί στα ζητήματα του ύπνου, μελέτησε σε πλήθος πελατών του αυτό το ζήτημα και καθόρισε μιά σειρά ιδιοσυγκρασιών και χαρακτήρων, που προδίδονται από τις διάφορες στάσεις που παίρνει το σώμα κατά τη διάρκεια του ύπνου.

Αναφέρουμε παρὰ κάτω τέσσερα τέτοια παραδείγματα.

Το άτομο που συνηθίζει να κοιμάται με τα πόδια και τα χέρια διπλωμένα σ' ένα θύλο να προστατεύουν τον εαυτό του από κάποια απειλή, προδίνει διλό χαρακτήρα, επιφυλακτικότητα, έλ- λειψι έγκραδότητος στις σχέσεις του κι' αδυναμία να αντιμετωπίσει με αποφασιστικότητα κι' άνεσι τις δυσκολίες και τις αντι-

δράσεις που θα του παρουσιαστούν στην ζωή του και στη σταδιοδρομία του (εικ. Β).

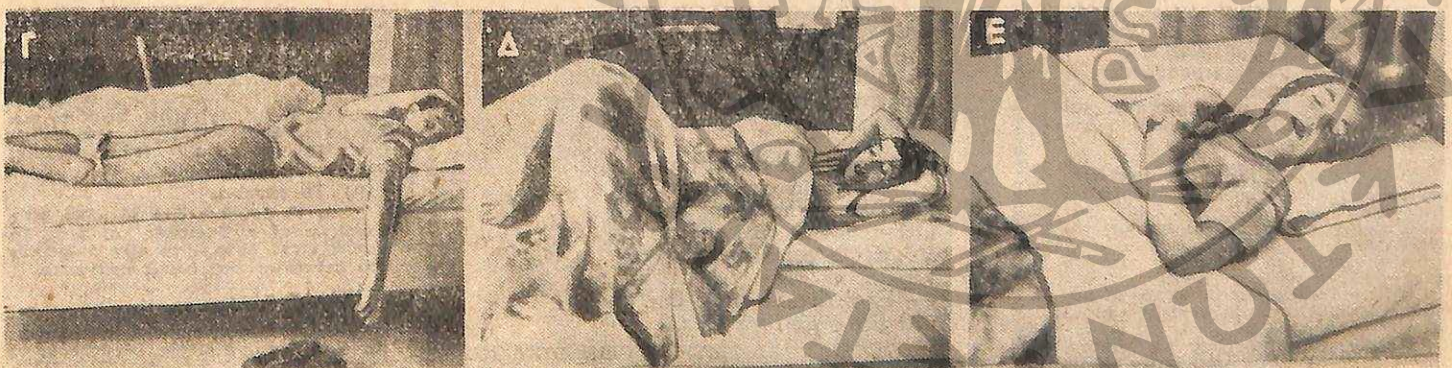
Αν κοιμάστε συνηθώς, όπως δείχνει η εικόνα Γ, σημαίνει πως είστε προικισμένος με δυνατή θέληση, ότι σας αρέσει να επιβάλλετε στους άλλους και να μην υποχωρήτε στα εμπόδια που σας τυχαίνουν. Έξ' άλλου δεν συγκινείστε εύκολα, αλλά χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έχετε αναισθησία μπροστά σε μιά χαρά ή σε μιά λύπη (εικ. Δ).

Αυτή η νεαρή γυναίκα, που κοιμάται έχοντας αναθεθεί απλά το κεφάλι της στα στρωμένα πίσω χέρια της, δείχνει χαρακτήρα όχι απλό, που του αρέσουν ιδιαιτέρως τα προσχήματα. Οι υπεκφυγές και η επίδειξη.

Πρόκειται για άτομο ματαιόδοξο, που κούβει τις αλήθειες του σκέψης και θέλει να φαίνεται ότι δεν είναι στην πραγματικότητα.

Η τοποθέτηση του ενός ή και των δύο χεριών πάνω στο στήθος είναι σημάδι μνηστικού ανθρώπου, που δεν έχει εύκολα χαρακτήρα όχι απλό, που του αρέσουν ιδιαιτέρως τα προσχήματα. Οι υπεκφυγές και η επίδειξη.

Όποιον τον έβλαψε και του αρέσει η εκδίκηση, το άτομο αυτό του άλλου έχει τάση και προς την υποκρισία, παρασταίνοντας τη μαλακή ιδιοσυγκρασία, ενώ απεναντίας πρόκειται για πολύ σκληρή ψυχή (εικ. Ε).

ΧΛΩΜΟ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Θάχυνε ίσως να νιώσετε μιά μεγάλη απογοήτευση, κυττάζοντας στον καθρέφτη το πρόσωπό σας. Είδατε το χρώμα σας ανεξήγητα χαλασμένο: όχι πιά ρόδι ή μάτι, όπως συνηθώς, αλλά γκριζό, χλωμό, αδιαφανές, με κίτρι- νες αποχρώσεις. Και, φυσικά, στενοχωρήκατε, μη ξέροντας τι να κάνετε για να διορθώσετε το κακό.

Πρώτα απ' όλα λοιπόν, θάταν καθαρή ματαιοπο- νία να προσπαθήσετε ν' αποκτήσετε δέρμα καθαρό, έφθον δε χωνεύετε καλά και κανονικά. Όταν ακολουθήσετε τις υποδείξεις του γιατρού κι' απαλλάξετε απ' τις το- σάσεις, θα ανακτήσετε την υγεία σας... κι' έπομένως το ωραίο χρώμα του προσώπου σας.

Εκτός αυτού όμως, πρέπει να έχετε υπ' όψη και τα εξής:

Όταν βρήτε αποτελεσματικό ένα καλλυντικό, είναι φυσικό να το προτιμάτε απ' τα άλλα. Άλλα, είναι παρατηρημένο ότι, όπως πολλά μικρόβια συνηθίζουν με τον καιρό στην πενι- κιλίαν κι' η επιδερμίδα σας συνηθίζει την κρέ- μα, την πούντρα ή το γαλά που χρησιμοποιεί- τε διαρκώς, και παύει πιά να ωφελείται απ' αυτό.

Πρέπει συνεπώς ν' αλλάζετε κάθε τόσο τα καλλυντικά, που χρησιμοποιείτε. Δεν είν' ά- νάγκη ωστόσο να μεταχειρίζεστε μεγάλη πο- τίτητα απ' αυτά. Άρκει να καθαρίζετε από ένα είδος για κάθε εποχή του έτους: να χρησιμο- ποιείτε π.χ. την πάδε πούντρα και κρέμα το καλοκαίρι, τη δεινά το χειμώνα, κλπ.

Μόνον έτσι θα διατηρή πάντα τη φρεσκάδα του και την όμορφιά του το δέρμα του προ- σώπου σας.

ΠΑΛΙΕΣ ΜΠΟΓΙΕΣ

Αν θέλετε να βάψετε ένα ζώλινο ή μετάλ- λινο αντικείμενο, ξαναβαμμένο ήδη, πρέπει να το καθαρίσετε πρώτα απ' τις παλιές μπογιές. Το πλένετε λοιπόν με διάλυσι καυστικής πο- τάσας, στην οποία έχετε προσθέσει μερικές σταγόνες αμμωνίας ή λίγο οξάλικον όξύ. (Γίμ-

ΤΟ ΓΕΛΙΟ μακραίνει τη ζωή

Διπλή εξομολόγηση

— Ένας κάου-μπού άπ' τὸ Τέξας, εἶχε πέσει ξαφνικά βαρειά ἀρρωστος στὸ κρεβάτι.
— Ντάρλινγκ, λέει στὴ γυναῖκα του, νομίζω πῶς ἔφτασε τὸ τέλος μου καὶ θέλω νὰ ῥαλαφρώσω τὴ συνείδησή μου. Ξέρεις, προχθές πού σου εἶπα πῶς θὰ πηγαίνα στὴ ζωοπανήγυρι γιὰ ν' ἀγοράσω καινούργια ἀλογα, δὲν ἐπῆγα ἐκεῖ. Ἐπῆγα στὴ φίλε...
— Ξέρω-ξέρω, τὸν διακόπηκε ἡ συμβαία του. Ἀλλοῦως δὲν θά σε πληθ-τριάσαι!...

— Ὁ Γιαννάκης πρέπει νὰ πᾶν στὸ κρεβατάκι του νὰ κοιμηθῇ. Καὶ καλινυκτίζοντας δίνει ἀπὸ ἓνα φιλὶ στὸ μπαμπά καὶ τὴ μαμά του, τὴν ὁμορφὴ ὡς νταντά του δὲν τὴ φιλάει, ὅπως ἄλλοτε.
— Γιατὶ Γιαννάκη δὲ φίλησες τὴ νταντά σου; τοῦ λέει ἐπιτιμητικὰ ὁ μπαμπάς.
— Γιατὶ δὲ θέλω νὰ φάω κι' ἐγὼ καστούκι, σὰν ἐκεῖνο πού ἔφαγες ἐσὺ σήμερον τὸ πρωί! ἀπαντᾷ ὁ ἀφελὴς Γιαννάκης.

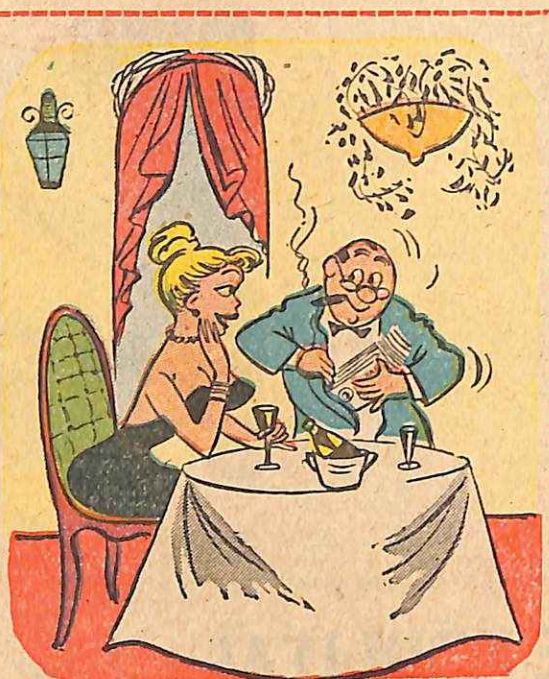
— Ὁ νεαρὸς Ντιντῆς εἶναι προσκεκλημένος στὸ σπίτι τῆς κυρίας Ἀγλαίας, μητέρας μίας ὠραιότατης κόρης, τῆς Καίτης. Ἡ κυρία Ἀγλαία, πού τὸν ἔχει βαλεῖ στὸ μάτι γιὰ γαμπρό, σκοπῶν ἀρρίνι τὸν δύο νέους μόνους. Καὶ ὁ Ντιντῆς ἐπείτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμοὺς, ἀκουμπῶν τὰς τὴ δεξιά παλάμη του στὴν καρδιά του, ψιθυρίζει στὴν Καίτη:
— Μπορῶ νὰ σὰς ἐξομολογήθω κάτι, δεσποινίς Καίτη;
— Ναί, ψιθυρίζει κοκκινίζοντας ἡ Καίτη.
— Σὰς... σὰς... ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας ὁ Ντιντῆς, σὰς ἔσπασα ἓνα δίσκο τοῦ ραδιογραμμοφῶνου σὰς!

— Στὴ ταβέρνα ἡ παρέα συζητεῖ περὶ γάμου.
— Πρέπει νὰ ξέρετε, λέει ἓνας, πῶς ὑπάρχουν δυσκολίες περιπτώσεις κατὰ τίς ὁποῖες ὁ ἀντὺρας εἶναι υποχρεωμένος νὰ πῇ στὴ γυναῖκα του ψέμματα!
— Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο φοβερό, τοῦ ἀπαντᾷ ἓνας ἄλλος. Ἐγὼ σκέπτομαι τίς πλεονεκτήσεις περιπτώσεις, πού ὁ ἀντὺρας εἶναι υποχρεωμένος νὰ τῆς πῇ τὴν... ἀλήθειαν!

— Ὁ κ. Μενέλαος μόλις ἐξύρισε τὸ μουστάκι του καὶ, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ κουρείο, πηγαίνει ἐπὶ τοῦ. Ἐἶναι βράδυ, στὸ σαλόνι ἐπικρατεῖ κάποιο ἡμίφως καὶ ἐκείνος ἀγκαλιάζει τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ φιλεῖ. Ἐκείνη τοῦ ἀνταποδίδει τὰ φιλιὰ μὲ μιά ἐξαιρετικὴ θερμότητα.
— Λοιπὸν, τῆς λέει σὲ μιά διακοπὴ ὁ Μενέλαος, γιὰ πὲς μου, σ' ἀρέσει χωρὶς μουστάκι;
— Ἡ κυρία τὸν κυττάζει ξαφνιασμένη καὶ ψιθυρίζει... μέσα της.
— Τὸν παληανόρωπο! Δὲν ἦταν... ἐκεῖνος!

— Ὁ ζωγράφος εἶναι πολὺ νέος καὶ τὸ μοντέλο του ἐξαιρετικὰ ὠραῖο... Καὶ ἐπὶ τούτου, τὸ ὠραῖο μοντέλο ρωτᾷ τὸν τολμποῦ ζωγράφο:
— Εἰμαι, ἀλήθεια, τὸ πρῶτο σὰς μοντέλο, πού ὄχι μόνο τὸ ζωγραφίσαστε, ἀλλὰ τὸ φιλήσατε κι' ὅλας;
— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι, τὴ διαβεβαί-ωνει ὁ ζωγράφος.
— Καὶ πόσα μοντέλα ζωγραφίσαστε ὡς τώρα; ρωτᾷ καὶ πάλι.
— Καὶ κοκκινίζοντας προσθέτει:
— Καὶ ποιά ἦσαν;
— Ἐνα λευκόνι, μιά μπανὰ καὶ δύο πορτοκάλια! τῆς ἀπαντᾷ ὁ ζωγράφος!

— Ὁ παπὰς τῆς φυλακῆς ἐπισκέπτεται τὸ νέο κατόικο καὶ τὸν ρωτᾷ στοργικὰ:
— Γιατὶ σ' ἔφεραν ἐδῶ ἐσένα, τέκνον μου;
— Γιὰ νεανικὴ ἀπειρία πάτερ μου! τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.
— Πῶς; ἔκαμε ἐκπληκτὸς ὁ παπὰς. Νεανικὴ ἀπειρία; Μὰ εὖ εἶσαι ἀνὴρ τῶν 60 ἐτῶν!
— Ἐγὼ, ναί, ἀπαντᾷ ὁ κατάδικος, ἀλλὰ ὁ συνήγορός μου ἦταν μόλις 22 χρόνων!

— Πόσο ὠραία ξέρετε νὰ μιλάτε σὲς γυναῖκες!

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΜΠΕΚΡΗΣ

Ἐγὼ δὲν ἔπινα κρασί,
ἐγὼ δὲν ἤμουνα μπεκρῆς,
δὲν εἶχα ἀδείασει οὔτε μισὴ ποτὲ μου ἡ κατοστάρη,
μὰ γιὰ χατήρι μιάς μικρῆς
κάποτες μέθυσα κι' ἐγὼ
καὶ ἦταν τὸ μεθύσι ἀργό,
μὰ εἶχε τόση χάρι!...

Ἦταν μεθύσι ἐρωτικό,
γιατ' ἦπια σὲ δύο χεῖλη
τὸ κοκκινέλι τὸ γλυκὸ
ἀπ' ἄλικο σταφύλι.
Ταβέρνα ἦταν ἡ ἀγκαλιά.
Κι' ὅπως ὀρθάνοιχτη τὴ βρήκα,
ροῦφηξα χάδια καὶ φιλιὰ
καὶ μεθύσι μόνος βγήκα.

Ἐγὼ δὲν ἔπινα κρασί
κι' οὔτε με ξέρανε μπεκρῆ,
μ' ἄς ὀφθαί, παιδί μου, ἐσύ,
πού μ' ἔμαθες νὰ πίνω,
καὶ κάθε βράδυ λαχταρῶ,
νάμαι στὸ σπίτι σου ἀντικρὺ
κι' ἂν με κερᾷς, νὰ μπορῶ
στουπὶ νὰ ξαναγίνω.

Κι' ἄπ' ὅλα τὰ κρασιά σου ποῖδ
θὰ με κερνοῦσες γιὰ νὰ πῶ;
Τὸ γιοματάρη τὸ ξανθὸ
ἀπ' τὰ χρυσὰ μαλλιά σου,
πού τὰ χαϊδεύω καὶ μεθῶ,
ἢ μήπως κόρη τρυφερή,
τὸ σῶμα ἐκείνο τὸ βαρὺ
ἀπ' τὰ γλυκὰ φιλιὰ σου;

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ παραπατῶ,
στὴ γειτονιά σου ταχτικά
καὶ ὅλο χάδια ἀποζητῶ
καὶ τρυφερά παιγνίδια
γι' αὐτὸ φωνάζω ἐρωτικά
καὶ με περνᾷ νὰ μπεκρῆ:
— Ἐλα ἀνοιξέ μου, βρε μικρῆ,
καὶ βάλε μου τὰ ἴδια...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τὰ χορταρικά ΕΠΗΡΕΑΖΟΥΝ ΤΟ ΚΕΦΙ ΜΑΣ!...

Τὰ καρόττα καὶ τὰ σπανάκια μᾶς κάνουν δύσθυμους

Ὅλοι ξέρουμε ὅτι τὰ χορταρικά καὶ τὰ φρούτα περιέχουν πολὺτιμα στοιχεία, ἰδίως μεταλλικά ἄλατα καὶ βιταμίνες, ὅτι ἡ στερήσῃ τους θὰ ἐξέθετε τὴν ὑγεία μας καὶ τὴν ζωὴ μας σὲ σοβαροτάτους κινδύνους. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ ρόλος τους δὲν περιορίζεται μόνο σ' αὐτό. Ἐπιδρῶν ἐπίσης στὴν ψυχικὴ μας κατάσταση. Μᾶς κάνουν, μ' ἀπλούστερα λόγια, πρόσχαρους καὶ καλόκαρδους, ἢ ἀντίθετα δύσθυμους καὶ γκρινιάρηδες. Αὐτὸ, τοῦλάχιστον, βεβαιώνει ὁ Γάλλος ἐπιστήμων δόκτωρ Λαρὸς, ἐπειτα ἀπὸ πολυτελεῖς παρατηρήσεις πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.
Ἀλλὰ νὰ οἱ παρατηρήσεις τὸν γιὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα χορταρικά καὶ φρούτα:

1) Οἱ πατάτες.
Ἐχουν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι. Ἐνα γεῖμα μὲ πατάτες μᾶς κάνει νὰ τὰ βλέπουμε ὅλα εὐάριστα, μᾶς προκί-ζει μὲ μιά ἡρεμὴ αἰσιοδοξία καὶ μᾶς κάνει ἐπιεικὴς γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ καλόκαρδους. Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα παρόμοιο γεῖμα, δὲν αἰσθανόμαστε τὴ διάθεσι νὰ καυσιάζουμε καὶ κλεινοῦμε πρόθυμα τὰ μάτια σὲ πολλὰ πράγμα-τα, πού δὲ γίνονται σύμφωνα μὲ τίς ἐπιθυμίες μας.

Οἱ ἄνθρωποι, πού ἡ πατάτα ἀποτε-λεῖ τὸ κυριώτερον φαγητὸ τους, εἶναι ἡρόδοι, ἀνοιχτόκαρδοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ τοιχοκρήνηδες. Ἀποστεφονται τὴν πολυτέλεια, ἔχουν συντηρητικὴς ἰδέες καὶ τὰ γούστα τους εἶναι ἀπλά.

2) Τὸ λάχανο.
Μᾶς δημιουργεῖ ρωμαντικὴς σκέψεις. Τὸ μυαλό μας τρέχει πρόθυμα πρὸς τὸ παρελθόν. Θυμόμαστε μὲ συγκίνησι τοὺς νεανικοὺς μας ἐρωτες. Κατὰ τὸ δόκτωρ Λαρὸς, τὸ λάχανο σαλτάει μᾶς δημιουργεῖ τὴ ζωηρὴ ἐπιθυμία ν' ἀκού-ωμε αἰσθηματικὴ μουσική. Νέοι καὶ γέροι γίνονται πλεονεκτήματα κι' οἱ νέες χαμογελοῦν πονηρὰ.

3) Τὰ σπανάκια.
Κάνουν τίς σκέψεις μας βαρεῖες καὶ μᾶς προδίδουν στὴν ἀπαισιοδοξία. Εἶναι καλὸ νὰ μὴν τὰ σερβίρετε ἐπὶ ἔσπετο καλεῖται φίλους σὰς σὲ τραπέ-ζι. Γιατὶ τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι δὲ τὸν χαλάσετε τὸ κέφι. Ἡ βραδυὰ σὰς θὰ γίνῃ ἔτσι ἀνιάρη καὶ κουραστική.

4) Τὰ καρόττα.
Προκαλοῦν, ἐπὶ τὰ φαγεῖ μὲ κάπως ἐπὶ σκέψῃ, ἀθμῶν καὶ ἓνα εἶδος διασημτικῆς ἀτονίας. Φέρνουν, ἐξ ἄλ-λου, μελαγχολικὴς σκέψεις.

5) Τὰ σπανάκια.
Ἐχουν τὴν ἴδια ἐπίδρασι μὲ τὰ κα-ρόττα, ἀλλὰ κάπως περισσότερο ἐν-τον. Ἐνα πιάτο μὲ σπανάκια, παρα-τηρεῖ ὁ δόκτωρ Λαρὸς, μᾶς κάνει ἀπρό-θυμους γιὰ ὅλα.

6) Οἱ μελιτζάνες.
Φέρνουν σκέψεις μελαγχολικὴς καὶ θλιβερῆς. Μᾶς κάνουν, ἐξ ἄλλου, ἀπαι-σιόδοτους καὶ μελώνουν τὸ θάρρος μας. Ὅταν φάμε πολλὰς μελιτζάνες, παρα-τηρεῖ ὁ δόκτωρ Λαρὸς, γινόμαστε δύσ-τροποι καὶ καυσιάζουμε εὐκόλα.

7) Τ' ἀντίδια.
Μᾶς κάνουν πρόσχαρους, κεφάτους καὶ αἰσιοδοξοὺς. Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα πιά-το με ἀντίδια, ἔχουμε τὴν ἐντύπωσι πῶς εἶναι βάρος ἐφυγε ἀπὸ πάνω μας.

8) Τὰ μῆλα.
Κατὰ τὸ δόκτωρ Λαρὸς ἐνισχύουν τὴν τάσι μας γιὰ μῆθησι καὶ μᾶς πα-ρακινῶν σὲ φιλοσοφικὴς ἢ ψυχολογικὴς σκέψεις. Τὰ μῆλα, κατὰ τὸ δόκτωρ Λαρὸς, ὑποδοχθῶν τίς σοβαρὲς συζη-τήσεις στὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ καὶ δη-μιουργοῦν μιά ἀτμόσφαιρα ἡρεμῆς ἐνα-τενίσσεως τῶν πραγμάτων. Εἶναι τὸ κα-λύτερον φρούτο, παρατηρεῖ, γιὰ τραπε-ζία μεταξὺ ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος, καλλιτεχνῶν κλπ.

9) Τὸ πεπόνι.
Εἶναι τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸ μῆλο. Μᾶς σπρώχνει σὲ αἰσθητικὴς σκέψεις. Τὸ πεπόνι εἶναι τὸ φρούτο τῶν ἀνθρώπων πού στέκονται στὰ ὀδικὰ πράγματα.

10) Τὰ σταφύλια.
Μᾶς δίνουν κέφι καὶ ζωηρότητα, ἀλ-λά καὶ μᾶς σπρώχνουν στὴ μικρολογία. Κατὰ τὸ δόκτωρ Λαρὸς, ὑποδοχθῶν τὸ κουτοσημπολιὸ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι τὸ ἀ-γαπιμένο φρούτο τῶν γυναικῶν.

Αὐτὸ πού ἔπαθα τότε οὔτε λέγε-ται, οὔτε γράφεται. Διπλῶς λέγε-ται, ἀλλὰ δὲ γράφεται. Ἀλλὰ ἀ-φοῦ λέγεται, γιὰτὶ καὶ νὰ μὴ γρά-φεται; Ὅτὰ τὸ γράψω, λοιπὸν, καὶ θὰ προσ-παθῶ νὰ βάλω τὴν ἐμπέπουσα λεκτι-κή δεξιότητά μου, ὥστε νὰ ἐξωραίσω τὸ θέμα—τὸ κατὰ δύναμιν. Καὶ τὸ θέμα εἶναι ἓνα θέμα πού ἀπασχολεῖ κάθε ἄνθρωπο τρεῖς-τέσσαρις φορές τὴν ἡμέρα, μερικοὺς καὶ δεκατέσσαρις. Καὶ ἀφοῦ ζητήσω συγγνώ-μη ἀπὸ τοὺς αἰσθητικούς, προχωρῶ γιὰ νὰ φτάσω στὴν ἀρχή.

Λοιπὸν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη προξενουόμυ-να μὲ μιά πολὺ καθὼς πρέπει κοπέλλα, πού ἀκούγει στὸ σπάνιο ὄνομα Διάννα. Ἀ-κριδῶς εἶπεν, δὲν ἦταν ἔρωτας. Ἦταν μιά ἀμοιβαία ἐλπίς καὶ συμπάθεια, πού ἀρχισε ἀπὸ τὴ γνωριμία μας σὲ κάποιο πάρτυ. Ἐγὼ τὴ χόρεψα μὲ πολλὴ διάκρισι καὶ ἀπόλυτο σεβασμὸ, φροντίζοντας νὰ κρατῶ τὴν ἐμπέπουσα ἀπόστασι μεταξὺ μας καὶ ὄχι σὰν μερικοὺς -μερικοὺς ἀναι-

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

δεῖς, πού παίρνουν τὴν ὄψιν τους καὶ τὴ διαχειρίζονται ἀπάνω στὸ χορὸ μ' ἓναν τρόπο, σὰν νάχουν καὶ ἄλλα δικαιώματα σ' αὐτὴ. Κι' αὐτὴ τὴ λεπτότητα τὴν ἐκτί-μησε ἡ Διάννα καθὼς καὶ τὰ ἄλλα μου προ-σόντα, δηλαδὴ τὴ σοβαρότητά μου, τοὺς ἐν γένει λεπτούς μου τρόπους κι' ἓνα κά-ποιο πνεῦμα πού εἶχα. Τὴ γνώμη της γιὰ μένα τὴ φανέρωσε στὴν κυρία Φαῖδρα, πού ἔδινε ἐκείνη τὴ δεξιότητά μου στὸ σπίτι της. Αὐ-τὴ ἡ κυρία Φαῖδρα, πού μὲ συμπαθοῦσε ἐ-ξαιρετικά, μοῦ εἶπε:

— Ξέρεις, Χοιρίτσα, ἡ Διάννα σχημάτισε τὴν καλύτερη ἰδέα γιὰ σένα.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο γι' αὐτήν, κυρία Φαῖδρα.

— Μὰ εἶναι ἐξαιρετικὴ κοπέλλα. Καὶ νόστιμη καὶ εὐγενὴς καὶ μὲ καλὴ ἀνατροφή.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, κυρία Φαῖδρα.

— Ναί, ξέρω. Λοιπὸν, θὰ διοργανώσω κάτι γιὰ νὰ γνωρισθῇτε καλύτερα. Σὲ στε-νότερο κύκλῳ.

Τὸ διοργάνωσε. Κι' ἐδείξε τόση κατα-νόνησι, ὥστε βρήκε τὴν εὐκαιρία νὰ μᾶς ξεχάσῃ μόνους σ' ἓνα παγκάκι τοῦ κήπου της μὲ τίς 29 τριανταφυλλίες, ὅπου ἡ Διά-να κι' ἐγὼ γνωρισθήκαμε καλύτερα. Ἐπὶ ἀρχῆς ἡ ἀμοιβαία ἐλπίς καὶ συμπάθεια, πού κατέληξε σ' ἓναν, ἀκριδῶς εἶπεν ὄχι ἔρωτα, ἀλλὰ κάτι παρόμοιο.

— Θὰ τὴν ἐπαίρνες γυναῖκα σου τὴ Διά-να; μὲ ρώτησε λίγο ἀργότερα ἡ κυρία Φαῖδρα.

— Νομίζω, ναί.

— Ἀσὲ νὰ τὰ κανονίσω ἐγὼ.

Οἱ δικοί της ζήτησαν πληροφορίες γιὰ τὸ πρόσωπό μου. Ἐλαβον τίς καλύτερες. Γιατὶ ὅπου κι' ἂν ρωτοῦσες γιὰ μένα, δὲ μούδρισκαν κανένα τρατῶ. Δυὸ χαρίσματα μὲ ὑπογράμιζαν ξεχωριστά, σὰν νὰ τοὺς ἐβαζάν σφραγίδα: Τὴ σεμνότητά μου, ὡς νέου, καὶ τὴν καλὴ μου ἀνατροφή. Αὐτὰ τὰ δυὸ, νὰ σὰς πῶ, τὰ ὑπόγραφα κι' ἐγὼ, πρὸ παντὸς τὴν ἀνατροφή.

Τέτοια λεπτότητα συμπεριφορᾶς μὲ διέ-κρινε—τάτε—ὥστε, ἐπὶ ἐκείνη ἔγειρε κά-ποια βραδυὰ ὥρα κοντὰ μου, μὲ μιά τρυ-φερὴ αὐτοεγκατάλειψι, ἐγὼ τὴ ρώτησα:

— Δεσποινίς Διάννα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς φιλήσω;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Σοῦ ἐπιτρέπω, Λάκη! ψιθύρισε.
Καὶ μόνο τότε ἐβγαλε τὰ γυαλιά μου καὶ τὴ φίλησα—ἡ μὲ φίλησε, δὲ θυμᾶμαι καὶ καλὰ.

Τὴν πρώτη Κυριακὴ πῆγα στὸ σπίτι της γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες. Ἀκριδῶς εἶπεν ὄχι ἐπίσημοι ἀρραβῶνες, ἀλλὰ κατὰ τέτοιο. Στενὸς κύκλος, ἀλλὰ λίγο φαρδύς. Οἱ γο-νεῖς τῆς Διάννας, οἱ συγγενεῖς της, κατὰ σε-βαστοὶ κύριοι—ἦταν κι' ἓνας καθηγητῆς, μὲ μουσική—ἀξιότιμος κυριεῖς, ἡ κυρία Φαῖ-δρα φυσικά, ἀπὸ τοὺς δικούς μου δὲ σχε-δὸν μόνο ἐγὼ. Ἀκριδῶς εἶπεν ὄχι μόνο ἐ-γὼ, ἀλλὰ καὶ μιά παιδικὰ θεία μου, ἡ θεία Δημητρά. Οἱ ἄλλοι δικοί μου ἔμεναν στὴν πατρογονικὴ μου πόλιν καὶ θὰ τοὺς καλοῦ-σα ἀργότερα, ἐπὶ τὰ πράγματα θάπαι-ναν ἐπίσημη μορφή. Ἦταν μιά συμπαθη-τικὴ ἀτμόσφαιρα ἐκείνο τὸ βράδυ, γυαλιά καὶ φασαρίες εἶχαν καρφωθῇ ἀπάνω μου κι' ἐγὼ κάθε τόσο ἐβγαλε τὰ γυαλιά μου, τὰ χουχουλιάζα καὶ τὰ σκουπίζα μὲ τὸ μαντήλι, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος. Κατα-λάβαινα πῶς ἄφηναν ὅριστες ἐντυπώσεις καὶ ἡ Διάννα καμάρωνε δίπλα μου. Διπλῶς καὶ ἀπὸ τὴν ἀπομνημόσυνη συμπεριφορὰς φέ-ρθηκα πολὺ ἐν τάξει. Ἀφοῦ, σὲ μιά στιγμή πού ἔπεσε στὸ χαλὶ λίγη στάχτη ἀπὸ τὸ τσιγάρο μου—στὶς ἐξαιρετικὴς περιστά-σεις, καπνίζω—ἐσκύψα καὶ τὴ μάζεψα προσεκτικά. Κι' ὅταν ἐβῆκα πού καὶ πού—στὶς ἐξαιρετικὴς περιστάσεις βῆκα—πάντα ἔφερα τὸ μαντήλι μπροστά στὸ στόμα μου. Κι' ὕστερα τὸ δίπλωνα καὶ τὸ ξανάβαζα στὴν τσέπη.

Στὴν οικογενειακὴ ἐκείνη ἑορτῇ, προσ-φέρθηκε μύρω. Καὶ ὅλα πῆγαιναν καλὰ, μέχοι τὴ στιγμή—συγχωρήστε με γιὰ τὸ θάρρος πού λαμβάνω νὰ σὰς μιλήσω γιὰ ἓνα τέτοιο κατώτερον ζήτημα—οἱ ὀρισιμένες ἰδιότητες τῆς μύρας, ἔφεραν τὸ ὀρισμένο τοὺς ἀποτελέσματα. Αἰσθανόμουν αὐτὸ τὸ ἀ-ποτέλεσμα νὰ μὲ πιεζῇ ἐνοχλητικά. Ὅτὰ μοῦ πῆτε: Ὁραία, αὐτὸ συμβαίνει στὸν καθέ-να. Δὲ μπορούσες, κυριεῖς, νὰ πᾶς στὸ ὀρι-σμένο διαμερίσματάκι τοῦ σπιτιοῦ νὰ διεκ-περαιώσῃς αὐτὴ τὴ μικρὴ ὑπόθεσι πού σὲ ἀπασχολοῦσε; Καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω: Δὲν ἤξερα τὴν ἐσωτερικὴν διαίρεσι τοῦ σπιτιοῦ, ὥστε νὰ κατευθυνθῶ ὑπὸ ἐχεμύθεια ἐκεῖ καὶ νὰ ρυθμίσω τὴν ὑποχρέωσή μου. Καὶ θὰ μοῦ πῆτε: Δὲ μπορούσες νὰ ρωτήσῃς πού εἶναι αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ σπιτιοῦ; Καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω: Δὲν εἶναι δειγνύμα καλῆς ἀ-νατροφῆς, πρώτη φορὰ πού πηγαίνεις σ' ἓνα σπίτι, νὰ ρωτᾷς;

— Παρακαλῶ πού εἶναι τό...
— Ὁχι, κυριεῖς. Μόνο κακοαναθεωρεῖται τύποι φέρονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἐ-νας νέος μὲ κοινωνικὴ εὐπρέπεια σὰν καὶ μένα, δὲν κάνει ποτὲ πεποῖες προστυχίες. Τέλος πάντων μοῦ ἔρχονται πολὺ ἀσχημά-τως νὰ σὰς τὸ πῶ; Κι' ἐστὶ εἶπα νὰ κανῶ ὑπομονή, νὰ συγκρατηθῶ καὶ νὰ προσπα-θῶ νὰ σκεπταίμαι ὅλα πράγματα γιὰ νὰ ξεχάσω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ ὅσο προσπαθῶ νὰ μὴ σκέπτεσαι κάτι, τόσο αὐτὸ τὸ κάτι σὲ πιεζεῖ περισσότερο.

— Μιὰ μύρα ἀκόμα, Λάκη;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ, Διάννα.

— Θὰ τὴν πῆς στὴν ὑγεία μου. Τὸ ἀ-παίτῳ!

— Ἀρχισὰ νὰ ἰδρῶν. Συζητοῦσαν οἱ ἄλ-λοι κι' ἐγὼ εἶχα τὸ νοῦ μου στὸ βασανῶ μου.

— Τί λὲς ἐσύ, Λάκη γι' αὐτό; Σὲ ρω-τάει ἡ κυρία Δημητριάδου.

— Ἀ! Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἀντελήφθην καλῶς. Τί με ρωτᾷτε, μαντάμ;

— Πολὺ ἀφρημένος εἶσαι, Λάκη. Ποῦ τ' ἔχει ὁ νοῦς σου;

Αὐτὴ ἡ λέξις ἐπέδειξε τὴν κα-τάστασί μου. Τί τῆς ἔρε νὰ τὴν πῇ; Χτυ-ποῦσα νευρικά τὰ πόδια μου χάμω, σὰν νὰ δουλεύα ποδοκνήτη ραπτομηχανή. Ὁχι, δὲ σκόπευα ἀναβολὴ ἢ ὑπόθεσι. Ἐπρεπε νὰ τελειῶν. Τί νὰ κάνω; Τί ὅλο παρὰ αὐτὸ πού ἔκανα καὶ ὅταν βρισκόμουν σὲ ἄλλα σπιτία, ἐπὶ μὲν τὴν ὑπόθεσι καὶ τὸ ζήτημα. Προσποιοῦμαι ὅτι κυττάζω, τάχα, τὴν ὥρα καὶ σηκώνομαι.

— Ἐμένα θὰ μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ λείψω

για δέκα λεπτά. Πρέπει να πάω κάπου να τηλεφωνήσω.

Ούτε προφταίνουν να με ρωτήσουν πού και τί. Τους αφήνω σύμφορους και βγαίνω στο δρόμο. Ψάχνω — για τί άλλο; — για μία μάντρα. Άλλα μάντρα δεν υπάρχει. Δεν πειράζει. Άς είναι ο τοίχος κάποιου σπιτιού. Αιων, ένας τοίχος βολικός να μου προσφέρει τις υπηρεσίες του, ένας τοίχος που να τον προστατεύει το σκοτάδι. Νά, αυτός είναι οτι χρειάζεται. Τό ισόγειο είναι σκοτεινό, μόνο ένα παράθυρο φωτισμένο υπάρχει στο άπλωμα πάτωμα, αλλά είναι κλειστό. Περιμένω να περάσουν δυο-τρεις διαβάτες και κατευθύνομαι έναντιον του τοίχου. Άχ! τί καλά που αισθάνομαι τώρα. Μά, πριν φτάσω στο τέρμα της διαδικασίας, ακούω μία άγρια φωνή από πάνω:

— Τί κάνεις εκεί βρέ; Γιατί το πέρασες το σπίτι;

Και την ίδια στιγμή λές και καταρρέατε ανοίξαν από πάνω μου. Αυτός ο παλιάνθρωπος μου άδειασε έναν κουβά νερό.

— Νά, για να μάθης να σέβεσαι τα ξένα σπιτία.

Έχω γίνει μούσκεμα. Έπιθεωρώ τον εαυτό μου στο φανάρι της γωνίας. Απελπισία. Σαν να μ' έβγαλαν από το πηγάδι. Και τώρα τί γίνεται; Τώρα πώς πάλι πίσω στο σπίτι της Διάνας, σε τέτοιο χάλι; Περιφέρομαι για ταξι, μπαίνω σ' ένα, πάω στο δικό μου σπίτι ν' αλλάξω. Επιστρέφω στο σπίτι της Διάνας μία ώρα κι ένα τέταρτο αργότερα. Βρίσκονται σε μεγάλη ανησυχία.

— Φοβηθήκαμε μη σου ανέβη κανένα άτυχημα! Λέει η Διάνα.

— Η τηλεφωνική γραμμή ήταν πιασμένη.

— Μπα; Άλλαξες ρούχα; Μά δε φοράγες μπλέ όταν ήρθες την πρώτη φορά;

Αναγκάζομαι, παρ' όλη την καλή μου συμπεριφορά, να ψευδω. Όχι, αυτά φορούσα. Ωστε είχατε την εντύπωση ότι φορούσα μπλέ; Για φαντασθήτε αλήθεια. Ομαδική υποβολή. Βλέπω κάτι μορφασμούς που δε μ' αρέσουν, αλλά κάνω πώς δεν καταλαβαίνω. Και η λαμπρά έορτη λήγει κάπως στενωχώρα.

Ξανακαλούμαι ένα άλλο βράδυ. Έχω κάποιον ανησυχία. Φοβάμαι πώς μπορώ να ξαναπαύω τα ίδια. Κι' άμα έχως την ιδέα για κάτι... Μου ήθελε γρηγορώτερα απ' όσο φοβόμουν. Συγκρατούμαι, υπομονεύω, αλλά είναι ανώτερο των δυναμών μου. Ο άνθρωπος έχει μία ωρισμένη αντοχή, εδώ και φράγματα φτιαγμένα από σοφούς μηχανικούς και ιμπτόν άρμέ, έρχεται στιγμή που σπάει.

Ζητώ συγγνώμη δέκα λεπτά. Πάω να κάνω ένα τηλεφώνημα.

— Πού; ρωτάει η Διάνα.

— Είναι έντελώς προσωπικό. Αποφεύγω τον τοίχο. Αυτή τη φορά προτιμώ μία κολώνα του ηλεκτρικού — εύτυχώς ο γλάμπρος είναι σπασμένος. Μία φωνή με κόβει:

— Αί, τί κάνεις εκεί;

— Παρντόν, κύριε πόλισμαν, αλλά...

— Πάμε μέσα.

— Νά σας πώ τί μου συνέβη...

— Νά τα πής στο Πταισματοδικείο. Παρέβης αστυνομική διαταγή. Τί διάβολο, δεν έμαθες άνωτορική στο σπίτι σου;

Εξηγώ στον Πταισματοδικό — ανένδοτος. Έκανα παράδεισι, θα τιμωρηθώ. Πρόστιμο, κράτησι 24 ωρών. Δεν έχω το άρμόδιο ποσόν για την έξαγορά. Νά στείλω κάποιον να μου φέρη. Άλλά, μέχρι να βρεθώ ο κάποιος και να εξοφλήσώ, με πάνε στο κρατητήριο του τμήματος και ξημερώνει... Τί θα λήη η Διάνα για μένα; Τό πρώτο αφήνομαι ελεύθερος, τρέχω, τη βρίσκω, αραδιάζω τις πιο άπειστες δικαιολογίες. Έξαιρετική ανάγκη εκεί που τηλεφώνησα, κινδύνευε άνθρωπος. Και γιατί δεν είδοποιούσες; Έσφαλα, ζητώ συγγνώμη. Της κακοφαίνεται, αλλά με συγχωρεί μετά δυσκολίας. Σαν κάποια υποψία για κάτι άλλο της περνά. Θα της περάσει.

Και να το τρίτο περιστατικό. Η γνωστή έπιτακτική ανάγκη μου έρχεται τη στιγμή ακριβώς που χτυπάω το κουδούνι. Κάνω υπομονή πάλι, αλλά του κάκου. Και τη θέση μου χειροτερεύει ο μέλλων πεθερός που διηγείται για κάποια πλημύρα που συνέβη δεν ξέρω πότε κι' έτυχε παρών ο ίδιος. Νερό να ιδούν τα μάτια σου. Δεν αλλάζετε, θέμα, παρακαλώ; Δεν αλλάζουν. Άχ! γιατί να μη ρωτήσω πού είναι το γνωστό καταφύγιο του σπιτιού; Έλα ντε! Καταλαβαίνω πώς αυτό είναι πολύ απλό, αλλά η καλή αγωγή παύ έχω με κάνει να ντρέπομαι. Τί να κάνω τώρα; Τό έξω τό φοβούμαι — πού ξέρω τί μπορεί να μου συμβή; Πέφτουν τα μάτια μου στη βεράντα. Καθώς οι άνθρωποι είναι άπασχολημένοι στην κουβέντα, η δε Διάνα ασχολείται με τό ραδιο-γραμμόφωνο, γλυστούρω σαν σκιά και βγαίνω στη βεράντα. Νά η σωτηρία μου. Αυτή η γλάστρα θα με σώσει. Αποσύρομαι στη γωνιά, σηκώνω τη γλάστρα και...

— Χάρη! Τί κάνεις εκεί; Πώ, πώ! Δε ντρέπεσαι; Αίσχος!

Αποσύρεται, καταντροπιασμένη για λογαριασμό μου. Τό τράκι που παθαίνω, φέρνει και άναστολή της υποθέσεώς μου. Αναζητώ τη Διάνα στο σαλόνι, κρατάει τό καπέλλο μου και μου τό δίνει!

— Πάρτο και πήγαινε! Φωνάζει μπροστά στους άλλους, που έχουν εξαφανιστή.

— Διάνα, αν μπορούσες να ξερες!

— Αυτό πού' σου λέω. Κρίμα την ιδέα που είχα για σένα. Άνθρωπος, λέει, με καλή άνατροφή! Τη μία φορά φεύγεις να τηλεφωνήσης κι' έρχεσαι έπειτα από μιάμιση ώρα, με άλλο κοστούμι. Την άλλη ξαναφεύγεις και χάνεσαι! Και τώρα τό συμπλήρωμα. Ο άνθρωπος με τούς καλούς τρόπους, λέει, Αίσχος!

— Διάνα, με παρεξηγείς! — Πηγαίνετε, κύριε. Ούτε να σας ξαναϊδώ! Είπατε ο πιο κακοανατεθραμένος άνθρωπος που γνώρισα.

Και μου άνοίγει την πόρτα, από την όποια και έξέρχομαι για να μην ξαναεισέλθω. Ετσι διαλύθηκε εκείνος ο άρραβώνας.

Άπό τότε, όμως, άλλαξα. Τώρα, μόλις με καλούν σ' ένα σπίνι, ή πρώτη έρώτησι που κάνω είναι:

— Παρακαλώ, μου δείχνετε πού είναι τό...

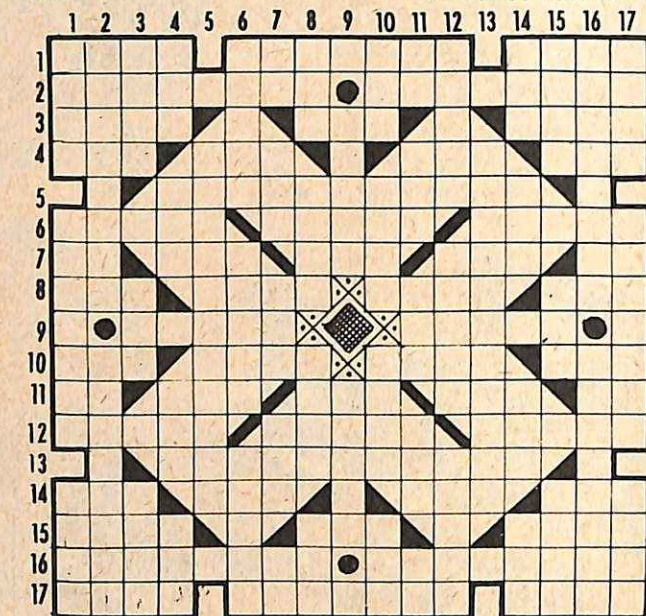
Και τό περίεργο είναι ότι δε μου χρειάστηκε ποτέ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 666

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Άνατολίτικο όνομα. — Μας βοηθά στις μεταφορές. — Τά κρατά ο άμαξας.
- 2 Έπαρχία της Παλαιστίνης όπου έζησε ο Χριστός. — Λυρικός ποιητής της αρχαιότητας.
- 3 Μέρος του σώματός μας. — Πρακτορείον ειδήσεων. — Κόρες του Διός και της θεμίδος.

- 4 Μάρκα αυτοκινήτων. — Κτητική άντωνυμία (πληθ.). — Χρονικό ή τοπικό επίρρημα. — Πρόθεσι.
- 5 Μας έμποδίζει να κάνουμε κάτι.
- 6 Δεν έχουν ευχάριστη γεύση. — Ευχαριστούν την όραση. — Άρχηγός του Περσικού στρατού, που νικήθηκε στο Μαραθώνα.
- 7 Υπαρξίς. — Χρηματικό ποσό των αρχαίων. — Άστυνομικό τμήμα των Αθηνών. — Γυιός του Νάε. — Σύμφωνον.
- 8 Άρχικά πού έπαψαν να πετούν. — Βρίσκεται στον παράδεισο. — Ο τελευταίος μακρόθιος πατριάρχης της Γραφής. — Η δεύτερη λέξις περιφήμου σπαρτιατικού ρητού.
- 9 Ρωπή. — Ρωσικό γυναικείο όνομα.
- 10 Χειμερινό σπόρ που μεταφέρεται τό καλοκαίρι στη θάλασσα. — Όροιο πτηνό (καθαρ.). — Μένας θεός των αρχαίων φοινίκων και Χαναανίων. — Βασίλισσα της άμορφιάς.
- 11 Κτητική άντωνυμία. — Μαύρος φύλαρχος. — Μικρόβια που ή έπιστήμη δε μπόρεσε να καταπολεμήσει. — Μισή καύσις. — Άρθρο.
- 12 Κωμικός του κινηματογράφου (επών.). — Τοπικό επίρρημα. — Μαθητής του Χριστού.
- 13 Λάδι που χρησιμοποιείται στην κατασκευή γλυκισμάτων.
- 14 Κατάρα. — Δικό σου. — Σπόρ. — Άδουτ: αθλητικός όρος.
- 15 Μετρική μονάς μεγάλων άποστάσεων. — Ποταμός της Έλβετίας. — Τά περισσότερα περιέχουν οινόπνευμα.
- 16 Γίνεται από αρχαιολόγους. — Παίζει σημαντικό ρόλο στον Ιππόδρομο.
- 17 Διασκευτικό γυναικείου όνόματος. — Έμπορος νομισμάτων. — Έμπνεουν σε δασμό.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Πάλη. — Συμβάλλει στην καθάρτητα. — Άνατολίτικο έ-

- πιφώνημα.
- 2 Στέλνουν μ' αυτήν γλυκά στο φούρνο. — Δε λείπει από κανένα θέατρο.
- 3 Καρφί. — Άκόμην. — Τό μικρό όνομα ήθοποιού του Χόλλυγουντ που γύρισε ταινίες στην Ελλάδα.
- 4 Η ολαβιούπολις των Βυζαντινών. — Λέξις που συναντούμε σε πολλά στρατιωτικά παραγγέλματα. — Άγ-

- γλος θαλασσοπόρος. — Ίδια στο μέγεθος.
- 5 Επιδιώκει την άνατροπή ενός καθεστώτος.
- 6 Βάραθρο. — Κυκλικός ποιητής του 7ου π. Χ. αιώνας, έργον του οποίου είναι τό έπος «Νότος». — Κάθισμα για πολλά άτομα.
- 7 Άρθρο. — Όδην. — Κάνω κάτι όμαλό. — Διπλασιασμένο γίνεται γαλλικός χορός. — Νότα.
- 8 Όρος στο σκάκι. — Σύνορα. — Χώρα της Ν. Α. Ασίας. — Περιβάλλει τον πλανήτη μας.
- 9 Ουλολογικό ψευδώνυμο Έλληνος ποιητού. — Μουσικό έργο.
- 10 ... Βέγκας. — Διασκευτικός σύνδεσμος. — Μονάς μετρήσεως της έντάσεως του φωτός. — Άρχικά αεροπορικής δυνάμεως.
- 11 Άναφορική άντωνυμία. — Μακρυνή πρόγονος όλων μας. — Σπινθή. — Μία από τις κόρες του Άτλαντος και της Αίρας που μεταμορφώθηκαν σε άστέρεις. — Άρχη όρκου (άρχ.).
- 12 Έπίρρημα που δεν άφίνει άμφιβολίες. — Ουράνιο φαινόμενο των πολιτών περιοχών. — Η ύγρασία της γης και ή θρεπτική δύναμή της, που άπουλίζουν τά φυτά.
- 13 Όρυκτό που άποτελεί παραλλαγή του αίματίτου (πληθ.).
- 14 Ηρωϊς έρωτικής τραγωδίας της αρχαιότητας. — Μπαρμπας με λεφτά. — Παρατάμας του Ροδανού. — Πρόθεσις μπροστά σε φωνήεν.
- 15 Τά στάσιμα είναι επικίνδυνα. — Έπαναλαμβανόμενο ός μεταφέρει στη ζώνη κλα. — Μουσικός φθόγγος.
- 16 Πόλις της Ήπειρου. — Αυθάδεια.
- 17 Πλέξις. — Κωμόπολις του νομού Ίκονίου της Μ. Ασίας. — Χρηματοκιώτιο.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η λύσις του 666
στή σελ. 90

Τέσσερις κυνηγοί κι' ένας λαγός.

Μερικές χρήσιμες οδηγίες και συμβουλές

ΜΕ λίγη υπομονή κι' επιδεξιότητα, μπορείς μία χαρά κάθε γυναίκα να κάνει μόνη της «μιζ' αν πλι» στα μαλλιά της, χωρίς να χρειάζεται να καταφεύγει στο κομμωτήριο. Φυσικά, στίς περισσότερες περιπτώσεις, πρόκειται για απλό χτένισμα χωρίς πολύπλοκους συνδυασμούς και συγκεκριμένα για εκείνο που ταιριάζει σε μάλλον κοντά μαλλιά. Δεν αποκλείεται, όμως, καθόλου, με την πείρα που θ' αποκτήσετε, καθώς θα περνά ο καιρός, να μπορήτε αργότερα να δίνετε στα μαλλιά σας πιο δύσκολο χτένισμα, ακολουθώντας όμως πάντα τα πρότυπα που σας δίνω.

Κάνετε πρώτα ένα λούσιμο με σαμπουάν. Ύστερα σκουπίστε καλά τα μαλλιά κι' αφού στεγνώσουν ολότελα, χτενίστε τα, ακολουθώντας παντού το φυσικό τους τσάκισμα. Όλο-όλο το μυστικό της βέβαιης επιτυχίας βρίσκεται ακριβώς εδώ: να κάνετε τα «σαλιγκάρια», ακολουθώντας το φυσικό λύγισμα των μαλλιών, ώστε η «μιζ' αν πλι», που θα φτιάξετε, να χτενίζεται κάθε φορά εύκολα και να διατηρηθεί για πολύ καιρό.

Ρίξτε όλα τα μαλλιά σας προς τα πίσω, αν δε χρησιμοποιήτε χωρίστρα, ή χωρίστε τα με προσοχή. Καθίστε μπροστά στην τουαλέτα σας, έχοντας κοντά σας την τσατσάρα, ένα κομμάτι μπαμπού, ένα μπάλ με λίγο νερό και τα τσιμπιδάκια σας ή καλύτερα τα ειδικά τσιμπιδάκια από αλουμίνιο, που μπορείτε να τα βρείτε εύκολα στο πρώτο κατάστημα ψιλικών, δηλαδή τα μπιγκουτί.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

Και τώρα αρχίστε να φτιάχνετε τα «σαλιγκάρια».

Πάρτε τη πρώτη μπούκλα, αρχίζοντας από το μέτωπο και διαποτίστε τη με νερό, χρησιμοποιώντας το μπαμπού που αναφέραμε. (Εικ. 1). Να μη βρέξετε όλο το κεφάλι, κι' αυτό για δυο απλούστατους λόγους. Πρώτα, γιατί πρέπει ν' ακολουθήτε τη φυσική φορά των τριχών. Κι' ύστερα, μία και βρίςκετε ακόμα στα πρώτα βήματα, κινδυνεύετε ν' αρπάξετε κανένα δυνατό κυρτόλογο, επειδή στίς αρχές θα χρησιμοποιήτε περισσότερο καιρό γι' αυτή τη δουλειά. Τα «σαλιγκάρια» φτιάχνονται με τον εξής τρόπο. Γιά να μαλακώσετε και να ισιώσετε τις τρίχες, πατάτε τη βάση του δείχτη σας στη ρίζα τούφας και γυρίζετε τις τρίχες με το δαχτυλό σας αυτό, που είναι περασμένο ανάμεσα τους. Όταν έτοιμη σχηματιστή το «σαλιγκάρι», το συγκρατείτε με το άλλο χέρι κι' αποτραβάτε το δείκτη. Παίρνετε ένα τσιμπιδάκι ή ένα μπιγκουτί και το περνάτε στο «σαλιγκάρι». Προχωρείτε ύστερα, κάνοντας το ίδιο, από την κορυφή του κεφαλιού προς τους κροτάφους πρώτα από το ένα μέρος κι' έπειτα από το άλλο. Προσέχτε να ξεχωρίζετε καλά τη μία μπούκλα από την άλλη, γιά ν' αποφεύγετε έτσι το πιθανό μπερδεμά τους στο χτένισμα. (Εικ. 2).

Αν έχετε μια ακανόνιστη «κορφή», κάνετε το εξής: Φτιάξετε πρώτα μια σειρά «σαλιγκαριών» με τις μύτες στραμμένες προς τα μπρος και κατό-

πιν μια άλλη με τις μύτες στραμμένες προς την αντίθετη κατεύθυνση. (Εικ. 3).

Νάχετε υπ' όψιν σας, πως αν θέλετε να είναι πιο στερεωμένο το κυμάτισμα των μαλλιών σας, πρέπει να προτιμήσετε τα μικρά «σαλιγκάρια», ενώ γιά ένα μαλακό και φυσικώτερο όντουλάρισμα, οι μπούκλες πρέπει να είναι παρμένες σε μέσο μέγεθος. Όταν τελειώσετε όλα τα «σαλιγκάρια» στο πάνω και το εμπρός μέρος του κεφαλιού, πρώτα από τη μία πλευρά κι' ύστερα από την άλλη (Εικ. 4), περάστε στο πίσω μέρος.

Κι' εδώ θα σχηματίσετε τα «σαλιγκάρια», όπως κάνατε και στο προηγούμενο τμήμα του κεφαλιού. Οι μύτες τους πρέπει να είναι στραμμένες πάντα προς τα κάτω και προς τα εμπρός. Δώστε ιδιαίτερη προσοχή στα «σαλιγκάρια» της μέσης, γιατί αν τα φτιάξετε λιγάκι προς το δεξί ή τ' αριστερό αυτή, θα σχηματίσετε έτσι μια γραμμή, που δε θα έδινε καθόλου καλή εντύπωση. Από την κορυφή του κεφαλιού ως τη βάση του φτιαχτεί, απεναντίας, πάντα στην ίδια γραμμή, ένα «σαλιγκάρι» στραμμένο προς τα δεξιά κι' ένα στραμμένο προς τ' αριστερά. Έτσι, η φορά του χτενίσματος θα είναι συνεχής, χωρίς να παρεμβάλλονται χωρίστρες.

Αν, απεναντίας, συνηθίζετε να χτενίζετε το πίσω μέρος των μαλλιών σας μάλλον άκυμάτιστο, τότε κάνετε απλό χτένισμα σ' αυτό το μέρος, προς την κατεύθυνση που σας αρέσει και πατάτε τις τρίχες με τα τσιμπιδάκια. (Εικ. 5).

Όταν τελειώσετε το φτιαχτί των «σαλιγκαριών» παντού, τυλίχτε τα μαλλιά σας μ' ένα λεπτό δίχτυ κι' αφήστε τα να στεγνώσουν.

Όταν δήτε πως τα «σαλιγκάρια» στέγνωσαν ολότελα, βγάλετε τα μπιγκουτί ή τα τσιμπιδάκια, βουρτσίστε τα μαλλιά σας και χτενίστε τα.

Προσέχτε να μη ξεφύγετε, κάνοντας αυτή τη δουλειά, από τη φορά που έχουν ο κυματισμός και τα «σαλιγκάρια».

Ειδικά γιά τις σκάλες των μαλλιών, που δίνουν την εντύπωση του κυματισμού, θα τις δια-

τηρήτε με πιάστρες, που θα τις τοποθετήσετε μετά το βουρτσισμό και το χτένισμα κι' αφού τσακίσετε καλά τα μαλλιά στίς γραμμές που θέλετε.

Όπως βλέπετε λοιπόν, δεν είναι δύσκολο να κάνετε μόνη σας τη «μιζ' αν πλι» σας. Κι' έτσι θα συνδυάσετε το τερπνό με το ωφέλιμο. Θα γλυτώσετε δηλαδή τα έξοδα του κομμωτηρίου και συγχρόνως θα αισθανθήτε ικανοποιησι γι' αυτό που πετύχατε με τα χέρια σας, με την ικανότητά σας.

Ερωτικά στάδια

Ενδιαφέρον άμεσο και υπερβολικό, τα σωματεία δείχνουν κι' οι σύλλογοί μας πάντες, ζητώντας στον αθλητισμό των εξωσχολικό να δώσουν περισσότερες βαρύνουσες κι' αδάντες! Έπιτροπές υπεύθυνες, γιά χάρι του, σκαρώνουν, μιλούν γιά νέα Στάδια, γιά ειδικά ταμεία, κι' επί σχεδίων σχέδια, εν τέλει, καταστρώνουν γιά των μελλόντων αθλητών την σταδιοδρομία!

Μ' αυτή, λοιπόν, τη μέριμνα και τη σταυροφορία, ή αφορμή μας δίνεται, καθώς κι' η ευκαιρία, να πούμε πως την κίνησι αυτήν ιδιαίτερω, την αψηφά ολότελα, ο σύγχρονος έρωτας... Ανάγκη ενισχύσεως δεν έχει αυτός καμία και σ' όλα του τα... στάδια και σ' όλα τα σημεία, τη ζηλευτή τη δράσι του στιγμή δεν τη μειώνει και σ' όλους τους... αγώνες του προόδου σημειώνει!

Και, συναντάμε, κατ' αρχήν άπειρους νεαρούς, με τρυφερά αισθήματα ή λίαν φλογερούς, που γιά μια νέα ομορφη στενάζουν νύχτα-μέρα κι' εκείνη ή αφιλοτίμη τους κάνει πάντα πέρα... Ούτ' ένα μόνο βλέμμα της· ποτέ δεν τους πετά, γιατί είναι νέα, βλέπετε, εύπορου καταστάσεως γιαντ' εφόσον... εις απόστασι μεγάλη τους κρατά, ό έρωας επιδιέται σε «δρόμους... αποστάσεως»!

Υπάρχουν νέοι, έπειτα, πολλοί πιο τοληροί, που όσο ή λεγόμενη τους κάνει «τό βαρύ», αγώνα έντονώτερον εκείνοι αναπτύσσουν... και κάτω δεν τό βάζουνε, αν δεν την κατακτήσουν... Πηγαίνουν στον πατέρα της, πηγαίνουν στη μαμά της, στενός κορσός της γίνονται σε κάθε πέρασμά της, μπροστά στο παραθύρι της με πάθος τραγουδούν και όλα τα... εμπόδια, εν τέλει υπερπηδούν!

Δάδες αναμφισβήτητα και νέους ώριμμένους, ή έστω και μεσήλικες κι' απλώς ώριμασμένους, που γιά καλά μπλεχτήκανε με κάποιο πλάσμα σπάταλο... κι' οι άσκοπες σπατάλες τους βαρύνε πάντα τσάταλο... Σοδεύουνε γιά λούσα της και γιά μπιζού της σπάνια, γιά νάχη κάθε άνεσι, γιά να διασκεδάση, όσόντου, πιά, τό ρίχνουνε στίς... τράκες και στα δάνεια και φτάνουν στην επίδοσι του... δισκόν νάναί άσσοι!

Εκτός αυτών που είπαμε, θα δής πολλές φορές και κάτι άσταθέστατες μοντέρνες νεαρές, που πότε, εδώ τα βράδια τους και πότε εκεί γυρίζουν και την καρδιά τους προθύμα σε όλους τη χαρίζουν... Με τό Βασίλη σήμερα την ώρα τους περνάνε, με τον Άντωνη αύριο στα μπάρ τα κοπανάνε, τις συντροφίες αλλάζουνε τη μία μετά την άλλη και γίνεται ή αγάπη τους πραγματική... σκντάλη!

Αλλά είναι και τό στάδιο του γάμου τελικώς, όπου άσφαλώς ό σύζυγος ό λίαν βολικός, σαν τό σκυλάκι ακολουθεί τη σύζυγο συνήθως, δασκίς περιέρεχεται καταστημάτων πλήθος... Γυρίζει όδους συνέχεια, παρόδους και στενά, απ' όσους δρόμους πέρασε περνά ξανά-μανά και θέλοντας μη θέλοντας ό δόλιος κι' άτυχής μεγάλος βγαίνει άεκορμαν στους δρόμους... άνοτης!

Αλλά όσόν να μην άρκη, που δρόμους αλωνίζει, όδός του γιά τύχη του κακή κι' ή σύζυγος ψωνίζει ή μάλλον ράφια ολόκληρα καθημερινώς αδειάζει και τον τινάζει αλήθεια και τον ξεπαραδιάζει... Πακέτα, τόπια, δέματα, εν τέλει τον φορτώνει και συμφωνούν άπόλυτα γνωστοί του και γετόνοι, πως δεν υπάσχει αθλητής κανείς προς τό παρόν, γιά να τον συναγωνιστή στην «άοσι... των βαρών»!

Ευνοηφάρος
Ανα Τάδρα

Η ΜΙΚΡΗ «ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΑ»

ΕΙΧΕ ριχτεί με άλεξιπρωτο στα περίχωρα της Γρενόβλης το καλοκαίρι του 1942. Ήταν μία άφοβη νέα, αλλά και μία από τις καλύτερες ασυρματιστρίδες της «Υπηρεσίας Ειδικών Επιχειρήσεων», που είχαν σταλή ως τότε στη Γαλλία. Η αποστολή της ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη. Γιατί σε κάθε μυστική δράση, οι ασυρματιστές σήκωναν συνήθως όλο το βάρος του κινδύνου πάνω τους, επειδή είχαν στα χέρια τους την απόδειξη της έντονης τους. Γι' αυτό ακριβώς κι η Ντενίς Μπλόκ πήγαινε στη δουλειά της με τον πομπό κάτω από τη μασχάλη της και το περιστρόφο στην τσέπη του τανιέρ της, για να αυτοκτονήσει αν την ανακάλυπταν.

Ήταν μία μικρή κοκκινομάλλα, με φακίδες στο πρόσωπο, που έγραφε ποιήματα, τραγουδούσε, χόρευε κι' έπαυζε πάνω. Η μητέρα της ήταν Άγγλιδα. Ο πατέρας της Έσραϊος, ένας από τους πιο πλούσιους εμπόρους του «Σιτυ». Ωστόσο μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος, η Ντενίς δε δίστασε να παρουσιαστεί στη Μπαϊκερστροντ του Λονδίνου, σ' ένα ψηλό και σκοτεινό κτίριο, όπου στεγαζόταν μία υπηρεσία του Γυναικείου Σώματος Στρατού. Ζήτησε να καταταχτεί. Επειδή όμως δεν τούς «αρέσει» στο μάτι κι' επειδή ίσως ήθελαν να παίξουν λιγάκι μαζί της, η προϊσταμένη του τμήματος κι' οι άλλες βαθμοφόροι, άρχισαν να της φέρουν δυσκολίες. Της είπαν δηλαδή πως για να καταταχτεί στο Σώμα, έπρεπε να γνωρίζει τουλάχιστον τέσσερις γλώσσες, στενογραφία, μαθηματικά κι' ένα σωρό άλλα απίθανα πράγματα.

«Αν χρειάζονται μόνο αυτά, απάντησε σοβαρά εκείνη, θαρρώ πως είμαι εν τάξει. Γνωρίζω απίστευτως ξένη γλώσσα, ξέρω καλή στενογραφία κι' είμαι μπουσινιέρ αρκετά στα μαθηματικά. Όριστε και τα διπλώματά μου...»

Κι' η Ντενίς Μπλόκ παρουσίασε το ένα πιστοποιητικό πίσω από τ' άλλο. Οι γυναίκες έβρισαν τα μάτια τους και δεν πίστευαν. Μά η προϊσταμένη, που συνήθε αμέσως από την εκπλήξη, πήρε στο τηλέφωνο τον συνταγματάρχη Μάρις Μπακμάστερ — αρχηγό του γαλλικού τμήματος της «Υπηρεσίας Ειδικών Επιχειρήσεων» — και κάτι που είπε βιαστικά. Μονομιάς την παρέλασε τότε ένα αυτοκίνητο και κάτω από ένα κατακλυσμό γερμανικών βομβών, έφτασαν σ' ένα άλλο κτίριο της οδού Πόρτιαν. Εκεί παρουσιάστηκαν αμέσως στον προαναφερόμενο συνταγματάρχη, που τους περίμενε στο γραφείο του μαζί με άλλους τρεις αξιωματικούς. Χωρίς να της πούν τίποτε, χωρίς καν να της συστηθούν, άρχισαν να της μιλούν ποτε γαλλικά, ποτε ιταλικά, ποτε γερμανικά και ποτε σπανιόλικα.

Χωρίς να τ' ασπίσει διόλου από την κανονική αυτή «έπιθεσι», η μικρή Άγγλοεβραία απαντούσε σε όλους με απόλυτη ευχέρεια και ακρίβεια. Της έδωσαν κατόπιν να στενογραφήσει ένα ώριμο κείμενο και την άφησαν να λύσει ένα μαθηματικό πρόβλημα, αρκετά σουχερό. Τά κατάφερε μία χαρά. Ο Μπακμάστερ γύρισε και κύτταξε τους αξιωματικούς και χαμογέλασε. Φαινόταν ικανοποιημένος από αυτό το κορίτσι αθάνατο. «Ικανοποιημένος με το παραπάνω».

— Πόσον χρόνον είσαστε, μίς; τη ρώτησε επί τέλους ένας ταγματάρχης. Δεν πιστεύω να πετύχατε ακόμη τα είκοσι...
— Είκοσι δύο, αποκρίθηκε εκείνη. Φαινόμενα μικροκαμωμένη, μά είμαι σχεδόν... γεροντοκόρη. Πάντως ο κανονισμός για το Γυναικείο Σώμα Στρατού, προβλέπει από τα δεκαεπτά...

— Και ποτε προλάβατε να τα μάθετε όλα αυτά; συνέχισε ο ταγματάρχης, εφιαλτισμένος πραγματικά από τις γνώσεις της. Από ποτε άρχισατε να σπουδάζετε ξένες γλώσσες;
— Μά δεν είναι και τόσο σπουδαίο! απάντησε απλά η Ντενίς. «Αν χρειαστεί, είμαι έτοιμη να μάθω και γαμπροζέλικα μέσα σ' ξένη γλώσσα το πολύ. Φτάνει να καταταχτώ στο Σώμα...»

Αυτή η απάντηση απλόηθε της, η ξυνομάδα της, η πολυμάθεια της και η επιμονή της να γίνει «στρατιωτική», έκαναν εντύπωση στους αρχηγούς της «Υπηρεσίας Ειδικών Επιχειρήσεων». Τη ρώτησαν τότε αν θα ήταν διατεθειμένη ν' αναλάβει μία εμπιστευτική, αλλά και επικίνδυνη αποστολή για λογαριασμό της βρετανικής Κυβερνήσεως. Η μικρή νέα απάντησε καταφατικά. «Αμέσως κράτησαν τα στοιχεία της και της είπαν πως θα την ειδοποιούσαν πολύ σύντομα. Ένω η Ντενίς Μπλόκ εξακολουθούσε να έρευνον γύρω από τη ζωή της, τις συνθήκες της, τις σχέσεις της και τους ερωτές της, η έρευνα στάθηκε εξαιρετικά ικανοποιητική και μερικές βδομάδες αργότερα, η Ντενίς κλήθηκε να παρουσιάσει στο Γραφείο, Εκεί της έδωσαν τ' όνομα «Μαργαρίτα» και την πατήσαν μόνο με τα μικρά τους δονήματα.

Ήταν ίδια εκείνη νύχτα, η ανώνυμη αυτή ομάδα τράβηξε προς το Γουέιτσορ Μάιντορ, ένα αρχαίο εξοχικό κτίριο στο Σάρρεντ, που έπρεπε να αποτελέσει σχολή κινδύνου και δόξας. Η «Μαργαρίτα» και οι δεκάτο από το διοικητή της σχολής, τον εκπαιδευτή — έγιναν σπουδαστές. Ο τελευταίος, αφού τους συγκέντρωσε όλους σε μία μεγάλη αίθουσα, τους εξήγησε ότι, επειδή φαινόταν πως είχαν ώριμα προπαρασκευαστεί, είχαν εκλεγεί για να υποβληθούν σε ειδική και απολύτως απόρρητη εκπαίδευση. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών.

— Πάνω στην αίθουσα, η ανώνυμη αυτή ομάδα τράβηξε προς το Γουέιτσορ Μάιντορ, ένα αρχαίο εξοχικό κτίριο στο Σάρρεντ, που έπρεπε να αποτελέσει σχολή κινδύνου και δόξας. Η «Μαργαρίτα» και οι δεκάτο από το διοικητή της σχολής, τον εκπαιδευτή — έγιναν σπουδαστές. Ο τελευταίος, αφού τους συγκέντρωσε όλους σε μία μεγάλη αίθουσα, τους εξήγησε ότι, επειδή φαινόταν πως είχαν ώριμα προπαρασκευαστεί, είχαν εκλεγεί για να υποβληθούν σε ειδική και απολύτως απόρρητη εκπαίδευση. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών.

— Πάνω στην αίθουσα, η ανώνυμη αυτή ομάδα τράβηξε προς το Γουέιτσορ Μάιντορ, ένα αρχαίο εξοχικό κτίριο στο Σάρρεντ, που έπρεπε να αποτελέσει σχολή κινδύνου και δόξας. Η «Μαργαρίτα» και οι δεκάτο από το διοικητή της σχολής, τον εκπαιδευτή — έγιναν σπουδαστές. Ο τελευταίος, αφού τους συγκέντρωσε όλους σε μία μεγάλη αίθουσα, τους εξήγησε ότι, επειδή φαινόταν πως είχαν ώριμα προπαρασκευαστεί, είχαν εκλεγεί για να υποβληθούν σε ειδική και απολύτως απόρρητη εκπαίδευση. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών.

— Πάνω στην αίθουσα, η ανώνυμη αυτή ομάδα τράβηξε προς το Γουέιτσορ Μάιντορ, ένα αρχαίο εξοχικό κτίριο στο Σάρρεντ, που έπρεπε να αποτελέσει σχολή κινδύνου και δόξας. Η «Μαργαρίτα» και οι δεκάτο από το διοικητή της σχολής, τον εκπαιδευτή — έγιναν σπουδαστές. Ο τελευταίος, αφού τους συγκέντρωσε όλους σε μία μεγάλη αίθουσα, τους εξήγησε ότι, επειδή φαινόταν πως είχαν ώριμα προπαρασκευαστεί, είχαν εκλεγεί για να υποβληθούν σε ειδική και απολύτως απόρρητη εκπαίδευση. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών.

— Πάνω στην αίθουσα, η ανώνυμη αυτή ομάδα τράβηξε προς το Γουέιτσορ Μάιντορ, ένα αρχαίο εξοχικό κτίριο στο Σάρρεντ, που έπρεπε να αποτελέσει σχολή κινδύνου και δόξας. Η «Μαργαρίτα» και οι δεκάτο από το διοικητή της σχολής, τον εκπαιδευτή — έγιναν σπουδαστές. Ο τελευταίος, αφού τους συγκέντρωσε όλους σε μία μεγάλη αίθουσα, τους εξήγησε ότι, επειδή φαινόταν πως είχαν ώριμα προπαρασκευαστεί, είχαν εκλεγεί για να υποβληθούν σε ειδική και απολύτως απόρρητη εκπαίδευση. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών. Για κανένα λόγο δε θα έπρεπε να τους διαφύγει η παρουσία των εκπαιδευτών.

ακριβώς της είχαν, ότι μπορούσε να γυρίσει στο Λονδίνο και να παρουσιάσει αμέσως στο κτίριο της οδού Πόρτιαν, στον συνταγματάρχη Μάρις Μπακμάστερ, που την περίμενε καθισμένος στο γραφείο του. Ο τελευταίος, της μίλησε για διάφορα πράγματα, τη συνεχάρη για τις προόδους της και της έδωσε άδεια να φύγει.

— Πήγαινε στο σπίτι σου για μία βδομάδα, της είπε γαλλικά. Να παρουσιάσεις πάλι εδώ στις έντεκα το πρωί, την Παρασκευή. Είμαστε σύμφωνοι.

— Μάλιστα, απάντησε η Ντενίς με κάποιο δισταγμό. Ν' αποχαιρετήσω τους δικούς μου;

— Όχι, καθόλου. Να τους της απλώς «ώρεθούνα». Μπορεί όμως να περάσει κάμποσος καιρός ώπου να τους ξαναδεις...

Όταν έφτασε η ώριμή μέρα, η Ντενίς παρουσιάστηκε. Ο Μπακμάστερ με τον αξιωματικό των Επιχειρήσεων, την κάλεσαν αμέσως μπροστά τους. Της είπαν τότε ότι το «Μαργαρίτα» έπρεπε πια να ξεχαστεί. Τ' όνομα αυτό το χρησιμοποιούσαν μόνο και μόνο για να καλύπτουν την ταυτότητά της κατά την εποχή της εκπαίδευσής της. Από εκεί και πέρα, στην υπηρεσία της θα ήταν γνωστή ως «Κοκκινομάλλα». Βέβαια στη Γαλλία θα χρησιμοποιούσαν άλλο όνομα, σύμφωνα με τα πλαστογραφημένα πιστοποιητικά που θα της έδιναν. Ο συνταγματάρχης της παρέδωσε ένα μικρό δακτυλογραφημένο βιβλίο, όπου εκεί μέσα υπήρχαν όλες οι οδηγίες που έπρεπε ν' ακολουθήσει με κάθε λεπτομέρεια. Η Ντενίς αποπνεύστηκε σ' ένα γραφείο ολόμυνη κι' άρχισε να τις διαβάσει με τη μεγαλύτερη προσοχή.

Να τί έλεγαν: «Απολύτως απόρρητο. Προορισμός: Γαλλία. Τελικές οδηγίες: Θα ριχτεί με άλεξιπρωτο σε σημείο που απέχει οχτώ χιλιόμετρα προς τα Ν.Δ. της Γρενόβλης. Θα γίνετε δεχτή από τα μέλη της οργάνωσής μας και θα σας βοηθήσουν να φτάσετε σ' επαφή με τον Άρνω. Αυτός θα σας βοηθήσει να εγκατασταθείτε στην προαναφερόμενη πόλη. Μόλις τον Άρνω θα επικοινωνήσετε αφήνοντας σημειώματα στην κ. Κλαίρη Μπεζανζόν, πράκτορα ειδήσεων, οδός Καρουζέλ αριθμ. 6. Γενική διλληλογραφία: Θα έχετε στη διάθεσή σας τ' ακόλουθα μέσα επικοινωνίας μαζί μας: 1) Μέσον της κ. Μπεζανζόν. Απ' αυτή θα παραλαμβάνονται τα μηνύματά σας από εκείνους που διαβήνουν δικά τους μέσα επικοινωνίας με το Λονδίνο και 2) με τον ασύρματό σας. Μόλις εγκατασταθείτε στη Γρενόβλη, θα κάνετε ένα ταξίδι ως το Παρίσι κι' εκεί θα έρθετε σ' επικοινωνία με τον κ. Άνρι Λεμπρέν, μπάρ «Φόξ», οδός «Αιστερνταμ, αρ. 8μ. 3».

Κι' οι οδηγίες εξακολουθούσαν πιο κάτω: «Σ τον κ. Λεμπρέν θα παράχετε τα μέσα για να επικοινωνήσετε μαζί μας στη Γρενόβλη. Θα στείλουμε ταχυδρομείο στο διευθυντή του κ. Λεμπρέν στις 10 Αυγούστου και θ' αφήσει ένα φάκελλο για σας με τις λέξεις «Για την Κοκκινομάλλα». Στο

φάκελλο αυτό θα περιέχονται οδηγίες για τον τρόπο που θα έρθετε σ' επαφή με Άρνω. Ήταν νωρίς που ονομάζεται «Τοτό» και που θα χρησιμοποιήσετε ως σύνδεσμός σας. «Αν ο ταχυδρόμος μας διαπιστώσει πως δεν έχετε φτάσει στις 10 Αυγούστου, θάρρη ξανά σ' επαφή με τον κ. Λεμπρέν. Σε περίπτωση που ο κ. Λεμπρέν μπορεί να συλληφθεί ή δε θα ήταν δυνατόν να τον συναντήσετε γι' άλλους λόγους, ο ταχυδρόμος μας θάρρη σ' επαφή με τον κ. Λεμπρέν ως σύνδεσμός σας. Τότε ο κ. Λεμπρέν, οδός Σαιν Βαλεντέν αριθμ. 15, στο Παρίσι. Εκεί θ' αφήσει άλλο φάκελλο με τις ίδιες οδηγίες, αλλά θ' απευθύνεται σ' όνομα «Αντρέ».

Και τελειώναν: «Γενικές γραμμές της αποστολής σας: Πρέπει να στρατολογήσετε περιωρισμένο αριθμό προσώπων, από τα οποία θα σχηματίσετε κύκλο εμπιστών ανθρώπων, για να τους χρησιμοποιήσετε ως έξης: Να βρίσκουν κατάλληλους χώρους για την κάθοδο άλεξιπρωτών και για να παραλαμβάνουν όπλα, έκρηκτικές ύλες, ρούχα και άλλα είδη και να τ' αποκρύπτουν. Να οργανώνουν και να εκτελούν πράξεις συμποταξ, σύμφωνα με τις οδηγίες που θα λαμβάνουν από το Λονδίνο. Τα συνθήματα που θα χρησιμοποιούνται από τον κύκλο σας, θα είναι τα ακόλουθα: Ερώτησι: Έχετε φωτιά, κύριε; Απάντησι: Όχι, κύριε. Από τότε που άρχισε ο τρομερός αυτός πόλεμος, έπαψα πια να καπνίζω. Τελειώσα λέει: Μη δείχνετε βία στην αποστολή σας. Να δημιουργήσετε τον κύκλο σας ήρεμα και με φρόνησι. Να τηρήτε πάντοτε τους κανόνες ασφαλείας...»

Η «Κοκκινομάλλα» βρέθηκε στη Γρενόβλη, πηδώντας με τ' άλεξιπρωτο της, από ένα συμμαχικό αεροπλάνο. Την παρέλασαν αμέσως δύο άντρες κι' ύστερα από λίγο ήρθε σ' επαφή με τον Άρνω, που δεν ήταν άλλος από το λοχαγό Α. Ραμνίνος, πολωνικής καταγωγής, που είχε ριχτεί κι' αυτός με άλεξιπρωτο πριν από λίγον καιρό στην ίδια περιοχή. Συνεννοήθηκαν περίφημα. Η Ντενίς νοίκιασε ένα κομψό δωμάτιο στην πανσιόν της καμιάς Φλωράνς, μα ο ασύρματός της τοποθετήθηκε στο πατάρι ενός χαλαροπλάστευ, που ο ιδιοκτήτης του ήταν θερμός πατριώτης. Για να έχη καλύτερα ήσυχο το κεφάλι του και για να μην προβοδούν από κανένα, έβρισκε τότε τρεις υπαλλήλους που είχε — θα κάνω τη δουλειά μόνος μου, είπε στη Ντενίς. Στην ανάγκη, θα με βοηθήσει ποτέ ποτέ κι' έσεις...

Η τολμηρή νέα, αφού τακτοποίησε ώριμα πράγματα, έφυγε σε δύο μέρες για το Παρίσι, όπου κατάρτισε να έρθει σ' επαφή με τον κ. Λεμπρέν, στο μπάρ «Φόξ». Ήταν ακριβώς 10 Αυγούστου και το ταχυδρομείο από το Λονδίνο είχε φτάσει. Στο φάκελλο της η Ντενίς βρήκε

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

φάκελλο αυτό θα περιέχονται οδηγίες για τον τρόπο που θα έρθετε σ' επαφή με Άρνω. Ήταν νωρίς που ονομάζεται «Τοτό» και που θα χρησιμοποιήσετε ως σύνδεσμός σας. «Αν ο ταχυδρόμος μας διαπιστώσει πως δεν έχετε φτάσει στις 10 Αυγούστου, θάρρη ξανά σ' επαφή με τον κ. Λεμπρέν. Σε περίπτωση που ο κ. Λεμπρέν μπορεί να συλληφθεί ή δε θα ήταν δυνατόν να τον συναντήσετε γι' άλλους λόγους, ο ταχυδρόμος μας θάρρη σ' επαφή με τον κ. Λεμπρέν ως σύνδεσμός σας. Τότε ο κ. Λεμπρέν, οδός Σαιν Βαλεντέν αριθμ. 15, στο Παρίσι. Εκεί θ' αφήσει άλλο φάκελλο με τις ίδιες οδηγίες, αλλά θ' απευθύνεται σ' όνομα «Αντρέ».

Και τελειώναν: «Γενικές γραμμές της αποστολής σας: Πρέπει να στρατολογήσετε περιωρισμένο αριθμό προσώπων, από τα οποία θα σχηματίσετε κύκλο εμπιστών ανθρώπων, για να τους χρησιμοποιήσετε ως έξης: Να βρίσκουν κατάλληλους χώρους για την κάθοδο άλεξιπρωτών και για να παραλαμβάνουν όπλα, έκρηκτικές ύλες, ρούχα και άλλα είδη και να τ' αποκρύπτουν. Να οργανώνουν και να εκτελούν πράξεις συμποταξ, σύμφωνα με τις οδηγίες που θα λαμβάνουν από το Λονδίνο. Τα συνθήματα που θα χρησιμοποιούνται από τον κύκλο σας, θα είναι τα ακόλουθα: Ερώτησι: Έχετε φωτιά, κύριε; Απάντησι: Όχι, κύριε. Από τότε που άρχισε ο τρομερός αυτός πόλεμος, έπαψα πια να καπνίζω. Τελειώσα λέει: Μη δείχνετε βία στην αποστολή σας. Να δημιουργήσετε τον κύκλο σας ήρεμα και με φρόνησι. Να τηρήτε πάντοτε τους κανόνες ασφαλείας...»

Η «Κοκκινομάλλα» βρέθηκε στη Γρενόβλη, πηδώντας με τ' άλεξιπρωτο της, από ένα συμμαχικό αεροπλάνο. Την παρέλασαν αμέσως δύο άντρες κι' ύστερα από λίγο ήρθε σ' επαφή με τον Άρνω, που δεν ήταν άλλος από το λοχαγό Α. Ραμνίνος, πολωνικής καταγωγής, που είχε ριχτεί κι' αυτός με άλεξιπρωτο πριν από λίγον καιρό στην ίδια περιοχή. Συνεννοήθηκαν περίφημα. Η Ντενίς νοίκιασε ένα κομψό δωμάτιο στην πανσιόν της καμιάς Φλωράνς, μα ο ασύρματός της τοποθετήθηκε στο πατάρι ενός χαλαροπλάστευ, που ο ιδιοκτήτης του ήταν θερμός πατριώτης. Για να έχη καλύτερα ήσυχο το κεφάλι του και για να μην προβοδούν από κανένα, έβρισκε τότε τρεις υπαλλήλους που είχε — θα κάνω τη δουλειά μόνος μου, είπε στη Ντενίς. Στην ανάγκη, θα με βοηθήσει ποτέ ποτέ κι' έσεις...

Η τολμηρή νέα, αφού τακτοποίησε ώριμα πράγματα, έφυγε σε δύο μέρες για το Παρίσι, όπου κατάρτισε να έρθει σ' επαφή με τον κ. Λεμπρέν, στο μπάρ «Φόξ». Ήταν ακριβώς 10 Αυγούστου και το ταχυδρομείο από το Λονδίνο είχε φτάσει. Στο φάκελλο της η Ντενίς βρήκε

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

— Είς σου, Κοκκινομάλλα! της είπε. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

ένα σωρό καινούργιες οδηγίες, που τις αποστήθισε και τις έκαψε κατόπιν. Με τον κ. Λεμπρέν κανόνισαν να έχουν επαφή μέσω ενός πλασιέ κρασιών, που πηγαίνονταν από τη Γρενόβλη στο Παρίσι. Η Ντενίς, αφού τακτοποίησε κι' αυτή την υπόθεση, ξαναγύρισε στη βάση της. «Έφαγε λιτά σ' ένα εστιατόριο κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό κι' από κεί πήγε σ' ένα μικρό καφέ. Παράγγειλε καφέ κι' άρχισε να σκέφτεται πόσα γαλιόνα από το άγευστο αυτό ύγρο είχε καταναλώσει ως τη στιγμή εκείνη χάρι της Άγγλιας. Είχε ραντεβού με το σύνδεσμό της. Έπρεπε να φτάσει στις τρεις παρά δέκα και κύτταξε με κάποια ανησυχία το ρολόι της. Στις τρεις παρά ένεντα λεπτά όμως, φώναξε να έρχεται. Ήταν ένας ώμος νέος με μακριά μαλλιά και γλαυκώ χέρια, σαν φυματικός. Ο σύνδεσμός αυτός ήταν ο Νάτς Χάου, Άγγλος ζωγράφος, που μιλούσε θαυμάσια τα γαλλικά κι' είχε έρθει σ' αυτός στη Γαλλία πριν τρεις μήνες περίπου. Ήταν θαρραλέος, εμπιστός και ικανός πράκτορας. Αυτός ήταν ο «Τοτό», που της είχαν μιλήσει στο Λονδίνο.

— Καλημέρα, του είπε η Ντενίς. Κάθισε...
— Γεια σου, Κοκκινομάλλα, απάντησε εκείνος. Σήμερα είσαι στις όμορφές σου...

Παράγγειλαν κι' άλλο καφέ. Κάθισαν κατόπιν ο ένας κοντά στον άλλο κι' άρχισαν να μιλούν. Η πρώτη έκθεσι ήταν από την Τουλούζη, που διευθυνόταν από τον «Ευγένιο», το λοχαγό δηλαδή Μάρτιν Πέρκινς, οργάνωτης, συμποτή και ποιητή. Η ομάδα της Τουλούζης είχε άφθονα Σ' έν κι' έκρηκτικές ύλες. Οι άντρες όμως που την αποτελούσαν, είχαν διάθεση να συμπληρώσουν τη δράσι τους με ένεργο συμποταξ. Θα μπορούσαν να προχωρήσουν στο έργο αυτό.

Η Ντενίς έκανε ένα γαλλικό τανιέρ, ένα «καλούδια» και είπε: «Ναί, ήθελε έντολη κοντά στις στροφές και στις σπινάρες».

Η άλλη έκθεσι είναι από το «Αρλ». Ο ασυρματιστής εκεί δεν κατορθώνει να έρθει σ' επαφή με τη βάση του. Το μηχανιστή του έχει πάθει κάποια βλάβη, που δε μπορεί να τη βρή ο ίδιος. Τι να κάνει;

— Όταν θα φύγεις από δω, θα πιάς πρώτα στο Έκάρντον. Στην οδό Άμπλ, θα δεις ένα κατάστημα ραδιοφώνων. Θα ζητήσεις τον Άντουαν, θα του βάλεις ένα όπιο δηλαδή ραδιόφωνο και θα του πής: «Ο Άρνω μου σύστησε αυτό το ραδιόφωνο». Εκείνος θα σου απαντήσει: «Α, ο Άρνω μου έχει στείλει ως τώρα πολλούς έκλεκτους πελάτες». Αφού αποκατασταθεί κι' αυτό τον τρόπο η επαφή σας, θα του πής να πάει στο «Αρλ» να δει αν μπορεί να βοηθήσει σε τίποτε. Κατάλαδες;

— Άλλ, έχω κι' άλλη έκθεσι από το «Αρλ». Η γρηά στη διασταύρωση λέει ότι οι οδηγίες που της έδωσαν, αποδίδουν περίφημα. Ένα τριάνο που μετέφερε 700 τόνους υλικά γι' αεροπλάνα, καθυστέρησε ξη ολόκληρη ώρα χωρίς στην τοποθέτησι μιάς καφετίτσας καπνέλλου στο σωλήνα του φρόνου που λειτουργούσε με πεπιεμένο αέρα. Από τη Μασσαλία αναφέρουν ακόμη ότι μπορούν να προμηθευτούν 300.000 λίτρες μενζίνας με 90 φράγκα τη λίτρα. Ενδιαφέρεσαι;

— Και πολύ μάλιστα. Πές τους να κλείσουν τη δουλειά κι' ύστερα να πάνε στο Ατζ-άν-Προβάνς, να πάρουν άλλες 100.000 λίτρες με φορτηγό αυτοκίνητο. Θα χρησιμοποιήσουν το συνθησμένο σύνθημα...

Αυτή περίπου ήταν η καθημερινή δουλειά της Ντενίς Μπλόκ, που κράτησε κάπου δυο χρόνια στον ίδιο ρυθμό. Η αλήθεια είναι ότι, πολύ συχνά, αναγκαζόταν να μεταφέρει μαζί της τον ασύρματό. Γιατί όσο περνούσε ο καιρός κι' όσο πλησίαζε να τελειώσει ο πόλεμος, τα πράγματα γίνονταν όλοένα και πιο σφιχτά. Η «Κοκκινομάλλα» είχε εγκαταλείψει το πατάρι του χαλαροπλάστευ και μετέβει τις έμπομπες τις πότε από μία απόσκηνη παλαιάν αυτοκίνητον, πότε από τα όπιογια μιάς έκκλησις και πότε από τίποτε χωράφι. Ύστερα, ένα πρωί, πήγε η Γκεστάπο στην πανσιόν της καμιάς Φλωράνς και τη ζήτησε. Εύτυχως, δεν τη βρήκε εκεί. Μά από τη στιγμή εκείνη, η Ντενίς έπρεπε να κρύβεται. Από ποιον προδόθηκε; Στο Παρίσι οι Γερμανοί είχαν συλλάβει τον κ. Λεμπρέν στο μπάρ «Φόξ» κι' ίσως από κεί ν' άρχισε η αλυσίδα.

Η τολμηρή νέα αποφάσισε τότε να φύγει από τη Γρενόβλη και να μεταφέρει τη δράσι της στην Όρλεάν, όπου κανείς δεν τη γνώριζε ακόμη. Την ακολουθούσαν όλοι οι σύνδεσμοι του δικτύου της, εκτός από τον Τοτό και τον Ευγένιο — το λοχαγό Πέρκινς δηλαδή — που είχαν συλληφθεί και εκτελεσθεί στο Μπουζενβάλν. Όπως έδειχναν τα πράγματα, η καταστροφή πλησίαζε. Το Λονδίνο έστειλε μήνυμα στη Ντενίς να επίστρεψη το ταχύτερο πίσω. Κάποιος προδότης κυκλοφορούσε ανάμεσα τους και τους αποδεδειγμένους. Η «Κοκκινομάλλα» ζήτησε παράτασι της παραμονής της στη Γαλλία, προκειμένου να πραγματοποιήσει με τους συντρόφους της ένα μεγάλο συμποταξ στις γερμανικές αποθήκες πορομαχικών του Τρούα. Η υπηρεσία της άρνήθηκε στην αρχή, αλλά μπρος στην επιμονή της, της έδωσε άδεια μόνο για είκοσι πέντε μέρες.

Μά τι μπορούμε να κάνουμε μέσα σε τόσο μικρό διάστημα; ρώτησε δυσαρεστημένη τους συναδέλφους της. Μόνο η προετοιμασία ενός τέτοιου συμποταξ, θα μιάς φάει τουλάχιστον ενάμιση μήνα...

Ωστόσο η δουλειά πετύχε με το παραπάνω κι' οι απόσκηες καταστράφηκαν κυριολεκτικά από τα θεμέλιά τους. Οι Γερμανοί, που έκτος από τις δολικές ζημιές είχαν και πολλά ανθρώπινα θύματα, έγιναν όπλα. Τ' αντίποινα που επεκολούθησαν τότε ήταν αβύσσους στην αργόπληξη τους: Τουφέκιας κάποιου πεντακόσιου ανθρώπου, συνέλαβαν άλλους τσόνους κι' έβαλαν φωτιά στα χωριά Σαιν Ζενεβιέ, Μουλαιν, Όρσταντ και σε μερικά άλλα ακόμη, αφήνοντας πίσω τους στάχτη και αίμα. Η Ντενίς Μπλόκ, που δεν περίμενε μία τέτοια συμφορά, ένιωθε τον έαυτό της να λυγίζει. Γιατί — μ' όλο που είχε λάβει διαταγές γι' αυτό — ήταν οδύβουνη για το απάνταστο δράμα. Με μαύρη καρδιά, αποφάσισε τότε να φύγει. Η αναχώρησι της θα γινόταν με αεροπλάνο από το σημείο Σ. 7, του Άντρε. Έφτασε νύχτα εκεί μ' ένα καμινόνι... και βρέθηκε μπρος στις κάντες των Γερμανών της Γκεστάπο.

— Ως εδώ ήταν! της είπε ο έπι κεφαλής αξιωματικός με πολλή ευγένεια. Κάνετε το καθήκον σας. Κι' έμεις κάνουμε τώρα το δικό μας...

Αυτή ήταν το τέλος της μικρής «Κοκκινομάλλας», της Ντενίς Μπλόκ, που εκτελέστηκε στη Γερμανία, μαζί με δυο άλλες πράκτορες των Άγγλων: Τη Βολέτε Τσάμπν για την οποία γράφουμε — και τη Λίλιαν Ρόλφ, που γι' αυτή θα γράψουμε πολλό σύντομα.

Η τολμηρή Άγγλοεβραία αποκαλύπτει με τακτοσύνη στο στρατόπεδο του Ράβενσ

Pour
 ΧΑΤΣΟΝ
 De la
 ΓΚΕΝΤΣ

Το γεγονός είναι, ότι ο Ρόκ και η Φύλλις δεν είναι πια το εϋτυχισμένο ζευγάρι των πρώτων μηνών του γάμου τους. Πράγμα τού, φυσικά, γιμίζει χαρά και ικανοποίηση τις φανατικές Αμερικανίδες θαυμάστριες του Ρόκ.

— Δε θέλω να μιμηθώ τους συνάδελφους μου, έλεγε τελευταία ο Ρόκ σ'το ζήτημα των συχνών διαζυγίων και γάμων. Γι' αυτό θα καταβάλω κάθε προσπάθεια, ώστε ο γάμος μου με τη Φύλλις να διαρκέση όσο το δυνατόν περισσότερο...

Μπορεί όμως να παραταθή μια συμβίωσι που δεν τη θερμαίνει η αγάπη; Αυτό ρωτούν οι θαυμάστριες του Ρόκ κι' ελπίζουν...

O. PENNY

O. PENNY

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

PLAT KENENTY

ΣΤΟΝ ΠΕΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΜΗΤΟΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο βασιλιάς άρνείται να δώσει μια προκαταβολή 500.000 φράγκων στη βασιλίσσα, που λογάρισε να εξοφλήσει μ' αυτό το ποσό τον πρώτο από τα γραμμάτια για την αγορά του κολλιέ. Από τ' άλλο μέρος, ο Καλιόστρο, υποχρεώνει τον Ροάν να του πληρώσει ένα παλιό χρέος από 500.000 φράγκα. Έτσι ούτε η βασιλίσσα, ούτε ο Ροάν είναι σε θέση να εξοφλήσουν το γραμμάτιο. Η Μαρία-Αντουανέττα αποφασιίζει τότε να επιστρέψει το κολλιέ και επιφορτίζει γι' αυτό την κόμισσα ντε Λαμόν. Αυτή, όμως, σκέφτεται να φερεται στο κολλιέ και καταστρώνει ένα αστερικό σχέδιο. Δίνει στη βασιλίσσα μια πλαστή απόδειξη παραλαβής και ταυτόχρονα πηγαίνει στους δυο κοσμηματοπώλες μια έπισης πλαστή επιστολή της βασιλίσσας. Στο μεταξύ, ο Καλιόστρο προσπαθεί να φέρει ο' επαφή την κόμισσα ντε Λαμόν με την Όλβια.

Η Όλβια, από τ' άλλο μέρος, πρόσφερε από την πρώτη στιγμή την εκπληκτική ομοιότητα αυτής της γυναίκας με τη βασιλίσσα και φαίνεται, ότι αυτό της έδωσε την επιθυμία να συνδεθεί μαζί της. Το υπόλοιπο έγιναν μόνο τους. Οι δυο γυναίκες βλέπονταν κρυφά τα βράδια. Και σε λίγο ήταν οι καλύτερες φίλες.

Το νυχτερινό ραντεβού

Ο κόμης ντε Σαρνύ δεν έμεινε παρά μια βδομάδα στα κτήματά του, όσο ακριβώς χρειαζόταν για να κλείσει η πληγή του. Έπειτα, ξαναγύρισε στις Βερσαλλίες. Άλλα ξαναγύρισε κρυφά, χωρίς να μάθει κανείς τίποτα και νοίκιασε ένα σπίτι, που βρισκόταν στο πίσω μέρος του πάρκου. Αυτό το σπίτι ήταν άλλοτε ένα κυνηγετικό περίπτερο, αλλά κανείς δεν έμεινε σ' αυτό από την εποχή που ένας ευπατριδής είχε αυτοκτονήσει εκεί. Τί είχε πει να κάνει σ' αυτό το σπίτι; Ο Σαρνύ δεν είχε κανένα ώριμο σχέδιο. Ήθελε μόνο να βλέπει τα παρόδρια της Μαρίας-Αντουανέττας και το πάρκο, όπου έκανε συχνά τον ζήλο του. Ή έρωτευμένη ψυχή του δε χριτούσε τίποτ' άλλο.

Από τη στιγμή που εγκαταστάθηκε σ' αυτό το σπίτι, άρχισε άμέσως να κατασκοπεύει το πάρκο, που απλωνόταν κάτω από τα παράθυρά του. Πολλές φορές, οι ονειροπολήσεις του τον έκαναν ν' άγρυπνη ένα μεγάλο μέρος της νύχτας. Άλλ' η σιωπή αυτή εναντίον δεν του έφτανε. Βοήκε σε λίγο τον τρόπο να χάνεται μέσα στο πάρκο. Κουδόναν κάτω από τα δέντρα κι έμενε ώρες ατέλειωτες στην ίδια θέση, κυττάζοντας τα παρόδρια της Μαρίας-Αντουανέττας.

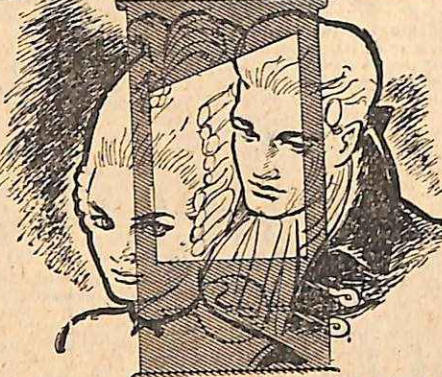
Αυτό που έκανε ήταν πολύ επικίνδυνο. Γιατί, αν τον εύρισκαν μέσα στο πάρκο, δε θα μπορούσε να δικαιολογήσει την παρουσία του εκεί και θα ήταν εύκολο να τον κατηγορήσουν, ότι είχε κακοūs σκοπούς εναντίον του βασιλιά, της βασιλίσσας ή των πριγκίπων. Άλλ' ήταν τόσο απορροφημένος από το ερωτικό του όνειρο, που δε μπορούσε να σκεφτεί τίποτα απ' όλα αυτά.

Έκείνο το βράδυ, κόντευαν μεσάνυχτα, όταν αποφάσισε τέλος, να ξαναγύρει στο σπίτι του.

Άλλά, ξαφνικά, άκουσε ένα μικρό θόρυβο. Κάποιος πεπατούσε μέσα στο πάρκο. Είδε σε λίγο δυο γυναίκες, που ακολουθούσαν ένα μικρό μονοπάτι, κοντά στο μέρος όπου βρισκόταν. Φορούσαν μεγάλα καπέλλα στο κεφάλι τους. Άλλά, ξαφνικά, η σελήνη φώτισε το πρόσωπο της μιας απ' αυτές και ο Σαρνύ ανατρίχιασε αναγνωρίζοντας τα χαρακτηριστικά και το χτένισμα της Μαρίας-Αντουανέττας.

Η βασιλίσσα στο πάρκο αυτή την ώρα! Η συνοδός της ήταν λιγάκι πιο κοντή. Κρατούσε από το νερό τη βασιλίσσα και την τραβούσε μαζί της.

Οι δυο γυναίκες σταμάτησαν κοντά σε

μια πυκνή συστάδα δέντρων. Η συνοδός της βασιλίσσας της είπε τότε μερικές λέξεις σιγά κι' έπειτα απομακρύνθηκε. Η Μαρία-Αντουανέττα είχε απομείνει μόνη. Η καρδιά του Σαρνύ χτυπούσε τόσο δυνατά, που του φαινόταν πως θαδυναινε από το στήθος του. Ήταν έτοιμος να βγεί από το μέρος όπου κουδόναν και να τρέξει κοντά στη βασιλίσσα, για να της φωνάξει γοητιστός τη λατρεία του.

Άλλά, κείνη τη στιγμή, η συνοδός της βασιλίσσας ξαναεμφανίστηκε. Δεν ήταν, όμως, μόνη της. Κρατούσε από το χέρι έναν άντρα με ψηλό ανόστημα, που ήταν τυλιγμένος μ' ένα μεγάλο μαντίλα και φορούσε ένα πλατύνυρο καπέλλο στο κεφάλι του. Ο άνθρωπος αυτός προχώρησε ως το μέρος όπου στεκόταν η βασιλίσσα και, βγάζοντας το καπέλλο του, έκανε δυο ή τρεις βαθιές υποκλίσεις μπροστά της. Έπειτα, πλησίασε και παίρνοντας το νερό της, το έφερε στα χείλη του.

Η συνοδός της βασιλίσσας είχε απομακρυνθεί και πάλι.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Πύροι και πύραυλοι

Τα βαθυστόχαστα μυαλά κάνουν μελέτες νυχτά-μέρα, θέλοντας σώνει και καλά να καταλήξουν τη Σφαίρα... Και πολεμάνε, συνεχώς, ναύρων συστήματα και τρόπους, για ν' αποστείλουν προσεχώς σ' άλλους πλανήτες τους ανθρώπους!

Να κατακτήσουν άπαιτούν τον ενσέριο το χώρο κι' επιμελώς αναζητούν τον ικανό τον δορυφόρο... Τον δορυφόρο που μπορεί στον Κρόνο να μας ξεμπάρκαρη, ή πάντα να κυκλοφορεί γύρω απ' τη Γη κι' απ' το φεγγάρι!

Κι' όμως μπορεί να πη κανείς και δίχως διόλου να διατάξει, πως είναι οι ταθερνομαγείς απ' τους πανσόφους πιο εν τάξει... Διότι μόλις κοπάνουν το τέταρτο τους κατοστάρι, αυτοστίνι... με- (σορνανούν και ταξιδεύουν στο... φεγγάρι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ο Σαρνύ ήταν τρελλός από ζήλεια. Και χρειάστηκε να επιβληθεί πολύ στον εαυτό του, για να μην όρμησει πάνω στον αντίπαλό του και να τον συντρίψει με τις γροθιές του, αφού δεν είχε το εἶδος του μαζί του.

Η συνμιλία ανάμεσα στη βασιλίσσα και τον άγνωστο κράτησε ως μισή ώρα. Τη στιγμή που ο άνθρωπος αυτός έφευγε, ο Σαρνύ είδε καθαρά τη βασιλίσσα να βγάζει ένα τριαντάφυλλο από το κορσάκι της και να το δίνει.

Η συνοδός, στο μεταξύ, είχε γυρίσει. Οι δυο γυναίκες έφυγαν μαζί.

Ο Σαρνύ βγήκε τότε από τον κουβώνα του και ξαναγύρισε στο σπίτι του με την ψυχρή βαρειά από λύπη.

Όλη εκείνη τη νύχτα, δε μπόρεσε να κλείσει μάτι.

Όσο κι' αν προσπαθούσε, δεν κατάφερε να καταλάβει πως είχε μείνει άπαθής μπροστά σ' αυτή τη σκηνή. Γιατί, λοιπόν, δεν είχε όρμησει πάνω στον αντίπαλό του και δεν τον είχε κομματιάσει με τα χέρια του;

Άλλά εκείνο που δεν είχε κάνει αυτή τη φορά, θα μπορούσε να το κάνει άλλοτε. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία, ότι η βασιλίσσα κι' ο άγνωστος θα ξανασηναντιόνταν στο ίδιο μέρος.

Πέρασε την άλλη μέρα σ' αυτόματο. Οι ώρες του φαινόταν ατέλειωτες. Και μόνο όταν νύχτωσε, άρχισε να ηρεμεί κάπως. Αυτή η ηρεμία ήταν πολύ περίεργη. Η σκέψη, ότι πλησίαζε η ώρα του ραντεβού της βασιλίσσας με τον άγνωστο, έπρεπε, τούναντιον, να τον έκνευριζή. Άλλ' ο Σαρνύ αισθανόταν την επιθυμία να μάθει, να βεβαιωθεί. Οι έγκληματικές σκέψεις είχαν φύγει τώρα από το μυαλό του ή, τουλάχιστον, είχαν περάσει σε δεύτερη μοίρα. Έκείνο που ήθελε, ήταν να εξακριβώσει όλο το μέγεθος και την έκταση της δυστυχίας του.

Από τις έννιά κιόλας βρισκόταν στον κρυβώνα του. Άλλ' οι δυο γυναίκες εμφανίστηκαν, μόνον κατά τα μεσάνυχτα. Ένα λεπτό αργότερα, ο άγνωστος έτρεξε κοντά στη βασιλίσσα.

Ξετυλίχτηκε τότε η σκηνή της περασμένης βραδιάς. Η συνοδός απομακρύνθηκε κι' η βασιλίσσα έμεινε μόνη με τον άγνωστο. Η συνμιλία τους κράτησε λίγο περισσότερο από την πρώτη φορά. Ο Σαρνύ δε μπορούσε ν' ακούσει τα λόγια τους. Άλλά τα μάντευε. Είδε, ξαφνικά, τη Μαρία-Αντουανέττα να δίνει και τα δυο χέρια της στο νυχτερινό επίσκεπτη, που τα έφερε άμέσως στα χείλη του.

Η συνοδός είχε πλησιάσει στο μεταξύ κι' οι δυο γυναίκες έφυγαν προς το μέρος των άνακτόρων. Ο άγνωστος ακολουθούσε διαφορετική κατεύθυνση.

Ο Σαρνύ, που είχε πάει μαζί του το εἶδος του, σκέφτηκε να τον ακολουθήσει και να τον προσκαλέσει να χτυπηθεί μαζί του. Άλλά τον έπασε, ξαφνικά, από τα μάτια του κι' όπως έψαχνε για να τον βοηθήσει, άκουσε το θόρυβο μιας πότας που έ- κλεινε.

Ο άγνωστος δε μένει στις Βερσαλλίες, ψιθύρισε ο Σαρνύ. Έοχεται από το Παρίσι... Άλλά που θα μου πει; Άρα η γρήγορα, θα τον βω και τότε θα λογαριαστούμε.

Το άλλο βράδυ, τα πράγματα έγιναν πολύ διαφορετικά από ό,τι τις δυο άλλες φορές.

Να τί είδε ο Σαρνύ: Κατά τα μεσάνυχτα, εμφανίστηκε πρώτος ο άγνωστος. Άλλ' αντί να περιμένει κάτω από το δέντρο, όπου είχε συναντηθεί τις προηγούμενες φορές με τη βασιλίσσα, διευθύνθηκε προς το μέρος ενός μικρού περιπτερού, που βρισκόταν λίγο πιο πέρα, κρυμμένο ανάμεσα στα δέντρα και τους θάμνους. Έβγαλε τότε ένα κλειδί από την τσέπη του, άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Η πόρτα έμεινε ανοιχτή πίσω του.

Μερικά λεπτά αργότερα, εμφανίστηκαν οι δυο γυναίκες.

Η συνοδός της βασιλίσσας την τραβούσε προς το μέρος του περιπτερού.

Η Μαρία-Αντουανέττα φαινόταν πως δίσταζε. Έκανε μερικά βήματα, σταματούσε κι' έπειτα προχωρούσε και πάλι.

Άλλά, στο τέλος φαίνεται πως πήρε την απόφασή της. Ο Σαρνύ την άκουσε να γέλαει, μ' ένα μικρό πνιχτό γέλιο και την είδε ταυτόχρονα να παίρνει το μικρό δορυμάνι, που ώδηγούσε στο περίπτερο.

Η πόρτα έκλεισε άμέσως πίσω της. Η συνοδός της κάθισε σ' ένα παγκάκι που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Ο Σαρνύ δε μπορούσε να πιστέψει εκείνο που έβλεπαν τα μάτια του. Έκαμε να φωνάξει, αλλά κανένας ήχος δε βγήκε από το στόμα του. Έκαμε να στροβίλει προς το περίπτερο, αλλά τα πόδια του δεν τον υπάκουσαν... Οι μυριάδες τών άστρων στριφογύριζαν σ' έναν τρολλό χορό πάνω από το κεφάλι του. Έβγαλε, ξαφνικά, ένα υπόκοφο βαγγυπό κι' έκλεισε τα μάτια του. Είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Ξανόνοιζε τα μάτια του, τη στιγμή που το ρολόγι κάποιος εκκλησίας σήμαινε δύο μετά τα μεσάνυχτα.

Σηκώθηκε τότε με κόπο και διευθύνθηκε προς το περίπτερο. Η συνοδός της βασιλίσσας, που έκτελούσε γρήφ φρουρούς, τί-χε έξασανιστή από το παγκάκι. Η πόρτα ήταν κλειστή. Η Μαρία-Αντουανέττα κι' ο φίλος της είχαν φύγει...

Ο Σαρνύ προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του, ότι είχε όνειρευτεί. Άλλά δεν το κατάφερε. Ήταν βέβαιος, ότι τα μάτια του δεν τον είχαν γελήσει.

Η κατηγορία

Το άλλο πρωί φόρεσε ένα κοστούμι από μαύρο βελούδο και διευθύνθηκε στις Βερσαλλίες. Ήταν κατακίτρινος σά νεκρός.

Την ώρα που έφτασε στο άνακτορο, η βασιλίσσα γύριζε από το παρεκκλήσιο, όπου είχε πάει για ν' ακούσει τη λειτουργία, όπως έκανε κάθε πρωί.

Στο πέρασμά της, οι αὐλικοί έσκυβαν με σεβασμό το κεφάλι.

Η Μαρία-Αντουανέττα φαινόταν ευτυχισμένη. Σκόρπισε χαμόγελα δεξιά κι' αριστερά. Κοκκίνισε, ξαφνικά, βλέποντας το Σαρνύ, που στεκόταν λιγάκι παράμερα από τους άλλους.

Ο Σαρνύ έκανε μια έλαφρή υπόκλιση. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι του και το βλέμμα του στηλώθηκε με μια περίεργη έπιμονή πάνω στη βασιλίσσα.

Η Μαρία-Αντουανέττα σταμάτησε. — Σας φαίνεται σ' αυτά κτήματά σας, κύριε κόμη, είπε.

— Ξαναγύρισα, κυρία, απάντησε ο Σαρνύ, με απότομο ύφος.

Η βασιλίσσα παραξενεύτηκε. Δεν ήταν συνηθισμένη να της μιλάνε μ' αυτό τον τρόπο... Γύρισε άμέσως προς το μέρος ενός μικρού δούλου από γυναίκες, που στεκόταν λίγο πιο πέρα. Άνόμεσα σ' αυτές αναγνώρισε την Όλβια ντε Λαμόν.

— Καλημέρα αγαπητή μου κόμισσα, της είπε.

Ο Σαρνύ ανατρίχιασε. Η γυναίκα αυτή δεν του ήταν άγνωστη. Άρχισε να την κυττάζει με τόση έπιμονή, που, στο τέλος, η Όλβια ανόσυχθηκε.

Η Μαρία-Αντουανέττα συζητούσε τώρα με μερικούς αὐλικούς. Άλλά δεν έπαυε να κυττάζει λοξά το Σαρνύ. Το ύφος του της φάνηκε έξαλλο.

«Μήπως τρελλάθηκε;», σκέφτηκε.

Έπειτα σ'ό μερικά λεπτά, ξαναγύρισε κοντά του.

— Πως είσαστε, κύριε ντε Σαρνύ; τον ρώτησε με ενδιαφέρον.

— Πολύ καλά μεγαλειοτάτη, της απάντησε. Άλλ' ίσως όχι τόσο καλά όσο η μεγαλειότης σας.

«Κάτι συμβαίνει», σκέφτηκε η Όλβια.

— Και που μένετε τώρα; ξαναρώτησε η βασιλίσσα.

— Στις Βερσαλλίες, κυρία, απάντησε ο Σαρνύ.

— Κι' από πόσον καιρό;

— Από τρεις νύχτες, κυρία, είπε ο Σαρνύ, τονίζοντας κάθε μια από τις λέξεις του.

Η βασιλίσσα δεν έδειξε καμμία συγκί-

νησι. Η Όλβια, τούναντιον, ανατρίχιασε.

— Μήπως έχετε να μου πείτε τίποτε; ρώτησε η Μαρία-Αντουανέττα.

— Θα είχα ίσως να πω πολλά πράγματα στη μεγαλειότητά σας, απάντησε ο Σαρνύ.

— Έλάτε, είπε η βασιλίσσα.

«Κάτι συμβαίνει, ξανασκέφτηκε η Όλβια. Πρέπει να έ... το νου μου».

Η βασιλίσσα διευθύνθηκε προς τα διαμερίσματα της. Οι αὐλικοί, άντρες και γυναίκες, την ακολουθούσαν. Άλλά σταμάτησαν όλοι στον προθάλαμο. Μόνο ο Σαρνύ προχώρησε με σταθερό βήμα προς το δωμάτιο, όπου είχε μπει η βασιλίσσα και που ήταν ένα μικρό γραφείο πλαί στο μπουντουάρ της.

Η Μαρία-Αντουανέττα είχε καθίσει μπροστά σ' ένα κομψό τραπέζι που ήταν φορτωμένο με γραμμάτια.

— Μιλήστε, κύριε, είπε στο Σαρνύ, μόλις αυτές υπήκε μέσα. Φαίνόσαστε πολύ ταραγμένος.

— Πως πρέπει ν' αρχίσω; αναρωτήθηκε ο Σαρνύ, συζητώντας δυνατά με τον εαυτό του. Πως μπορώ να κατηγορήσω τη βασιλίσσα;... Κι' ωστόσο, δε θα πω παρά μόνο ό,τι είδα.

Η βασιλίσσα σηκώθηκε όρθια.

— Κύριε, είπε ψυχρά, είναι πολύ πρωί, για να φαντασθώ πως είσαστε μεθυμένος. Κι' ωστόσο, έχετε το ύφος ανθρώπου που έχει πει πολλά μπουκάκια κρασί και που δεν ξέρει τί λέει.

Νομίζε πως αυτά τα σκληρά λόγια θα τον έκαναν να συνελθει. Άλλ' ο Σαρνύ δεν έδειξε πως είχε καταλάβει τη σημασία τους.

— Το κάτω-κάτω, τί είναι μια βασιλίσσα; συνέχισε. Τί άλλο από μια γυναίκα;... Κι' εγώ, μ' όλο που λέγομαι υπηκόος, δεν πτώ να είμαι άντρας.

— Κύριε!

«Ο θυμός σας δεν πρόκειται να μ' άφοπλίσει, κυρία, είπε με παγερό ύφος ο Σαρνύ. Νομίζω πως σας απέδειξα, ότι σεβόμεν τη βασιλίσσα. Φαίνεται, όμως, πως έκαμα το λάθος να σας φανερώσω πως αγαπούσα τη γυναίκα. Και τώρα πέστε μου, ποιάν από τις δυο θέλετε να κατηγορήσω, τη βασιλίσσα ή τη γυναίκα; Η βασιλίσσα έγινε κατακίτρινη από αγανάκτηση και όργη.

— Κύριε ντε Σαρνύ, φώναξε με έντονο ύφος, αν δε φύγετε άμέσως από δω θα καλώ τούς φουρούς για να σας διώξουν.

Στο μεταξύ, όμως, θα έχω τον καιρό να σας πω πως είσαστε ανάξια και σά γυναίκα και σά βασιλίσσα, είπε ο Σαρνύ. Από τρεις νύχτες σας παρακολουθώ στο πάρκο, κυρία.

Η Μαρία-Αντουανέττα, αντί να εξοργιστεί απ' αυτά τα λόγια, πήγε κοντά

του και του είπε μ' ολοφάνερη συμπόνια: — Κύριε ντε Σαρνύ, νομίζω πως είσαστε άρρωστος. Θέλετε να φωνάξω για να σας συνοδεύουν στο σπίτι σας;

— Σας είδα μ' αυτό τον άνθρωπο, στον οποίο δώσατε το τριαντάφυλλο, συνέχισε ο Σαρνύ. Σας είδα όταν σας φίλησε τα χέρια. Σας είδα όταν κλειστήκατε μαζί του στο περίπτερο.

Η Μαρία-Αντουανέττα έφερε το χέρι στα μάτια της, σά να θέλε να βεβαιωθεί πως δεν όνειρευόταν.

— Καθίστε, κύριε, είπε έπειτα. Είσα-στε τόσο άρχος, που φοβάμαι πως θα πέσετε... Καθίστε, σας είπα.

Ο Σαρνύ έπεσε σε μια πολυθρόνα.

Η βασιλίσσα κάθισε σε μια άλλη κοντά του.

— Σας παρακαλώ να ηρεμήσετε και να μου κάμειτε τη χάρι ν' απαντήσετε στις ερωτήσεις μου, του είπε. Πότε ξαναγύρισατε από τα κτήματά σας;

— Ποιν από δεκαπέντε μέρες.

— Που μένετε;

— Στο μικρό κυνηγετικό περίπτερο, που βρισκεται στη βορειοανατολική πλευρά του πάρκου.

— Στο σπίτι του αυτόχειρος;

— Ναι... Νομίζω πως κάποιος ευπατριδής, που είχε προσδοχή στον έρωτά του, αυτοκτόνησε εκεί μέσα.

— Και είπατε πως με είδατε στο πάρκο;

— Ναι...

— Ποιά μέρα και ποιά ώρα;

— Σας πρωτοείδα την Τρίτη, κατά τα μεσάνυχτα. Είδα επίσης εκείνη που σας συνόδευε... Αυτή τη γυναίκα νομίζω πως την αναγνώρισα πριν από λίγη ώρα ανάμεσα στις κυρίες της ακολουθίας σας. Άλλά δε 'πορώ να το πω με βεβαιότητα.

— Καλά, είπε η βασιλίσσα, προσπαθώντας να φανή ήρεμη. Μου μιλήσατε επίσης για κάποιον άντρα, στον οποίον έδωσα ένα τριαντάφυλλο... Ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος;

— Δε μπόρεσα να το εξακριβώσω, κυρία.

— Συνεχίστε.

— Την Τρίτη του δώσατε ένα τριαντάφυλλο και την Τετάρτη τα χέρια σας, που εκείνος έφερε στα χείλη του.

— Και την Πέμπτη;

— Χτες περάσατε μια ή δυο ώρες μαζί μ' αυτό τον άρχοντα μέσα στο μικρό περίπτερο του πάρκου. Η συνοδός σας σας άφησε μόνους σας εκεί.

Η βασιλίσσα τινάχτηκε από τη θέση της.

— Αυτό είναι άτιμία! φώναξε.

Ο Σαρνύ σηκώθηκε επίσης.

— Ορκίζομαι στο Θεό, ορκίζομαι στην τιμή μου, ότι σας είδα, κυρία, είπε.

— Κι' αν σας ορκίζομαι στο Θεό: παύ μου... αν σας ορκίζομαι στο Θεό: παύ λισ' η βασιλίσσα. Ω, όχι... το ξέρω πως δε θα με πιστέψετε.

ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ 100 ΤΟΝΝΩΝ

Στη μεγάλη έφετεινή «Διεθνή Έκθεση Αυτοκινήτων», που εγκαινιάστηκε προ ήμερών στο Παρίσι, το γαλλικό εργοστάσιο «Μπερλιε» έκθεσε το μεγαλύτερο φορτηγό αυτοκίνητο, που κατασκευάστηκε μέχρι σήμερα. Το φορτηγό αυτό έχει μήκος 15 μέτρων και μπορεί να μεταφέρει φορτίο μέχρι 100 τόννων. Έχει έξη ελαστικούς τροχούς, που ο καθένας τους έχει, όπως η φωτογραφία μας σας επιτρέπει να το διαπιστώσετε, το ύψος ενός κανονικού ανθρώπου. Για να κάνει έπισης μια σύγκριση μεγέθους, άπάνω στο νώτο αυτό γίναντα έχει φορτωθεί ο καινούργιος νάνος των λακών αυτοκινήτων, η «Βέσπα 400».

— Έφερε, ξαφνικά, το χέρι στο μέτωπό της.

— Ά, νομίζω πως καταλαβαίνω, είπε. Μήπως δε με είδαν στο σπίτι του Μέρου;... Μήπως δε με είδαν στο χορό της Όπερας;... Υπάρχει κάποια γυναίκα που μου μοιάζει;... Άλλα δεν είμαι υπεύθυνη για τις πράξεις της. Όλοι οι άλλοι μπορούν να με κατηγορούν... Άλλα δε θέλω να με κατηγορήσει και σεις, κύριε ντε Σαρνύ... Θα ήταν πολύ σκληρό γι'ά μένα.

— Άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

Ο Σαρνύ είχε συγκινηθεί τόσο πολύ, που ήταν έτοιμος να πέσει στα πόδια της και να την παρακαλέσει να ξεχάσει τα λόγια που της είχε πη. Δίσταζε, ωστόσο, γιατί έτσι θα της έδινε την εντύπωση πως ήταν ένας έλκεινος συκοφαντής.

Η βασιλίσα σταμάτησε, ξαφνικά, μπροστά του.

— Μου χρωστάτε μια ικανοποίηση, κύριε, του είπε. Και να τί σκέφτηκα... Είπατε πως με είδατε τη νύχτα της Τρίτης, της Τετάρτης και της Πέμπτης... Θα πάτε, λοιπόν, να περιμένετε και απόψε την ίδια ώρα στο πάρκο. Άλλα δε θα πάτε μόνος σας. Θα είμαι κι'εγώ μαζί σας... Άν η γυναίκα αυτή έρθει και απόψε, θα πρέπει να παραδεχτείτε πως δε θα είμαι εγώ, αφού θα βρίσκωμαι μαζί σας. Θα μάς δοθεί ταυτόχρονα η ευκαιρία, σε σας και σε μένα, να μάθουμε ποιά είναι αυτή η γυναίκα, πού, χωρίς να το ξέρη ίσως, μου κάνει τόσο μεγάλο κακό... Ά, κύριε, όταν θα πεισθώ ότι κόματε λάθος, θα λυπηθώ, άρα γε, γιά τα σκληρά λόγια που μου είπατε.

Ο Σαρνύ έτρεμε από τη συγκίνησή του.

— Κάνετε γιά μένα πολύ περισσότερα από ό,τι αξίζω, απάντησε. Θα προτιμούσα να πεθάνω... Ω, μη με συντρίβετε με την καλωσύνη σας.

— Θα σας συντρίψω με τις αποδείξεις μου, είπε η βασιλίσα. Σας παρακαλώ να μην πείτε λέει σε κανένα. Απόψε στις δέκα θα με περιμένετε μπροστά στο μικρό κυνηγετικό περίπτερο... Είμαστε σύμφωνοι;

Ο Σαρνύ έκανε μια βαθειά υπόκλιση κι' ύστερα βγήκε από το γραφείο της βασιλίσσας.

Καθώς περνούσε από τον προθάλαμο, το βλέμμα του διασκορπίστηκε μ'έκείνο της Ιωάννας ντε Λαμότ.

Η κόμηση, που φοβόταν μήπως το σατανικό παιχνίδι της αποκαλυφθεί, προσπαθούσε να μαντέψει από την έκφραση του Σαρνύ τις μνήμες σκέψεις του. Άλλα δεν το κατάφερε.

Το μόνο πράγμα, γιά το οποίο είμαι βέβαιη είναι, ότι υπάρχει μια κοινή σχέση ανάμεσα στο Σαρνύ και τη βασιλίσα, ψιθύρισε. Τί, όμως μπορεί να ξέρη αυτός ο άβρωπος;

Τόν άκολουθούσε ως την αύλη κι'έκει

φώναξε έναν από τους υπηρέτες της και του ψιθύρισε μερικές λέξεις.

Η διαταγή που του είχε δώσει ήταν να παρακολουθήσει το Σαρνύ.

Ο υπηρέτης γύρισε έπειτα από λίγη ώρα και είπε στην κυρία του, ότι ο Σαρνύ, φεύγοντας από τα ανάκτορα, είχε πάρει σ'ένα μικρό κυνηγετικό περίπτερο, που βρισκόταν στη βορειοανατολική πλευρά του πάρκου.

— Έπρεπε να το σκεφτώ, ψιθύρισε η Ιωάννα. Ο Σαρνύ, που φαίνεται πως αγαπάει τη βασιλίσα, είδε τα πάντα.

Η σκέψη αυτή την τρώαζε. — Τα χαρτιά υπερδεύτηκαν με πολύ περίεργο τρόπο, ξαναείπε έπειτα από μερικές στιγμές. Η πλεκτόνη μου μπορεί να ανακαλυφθεί από τη μία στιγμή στην άλλη, αν δεν κάμω νηγύρο.

Έπειτα από λίγο έφυγε γιά το Παρίσι.

Μέτρα άμύνης

Η κόμηση, ντε Λαμότ, έτρεξε πρώτα στο σπίτι της της δούσ Σαιν-Κλώντ. Έκει βρήκε ένα υπέροχο άσημενο σερόβισιο, που της είχε στείλει το πρωί εκείνο ο καρδινάλιος ντε Ροάν.

Το δώρο αυτό, ωστόσο, την άφησε άδιαφορη.

Λίγη ώρα αργότερα, χτυπούσε στην πόρτα του μεγάρου του καρδινάλιου.

Ο Ροάν άχτινοβόλυνε από χαρά. Είχε το άφος θριαμβευτού. Έτρεξε άμέσως να υποδεχτεί την Ιωάννα.

— Έρχόσαστε από τις Βερσαλλίες; τη ρώτησε.

— Ναι.

— Τη... είδατε;

— Μόλις χωριστήκαμε.

— Και δε σας είπε τίποτα;

— Η Ιωάννα κάθισε σε μια πολυθρόνα.

— Θα ήθελα να μη με ρωτάτε, απάντησε, κάνοντας μια άόριστη χειρονομία.

Ο καρδινάλιος έκανε το χόμα του.

— Ο καρδινάλιος έκανε το χόμα του.

— Πράκειται, λοιπόν, να μου άναγγέλετε κάποια καταστροφή; ρώτησε.

— Εκείνο που άποκαλείτε καταστροφή, εγώ το λέω εύτυχια, απάντησε η Ιωάννα.

Δε νομίζετε πως είναι εύτυχια το ότι δεν άνακαλυφθήκατε;

— Μας είδε κανείς;

— Έχω κάθε λόγο να το πιστεύω.

— Και... μας άναγγώρισαν;

— Άν σας είχαν άναγγώρισει δε θα ήσαστε αυτή τη στιγμή ζωντανός κι'η Ιωάννα, ντε Λαμότ θα σάπιζε σε κάποια φυλάκη, αν δεν την είχαν σκοτώσει κι'αυτήν.

— Μιλήστε μου, άγαπητή κόμηση, παρακάλεσε ο Ροάν. Αυτά τα ύποπτα μενα με σκοτώνουν.

— Το μόνο που ένω να σας πω είναι, ότι δεν πρέπει να ξαναπάτε στις Βερσαλλίες, απάντησε η Ιωάννα.

— Ούτε την ημέρα.

— Ούτε την ημέρα, ούτε τη νύχτα.

Ο Ροάν άνατρίχιασε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Αυτό είναι άδύνατον, είπε. Η άγάπη που έχω στην καρδιά μου δε θα τελειώσει παρά μόνο με τη ζωή μου.

— Καταλαβαίνω, απάντησε η Ιωάννα. Βιαζόσαστε να δώσετε ένα τέλος και στη μία και στην άλλη.

— Νομίζετε, λοιπόν, πως η ζωή έχει καμιά αξία γιά μένα χωρίς να τη βλέπω;... Και μάλιστα, έπειτα από τις υπέροχες στιγμές που περάσαμε χθες μαζί μέσα στο μικρό περίπτερο...

— Πάψετε, φώναξε η Ιωάννα. Πρέπει να ξεχάσετε αυτή τη συνάντησι, όπως κι' όλες τις άλλες.

— Άδύνατον!

— Άς σας μιλήσω τότε καθαρώτερα... Πρέπει να ξεχάσετε τη βασιλίσα. Δε θέλει να σας ξαναϊδή και. Και πρέπει να ξερετε πως εγώ τη συμβούλευσα να μη σας ξαναϊδή.

Ο καρδινάλιος άκούμπησε σ'ένα έπιπλο γιά να μην πέσει κάτω.

— Προτιμώ να πεθάνω, είπε. Όμολογήστε, άγαπητή κόμηση, ότι τα λόγια αυτά δεν προέρχονται από εκείνη...

— Σας μιλώ γιά λογαριασμό της, σεβασμιώτατε.

— Ζητάει ν'άναβάλω με τις συναντήσεις μας, γιά κάποιο διάστημα;

— Πάρτε το όπως θέλετε, άλλα σεβάσθητε τη διαταγή της.

— Το πάρκο δεν είναι το μόνο μέρος, όπου μπορούμε να βλέπώμαστε. Υπάρχουν ένα σωρό άλλα μέρη. Και μάλιστα πιο άσφαλισμένα...

— Άς πούμε, το σπίτι σας... Μήπως η βασιλίσα δε σας έπισκέφτηκε εκεί άλλοτε;

— Μην πείτε ούτε λέει περισσότερο! φώναξε η Ιωάννα. Η βασιλίσα είναι άποφασισμένη να μη σας ξαναϊδή...

— Άν θελήσετε να βιάσετε τα πράγματα, μπορεί στην άπελπισία της να φανερώσει τα πάντα στο βασιλιά.

— Λέτε αλήθεια;

— Ω, σεβασμιώτατε, αν τη βλέπατε, είμαι βέβαιη πως θα την λυπόσαστε...

Η βασιλίσα φοβάται, ότι κάποιος ξέρει το μυστικό της.

Ο καρδινάλιος έφερε το χέρι στο μέτωπό του.

— Τί πρέπει να κάμω; ρώτησε.

— Μά σεβάσθητε τη διαταγή της. Παρ'όλες μας τις προφυλάξεις, κάποιος σας είδε χτες το βράδυ... Νά γι'αυτή η βασιλίσα δε θέλει να σας ξαναϊδή.

— Άλλα θα με νομίσω άνδρσο.

— Όχι, αφού με τη σιωπή σας θα τη σώσετε.

— Πρέπει να τη δώ γιά τελευταία φορά.

— Πηγαίνετε μόνος σας...

— Με έγκαταλείπετε;

— Πρέπει να σας σώσω... Όρκισθήτε μου, ότι δε θα έπιχειρήσετε να την ξαναϊδείτε.

— Έπειτα από όλη αυτή την εύτυχια, ή καταστροφή!... Άδύνατον!

Η Ιωάννα σκέφτηκε πως ήταν καλύτερο να μαλακώση τα πράγματα.

— Γιά ένα διάστημα, δεν πρέπει να δητε τη βασιλίσα, είπε.

— Κι' αργότερα;

— Άν κάμετε ύπομονη σήμερα, ή τύχη μπορεί να σας χαμογελάσει και πάλι αύριο. Μου όρκίσεσθε, λοιπόν, ότι θα ύπακούσετε;

— Ναι.

— Θαυμάσια. Δεν πρέπει να ξαναϊδείτε τη βασιλίσα... Άλλα μπορείτε να της γράψετε.

— Και θα μου άπαντήη στα γράμματά μου;

— Θα προσπαθήσω.

Ο καρδινάλιος πήρε τα χέρια της Ιωάννας κι' άρχισε να τα φιλά με παραφορά.

— Είσατε ο προστάτης άγγελός μου, της είπε.

Η Ιωάννα έφυγε έχοντας ισημένη. Είχε άσφαλισθεί από το μέρος του Ροάν.

Η βασιλίσα κι' η γυναίκα

Το άπόγευμα της ίδιας ημέρας, ένας καβαλλάρης προχωρούσε άργά πάνω στο δρόμο που περνούσε από πίσω μέρος του πάρκου των Βερσαλλιών. Είχε χαμένο το καπέλλο στο κεφάλι του και φαίνονταν βυθισμένος στις σκέψεις του.

— Ο Σαρνύ βρίσκεται, από δεκαπέντε ημέρες έδώ κι'όμως σήμερα μόνο έκαμε την εμφάνισή του στα άνάκτορα, μολονόπως σε κάποια στιγμή. Όπως έμαθα, μένει στο σπίτι του άυτόχειρος... Άν, λοιπόν, συναντήσαι με τη βασιλίσα, οι συναντήσεις τους θα πρέπει να γίνονται κάπου προς τα έδώ... Άλλα πρέπει να βεβαιωθώ γι' αυτό... Άς κατασκοπέψω με, λοιπόν, τα μέρη. Έτσι, όταν βραδυάσει, δε θα μου είναι δύσκολο να χωθώ μέσα στο πάρκο. Και τότε θα μάθω!

Ο καβαλλάρης, που δεν ήταν άλλος από το Φίλιππο ντε Ταβερνέ, κοντοστεκόταν κάθε τόσο και κύτταζε προς το μέρος του περιόλου.

Πλησίαζε τώρα στο σπίτι του άυτόχειρος.

Και, ξαφνικά, άνατρίχιασε. Σε μικρή άπόστασι μπροστά του είχε διακρίνει το Σαρνύ.

Ο Φίλιππος ώδηγησε το άλογό του πίσω από ένα μεγάλο δέντρο. Άπό εκεί μπορούσε να κατασκοπεύη τον αντίπαλό του, ενώ αυτός ήταν άδύνατο να τον δει, γι'αυτή το πάρκο έκανε σ' αυτό το μέρος μια μικρή καμπίη.

Είχε άρχισει να σουρουπώνη.

Ο Σαρνύ, βέβαιος, ότι δεν τον έβλεπε κανείς, χώθηκε άναμεσα στους θάμνους κι' έπειτα σκαρφάλωσε στον τοίχο του περιόλου. Ύστερα πήδησε μέσα στο πάρκο.

Ο Φίλιππος άνασκηώθηκε πάνω στις σκάλες και τον είδε να προχωρή κάτω από τα δέντρα.

— Θαυμάσια! ψιθύρισε. Ξέρω το δρόμο... Άς πάω ν'άφισω το άλόγό μου κι' έπειτα ξαναγυρίζω.

Μισή ώρα αργότερα, χωνόταν κι' αυτός μέσα στο πάρκο.

... ..

Ήταν περασμένες δέκα όταν η βασιλίσα έφτασε στο μέρος όπου την περίμενε ο Σαρνύ.

— Είσατε βέβαιος, ότι δεν υπάρχει κανείς άλλος έδώ έκτός από σας και μένα; τον ρώτησε.

— Κανείς, μεγαλειοτάτη. Έψαξα σ'όλους τους θάμνους.

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Και πού είπατε, ότι είδατε τη σω-

την?

— Κι' είπατε άκόμη πως η γυναίκα έδωσε ένα τριαντάφυλλο στον άνδρα;

— Μάλιστα, κυρία.

Η βασιλίσα, που ήταν κουρασμένη από τη μάταιη άναμονή, προσπαθούσε να στηρίχτη στον κορμό του δέντρου. Άλλα τα πόδια της δε μπόρεσαν να την κρατήσουν και σωριασθηκε περισσότερο παρά κάθισε πάνω στα χορτάσια.

Ήταν πραγματικά άξιολύπητη.

Ξανασήκωσε σε λίγο το κεφάλι της.

— Κύριε, είπατε, έχετε δίκιο. Βλέπω, ότι είμαι καταδικασμένη. Ήθελα να σας άποδείξω σήμερα, ότι με είχατε συκοφαντήσει. Άλλα ο Θεός δε μου έκανε αυτή τη χάρη.

— Κυρία...

— Έκαμα, ό,τι καμιά άλλη γυναίκα δε θα έκανε στη θέση μου, συνέχισε. Και δε μιλάω γιά τις βασιλίσσες... Τί είναι, άλλωστε, μια βασιλίσα, όταν δε μπορεί να έξουσιάσει την καρδιά της; Τί είναι μια βασιλίσα, όταν δε μπορεί να κάμει έναν έντιμο άνθρωπο να την έκμηση;... Βοηθήστε με, τούλαχιστον, να σηκωθώ γιά να σύγω. Ελπίζω, ότι δε με καταφρονείτε τόσο πολύ, ώστε να μου άνοηθήτε και το χέρι σας.

Ο Σαρνύ έπεσε στα γόνατα.

— Κυρία, είμαι ένας δυστυχισμένος που σας αγαπάει, είπε με φωνή που έτρεμε. Τί πρέπει να κάμω γιά να με συγχωρέσετε;

— Λέτε, ότι μ'αγαπάτε; φώναξε η βασιλίσα. Πώς μπορείτε να μ'αγαπάτε, αφού με θεωρείτε άτιμη;

— Ω, μεγαλειοτάτη!

— Με κατηγορείτε ότι έδωσα ένα τριαντάφυλλο έδώ... ένα φιλι'ππώ κάτω... Ω, όχι, δε μπορείτε να μ'αγαπάτε.

— Κυρία άπάντησε ο Σαρνύ, τα μάτια μου είδαν στη θέση που βρισκόσαστε τη γυναίκα που σας έμοιαζε και το φιλο της πλαί της. Άφου, λοιπόν, θέλετε να ξεχάσω αυτή την εικόνα, δεν έχετε παρά να διατάξετε να μου βγάλουν τα μάτια.

Η βασιλίσα του πήρε το χέρι και τον τράβηξε κοντά της.

— Χίστες τώρα και τα καλαμπούρια... με το ξεροβόρι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς... Η κουβέντα το έφερε...

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, γιά να σοβαρολογήσουμε: Ο γάμος γιά να είναι γάμος, πρέπει να γίνεται με όση πιο πολλή μεγαλοπρέπεια! Έτσι τον καταλαβαίνει κανείς. Μέσα σε μεγάλες εκκλησίες, με πολλούς καλεσμένους, με ώραία ντυμένη τη νύφη, με ώραία τον γαμπρό, με δώρα πολλά, λουλούδια περισσότερα, φωτογράφους, κοσμικογράφους!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ένα ρίγος έντονο στη ραχοκοκαλιά του, με την ιδέα ότι έναν τέτοιο γάμο του έτοιμάζει η άγαπημένη του...): Μά, αυτό δεν είναι γάμος, παιδί μου, άλλα θεατρική παράσταση!

ΕΚΕΙΝΗ (έμπνευσμένη): Ακριβώς! Τη μεταπρόσηψή της από την έλευση της στην σύζυγική, η γυναίκα έννοει να την συνδυάζει και με λίγο θέατρο: Ήθοποιός γεννημένη, με φιλοδοξίες πρωταγωνίστριας, ικανοποιείται όμα ή τόσο σπουδαία και σημαντική μετακίνησή της από την παιδική άμεριμνία στην σοβαρότητα της παντρείας, γίνη με κάποια μεγαλοπρέπεια, συνδυασθή με κάποια τελετή, ντυθή την αίγλη κάποιου βεάματος. Δεν εύχαιρείται, κάθε άλλο, ή κοπέλλα που παντρεύεται όταν ο γάμος της εδωλήθη σε ένα μακρινό έρημικοκλήσι, με λίγους καλεσμένους, κελεσιμένους των θυρών—όπως γίνονται οι σκανδαλώδεις δίκες! Γιάτί αυτό είναι το ίδιο σαν να γίνη μια πρεμιέρα με λίγους θεατές—και θεληματικά λίγους, αφού στο χέρι μας είναι να μοιράσουμε γενναϊόδωρα προσκλήσεις—ταμπάτζιδικά...—και να γεμίσουμε τη σάλα με θεατές που προσκαλούνται να θαυμάσουν και να χειροκροτήσουν τη γυναίκα στην κοινούργια της εδωρίσης! Το κομψό νυφικό της, το καταλευκό πέπλο της που κεντάει κάτι σαν βαυτική όμιχλη γύρω από το κεφάλι της, τα μακιά γάντια, τα λαμέ παπούτσια, το μπουκέτο των λουλουδιών στο χέρι—όλα αυτά φτιάχνουν μια πραγματι-

— Μην πείτε τίποτ' άλλο, τον παρακάλεσε η βασιλίσα που σκούηκε άργά.

— Θέλετε τη ζωή μου; είπε ο Σαρνύ. Σας άφήκει...

— Θέλω μόνο να μου δώσετε το χέρι σας, γιά να στήριχτώ, απάντησε η βασιλίσα. Όδνηγα με τώρα σ' όλα τα μέρη όπου πήγαν κι' οι άλλοι... Σταθήτε πρώτα έδώ...

Έβγαλε από το κορμά της ένα τριαντάφυλλο, που ήταν έσπτο άκόμη από την έπαφή της σάρκας της και του το έδωσε. — Πάρτε το, του είπε.

Ο Σαρνύ το έσφιξε πάνω στο στήθος του.

— Κι' είπατε, ότι έδώ ή άλλη έδωσε στον άνωστο φίλο της τα χέρια της γιά να τα φιλήσει; ούτως η Μαρία-Άντουανέττα.

— Έφερε ταυτόχρονα τα χέρια της κοντά στα χείλη του. Ο Σαρνύ τα φίλησε με παραφορά.

— Αυτός ο τόπος έξαγνίστηκε, είπε η βασιλίσα μ' ένα γοιτωμένο χαμόγελο. Πού άλλου είπατε, ότι πήγαν;... Στο περίπτερο!

— Άρχισε να προχωρή άνάσωση προς τα εκεί, τσεβώντας μαζί της και τον Σαρνύ.

— Έχω όλα τα κλειδιά, είπε η βασιλίσα, όταν έφτασαν μπροστά στην πόρτα. Άνοιξτε, κύριε ντε Σαρνύ... Μου είπατε, ότι ή άλλη ώδηγησε έδώ το φίλο της...

Ο Σαρνύ άνοιξε την πόρτα και παραμέρισε. Έπειτα, βλέποντας τη βασιλίσα να μπαίνη, την άκούθησε.

Η πόρτα έκλεισε πίσω τους...

Όταν έσαναβήκαν από το περίπτερο, το ρολόγι της εκκλησίας σημείανε τσιέ.

— Ξαναγυρίστε στο σπίτι σας είπα η βασιλίσα στο Σαρνύ. Θα σας έσείδω αύριο...

Τούτ'αυτε το νέγι της, που έκ'ινος έστρε στα χείλη του. Έπειτα άπομ'ακούθηκ άνάσωση προς το μέρος του άνακτορου.

Ο Σαρνύ σκαρφάλωσε τότε τον τοίχο του περιόλου και πήδησε προς το αντίθετο μέρος.

Μερικά λεπτά αργότερα, ένας άλλος άνωστης κατάδικάσθηκε να παντρευτεί με λίγους συγγενείς μακριά σε κάποιο άτόμερο εκκλησάκι, με μόνους καλεσμένους τους Άγιους και τους πολυεταίους... Δεν είναι γάμος αυτός; είναι μετριοφροσύνη, σύμπλεγμα καταστρόφης, ή, άκόμα, άμολογία... σφάλματος! Τί κάνουν δυο άνθρωποι γιά να παντρευτούνε στα κρυφά, σαν εγκληματίες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άποκλείεται, δηλαδή, να τους ένοχλή ή τυμπανοκρουσία;...

ΕΚΕΙΝΗ: Άποκλείεται άπολύτως! Οποιος ένοχλείται από την τυμπανοκρουσία δεν παντρεύεται; φοράει ένα ρασο, σφίγγει στη μέση του ένα σκονί, και καλογερεί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολύ δυσχεστημένος που βλέπει να τους χωρίζει τόσο ουσιαστική διαφωνία): Δηλαδή, κατά τη γνώμη σου, μέσος όρος δε χωρεί...

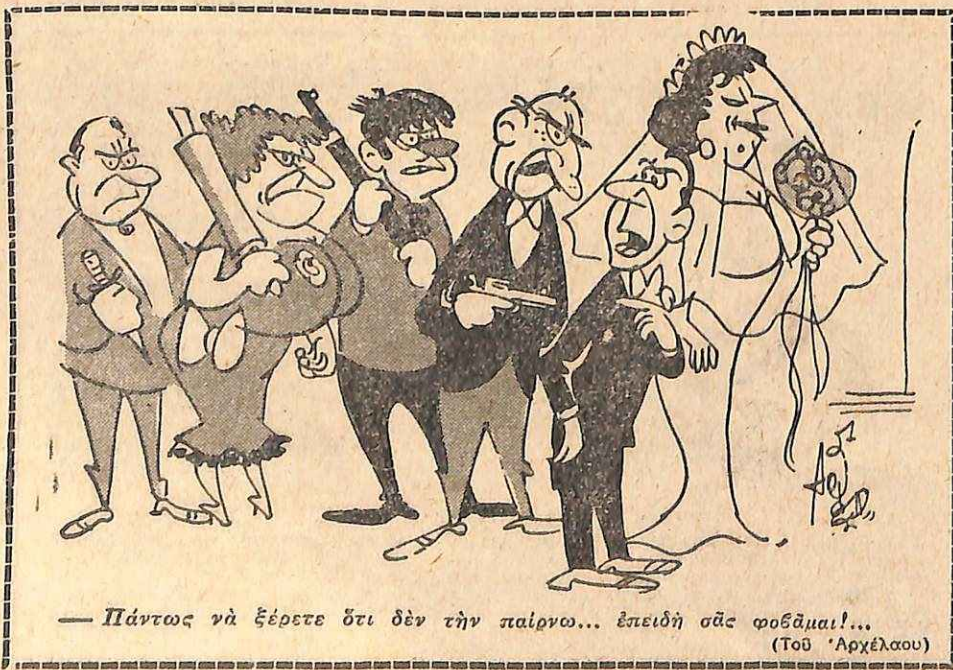
ΕΚΕΙΝΗ: Όχι! Η παντρεύεσαι, ή δεν παντρεύεσαι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πάλι δειλά): Καλά. Εγώ είδα τις προάλλες ότι, άκόμα και ή Βέμπο, παντρεύτηκε σε ένα έρημικοκλήσι! Πως, αυτή, γυναίκα του θεάτρου, δεν έκανε θέατρο και την παντρεία της;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακριβώς γι'αυτή ήτανε γυναίκα του θεάτρου! Μπορούμενη από χειροκροτήματα, χορτάει από δημοσία εμφάνισι, πόησε τον γάμο της ίδιατερο και μυστικό... Όταν όμως μια γυναίκα δεν είναι θεατρίνα στην κανονική της ζωή όταν δεν έχη χορτάσει χειροκροτήματα, υπτάδω και προβολείς, τότε θέλει γάμο άνωστο, πού να της έξασφαλίσει, έστω μόνο γιά μια φορά, έστω μόνο γιά μισή ώρα, την αίγλη της πρωταγωνίστριας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άπογοήτευσι): Όποτε... ο δικός μας γάμος θα είναι άνωστός...

ΕΚΕΙΝΗ: Άνοιχτότατος—και βάλτο καλά στο μυαλό σου! Άν είναι να με πάρη στις έσημίες, με κλεισμένες τις πόρτες, σαν ναμαι κοκορύγα και σαν νασαι δο-λοφόνος και να φοβόσαστε τα μάτια του κόσμου, τότε σας με άνυπαντη και μείνε και σι!... (Περπατώντας, έχουμε φτάσει στη σάσι. Επιδιδάσκουν, λοιπόν, την ριζική τους διαφωνία γιά να την μεταφέρουνε στην Αθήνα...).

— Πάντως να ξέρετε ότι δεν την παίρνω... επειδή σας φοβάμαι!... (Του Άρχέλαου)

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ και δεισιδαιμονίες

Λαϊκές παραδόσεις για το ρόλο της μαγείας στη ζωή των ανθρώπων

ΑΝ το γένος των Δαιμόνων, όπως και των Άγγέλων, δεν είναι εξακριβωμένο ακόμη, για τις Νεράιδες ή λαϊκή δοξασία ή, αν θέλετε, ή φαντασία του λαού έχει πάρει την πρόνοια της και παραδέχεται ότι οι Νεράιδες είναι γένους άρσενικού και γένους θηλυκού. Δηλαδή έχουμε Νεράιδους και Νεράιδες. Μάλιστα κάνουν τους γάμους τους, αποκτούν παιδιά και, όπως πιστεύεται από πολλούς, πεθαίνουν. Και δεν αποφεύγουν οι Νεράιδες ούτε τους έρωτές τους με τους ανθρώπους.

Στην Ελλάδα υπάρχει η παράδοση ότι ο πεντάμορφος Τσατσάκος Μαυρομιχάλης — αυτόν που έρωτεύτηκε η κόρη της δουκίσσης της Πλακεντίας στην Αθήνα τα 1836 — ήταν γιός Νεράιδας ή Νεράιδογεννημένος, όπως τον έλεγαν — μα και το πίστευαν όλοι οι Μανιάτες ανεξαιρέτως. Οι Νεράιδες, λοιπόν, παντρεύονται και έρωτεύονται κοινούς θνητούς και αποκτούν μαζί τους παιδιά. Άλλα τα παιδιά αυτά μιάς ασύγκριτης ωραιότητας προκαλούν έρωτες ανικανοποίητους, απεγνωσμένους και καταστρεπτικούς, όπως συνέβη και με την Σοφία, την κόρη της δουκίσσας της Πλακεντίας, που έρωτεύτηκε τον Μαυρομιχάλη, παντρεμένο και με παιδιά, μάλιστα. Κι όταν το έμαθε αυτό τυχαία από τον Έλληνα πολιτικό Ι. Κωλέτη, πέθανε από τον καύμό της κατά το ταξίδι της λησμονίας, που έκανε μαζί με τη μητέρα της, στη Βηρυττό. Μα κι ο Μαυρομιχάλης — αλήθεια, πολύ περίεργο — πέθανε νεώτατος στο εξωτερικό, στο Μόναχο της Γερμανίας.

Οι Νεράιδες είναι εξαίσιας καλλονής γυναικες, ξανθόκομες, αλλά και μελαχροινές, φοράνε ολόλευκα σαν τις νύμφες και υπεραγατούν το χορό. Για το λόγο αυτό αρπάζουν πολλές φορές ωραιότατους ποιμένες, που βόσκουν τα πρόβατα και παίζουν φλογέρα ή λύρα, και άφου τους οδηγούν στις κατάρσιες όχθες ποταμών, τους υποχρεώνουν να παίζουν το όργανό τους κι αυτές να χορεύουν...

Ζούνε μέσα στα βαθύσκια δάση και σε σπηλιές κυκλωμένες από το πράσινο των δέντρων και της χλόης, που βρίσκονται κοντά σε βρύσες ειδυλλιακές και σε μαγευτικά ποτάμια και με το θόρυβο των νερών, που φεύγουν και τρέχουν ανακατεύουν το τραγούδι τους...

Στην κατάφυτη και πυκνόδεντη Βιάννο της Κρήτης κάθε ποτάμι και κάθε ρυάκι έχει τις Νεράιδες του. Οι περισσότερες είναι εκεί που τρέχει το νερό από τη βρύση των Τζεμαρών. Οι πιο πολλές όμως, έχουνε να πουνε, βρίσκονται στα παραδεισιακά Τέμπη του Πηνειού ποταμού, στην Θεσσαλία.

Είναι λυπηρότατο για τον άνθρωπο ότι αυτές οι υπέροχες σε ωραιότητα και σε αδρότητα υπάρξεις — που από αυτές κάθε άλλο περίμενε κανείς παρά άγρια ένστικτα — βλέπουμε με διάφορους τρόπους τους κοινούς θνητούς, ύστερα πάντα πολύ λίγο από τα πνεύματά τους, αλλά και τις αίσθήσεις του τις νεκρώνουν.

Όσοι τρελλαινούνται από αυτές λέγονται Νεράιδοπαρμένιοι. Άλλα και ένα άλλο που κάνουν έχει κινήσει ιδιαίτερα την αγανάκτηση των ανθρώπων: Πηγαίνουν άορατες στα

σπίτια και γλύφουν με τη γλώσσα τους τα παιδιά, όταν κοιμούνται, παίρνοντάς τους έτσι το αίμα, σαν τις «αίμορροφες» νεκρές των γερμανικών παραμυθιών. Και τα δυστυχισμένα αυτά παιδιά, τα ωχρά και αναιμικά, τα λένε Νεραϊδογλυμμένα.

Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι, κατά μια παράδοση, που είναι πάρα πολύ διαδεδομένη, στην Κρήτη κυρίως, οι Νεράιδες ξέρουν να παίζουν από τα μουσικά όργανα τη λύρα και τη φλογέρα. Και μάλιστα παραδέχονται οι Κρητικοί ότι έχουν οι ίδιες την καλωσύνη να μαθαίνουν τα όργανα αυτά στους θνητούς. Πώς γίνεται αυτό; Είναι αληθινά πολύ αξιοπερίεργος ο τρόπος.

Ο λυράρης ή ο αλύτης πηγαίνει σε κάποιο έρημο σταυροδρόμι κατά τα μεσάνυχτα και άφου χαράξει πάνω στη γη ένα κύκλο με μαυρομάνικο μαχαίρι, κάθεται μέσα σ' αυτόν τον κύκλο και παίζει τη φλογέρα ή τη λύρα του.

Ύστερ' από λίγο φαίνονται να έρχονται από παντού νεράιδες με το φτερωτό περπάτημά τους και περικυκλώνουν τον μουσικό. Ο σκοπός τους δεν είναι καλός, γιατί έρχονται και τον περικυκλώνουν για να του κάνουν κακό.

Άλλα η ανώτερη δύναμη, που έδωσε το μαυρομάνικο μαχαίρι στον κύκλο (όπως είναι γνωστό, τα μαυρομάνικα ξορκίζουν κι' απομακρύνουν τα μάγια), έμποδίζει τις νεράιδες να περάσουν τη γραμμή του κύκλου. Αυτές τότε καταφεύγουν στις πονηρίες τους. Προσπαθούν, λοιπόν, να τον παρασύρουν ερωτικά με γλυκά λόγια, με στάσεις ερωτικές και τραγούδια γοητευτικά. Άλλα αυτός είναι φρόνιμος, έχει κάνει την καρδιά του πέτρα και συνεχίζει το παίξιμό του με απάθεια και με αδιαφορία.

Μα δεν ξέρεις να παίζεις, του λένε, ύστερα από τις άκαρπες προσπάθειές τους να τον βγάλουν έξω από τον κύκλο. Τι παίζεις και χάνεις άδικα τους κόπους σου;

— Έτσι έμαθα, έτσι παίζω, απαντάει ο λυράρης. Τι σάς νοιάζει;

— Μπα, τίποτα! Μόνο, αν θέλεις, μπορούμε να σε μάθουμε εμείς να παίζεις λύρα μιά φορά! Λύρα που να χορεύουν κι' οι πέτρες!

Και τότε καλούν να βγεί έξω από τον κύκλο. Μα αυτός κάνει τον κουφό κι' ύστερα άκουει τίποτα...

πο τις πολλές μάταιες προσπάθειές τους, του ζητάνε να τους δώσει μόνο τη λύρα του.

Ο λυράρης τη δίνει, προσέχοντας μόνο να μη βγεί έξω από τον κύκλο το χέρι του ή άλλο μέλος από το σώμα του, γιατί διαφορετικά αυτό το μέλος παραλύει (ζουγλαίνεται) ή κόβεται.

Μια από τις Νεράιδες τότε παίζει για κάμποση ώρα τη λύρα με εξαίσιους σκοπούς και ήχους κι' έπειτα γυρίζει στον άνθρωπο και του λέει με αγανάκτηση:

— Πάρε την πίσω! Έσύ δε μάς πιστεύεις να βγής έξω κι' εμείς θα καθίσουμε τώρα να σου μάθουμε;

Άλλα ο λυράρης δεν άκούει τίποτα απ' αυτά και συνεχίζει με απάθεια να παίζει τις άτεχνες μελωδίες του. Οι Νεράιδες με την απόφαση να του κάνουν κακό, έστω και μικρό και έστω και την τελευταία στιγμή με την έλπιδα πως

Ο λυράρης δεν άκούει τίποτα από αυτά που του λένε οι Νεράιδες και συνεχίζει με απάθεια να παίζει τις άτεχνες μελωδίες του...

κάποτε θα βγάλει το χέρι του έξω από τον κύκλο, ξανακάνουν πολλές φορές την απόπειρα, παίρνοντάς τη λύρα, παίζοντας κάμποσο μ' αυτή κι' ύστερα γυρίζοντάς του την πάλι πίσω.

Όταν ύστερα από τις πολλές μάταιες προσπάθειές τους προχωρήσει ή νύχτα κι' άρχισι το γλυκοχάραγμα και τα κοκκόρια πιάσουν τα πρώτα λαλήματά τους, τότε οι Νεράιδες, που αποφεύγουν το φως της μέρας, θέλουν να χαθούν, να φύγουν, και ζητάνε από το μουσικό μιά οποιαδήποτε θυσία, για πληρωμή των διδάκτρων τους.

Αυτός, γνωρίζοντας ότι οι Νεράιδες βιάζονται να φύγουν, αποφασίζει και βγάζει την άκρη από το μικρό δάχτυλο του δεξιού χεριού του, που άμέσως του το κόβουν οι αίμοχαρές Νεράιδες. Άν όμως οι θυγατέρες αυτές των ποταμών είναι αίμοχαρές, δε σημαίνει πως δε θα κρατήσουν όπωσδήποτε το λόγο τους με ιπποτική ακρίβεια και μέσα σ' ελάχιστο διάστημα ο άνθρωπος μαθαίνει να παίζει ύπεροχα, ενώ οι Νεράιδες τρέχουν να γίνουν άφαντες...

Αυτή η παράδοση είναι των κατοίκων της νοτιοανατολικής πλευράς της Ίδης της Κρήτης, δηλαδή της Μεσαράς.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΠΟΥ ΕΡΗΜΩΘΗΚΕ ΑΠΟ Τ' ΑΕΡΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Δε θα συναντήση κανείς μόνο ανάμεσα στον άπλο λαό τα περιεργότατα έθιμα και τις δεισιδαιμονίες, που τόσο βαθειά είναι χαραγμένα στις πεποιθήσεις των πολλών. Και για τις πιο μορφωμένες τάξεις, όπως συνηθίσαμε να λέμε, εκείνες που ζούνε μέσα στα μεγάλα πολυάνθρωπα κέντρα, τα πολιτισμένα και έξελιγμένα, το ίδιο ισχύει. Κι' άς έχουν τελειώσει σχολεία και πανεπιστήμια κι' άς είναι ξενοδιαβασμένοι, βγαλμένοι, δηλαδή, από σπουδαστήρια λογής-λογής του εξωτερικού. Όλοι ποιος λιγώτερο, ποιος περισσότερο είναι δεισιδαίμονες. Άκόμη και οι παπάδες πιστεύουν στις παραδόσεις.

Έξω από την Ναύπακτο υπάρχει ένα ίσκιωμένο χωριό: ο Παληόπυργος. Η ιστορία της έρημωσέως του σώζεται μέχρι σήμερα. Οι παλαιότεροι την ξέρουν και την άφηγούνται στους νεώτερους.

Ο παπα-Φώτης τη θυμάται καλύτερα απ' όλους, μα και την διηγείται, ίσως, ωραιότερα κι' άς κοντεύη 100 χρόνων! — Έτσι έ, παπά μου; του είπα πριν άρχισι την άφήγησή του. Ξέρεις καλά πως το χωριό είναι ίσκιωμένο κι' έρημώθηκε από αερίκο;...

— Άμ τί θαρρείς, πως έτσι στα καλά καθούμενα το παρατήσανε το χωριό οι άνθρωποι, παιδί μου; Τα είδα με τα μάτια μου αυτά, φως φανάρι, όπως με βλέπεις και σε βλέπω. Θα είναι ογδόντα χρόνια από τότε κι' έχω ήμουνά δώδεκα χρόνων παιδί και τα θυμάμαι σαν τώρα. Το χωριό, αν ξέρεις, χτίστηκε στον καιρό τ' Αλήπασα. Ο γέρο Στάϊκος, ο παλιός καπετάνιος, είχε έρθει σεργιάνι ως εδώ πάνω μιά μέρα, τ' άρεσε ο τόπος κι' άρχισε να χτίζει. Όσοι ήταν ζωτρόφοι και γεωργοί, μαζεύτηκαν εδώ για τον περίφημο κάμπο με τα πολλά νερά, που περιτριγυρίζει τον τόπο. Ύστερα που πέρασαν κάμποσα χρόνια κι' έγινε Ρωμέϊκο, όσοι θέλησαν να κατεθούν στον κάμπο κατέθηκαν, κι' άπόμειναν οι χωρικοί μονάχα στο χωριό τους...

Έδω σταμάτησε για λίγο ο παπάς. Έβγαλε το παλιό κιτρινωμένο καλυμαύχι του, άναψε τσιγάρο και συνέχισε:

— Καθώς πρωτοείπα, θάναι ογδόντα χρόνια από τότε που έρημώθηκε το χωριό. Ήταν μιά νύχτα επάνω στο πρωτοδόχια του Άη Δημήτρη, που ο Σωτήρης ο Φουντουκλής βγήκε ν' αλλάξει τη φοράδα στο περιβόλι. Τρισκόταδο πλάκωνε το χωριό. Πέρα κατά την Βελάοστα νάλαγε ο Θεός τον κόσμο από τ' άστραμα κι' ή ρεματιά βογγούσε χαμηλά. »Τραβάει ίσια στη μεριά που είχε δεμένη τη φοράδα και δεν τη βρίσκει. Είχε γίνει άφαντη, ξαφνικά, σε μιάν άστραποβολή, βλέπει μπροστά του, τρία βήματα πιο κάτω, ένα ψηλό θεόρατο ξωτικό καβάλλα στη φοράδα, που στριφογυρίζει τόσο, ώστε δε μπόρεσε να καταλάβη τ' ήταν. Παναγία μου! έκανε το σταυρό του και μαρμαρώθηκε!

»Σε λίγο μιά βοή κι' ένα αλλόκοτο ούρλιαχτό άκούστηκε, κι' ο Σωτήρης έμεινε αποκορμωμένος στον τόπο του.

»Το πρωί τον βρήκαν πεσμένο εκεί κι' άλαλο. Βογγούσε χωρίς να μπορεί να μιλήσει. Και κατά τα μεσάνυχτα τελείωσε. Όλο το χωριό έπεσε τότε σε μεγάλη τρομάρα και δεν άκουγες παρά μιά φωνή όπου κι' αν πήγαινες:

— Τ' αερίκο! Τ' αερίκο!...

»Σε λίγες μέρες μιά νύχτα, περασμένες οι δώδεκα, ένα φοβερό πετρουβολητό έξυπνησε το χωριό τρομαγμένο. Δεν άπομεινε γερό κεραμίδι! Δυο-τρία ψυχωμένα παλληκάρια ροβολήσανε με τα όπλα τους κάτω στην πλαγιά του βουνού. Και ρίξαν με το άριστερό χέρι κάμποσε ντουφεκίες. Ένα τρομερό ούρλιασμα αντίλαλησε τότε κι' ή βοή σταμάτησε. Το πρωί δεν άκουγόταν τίποτα. Τα σπίτια όμως ήταν σσυρομαδημένα... Βαρύεται ο άγέρας ποτέ;...

»Την ίδια μέρα τα παλληκάρια, που είχαν ρίξει τις ντουφεκίες τη νύχτα, πέσανε βαρειά στο στρώμα και με το άλλο ξημέρωμα πέθαναν και τα θάψανε στην Παναγιά. Ο κό-

Ο Σωτήρης ο Φουντουκλής έκανε το σταυρό του και μαρμαρώθηκε!...

σμος λιγοψύχησε, άνθρωπο δεν έβλεπες στους δρόμους και τα σπίτια πετρώσανε από το βασίλεμα του ήλιου. Που ν' άποκοτήση κανείς να πάη στη χώρα. Άνήμερο θανατικό πλάκωσε τότε το χωριό, και κάθε τόσο άδειάζε κι' έρήμωνε κι' από ένα σπιτικό. Γέλιο δεν άκουγες πιά στο χωριό, νυχτοήμερα ένας θρήνος τάραιε τα φτωχικά μας, κι' οι κουκουβάγιες φτερούγιζαν ζευγαρωτές στα κεραμίδια μας... Έτσι πάει κι' ο γέρος μου μιά βραδιά...

Στέναξε βαθειά ο παπάς, σέρνοντας τ' άδύνατα δάχτυλά του πάνω στη γενειάδα του.

— Έτσι, λοιπόν, παπά μου... Και τί έγινε ύστερα;

— Ύστερα... κάποιο τον φώτισε ο Θεός και κατάφερε τους χωριανούς, που είχαν άπομεινει στη ζωή, να παρατήσουν το χωριό και να διασκορπιστούνε άλλοι κατά τα Σμόλινα κι' άλλοι κατά την Βελάοστα, κι' άφίσανε το χωριό και γίνηκε έτσι που το βλέπεις τώρα... έρημα χαλάσματα...

Και σήκωσε άκίνητος, με παράδοξη έκφραση στη μορφή, το χέρι του κατά τους γκρεμισμένους τοίχους των σπιτιών, κατά τις γερμένες μάντρες και τις εγκαταλελειμένες συκιές και καρυδιές, που σκεπαζανε έδω κι' έκει το έπίπεδο του βουνού. Έδειχνε το ίσκιωμένο χωριό.

Όταν το ίσκιωμένο χωριό άρχισε ν' άραιώνη από τους καθημερινούς θανάτους των χωρικών, οι ζωντανοί άφίνανε στη μέση της κάμαρας του νεκρού, τρεις μέρες, ένα κουβά νερό κι' ένα κερί άναμένο, γιατί πίστευαν πως άμα πεθάνη ο άνθρωπος, γυρίζει ή ψυχή του τρεις μέρες και τρεις νύχτες μέσα στο σπίτι να βρή φως για να περπατήσει και νερό για να ξεδιψήσει.

Κι' όλο τον καιρό του θανατικού στο χωριό, όσες γυναίκες ακολουθούσαν τα λείψανα, δεν έπρεπε καμμία να γυρίση να διη πίσω της, γιατί θ' άπομεινε εκεί ξερη, ή θα πέθανε κάποιος από τους δικούς της.

Και ένα άλλο έθιμο από τα θανατικά:

Το εικόνισμα που είχαν στα χέρια του πεθαμένου, έπρεπε να το πάρη μιά συγγενισσά του και να το πάη στο σπίτι σαν άπόλυε ή εκκλησία, χωρίς να γυρίση να διη πίσω της γιατί αν γύριζε, γρήγορα θα την κηδεύανε κι' αυτήν...

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι κατάρες. — Σύγχρονα μαντεία

Εξωιδιήμι

Η μάχη με τους ιούς

Οι νεώτερες μέθοδοι παρασκευής των εμβολίων

Η επιδημία της ασιατικής γρίπης έγινε αίτια να συζητηθεί εύστοχα μεταξύ των επιστημονικών κύκλων μας κατά πόσον τα εργαστήρια μας είναι ή όχι σε θέση να παρασκευάσουν αντιγριπτικό εμβόλιο, καθώς ποιότητα και σε μεγάλους ποσότητες. Έτσι, έμαθε ο πολλός κόσμος, ότι, για να παρασκευαστεί το εμβόλιο αυτό, θα χρειάζονταν εκατοντάδες χιλιάδες γονιμοποιημένα αυγά. Λίγοι όμως κατάλαβαν γιατί ήσαν απαραίτητα αυτά τ' αυγά και γιατί έπρεπε να είναι γονιμοποιημένα.

Αυτό λοιπόν συμβαίνει επειδή η γρίπη γενικά προκαλείται από ένα ιό.

Οι ιοί είναι παθογόνοι οργανισμοί ασυγκρίτως μικρότεροι από τα μικρόβια — τόσο που δε διακρίνονται ούτε με τα ισχυρότερα μικροσκόπια. Μόνο στο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο γίνονται κάπως όρατοι.

Ωστόσο, μολοντί δε μπορούσαν να τους δουν οι γιατροί, συμπεραίνουν την ύπαρξή τους από το γεγονός ότι παρουσιάζονται άρρωστες φαινόμενα με ταδοτικές, χωρίς να υπάρχει κανένα όρατο μικρόβιο. Η συστηματική μελέτη τους όμως άρχισε μόνο κατά τα τελευταία χρόνια, και προχωρεί τώρα αλματωδώς. Έξασπιδώθηκε ότι υπάρχουν πολυάριθμα είδη ιών, που διαφέρουν τόσο πολύ μεταξύ τους, όσο τα διάφορα είδη ψαριών.

Έχουν ωστόσο όλοι οι ιοί ωρισμένα κοινά γνωρίσματα:

Πρώτον, δεν έπηρεάζονται από τ' αντιβιοτικά — και γι' αυτό η πενικιλίνη, ή στρεπτομυκίνη, κλπ., δεν ωφελούν καθόλου κατά τις κυρίως γρίπες, αλλά μόνο στις τυχόν επιπλοκές της.

Δεύτερον, οι ιοί αυξάνουν και πολλαπλασιάζονται μόνο μέσα σε ζωντανά κύτταρα, κι όχι σε χημικές διαλύσεις, το έργοσπότης όπως τα μικρόβια.

Είναι μακρύνει ο κατάλογος των ασθενειών που οφείλονται σε ιούς: γρίπη, συνάχι, παρωτίτις, ιλαρά, άνευρολογία, πολιομυελίτις, έγκεφαλίτις, μολυσματική ήπατιτίς, ελονοσία, κίτρινος πυρετός, λύσσα, ψιττάκωση, και πολλές άλλες, ελαφρές ή σοβαρές και θανατηφόρες.

Εφόσον δεν υπάρχουν ακόμη φάρμακα που να σκοτώνουν τους ιούς, τα μοναδικά όπλα έναντι τους είναι τα προφυλακτικά εμβόλια. Αυτά περιέχουν ιούς, αλλά νεκρούς ή εξασθενημένους, έτσι ώστε να μη μπορούν μὲν να προκαλέσουν την ασθένεια, να κάνουν όμως τον οργανισμό να σχηματίσει «αντισώματα», ουσίες δηλαδή που εξουδετερώνουν τους ιούς. Τα αντισώματα αυτά διατηρούνται ύστερα επί ένα χρονικό διάστημα μέσα στο αίμα, κι' όλον αυτό τον καιρό το εμβολιασμένο άτομο έχει ανοσία, γιατί, αν τυχόν μπή στον οργανισμό του ο ιός της αρρώστειας, εξουδετερώνεται άμεσα από τ' ετοιμασμένα αντισώματα.

Έξ άλλου, ο δόκτω Ράμπερτ Χούμπνερ καλλιέργησε μ' αυτό τον τρόπο το συνάχι. Βρήκε δε ότι δεν πρόκειται για ένα μόνο ιό, αλλά για 14 της ίδιας οικογένειας, που ποικιλούν διάφορες μορφές συνάχου. Οι έρευνες τους ονομάσανε «άδενovίους», επειδή τους απομύωναν από τις άδενovείδεις εκβλαστήσεις (κρεατάκια της υμής) των συνάχων. Παρασκευάσαν δε κι' ένα εμβόλιο που προφυλάσσει από το συνάχι.

Με τη μέθοδο της καλλιέργειας ιών σε ζωντανούς ιστούς, μπορούν τώρα οι έρευνες να μελετούν την επίδραση διαφόρων χημικών ουσιών, ώστε να βρούμε φάρμακα που θα εξοντώνουν τους ιούς. Συγχρόνως εξετάζουν τη δυνατότητα της καλλιέργειας ωρισμένων ιών, που θα καταστρέφουν τα κύτταρα του καρκίνου και θα μπορούν συνεπώς να χρησιμοποιηθούν για την καταπολέμηση αυτής της ασθένειας.

ΘΘ

Η «πλασμήνη» διαλύει τους θρόμβους

Οι θανατηφόροι θρόμβοι του αίματος θα είναι δυνατόν να διαλύονται, μ' ένα ένζυμο που θα εγχύνεται στο αίμα μ' ενδοφλέβιες ένεσεις.

Οι έρευνες του αμερικανικού πανεπιστημίου Γιάλ, σ' έκθεσι τους που δημοσιεύτηκε, αναφέρουν ότι επετέλεσαν σημαντική πρόοδο στην κάθαρση του ενζύμου αυτού, που είναι γνωστόν με το όνομα «πλασμήνη», ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί ακινδύνως πια για πειράματα επί πασχόντων από θρομβώσεις του αίματος.

Οι ίδιοι έρευνες αναφέρουν στην έκθεσή τους, ότι από τα πειράματα, που έκαναν μέχρι σήμερα αποδείχθηκε ότι η «πλασμήνη» διαλύει τους θρόμβους και ότι ε-παρκεί το αίμα στην κανονική του κατάσταση λίγες ώρες μετά την ένεση.

Τα υπάρχοντα σήμερα φαρμακευτικά παρασκευάσματα προφυ-

λάσσουν σε πολλές περιπτώσεις από το σχηματισμό θρόμβων. Μερικοί σήμερα όμως οι γιατροί δεν είχαν κανένα αποτελεσματικό μέσο για τη διάλυση τους.

Λάμπες με ατομική ενέργεια

Οι έρευνες για την ειρηνική χρησιμοποίηση της ατομικής ενέργειας κατέληξαν προ ημερών στη κατασκευή μιας λάμπας, η οποία θα μπορεί να εκπέμπει φως επί δεκατηρείδες δώδεκα ώρες και σε απόσταση μέχρι 300 μέτρων, με μόνη καύσιμη ύλη μια μικρή ποσότητα ραδιενεργού στρόντιου.

Η λάμπα λειτουργεί ως εξής: τα ραδιενεργά μόρια του στρόντιου βομβαρδίζονται με επιφάνεια του εσωτερικού της σκεπασμένη με θείοξο ψευδάργυρο και κάτω από την επίδραση του βομβαρδισμού τους, ο τελευταίος εκπέμπει μια ισχυρότερη συνεχής λάμψη.

Οι πρώτες λάμπες του είδους αυτό το κατασκευάζονται τώρα για λογαριασμό των αμερικανικών υποβρυχίων. Για το εμπόριο είναι μέχρι της στιγμής πολύ δαπανηρές.

Γεωτρήσεις με πεπιεσμένο νερό

Το εργαστήριο της φυσικής ύψων πίεσεων του πανεπιστημίου της Μόσχας έκαμε τελευταία μερικά ενδιαφέροντα πειράματα. Οι Ράσοι επιστήμονες επέτυχον να τρυπήσουν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα με νερό, που ερριόταν κάτω από πίεση 1300 ατμοσφαιρών χαλύδινες πλάκες πάχους 2 χιλιοστών.

Το ίδιο εργαστήριο κατόρθωσε να δώσει, με μεγάλη πίεση, τόσο μεγάλη ταχύτητα στο νερό ενός σωλήνα μικρής διαμέτρου, που υπερβάνε την ταχύτητα του ήχου! Κατά το ίδιο πείραμα αποδείχθηκε, ότι το νερό, με πίεση 5.000 ατμοσφαιρών θερμαίνεται τόσο, ώστε να μεταβάλλεται αυτόματως σε ατμό, πράγμα που απέδειξε, ότι δεν είναι δυνατόν να δώσει κανείς στο νερό, ακινδύνως μεγάλη ταχύτητα.

Με βάση τα παραπάνω πειράματα, οι σοβιετικοί τεχνικοί εργάζονται τώρα για την κατασκευή μηχανημάτων καταλλήλων για γεωτρήσεις, που θα εργάζονται μόνο με πεπιεσμένο νερό.

Δερματίτιδες ΑΠ' ΤΟ ΝΙΚΕΛ

Τις προκαλούν οι ζαρετίες και τα σκουλαρίκια

Μιά νέα κι' άμορφη κοπέλλα παρατήρησε μιά μέρα ένα μικρό έρεθισμό στους μπουρούς της, στο μέρος όπου ακουμπούσαν οι ζαρετίες της. Υποθέσε στην άρχη πως προερχόταν από την προσοριδή και δεν έδωσε περισσότερη σημασία. Μέσα σε μερικές μέρες όμως, ο έρεθισμός αυτός μεγάλωσε, αντί να υποχωρήσει. Συγχρόνως άρχισε να χη η κοπέλλα φαγούρα στο έσωτερικό μέρος των άγκωνων και στα βλεφάρια. Έπειτα πρήστηκαν τα βλεφάρια της κι' οι άγκωνες της πληγίσαν.

Μόνο τότε αποφόσισε να πάσ' ένα δερματολόγο. Ντραππε όμως να του μιλήσει για το κοκκίνισμα των μπουρών της. Φανταστήτε τώρα την έκπληξή της, όταν τη ρώτησε εκείνος πρώτος αν ο ένοχλήσει της είχαν ά-χίσει από τους μπουρούς!

Δεν ήταν ωστόσο μάγος ο γιατρός... Μόνο που είχε συναντήσει επανειλημμένως στις πελάτισσές του αυτή την καινούργια «πληγή», που βασανίζει πολλές γυναίκες, και ίδιες τις πιο νέες. Και ήξερε πια καλά τις πρώτες εκδηλώσεις και τη συνθησιμένη εξέλιξή της.

Πρόκειται για μια αλλεργική δερματίτιδα, που οφείλεται στο νικέλ. Πρωτοεμφανίζεται δε στους μπουρούς, εκεί που ακουμπάνε οι ζαρετίες, που τα μετάλλια έζαστύναν τους περιέχουν νικέλ σε μικρή ποσότητα.

Αυτός είναι ο κανόνας. Κάποτε όμως, η δερματίτις αυτή προκαλείται από σκουλαρίκια, από υπερτέλες του σουτιέν ή από το ρολόι του χεριού.

Άλλοτε εμφανίζεται στο ένα πρόβι κι' άλλοτε και στα δύο. Το πίσω μέρος των μπουρών έρεθίζεται, εύκολότερα από το εμπρός. Ο έρεθισμός μπορεί να εκδηλωθεί με απλή κοκκίνισμα, ή με φυλκώματα ή και με έξελκώσεις της επιδερμίδος που σκεπάζονται με μια κρούστα (ή τελευταία αυτή υοφή παρατηρείται ιδίως στους λοβούς των αυτιών, από τα σκουλαρίκια).

Οι Βαστανοί δερματολόγοι Κάλνιν και Ουέλς μελέτησαν συστηματικά αυτή την αλλεργική δερματίτιδα, που φαίνεται σήμερα πολύ συχνότερη από άλλοτε. Έξέτασαν 381 περιπτώσεις και βρήκαν ότι η ευαισθησία στο νικέλ πρωτοεμφανίζεται ιδίως σε γυναίκες 10—50 ετών, προπάντων όμως μεταξύ 20 και 30. Όταν εκδηλωθεί πιά, διαρκεί σ' όλη τη ζωή.

Υπολογίζουν ότι τα 7% των γυναικών, που καταφεύγουν στους δερματολόγους, υποφέρουν από αυτή την αλλεργία. Φορούν δε ότι κάθε έρεθισμός από ζαρετίες και υπερτέλες με μετάλλια έζαστύναν είναι αλλεργικής φύσεως, κι' ότι δεν οφείλεται ποτέ στην προσοριδή μόνον.

Το περίεργο είναι ότι μόνο 1% από τις γυναίκες αυτές είχαν κι' άλλοτε αλλεργική συμπτώματα διαφορετικής προέλευσης (έκζεμα, άσθμα, κλπ.), πριν εμφανίσουν την ευαισθησία στο νικέλ. Ύστερα όμως από την πρώτη εκδήλωσή στους μπουρούς ή στ' αυτιά, παθαίνουν συνήθως έκζεμα και φαγούρα σ' άλλα μέρη του σώματος, όπως στα βλεφάρια, στα πλάγια του λαιμού, στο έσωτερικό των μη-

ρών, κάποτε δε και σ' ολόκληρο το σώμα. Όταν έρεθιστούν τα βλεφάρια κοκκινίζουν και πρήζονται.

Συχνά εμφανίζεται έκζεμα στα χέρια. Δεν είναι όμως πρωτοπαθές, δεν οφείλεται δηλαδή στην έπαφή των χεριών με μετάλλια κουτάλια, νομίσματα, κλπ., αλλά είναι μιά συνέπεια της αλλεργίας, που εκδηλώθηκε ήδη άλλοτε, στους μπουρούς ή στ' αυτιά.

Ένα τοπικό «τέστ» με διάλυση νικέλ — αφού όμως περάσει η πρώτη όξεία φάση της δερματίτιδος — επιβεβαιώνει τη διάγνωση το γιατρός ότι πρόκειται περί αλλεργικής ευαισθησίας σ' αυτό το μέταλλο.

Όσο για τη θεραπεία, γινίσταται πρώτα — πρώτα στην αποφυγή της έπαφής κάθε αντικείμενου φτιαγμένου από νικέλ (Πρέπει να σημειωθεί έ-δώ ότι τα αντικείμενα που προκαλούν την αλλεργία, δεν είναι συνήθως νικέλ, αλλά ο χρυσός ή ο άσημιος νικέλ, άρεκτο για να δημιουργήσει την αλλεργία). Οι εκδηλώσεις θα υποχωρήσουν ύστερα μόνες τους, σιγά-σιγά.

Προκειμένου για κοσμήματα, η δερματίτις προκαλείται κυρίως από τ' ασημένια σκουλαρίκια, τα φτιαγμένα από λευκά μέταλλα, που περιέχουν νικέλ. Μπορεί λοιπόν η γυναίκα που δεν ανέχεται αυτά τα κοσμήματα, να φορέσει χρυσά ή άσημνια (από καθαρό άσημι).

Κάπως δυσκολότερα παρουσιάζονται τα πράγματα όσον αφορά τις ζαρετίες. Έγινε προσπάθεια ν' αντικατασταθούν τα μετάλλια έζαστύναν τους με άλλα, φτιαγμένα από πλαστική ουσία. Αυτά όμως δεν ήταν πρακτικά, γιατί σπάζανε εύκολα και δε συγκρατούσαν καλά τις κάλτσες.

Δοκίμασαν επίσης να ντύσουν τα μετάλλια έζαστύναν με ύφασμα ή να τα επικαλύψουν με σμάλτο. Άλλά και πάλι φαγώνονταν κάπου το ύφασμα ή ξεφούσε το σμάλτο, και το μέταλλο έρχονταν σ' έπαφή με το δέρμα.

Την καλύτερη λύση στο πρόβλημα έδωσε το νάυλον. Οι ζαρετίες που έχουν τα έζαστύναν τους φτιαγμένα από νάυλον, είναι στερεωτάτες, κάνουν άριστα τη δουλειά τους και δεν έρεθίζουν καθόλου το δέρμα. Κατά τους δερματολόγους, αν το νάυλον αντικαταστήσει τελείως το μέταλλο σ' αυτά τα έζαστύναν, θα περιοριστούν στο ελάχιστο οι αλλεργικές δερματίτιδες από το νικέλ.

Μπορεί επίσης να κατασκευαστούν από νάυλον όλα τα έζαστύναν για τις ζώνες, τα σουτιέν, κλπ., καθώς και τα κλίπς των σκουλαρικιών.

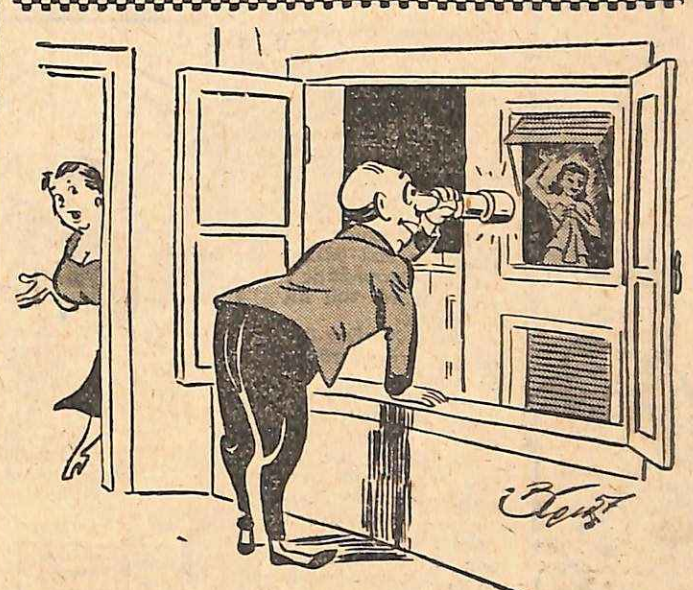
ΘΘ

Η αντίδραση Βάσερμαν δεν είναι άσφαλής

Η θετική αντίδραση Βάσερμαν δε σημαίνει απαραίτητα ότι το άτομο έχει προσέλθθ από τη νόσο της άφρας σπειροχαιτίς. Υ-πάρχουν κι' άλλες περιπτώσεις που η αντίδραση αυτή γίνεται θετική για ένα χρονικό διάστημα — όπως βεβαιώνει ο δόκτωρ Κόσταντ, καθηγητής της αφοροδισιολογίας στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης.

Οι λεπτοί π. χ. παρουσιάζουν θετική αντίδραση Βάσερμαν όσο διαρκεί η φάρμακία τους — συχνά δηλαδή σ' όλη τους τη ζωή. Έπισης η αντίδραση αυτή γίνεται θετική επί 2—6 μηνών σε περιπτώσεις ελονοσίας, μολυσματικής νοσηρνώσεως, τυφοειδούς πυρετού, καθώς κι' ύστερα από πρόσφατο δαμαλισμό.

Γελωτοποιαδεία

— Τι κάνεις τόση ώρα στο παράθυρο, Ήλια...
— Ψάχνω για τό... δονυφόρο, Βαγγελία μου!...

Και νέα βάσανα!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Το κένη το έφτιαξε σήμερα ο Γιάννης...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

‘Ο γαΐδαρος κι’ ο τελάλης

Κάποτε ο Ναστραδίν πήρε την απόφαση να πουλήσει το γαΐδαρό του και τώπτε, στή Φατιμέ.

— Αμάν, μπρέ γυναίκα, θέλω πιά να ξεφορτωθώ αυτό το παλιοζωντόβολο!... Μούχει πρήξει τὰ σκώτια με τὰ καμώματά του... Φαίνεται πως παραγνωρίστηκαμε κι’ έχει σπκώσει ψηλά τὸν ἀμανέ...

— Μπρέ Ναστραδίν, τί σούκανε τὸ ἄβωο πλάσμα τοῦ Προφήτη καὶ θέλεις νὰ τὸ πουλήσεις; τὸλμησε νὰ τοῦ πῇ ἡ Φατιμέ.

Μὰ ὁ Χότζας δὲν ἄλλαζε τὴν ἀπόφασί του.

— Ἐσένα βέβαια ποὺ κάθεσαι στὸ σπῆτι κι’ οὔτε νταραθερίζεσαι μὰ ζῖ του στὸ χωράφι σου φαίνεται ἄβωο ζωντανό... Γὰ ρώτα καὶ μένα ὁμως ποὺ ἔχω ὅλη τὴν ἡμέρα νὰ κάνω μ’ αὐτὸ τὸ βρωμογαΐδαρο...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσει καιρό, πῆγε στὸ παζάρι καὶ πασάδωσε στὸ ντελάλι τὸ γαΐδαρό του.

— Ἐγὼ γυρεύω διακόσια γρόσια, γὰ τὸ γαΐδαρό μου, λέει ὁ Χότζας στὸν τελάλη. Ὅσο παραπάνω τὸν πουλήσεις, δικά σου.

Κι’ ὁ Ναστραδίν γύρισε στὸ σπῆτι του ἐξαλαφρωμένος, γιατί θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὸ μπελὰ τοῦ γαΐδαρου. Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησε πάλι γὰ τὸ παζάρι, γὰ νὰ ἰδῇ ἂν πουλήθηκε τὸ ζωντανό. Ὁ ντελάλης, ὁμως, εἶχε ξεχάσει νὰ τὸν διαλαλήσει τὴν προηγούμενη μέρα καὶ μόλις εἶδε τὸ Χότζα, τὸ θυμήθηκε κι’ ἄρχισε νὰ φωνάζει τὰ προτερήματα τοῦ γαΐδαρου. Κι’ ἐπειδὴ αἰσθανόνταν τὴν εὐθύνη ποὺ εἶχε, ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατά γὰ νὰ παϊνέψῃ τὸ γαΐδαρο:

— Εἶναι τὸ πιὸ ἐργατικὸ γαΐδαρο τῆς Ἀνατολῆς. Τρώει λίγο καὶ δουλεύει πολὺ. Εἶναι γερό, δυνατὸ, ὑπάκουο, σὰν κι’ αὐτὸ δὲν ὑπάρχει δευτέρω. Προφτάστε νὰ τὸν πάρτετε!...

Αὐτὰ τὰ παϊνέματα μάζεψαν πολλοὺς υποψήφιους ἀγοραστές.

— Πόσο πουλιέται ὁ γαΐδαρος;
— Διακόσια πενήντα γρόσια!
— Ἐγὼ δίνω διακόσια ἔξηντα!
— Ἐγὼ διακόσια ἑξομῆντα.

Ἀνέβαινε ὁ ἕνας, ἀνέβαινε ὁ ἄλλος, διαλαλοῦσε τὰ μεγάλα του προτερήματα ὁ ντελάλης κι’ ὁ Χότζας ποὺ παρακολουθοῦσε ἀρχισε νὰ πιστεύῃ πως ὁ γαΐδαρός του ἀξίζει πολὺ καὶ ἄδικα τὸν ἔχανε. Μόλις, λοιπὸν, ἕνας ἀγοραστής τὸν ἔφτασε στὰ 290, πετάγεται ὁ Χότζας:

— Τριακόσια!
— Ἐσὺ τὸν παίρνεις, λέει ὁ ντελάλης. Κι’ ἐπειδὴ ἐσὺ γυρεύεις διακόσια καὶ μοῦ εἶπες τὰ παραπάνω δικά μου, δώσε μου τὰ ἑκατὸ γρόσια ποὺ δικαιούμαι καὶ πάρτονε!

— Τρελλὸς εἶσαι; φωνάζει ὁ Χότζας. Θὰ πληρώσω γὰ τὸ γαΐδαρό μου,

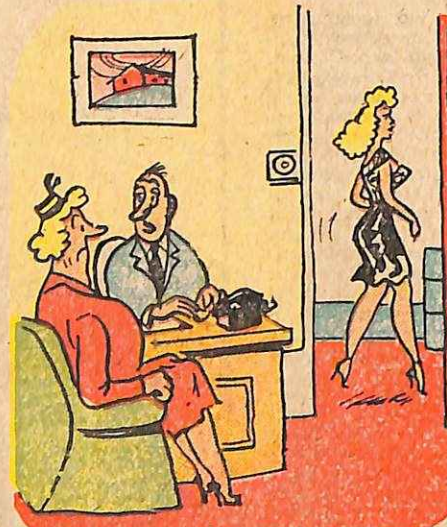
— Τότε θὰ πᾶμε στὸν Κατῆ.
Ὁ Κατῆς ἔρριξε δίκην στὸ ντελάλη καὶ ὑποχρέωσε τὸ Χότζα νὰ πληρώσῃ τὰ 100 γρόσια, κατὰ τὴ συμφωνία. Ὁ Χότζας παίρνει τὸ γαΐδαρο καὶ γυρίζει στὸ σπῆτι του.

— Μπα, δὲν τὸν πουλήσεις; τὸν ρωτᾷ ἡ Φατιμέ.

— Ὁ γαΐδαρός μας ἔχει μεγάλη ἀξία, γυναίκα! τῆς λέει ὁ Χότζας. Τριακόσια γρόσια. Διακόσια ποὺ δινανε οἱ ἄλλοι κι’ ἑκατὸ ποὺ ἔδωσα ἐγὼ γὰ νὰ τὸν ξεπάρω. Ἀμα τὸν πουλήσω ἔτσι πεγτέξῃ φορές, κάναμε τὴν τύχη μας!

ΕΥΤΥΧΗΣ ΠΑΤΕΡΑΣ
— Πάρτε πρώτα αὐτὸ τὸ τζωντικό...

— Ναί, ἀγάπη μου, πρόκειται γὰ τὴν καινούργια μου δακτυλογράφο. Εἶναι κάπως ἀργή καὶ γι’ αὐτὸ καθυστερῶ λιγάκι τὰ βράδια στὸ γραφεῖο...

— Μοῦ δανείζεις, μπαμπά, τὸ τηλέφωνο γὰ δύο - τρεῖς ὥρες;

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

‘Ο δορυφόρος

‘Ορίστε, κύριε! ‘Ορίστε χάλια. ‘Ο Σταμάτης θὰ μὰς ἐξηγήσῃ τί εἶναι ὁ δορυφόρος, πὼς λειτουργεῖ καὶ πὼς ἱπτάται. Ποῖος; ‘Ο Σταμάτης! Φαίνεται, λοιπὸν, ὅτι χάθηκε σ’ αὐτὴν τὴν κοινωνία καὶ ἡ σοβαρότης καὶ ἡ ἐντροπή. Ἀεῖντε, σταμάτα, κύριε Σταμάτη, γὰ νὰ μὴν ἀρπάξω κανέναν κεσὲ γισαῦρτι καὶ σὲ πασαλείψω δημοσίᾳ.

Τί εἶπες; Γιατί σου μιλάω κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο; Αὐ

πὼς θές νὰ σοῦ μιλήσω βρέ Σταμάτη, ὅταν βλέπω ἐνώπιόν μου τέτοια τερατώδη πράγματα; Ἀπὸ ποῦ κι’ ὥς ποῦ, με ποῖα μόρφωσι καὶ με ποῖα φόντα, με ποῖα κατάρτισι καὶ με ποῖα διπλώματα, θὰ μὰς ἐξηγήσῃς τὰ μυστήρια τοῦ δορυφόρου; Ποῦ τὰ ἔμαθες; Καθ’ ὅσον γνωρίζω ἕνα χαρτί τοῦ Γυμνασίου κατάρθωσης ν’ ἀποκτήσῃς κι’ αὐτὸ με χίλια δυὸ βάρσανα, με παρακάλια καὶ με μέσα. Γιατί ἤσρυνα κουμπούρα στὰ μαθήματα, τὸ αἶσχος καὶ τὸ δνειδὸς τοῦ σχολείου καὶ τῆς οἰκογενείας σου. Καὶ με τέτοια πιστοποιητικά ἀμαθείας, λαμβάνεις τὴν τόλη, τὴν ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος νὰ ομιλήσῃς περὶ δορυφόρου; Ἐδῶ κοτζῆμ ἐπιστήμονες διεθνούς κύρους, σπᾶνε τὸ κεφάλι τους νὰ μαντέψουν τὰ μυστήρια αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως καὶ πάλι δὲν τὰ καταφέρνουν. Κι’ ἔρχεσαι τώρα ἐσὺ, ὁ Σταμάτης νὰ ἐξηγήσῃς, λέει! Ποῖος; ‘Ο Σταμάτης, ὁ κουμπούρας.

Τί ἔκανε, λέει: Ἐχεις παρακολουθήσει τὸ θέμα, ἔχεις διαβάσει πολλὰ καὶ εἶσαι ἐνήμερος; Τί μοῦ λές! Πῶς τὸ παρακολουθήσες, δηλαδὴ καὶ ἐνημερώθηκες; Διότι, γὰ νὰ παρακολουθήσῃς ἕνα τέτοιο θέμα, πρέπει νὰ γνωρίζῃς κατὰ παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀλγεβρα. Καὶ τοῦ λόγου σου δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ κάνῃς ἕναν πολλαπλασιασμό με τρία νούμερα, γιατί περὶ διαιρέσεως δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος. Πῶς τὸ μελέτησες, λοιπὸν, τὸ θέμα; Μὲ τὴν προπαίδεια ἢ με τὰ πεντόβολα; Κι’ ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε μεταξύ μας, ἀμφιβάλλω ἂν ξέρῃς ὅτι ἡ γῆ εἶναι στρογγυλή. Καὶ μούρχεσαι νὰ ἐξηγήσῃς τὰ περὶ δορυφόρου.

Ἀλλὰ δὲ φταῖς ἐσὺ. Φταῖνε ἑτοῦτοι ἐδῶ οἱ χαζοὶ ποὺ ἔχουν στήσῃ τ’ αὐτιά τους καὶ σὲ ἀκοῦνε μετὰ βαθύτατης προσοχῆς, ἀντὶ νὰ σὲ καταβρέξουν. Ἀλλὰ τί περιμένεις ἀπὸ τέτοιους κοθόβονους; Καλὰ λένε ὅτι ἕνας ἡλίθιος θὰ βρῇ ἄλλους πενήντα πιὸ κουτοὺς νὰ τὸν θαυμάζουν. Ἐκτός ἂν δὲ σὲ γνωρίζουν ἀπὸ τὴν καλή, ὅπως σὲ ξέρω ἐγὼ καὶ περνᾶνε τὸν γκαλοτενεκὲ γὰ χρυσάφι 24 καρατιῶν.

Ἀε παρατά με, λοιπὸν. Κι’ ἀντὶ νὰ κάθεσαι νὰ ταλαιπωρῇς αὐτὰ τ’ ἀνθρώπακια με τίς τρίχες σου, παράγγειλε ἕνα τάζλι νὰ παίξῃς με κανένα ἀπὸ σαῦτα. Διότι τὸ τάζλι εἶναι τὸ μόνο ἐπιστημονικὸ θέμα στὸ ὁποῖον σοῦ ἀναγνωρίζω κάποια ἀρμοδιότητα, γιατί σ’ αὐτὸ ἔφαγες ὅλη τὴ ζωὴ σου. Ἀκόμα καὶ ὅταν ὁ δυστυχὴς ὁ μπαμπᾶς σου σ’ ἔστελνε σχολεῖο, ἐσὺ τὸσκαγες καὶ πήγαινες στὸν καφενὲ γὰ νὰ καταρτισθῇς στὰ ζάρια. Περί αὐτοῦ ομίλησε, ἄλλα τὸ δορυφόρο ἄσπινε στὴν μπάντα, σαχλαμάρα Ἀϊνστάιν, γὰ νὰ μὴ σοῦεθῇ κανένα καρεκλοπόδαρα κατακέφαλα καὶ νομίζῃς ὅτι εἶναι ὁ πύραυλος τοῦ δορυφόρου. ‘Ορίστε! ‘Ο Σταμάτης θὰ μὰς ομιλήσῃ ἐπιστημονικῶς. Ἀεῖντε νὰ χαθῆς, κοθῶ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Salve

Ο θρόνος της ΥΠΟΓΕΙΑΣ Λίμνης

Η ιστορία αυτή άρχισε όταν ο Τζάκ Βόνιακ κι εγώ αποφασίσαμε να κάνουμε το γύρο της Ευρώπης, για να ξεδεχούμε τα χρώματα που είχαμε κερδίσει με τις ανελέησεις πλοίων ναυαγισμένων απ' το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

“Αφού περάσαμε απ' το Παρίσι, τη Ρώμη και τη Ριβιέρα, κατευλήσαμε στη Βιέννη. Έκει γνωρίσαμε το Μέλ Ράινλεϊ. Ήταν κι αυτός βουτηχτής σαν εμάς, και πατριώτης μας, απ' την Καλιφόρνια.

Κάνουμε μερικές μέρες παρέα. Ύστερα ο Μέλ μās πρότεινε να συνεννοασθούμε.

Είχε έρθει στην Ευρώπη—μās είπε—γιατί ήξερε μια ύπογεια λίμνη, στις Αυστριακές Άλπεις, όπου οι Ναζίζες είχαν κρύψει ένα μέρος απ' τη λεία τους. Ήταν σίγουρος για την πληροφορία κι έλπιζε ότι θα γινόμαστε πλούσιοι. Δε διατάσαμε να δεχθούμε.

Έτσι, πήγαμε κι' οι τρεις στο Σάλτς-Κάμεργκατ, μια όρεινη περιοχή γεμάτη λίμνες, όπου βρισκόταν κι' αυτή που μās ενδιέφερε. Δυσκολευτήκαμε πολύ να τη βρούμε, κι' ακόμη περισσότερο να σκαρφαλώσουμε στην απότομη πλαγιά του βουνού, όπου ήταν η είσοδος της σπηλιάς, κρυμμένη πίσω από άγρια βλάστηση.

Όταν μπήκαμε μέσα, με τα πρώτα βήματα που κάναμε, βρεθήκαμε μπροστά σε μια μικρή ύπογεια λίμνη, με περίμετρο γύρω στα 15 πόδια.

Στο άμυδρο φως της ημέρας, που έμπαινε απ' το στενό άνοιγμα, φορέσαμε τη συσκευή οξυγόνου και τα πτερόγνια, εφαρμόσαμε στο πρόσωπό μας τις μάσκες μας, πτίσαμε τα υποδύματα φανάρια μας και βουτήξαμε.

Ο Τζάκ κρατούσε 200 πόδια σκοινιού νάυλον, με κόμπους σε κάθε 15 πόδια, που θα μās χρησίμευε για οδηγός στο γυρισμό μας και για μέτρο. Ή μια του άκρη ήταν δεμένη σ' ένα βράχο της σπηλιάς.

Κάθε τόσο σταματούσαμε για να ξεοικειωθούμε με την πίεση του νερού, και μετά συνεχίζαμε. Κατεβήκαμε 150 πόδια, χωρίς να βρούμε το βυθό. Μας τύλιξε το σκοτάδι—ένα σκοτάδι τόσο αδιαπέραστο, που δεν υπάρχει όμοιο του στον έξω κόσμο...

Είχαμε φτάσει στα 180 πόδια, όταν ξαφνικά χτυπήσαμε σ' ένα βραχώδες έδαφος. Πατήσαμε στα πόδια μας, ανάψαμε τα φανάρια και κυττάξαμε γύρω. Δεν υπήρχε τίποτ' άλλο από βράχους με περιεργά σχήματα...

Είχα αρχίσει κι' όλος να μετανοιώνω για τον άσκοπο κόπο μας, όταν ο Μέλ μου έκανε νόημα να πάω προς το μέρος του. Είχε ανακαλύψει μια φαριδιά τρύπα, στο τοίχωμα της ύπογειας λίμνης, που ήταν η είσοδος ενός διαδρόμου.

Μπήκε πρώτος, κι' εγώ τον ακολούθησα. Πίσω μας έρχονταν ο Τζάκ, με το σκοινί. Το φως του φαναριού μου έπεσε πάνω σ' ένα μετάλλιο αντικείμενο. Ήταν ένα μαχαίρι—σημάδι πως κάποιος είχε περάσει από κει πριν από μās. Βρισκόμαστε σε καλό δρόμο!

Το νερό μέσα στο τούνελ ήταν σχεδόν χλιαρό. Ξαφνικά βρεθήκαμε μέσα σε μια δεύτερη ύπογεια λίμνη. Το νερό εκεί ήταν παγωμένο. Σκεφθήκα τι λάθος κάναμε να μη φορέσουμε τις λαστιχένιες στολές μας... Ένοιαθα το σώμα μου μούδιασμένο, σαν να με είχαν κλείσει σε ψυγείο... Το οξυγόνο θα κρατούσε ακόμη 40 λεπτά περίπου.

Είδα το Μέλ να διευθύνεται προς ένα άλλο άνοιγμα του τοιχώματος της λίμνης. Δεν ήξερα αν ήταν μια απλή λακούβα ή κανείς καινούργιος διαδρόμος. Ήμουν έτοιμος να τον ακολούθησω, όταν ξαφνικά μια άσπρη κινούμενη μάζα ξεπρόβαλε απ' το άνοιγμα και τον τριγύρισε...

Ήταν κάτι το τρομερό! Στις άμυδρες άχτιδες του φαναριού διέκρινα δεκάδες «σκουλήκια», μήκους 30 πόντων περίπου, με λεπτό σώμα κι' ανοιχτό ρύγχος που άφινε να φαίνονται δυο σειρές κοφτερά δόντια! Για να είμαι πιο ακριβής, δεν ήταν σκουλήκια, αλλά ένα είδος σαλαμάνδρας, που διέσχιζαν το νερό με τη βοήθεια τεσσάρων μικρών ποδιών! Ή φρίκη μου μεγάλωσε ακόμη πολύ, όταν θυμήθηκα πως είχα ακούσει να μιλάνε για τα τερατώδη αυτά άμφιβια των ύπογειων λιμνών, που μπορούνε να κατασπαράζουν έναν άνθρωπο σ' ελάχιστη ώρα!...

Πριν προφτάσω να κάνω μια κίνηση, οι σαλαμάνδρες είχαν έπιπεί και σε μένα. Ένοιασα τα δόντια τους να χώνονται στο κρέας μου, κόβοντας μικρά κομμάτια! Άπλωσα το χέρι μου κι' έλωσα μέσα στη φούχτα μου όσα μπόρεσα να πιάσω. Ήταν όμως τόσο πολλά, που κατάλαβα πόσο μάταιος ήταν ο αγώνας μου!

Με κυρίεψε τότε πανικός. Έπρεπε να φύγω όσο ήταν ακόμη καιρός... Μα ήταν αδύνατο να βρω την είσοδο του διαδρόμου. Όπου κι' αν γύριζα το φανάρι μου, δεν έβλεπα παρά σαλαμάνδρες!...

Στις άμυδρες άχτιδες του φαναριού διέκρινα κάτι παράξενες σαλαμάνδρες...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

“Η μόνη διέξοδος ήταν προς τα κάτω. Ίσως ή μεγαλύτερη πίεση του νερού να έμπόδιζε τα άπαιστα μικροσκοπικά τέρατα να μ' ακολουθήσουν.

Βούτηξα όσο πιο βαθιά μπορούσα στη μαύρη άβυσσο. Πιο κάτω, πιο κάτω... Σιγά-σιγά, ή μια μετά την άλλη, οι σαλαμάνδρες ξεκόλλησαν από πάνω μου.

Έξακολούθησα να κατεβαίνω, ως ότου πάτησα σ' ένα βράχο. Ήξερα πως πήγαινα στο θάνατο! Μα τουλάχιστον ένα θάνατο λιγότερο φριχτό. Είδα ένα μαύρο όγκο να κατεβαίνει προς το μέρος μου και να σταματάει δίπλα μου. Ήταν ο Μέλ.

“Η πίεση του νερού ήταν τρομερή, κι' εκτός αυτού ένοιωθα να με ζαλίζει το οξυγόνο της συσκευής μου... Άλλήθεια, πόσο θα κρατούσε ακόμη; Οι στιγμές πενούσαν, και μαζί μ' αυτές χάνονταν κι' οι τελευταίες μου ελπίδες. Κι' αν ακόμη δοκίμαζα ν' ανέβω στην επιφάνεια, δε θα πρόφτανα. Το οξυγόνο μου κόντευε να τελειώσει! Κάτι μ' άγγιζε στην πλάτη. Γύρισα κι' είδα το Τζάκ, ή άλλον, ό,τι είχε απομείνει απ' αυτόν. Δεν είχε σκεφθεί να κατεβή αμέσως, κι' οι σαλαμάνδρες τον είχαν πετσοκόψει!

Με μεγάλη έκπληξη τον είδα να κλείνει τη βαλβίδα της συσκευής του, να βγάδι τη μάσκα του και να μού τη δίνει. Μετά ξεπέρασε με κόπο το κομματιασμένο του κορμί απ' τα λουριά και, κουνώντας το κεφάλι του γι' αποχαριτισμό, αφέθηκε να βουλιάξει...

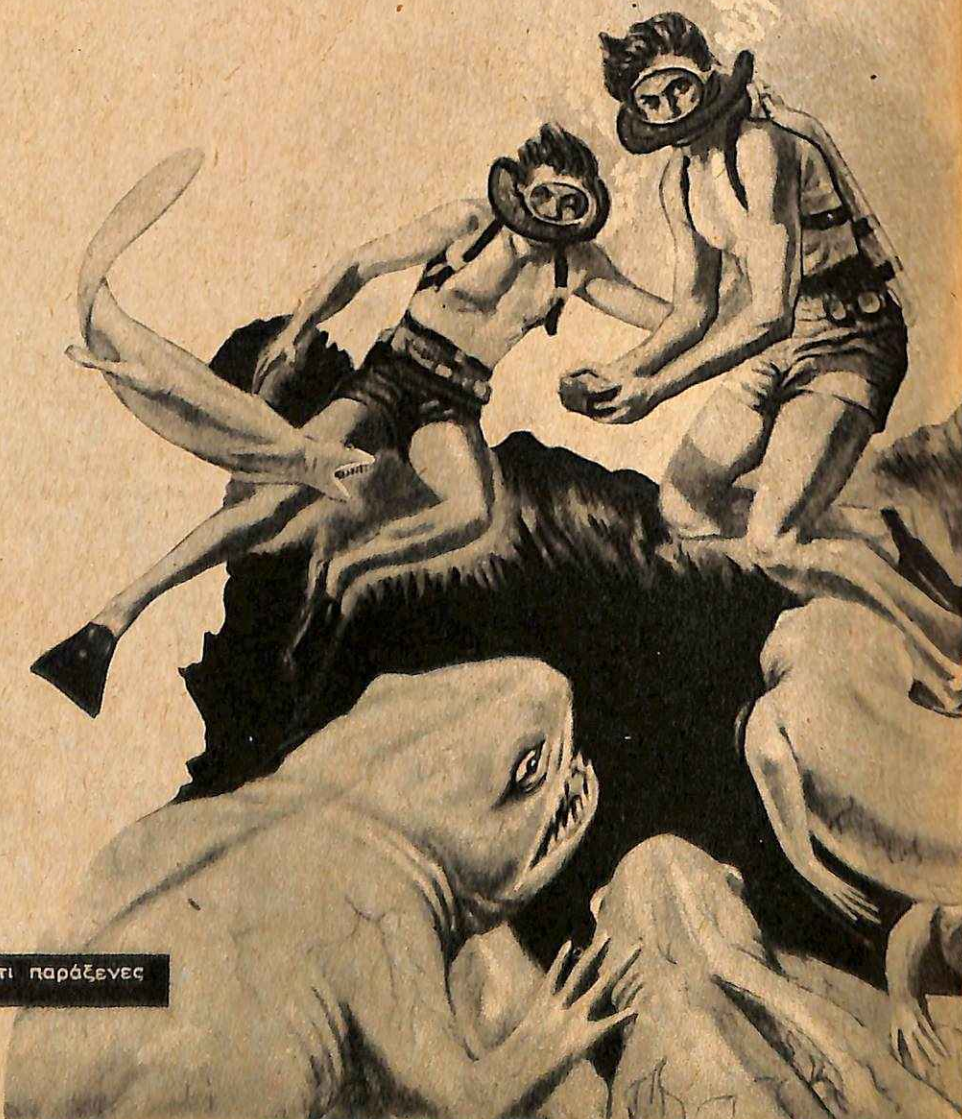
“Η συγκίνηση μ' έπνιξε. Ο φίλος μου, νοιώθοντας πως θα πέθαινε όπως ο Τζάκ, μου χάρισε τον πολύτιμο αέρα του... την ίδια τη ζωή! Ξεβίωσα μια μπότλια οξυγόνου και την τοποθέτησα στη θέση μιας απ' τις δικές μου που είχε αδειάσει. Έκανα το ίδιο και για το Μέλ, που φαινόταν μισολόβητος.

Δεν ήθελα να πεθάνω! Έπιασα απ' το χέρι το Μέλ κι' αρχίσαμε ν' ανεβαίνουμε. Ήμαστε αναγκασμένοι να περάσουμε πάλι απ' το μέρος που υπήρχαν τα φριχτά άμφιβια. Έλπιζα όμως πως θάχαμε ξαναμπή στη φωλιά τους...

Είχα δική. Φτάσαμε στην είσοδο του τούνελ χωρίς κανένα πρόβλημα. Η Τύχη μās βοήθησε να βρούμε το σκοινί-οδηγό. Ο Μέλ είχε συνέλθει και κολυμπούσε πλάι μου. Λίγο πριν μπορούμε στο διάδρομο, μās έπιπεί και πάλι οι σαλαμάνδρες! Μόλις όμως φτάσαμε στο χλιαρό νερό του τούνελ, βιάστηκαν να γυρίσουν πίσω, στο παγωμένο βασίλειό τους... Σε 10 λεπτά ήμαστε έξω κι' αντικρύσαμε το φως της ημέρας. Είχαμε σωθεί.

“Η ύπογεια λίμνη είχε φυλάξει το θησαυρό της και το κορμί του δυστυχισμένου μου φίλου.

ΤΖ. ΧΟΥΝΤΕΡ

Περίεργες λίμνες ΠΗΓΕΣ ΚΑΙ ΠΟΤΑΜΙΑ

Με δύο χρώματα και τρία διαφορετικά νερά!

ΣΤΗΝ περιοχή της Βενετίας, σε απόσταση 1162 μέτρων στο εσωτερικό των ακτών, υπάρχει μια μικρή λίμνη, γνωστή με το όνομα Τόβελ, που παρουσιάζει μια περίεργη ιδιοτροπία. Κατά τα τέλη Ιουνίου, τα νερά της γίνονται κατακόκινα σαν αίμα. Αυτό κρατάει μια βδομάδα ή δεκαπέντε μέρες. Έπειτα ξαναπαίρνουν το κανονικό τους χρώμα.

Οι επιστήμονες δεν καταρβωσαν ακόμη να εξηγήσουν αυτό το περίεργο φαινόμενο.

Στην ίδια περιοχή βρίσκεται επίσης ή μικρή λίμνη “Ανταλώ, που εμφανίζεται και εξαφανίζεται περιοδικά, χωρίς αυτό να έχει σχέση με τη βροχή. Σε ώριμες εποχές, τα νερά της χάνονται κάτω από το έδαφος, οπότε τα ρουφούσε ή γη. Έπειτα από κάμποσο καιρό, όμως, ή λίμνη γεμίζει και πάλι.

Αυτό το κρυφτούλι συνεχίζεται αδιάκοπα, σαν ή λίμνη να διασκέδαζε με την άπορία των ανθρώπων, που δε μπορούν να εξηγήσουν αυτό το φαινόμενο. Υπάρχουν όμως και δίκραμες λίμνες. Δυό απ' αυτές βρίσκονται στην Ιαπωνική νήσο Κιούσκιν. Ή μια λέγεται Μπέτο και το μήκος της δεν ξεπερνάει τα 20 μέτρα. Το μισό νερό της, λοιπόν, είναι γαλακτερό και το άλλο μισό έχει την απόχρωση της σκουριάς. Τα νερά της δεύτερης, που λέγεται Ούνι Ζιγκόκι, είναι άλλοτε γαλάζια κι' άλλοτε λευκά όπως το χιόνι.

Ανάμεσα στις παράξενες λίμνες, πρέπει ν' αναφέρουμε κι' εκείνη με άλμυρο νερό. Ή περιοριμότερη απ' αυτές είναι ή Τοκόλι, στη Ρουμανία. Το νερό της περιέχει 26% χλωριούχου νατρίου, δηλαδή αλατιού. Έτσι, ένας άνθρωπος και χωρίς να ξέρει κολύμηση δεν βουλιάζει, αλλά επιπλέει, όπως ένα κομμάτι φελλού.

Στη Νορβηγία, ξε άλλου, κοντά στην πόλη Μπέργκεν, υπάρχει μια λίμνη με τρία διαφορετικά νερά: άλμυρο, γλυκό και βειούχο. Το γλυκό νερό προέρχεται από ένα ρυάκι, που χύνεται μέσα σ' αυτήν. Το άλμυρο από ένα γειτονικό φιάοντ και το βειούχο από μια πηγή που βρίσκεται στον πυθμένα της. Το αξιοσημείωτο είναι ότι τα τρία νερά δεν ανακατεύονται μεταξύ τους, αλλά διατηρούν το καθένα την ατομότητά τους. Έτσι, στο γλυκό νερό ζουν ποταμίσι ψάρια και στο άλμυρο ψάρια της θάλασσας, ενώ στην περιοχή που επικρατεί το βειούχο δεν υπάρχει ίχνος ζωής.

“Αν περάσουμε στα ποτάμια θα δούμε πως και μερικά απ' αυτά δεν παρουσιάζουν ίχνος ζωής. Ένα ποτάμι αυτού του είδους είναι το Βινάγκο, κοντά στην πόλη Παπαγιάν της Καλομίδας. Μέσα σ' αυτό δε ζουν ψάρια. Αυτό οφείλεται στο ότι τα νερά του έχουν μια έντονη γεύση ξιδιού που φαίνεται ότι δεν άφρασε στα ψάρια.

Χωρίς ψάρια είναι επίσης και το Ρίο “Αγκριο, στα σύνορα μεταξύ Χίλης και Αργεντινής. Τα νερά του έχουν τη γεύση του χυμού του λεμονιού. Οι κάτοικοι των χωριών που βρίσκονται κοντά στις όχθες του φιλτράρουν αυτό το νερό, του προσθέτουν και λίγη ζάχαρη κι' έχουν έτσι μια εξαιρετική λεμονάδα.

“Ενα άλλο περίεργο ποτάμι είναι και το Ρίο Ντουλτσέ, που βρίσκεται στην περιοχή Σάχτα της Αργεντινής. Το άνωτο στρώμα του νερού που κυλάει ανάμεσα στις όχθες του είναι γλυκό, ενώ το από κάτω άλμυρο έρημο, από την όποιαν τα κατώτερα στρώματα του νερού παίρνουν το άφθονο αλάτι που περιέχουν.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι κοντά στις εκβολές όλο το νερό του γίνεται άλμυρο. Στο τμήμα αυτό, ο Ντουλτσέ αλλάζει όνομα και γίνεται Σαλαντίλλιο (αλτισιμένος).

Μοναδική στον κόσμο για την ιδιορρυθμία της είναι, ξε άλλου, μια πηγή που βρίσκεται στο Ραγιάκ, κοντά στο Κάιρο. Πρόκειται για ένα λοφίσκο, που σκεπάζεται από ένα παχύ στρώμα άμμου. Μόλις καθίσει κανείς σε άρισμένα σημεία αυτού του λοφίσκου, βλέπει αμέσως ν' αναβλύζει νερό μπροστά στα πόδια του. Το ίδιο γίνεται και όταν βάλουμε ένα αντικείμενο κάπως βαρύ πάνω στην άμμο. Ένα ή δυο βήματα πιο πέρα αρχίζει ν' αναβλύζει νερό. Όλα γίνονται σαν ή λοφίσκος αυτός να ήταν ένα σφουγγάρι με νερό. Έτσι, μόλις ασκήσουμε κάποια πίεση σ' ένα σημείο του, το νερό αναβλύζει αμέσως λίγο πιο πέρα. Στην ιδιορρυθμία του αυτή οφείλεται και το όνομα «Φαίσιμ», που του έχουν δώσει οι ιθαγενείς της περιοχής. Αυτή ή λέξις σημαίνει σφουγγάρι.

ΑΡΓΗΣΙΕ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΤΟΥ

Ο Στήριλινγκ Μός, ή Βρετανός άσος που θριάμβευσε κατ' επανάληψη στις κούρες αυτοκινήτων, παντρεύτηκε πρό ημερών στο Λονδίνο την όραία Καίτη Μόλσον, καναδικής καταγωγής. Παρ' όλον ότι ή Μός φημίζεται ως ένας άνθρωπος που αγαπά την ακρίβεια—αυτό άλλωστε το απαιτεί ή δουλειά του—έφτασε με καθυστέρηση—δέκα λεπτά—στο πιο σημαντικό ραντεβού της ζωής του: το ραντεβού του με τη νύφη. Τόσο ή δεσποινίς Μόλσον όσο και οι πολυάριθμοι καλεσμένοι περιμέναν επί δέκα λεπτά, γεμάτοι αγωνία, το γαμπρό που δεν φαινόταν πουθενά. Για να τον τιμωρήσουν δε, μόλις έφτασε του έκασφενδύσαν κίλα όλκληρα από... οροπέταλα.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΝΗ ΣΙ ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ

ΑΥΤΗ είναι ή πρώτη φωτογραφία του νέου νησιού, που ξεφύτρωσε στον Ατλαντικό, ύστερα από αλλεπάλληλες εκρήξεις, οι οποίες σημειώθηκαν πρό ημερών στο βυθό της θάλασσας σ' ένα σημείο κοντά στις Άζόρες. Έπί τρία συνεχή 24ωρα, καπνοί και λάβα έβγαιναν πάνω από την κοχλάζουσα θάλασσα και όταν τα πάντα ηρέμησαν και διαλύθηκαν οι καπνοί, ένα καινούργιο νησάκι είχε γεννηθεί στον Ατλαντικό! Το νέο αυτό νησί που σχηματίστηκε αποκλειστικά από βράχους και λάβα, έχει διάμετρο 500 περίπου μέτρων. Ή πρώτη αυτή φωτογραφία του νησιού-φαινομένου, πάρθηκε από έναν έπιθάτη του υπερωκεανείου «Κονστίτιούσιον», που πέρασε την άλλη μέρα από κει.

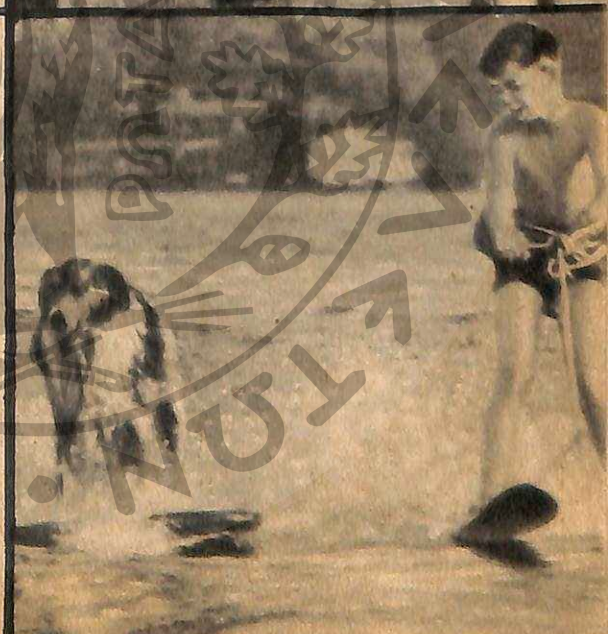
ΕΝΑΣ ΘΙΑΣΟΣ ΧΙΜΠΑΤΖΗΔΩΝ

ΕΥΓΕΙΝΗ Σ. και Ιπποτικός, σαν ένας μαρκήσιος του παλιού καιρού, ο Τζεφ φιλάει το χέρι μιας μικρής θαυμαστριάς του, που ήρθε να τον επισκεφθεί στα παρκαρίνια και να τον συγχαρεί για το παιχνίδι του. “Ο μικρός χιμπατζής Τζεφ είναι ή πρωταγωνίστρια του περιφήμου συγκροτήματος των “Μαρκσιόν” που αποτελείται αποκλειστικά από τετράχειρες καλλιτέχνες και δίνει τακτικά παραστάσεις στο θέατρο “Πριγκίπης της Ουαλλίας” του Λονδίνου. “Όλοι οι μικροί και καλογυμνασμένοι χιμπατζήδες, που ερμηνεύουν με θαυμαστή τέχνη διάφορα παιδικά μυστηριοματά και κωμωδίες, είναι επίσης μέλη του Σωματείου “Ηθοποιών.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΣΙΚΙ

ΑΤΡΗΣ, του θαλασσιού σικί, ή 12ετής Κέννυ Κόουλ από την Ουάσιγκτον, την πρωτεύουσα των “Ην. Πολιτειών, μετέδωσε την αγάπη του αυτή και στο σκύλο του Ρόζο, ένα σκατωμένο τοσπανόσκυλο που έδειχνε πάντα μεγάλη αγάπη για το νερό. Ένα χρόνο αγωνίστηκε ή νεαρός Κέννυ για να μάθει το σκύλο του να στέκεται πάνω σε μια έπιπεδη επιφάνεια που στεγνόταν πίσω από ένα θεινέ-πλοίο. Τα κατάφερε όμως όπως σάς δείχνει ή φωτογραφία μας, ή οποία πάρθηκε πρό ημερών στα νερά της λίμνης Ουάσιγκτον, όπου τάρρα σκύλος και άφεντικό επιδίδονται μαζί, με θαυμαστή δεξιότητα, στο άσκημένο τους σπόρ.

Ξύπναγε νύχτα, πολύ πριν φέ-
ξη, για να ρίξη το παραγάδι
του...

ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΧΕΙΛΗ

φρό!—πήγαινε να τα καταθέσει στα πόδια της, σαν προσφορά της έρωτευμένης καρδιάς του σ' αυτήν...
Γιατί, ναι! την αγαπούσε την όμορφη πρωτευουσιάννα ο φτωχός ψαράς του νησιού... Την αγαπούσε με πάθος, χωρίς έλπιδα! Τη λάτρευε σαν θεότητα του όνειρου του, και δεν επιθυμούσε παρά να τη βλέπει, να την κοιτάζει, να γεμίζει τα στερεμένα του α-
τια με το λαμπρό δρόμα της ασύγκριτης ομορφιάς της! Και η ανταμοιβή του για την θερμή του αφοσίωση σ' αυτήν,—η πιο με-
γάλη που θα μπορούσε ο φτωχός να έλπιση!—ήταν όταν τα θερ-
μά καλοκαιρινά μεσημέρια, κρυμμένος πίσω από τα βράχια μιας
έρημης ακρογιαλιάς, την έβλεπε να γδύνεται και να πέφτει στη
θάλασσα! Πόσο λίγα του φαινότουσαν τα δυο μόνο μάτια του
για τέτοιο εξαιρετικό θέαμα! "Ήθελε να χίλια μάτια, να βλέπει, να
βλέπει, και να μη χορταίνει!... "Η γυναίκα, νομίζοντας πως βρι-
σκότανε μόνη της σ' εκείνη την έρημη ακρογιαλιά, γδύνότανε
χωρίς να νοιάζεται μην τη δει κανείς—αφού ψυχή δεν υπήρχε γύ-
ρω, εκτός από τους γλάρους... Κι' έτσι, ο Γιακουμής έκλεβε α-
νεμπόδιστα την ομορφιά της και τη χαϊρότανε σαν κλέφτης—σαν
ευτυχισμένος κλέφτης μιας ευτυχίας που δεν ήταν γι' αυτόν, που
δεν ήταν ποτέ γραφτό να γίνει δική του!...

Κι' έτσι, τέλειωσε το καλοκαίρι. Έπαψε η θάλασσα να ναι ελ-
στέρος, κρυστάλλινος, γαληνεμένος καθρέφτης! Πήρε ένα γκριζο-
πράσινο χρώμα κι' άρχισε να καλύπτει αφρισμένα κύματα που σκά-
ζανε όρμητικά στα βράχια και τα στεφανώνανε με κάτασπρους
αφρούς...

Και, μιά μέρα, με το βαπόρι της γραμμής έφτασε ένας όμορ-
φος άντρας. Από την πρωτεύουσα κι' αυτός. Μόλις τον είδε η γυ-
ναίκα, έτρεξε και κρεμάστηκε στο λαιμό του! Την αγκάλιασε κι'
έκείνος, τη φίλησε σφιχτά στο στόμα, κι' ύστερα τραβήκανε μαζί,
ζευγαρωμένοι, μακριά από τα σπίτια, προς το μέρος της Γλαρο-
σπηλιάς—εκεί πούκανε κάθε μεσημέρι εκείνη το μπάνιο της όλο
το καλοκαίρι...

Χλωμός, παγωμένος, τους ακολούθησε από μακριά αθέατος ο
Γιακουμής. Γύρω άργόπεφτε το σούρουπο. Το ζευγάρι έκαστε σε
έναν βράχο. Πίσω τους κρύφτηκε κι' ο φτωχός ψαράς, άπληστος
να ακούσει τί θα λέγανε—και σίγουρος ότι θα άκουγε από τα
χειλία τους την καταδίκη του!...

—Τι κέρδισες που με παίδεψες τόσον καιρό;... άκούστηκε σι-
γανή, παραπονεμένη ή φωνή του άντρα.

—Έπρεπε να σε τιμωρήσω! άποκρίθηκε εκείνη. Να μάθης
άλλη φορά να μη με άπατάς... να μη με ταπεινώνης...

—Μιά τρέλλα ήταν, άγαπημένη μου πεισματάρα! Μιά
στιγμιαία τρέλλα που πέρασε! Και πέρασε ακόμα πιο εύκολα
όταν είδα ότι είχες φύγει! Τότε μου φάνηκε άδειος ο κόσμος!
Και τί δεν έκανα για να σε βρω! Πού να φανταστώ ότι είχες
κρυφτεί σε τούτο δω το νησί!...

—Να μάθης άλλη φορά να είσαι πιστός και μόνο δικός
μου, άποκλειστικά δικός μου!...

—Στο άρκίζομαι! Άλλη τέτοια δοκιμασία δεν την άντέχω!

Άκουγε ο Γιακουμής με τις γροθιές του σφιγ-
μένες, με τα νύχια του χαιμένα βαθιά μέσα στις
χοφές του... Καταλάβαινε ότι το όνειρό του είχε
τελειώσει...

Άκούστηκε σε λίγο πάλι η ζεστή φωνή του άντρα:
—Σε όλη αυτή τη σκληρή περιπέτεια μου όμως
ένα με ευχαρίστησε: Ότι δε υπάρξες να κρατή-
σης ως το τέλος, και μου έγραψες για να με καλέ-
σης κοντά σου!...

—Με το τέλος του καλοκαιριού, με τα πρώτα

ΠΟΣΟ χαϊρόταν ο Γιακουμής, ο
φτωχός ψαράς, όταν έβλεπε την
όμορφη πρωτευουσιάννα να περ-
νάν μπροστά του κάθε πρωί για
να κάνει τον περίπατό της... Περνούσε κι' άφινε πίσω
της ένα γλυκύτατο άρωμα, καθαρά γυναικείο, που τον
μεθούσε ήδονικά... Του φαινότανε σαν ένα πλάσμα που-
χε φτάσει στο μικρό νησί από πολύ μακριά, από άλ-
λους κόσμους, για να γεμίση την ακρογιαλιά, τα βρά-
χια του, τη θάλασσά του με την δόξαλαμπρη, την περή-
φανη ομορφιά του! Και η ευτυχία του Γιακουμή έφτανε
στην άληθινή έκστασι, όταν η μάγισσα αυτή στεκότανε μπροστά
του για να του πετάξη μιά «καλημέρα» που την πλαϊσίωνε ένα
γλυκό χαμόγελό της, γεμάτο προκλητική χάρη...

Τσακίζότανε τότε εκείνος να την ευχαριστήσει! Διάλεγε από
τα δίχτυα του τα πιο μεγάλα, τα πιο διαλεχτά ψάρια — μπαρ-
μπούνια, λιθρινία, τσιπούρες—και της τα πήγαινε στο σπίτι της
γροφάς Νικολέτας που καθότανε. Όταν όμως εκείνη έδωζε να
τον πληρώση, κοκκινίζει ο φτωχός ψαράς και άρνιόταν να πάρη
λεφτά:

—Όχι... Όχι... Δεν κάνουνε τίποτα... της έλεγε.

—Μα πώς τίποτα;... άπορούσε εκείνη. Τα ψάρια είναι το έμ-
πόρεμά σου! Είναι σωστό να τα χαρίζης σε μένα—και, μάλι-
στα, τα πιο καλά, τα πιο διαλεχτά, τα πιο μεγάλα!...

Της χαμογελούσε στενοχωρημένος:

—Αυτά είναι... τα δικά μου!...

—Πώς τα δικά σου;...

—Νά, δεν έχω κι' εγώ δικαίωμα να φάω από τα ψάρια που
πιάνω;...

—Έχεις... Πώς δεν έχεις;...

—Ε, λοιπόν, αυτά τα χαρίζω σε σάς!...

Ή όμορφη γυναίκα καταλάβαινε ότι θα τον πλήγωνε αν δε δε-
χότανε και δεν τούλεγε ποτέ όχι... Κι' έτσι, ο Γιακουμής είχε βρή
έναν προορισμό στη ζωή: Ξύπναγε νύχτα, πολύ πριν φέξη, για να
ρίξη το παραγάδι του, ή τα δίχτυα του και να μαζέψη ψάρια ή,
άλλοτε, σκαρφάλωνε στους πιο άποκημους βράχους για να ξε-
κολλήση πεταλίδες... Κι' από όλα αυτά, τα πιο καλά — τον ά-

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

φθινοπωρινά ρίγη, πρόθησα δυνατά την άγκαλιά σου! του όμολό-
γησε. Γι' αυτό σου έγραφα: «Αν μ' αγαπάς ακόμα λίγο κι' αν
έχης μετανοήσει, έλα να με πάρης!...»

—Ήρθε! Έρωτευμένος, μετανοημένος... πάντα δικός σου!...

Τους φαντάστηκε ο Γιακουμής άγκαλιασμένους, να φιλιούνται
με δίχα, ύστερα τους άκουσε να σηκώνονται και να φύγουν. Τα
βήματά τους σβύσανε μέσα στη νύχτα.

Κι' αυτός έμεινε μόνος του, με τις άπεληπισμένες σκέψεις που
τον τυλίγανε με θλιβερή υπόκρουσι τους στεναγμούς των κυμάτων.
Πώς θα μπορούσε από δω κι' έμπρός να υποφέρει τη στέρση
της, τώρα πουχε τόσο συνηθίσει να τη βλέπει μπροστά του, να γε-
μίζει τα θλιμένα του μάτια λάμψι από το υπέροχο δρόμα της;...

Πόσο πιο εύκολο ήτανε για το φτωχό ψαρά να τινάξη από πάνω
του το βάρος της ζωής, πουχε γίνει άσχημο με την έλλειψή της!...

Σκαρφάλωσε με χέρια και πόδια ψηλά στο βράχο, πάνω από
τη Γλαροσπηλιά. Το πρώτο παγερό ξεροβόρι του μαστίγωσε άδυ-
νηρά το πρόσωπο. Γύρω του ή νύχτα πύκωνε, χωρίς φεγγάρι και
άστρα. Σκοτάδι από παντού...

Έφερε στην πικραμένη του θύμησι το λαμπρό δρόμά της ο
Γιακουμής, έκλεισε τα μάτια του κι' έπρεσε!

Τον βρήκανε την άλλη μέρα στα άνοιχτά της Γλαροσπηλιάς.
Ένας γλάρος πετούσε περίεργος άπάνω από το κουφάρι του...

Την ίδια άρα, στη γέφυρα του βαποριού της γραμμής που γύ-
ριζε στον Πειραιά, ένα ευτυχισμένο ζευγάρι έκανε καινούργια
όνειρα γεμάτα έρωτα—έναν έρωτα που τον είχε μεγαλώσει ο χα-
ρισμός...

ΒΕΡΓΕΡΟΣ

—Τι κυττάς, άντρέ; Τι έχει
αυτή, που να μην το έχω κι'
εγώ;...

Ο «αγώνας» για τα δικαιώματα της γυναίκας δεν είχε κάνει την εμφάνισή του 75 χρόνια πριν. Εκείνος που θα σκεφτόταν για γυναίκα ψηφο θά έμπαινε να θεωρηθεί παράφρων. Ούτε στο Πανεπιστήμιο ήταν δυνατόν να φανταστεί κανείς ότι θα έμπαινε γυναίκα. Ούτε, φυσικά, σε εργασίες γραφείων, καταστημάτων κ.τ.λ.

Όταν, λοιπόν, άπεκλειστο η συμμετοχή της «Ελληνίδος» στη νόμιμη δραστηριότητα, πολύ περισσότερο άπεκλειστο η πιθανότητα έμπλοκής της στην παράνομη. Το άστυνομικό δελτίο δεν έκανε λόγο για γυναίκες, παρά μόνον όταν έπρόκειτο να τις παρουσιάσει ως θύματα. «Ακριβώς γι' αυτό» προέκλεσε κατάλληλη στους αναγνώστες των αθηναϊκών εφημερίδων μία είδηση που δημοσιεύτηκε την 21 'Οκτωβρίου 1882 και η οποία άπεκάλυπτε τη δράση τριών λωποδυτριών, που είχαν γδύσει τα έμπορικά καταστήματα της πρωτεύουσας.

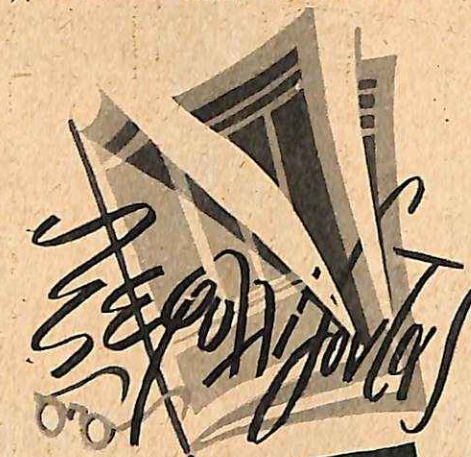
Το περιστατικό ήταν άπίστευτο. Φαίνεται, μάλιστα, πως έκανε και στην άστυνομία τόση εντύπωση, ώστε μέσα στη ζάλη της έξεασε να τις... συλλάβει.

Να πως άφηγείται τα σχετικά με το έκπληκτικό για την εποχή εκείνη συμβάν ο «Ραμπανς»:

«Η άστυνομία του φίλου Κοσσονάκου έπιασε και τρεις λωποδυτρίες. Η σκηνή διεδραστηρίθη εις τού άγαστητού έμπορού κ. Κωστοπούλου. Φαίνεται δε ότι είναι δύσως μία μικτή σκηνή πολυπλόκου, ή, όρόθερον, πολυκλόπου δράματος, φανταστικοτραγικού και λίαν διδακτικού διά τούς έμπορους μας, διότι από πολλούς οι της όδου Έρμού, μάλλον φορολογούμενοι και ίσως δια τούτο δικαίως μέλλον φορολογούντες, πολλάκις παρετήρουν αιδυνδίας άπροδοκώτους, ταχυδακτυλουργίας, μυστηριώδεις, άνεξηγήτους ανάλυσεις γυναικείων ίδιως έμπορευμάτων και ήταν να σκάσουν οι υπάλληλοι των καταστημάτων, διά τας πλανωμένες ίσως έπ' αυτών ύψιας και πήγαιναν να θωρυσθούν οι κύριοι αυτών διά το άπιστον του λωποδυτούντος αυτά.

Η προχθές, όμως, διαδραματισθείσα σκηνή εν τώ έμπορικό καταστήματι του κ. Κωστοπούλου, έγινε φως εις τού σκοτός των έμπορικόν άβυθών και ύψιμών. Οι δε φίλοι έμποροι είδον ότι ο Κερδός «Έρμης» όσον και άν είναι προφύλακς και της κλοπής, γατά τον κλέφτη, με άγαστά και τον οικοκύριον» και η παροιμία αυτή δι' αυτών τον θεόν έδόθηκε βέβαια.

★ ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Εμφάνις λωποδυτριών

Το σκάνδαλον ήτο μέγα. Αι κλέπτριας συνελήφθησαν παρά των έμπορών επ' αυτοφώρως και τα κλαπέτια έπανωφόρια έξεφύρφησαν, θερμά έπι, άγίζοντες, κάτωθεν ανίστησαν, άδρός έδσα και εύριχτων. Ο δε λαός, άδρός έδσα και εύριχτων. Ο δε λαός, άδρός έδσα και εύριχτων.

Και αυτό μέν είναι ένα είδος είδησεογραφίας, σχετικάς με το πρωτόκουστο για την εποχή εκείνη συμβάν.

Εκείνο όμως που οδηγεί σε άπορίες και κρίσεις τον άρθρογράφο του «Ραμπανς» είναι το μυστήριο της εξαφανίσσεως των λωποδυτριών.

«...Η άστυνομία — γράφει — άσφραβεύει...»

ροφωρούμεθα, καταλιποδοί μόνον τα κλοπιμαία έπανωφόρια, καθώς άφίνουν την βρωμεράν κουτσουλιάν πηνη άφιντάμενα υπό την ρίνα άδείλιου κυνηγού.

Η άγανάκτησις των έμπορών κατά της άδειότητος, ή μάλλον της άσυγγνώστου φιλογυνίας της άστυνομίας, είναι δικαία και την συμμερίζομεθα...»

Και συνεχίζει σε έντονότερο τόνο ύφος ο καταγακτισμένος ή μάλλον... μεσογύνης άρθρογράφος:

«Ενώπιον του έγκλήματος δεν έπιτρέπεται ίπποτισμός και άσροφροσύνη. Είτε άρσενικός, είτε θηλυκός, ο κλέπτης είναι πάντοτε κλέπτης. Έπειτα οι έμποροι της όδου Έρμού είχαν πιάσει διά του «κάρου» τούτου «πενσάτου», την άκραν του νήματος, τον άριάδνειον μίτον, δι' ού θά ώδηγούντο προς τον Μινώταυρον του λαδυρινθίου πολυχρονίων τοιούτων κλοπών και θά άνεκάλυπτον τού κέντρον των εργασιών συμμορίας, φοβεράς ίσως, ής τού ισχυρότερον όπλον είναι τού άπαράβιαστον του κοραέ, τού μεσοφουστάνου και λοιπών άποκρύφων άσπρορρύχων, τίς οι δε πόσα κρυφάντων αίσχη τοιαύτα!

Και όταν σκεφθή τις ότι η άναθεματισμένη δυσανάλογος προς τούς χρηματικούς πόρους πολυτέλεια άνάγκη καθιστάμενη, καταβιάζει μέχρι τοιούτου σημείου την γυναίκα, τού έρχεται να εύχηθι να λείψουν από προσώπου της γής οι άνδρες. Διότι αν ή γυνή άποφασίζει και να κλέβη διά να άρσκη, πράττει τούτο... διά τον άνδρα!

Και ο «Ραμπανς» και οι άλλες αθηναϊκές εφημερίδες, έπαρήλθαν στο περιστατικό αυτό χωρίς να μπορέσουν να έξιχνάσουν τού μυστηρίου της εξαφανίσσεως των λωποδυτριών. Τό περίεργον είναι ότι καμιά άρμόδια άρχή, όπως ή εισαγγελική, δεν έκρινε άπαραίτητο να έπέμβη ή να άναζητήσει τόσο τας ύπευθύνους όσο και τούς λόγους που ύπεχρέωσαν τα άστυνομικά όργανα να δείξουν τόσο ίπποτισμό άπέναντι τριών γυναικών, που δεν ήσαν, βέβαια, τα πιο άντιπροσωπευτικά δείγματα τού ώραιου φύλου.

Η ύπόθεσις σχολιάστηκε εύρύτατα από όλα τα κοινωνικά στρώματα. Οι ένδιαφερόμενοι έμποροι διαμνηστέθηκαν — διά τού τούπου — για την μυστηριώδη εξαφάνισι των λωποδυτριών.

Παρά ταύτα ή άστυνομία δεν έκρινε σκόπιμο να δώση συνέγεια στο ζήτημα, τού όποιου ξεχάστηκε ύστερα από λίγες έβδομάδες, όπως ήταν έπόμενο...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Τσάρλς Καίμπεν μελετά, ό,τι έχει σχέση με την άστρονομία και τις ρουκέττες.

Είναι έτοιμος ο πρώτος

ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Προετοιμάζεται από χρόνια για τó ταξίδι στους πλανήτες

Είναι πια άναμφισβήτητο, ότι ή σημαντικότερη ήμερα στην ιστορία της άνθρωπότητος, ή μέρα που ο πρώτος άνθρωπος θά ξεκινήσει για τó ταξίδι στο διάστημα, πλησιάζει με ταχύ ρυθμό, πολύ ταχύτερο κι' απ' αυτών που ύπελδον, ίζαν άκόμη και οι πιο συντηρητικοί έπιστήμονες.

Παράλληλα με τις έπιστημονικές και τεχνικές προετοιμασίες για τα διαπλανητικά ταξίδια, οι έπιστήμονες έτοιμάζουν από τώρα τó έμψυχο υλικό, που θά χρειαστή γι' αυτό τó σκοπό. Γιατί έχει άποφασιστή πιά, ότι ο πρώτος άνθρωπος που θά μπη σε διαστημόπλοιο, πρέπει να έχη ιδιαίτερα προσόντα. Πρέπει, κατ' άρχην να είναι νέος, μικρούς μωρος και άδύνατος. Ο χώρος, που θά διαθέτη τó πρώτο άπλανητόπλοιο» θά είναι περιορισμένος. Γιατί, έκτός από τα άπεια όργανα διακυβερνήσεως, θά διαθέτη και ειδικά όργανα και συσκευές για παρατηρήσεις. Έξ άλλου, ή προσθήκη και τού πιο άσημαντου βάρους ή δύκου θά δυσκολεύη κατά πολύ την έκτόξευσή και την κίνησή τού πλανητόπλοιου.

Ο πιλότος τού πρώτου διαστημόπλοιου, έπίσης, πρέπει να είναι ένας συνδυασμός ανθρώπου δράσεως και γρήγορων άποφάσεων, συγχρόνως δε να έχη και τή μόρφωσι ένός έπιστήμονος.

Οι Άμερικανοί, λοιπόν, που όπως και οι Ρώσοι, βιάζονται να έξαπολλούν τó πρώτο διαστημόπλοιο, πιστεύουν, ότι έχουν βρή τον άνθρωπο που θά τó διεύθυνι. Είναι ο Τσάρλς Φ. Καίμπεν, ηλικίας 30 ετών, και ύψους 1,55, που τó βάρος του δεν ξεπερνά ποτέ τις 40 όκάδες.

Έδώ και δέκα χρόνια, ο Τσάρλς Καίμπεν προετοιμάζεται και γυνάεται συνεχώς για τó ρόλο, που προορίζεται. Και ή προηγούμενη πείρα του, άλλωστε, τον βοηθά γι' αυτό. Σέ ηλικία 16 ετών, πήρε τα πρώτα μαθήματα πιλότου και σήμερα έχει στο ένεργητικό του 5.000 ώρες πτήσεως.

Από τότε που σκέφτηκε να ταξιδεύη στο άπειρο, ξε άλλου, φρόντισε να συνιθίξη ώστε να αντιμετώπιζι έντονα κινδύνους τις άπρόβλεπτες έξελίξεις και τούς κινδύνους. Φρόντισε να πετά έπί ένα χρόνο με άεροπλάνο της υπηρεσίας μετεωρολογικών παρατηρήσεων — μία δουλειά, που περικλείει πολλούς κινδύνους και άπαιτεί από τον πι-

λότο γρήγορες άποφάσεις, σιδερένια νευρά, ταχύτητα αντίληψης. Για τόν ίδιο λόγο, άνελαβε έπί ένα χρόνο μία άλλη έπικίνδυνη δουλειά: πιλότος άεροπλάνων που ραντίζουν με έντομοκτόνο μεγάλες έκτάσεις. Έπί πλέον, είδικεύτηκε στις πτήσεις με άεζιπτωτο «για καλό και για κακό», όπως λέει ο ίδιος.

Η έγκύμανσί του, όμως, δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτά και οι άπαιτήσεις που έχει απ' αυτών ο ρόλος που άνελαβε, είναι τεράστιες. Κατά τή διάρκεια τού διαπλανητικού ταξιδιού του θά χρειαστή ίσως να ζήση και να ένεργη άναπνεύσας έλάχιστη ποσότητα όξυγόνου. Θά πρέπει, έπίσης, να μπορη να ξεχωρίση άμέσως τά έπικινδύνα σπασιά, που δείχνουν, ότι ή θάλειψι τού όξυγόνου στον οργανισμό του έχει φτάσει σε έπικινδύνο σημείο.

Για να πετύχη κι' αυτό, ο Τσάρλς Καίμπεν, έχει πετάξει πολλές ώρες με άεροπλάνο σε ύψος 6.000 μέτρων, όπου ή αναλογία τού όξυγόνου είναι μικρή, δοκιμάζοντας και γυμνάζοντας την άνοχη του στην έλλειψη όξυγόνου. Έτσι έχει κατορθώσει να διατηρή έπί μία ώρα τις αισθήσεις του και να ένεργη άναπνεύσας έλάχιστη ποσότητα όξυγόνου.

Τά τελευταία χρόνια, έπίσης, άφιέρωνι τó μεγαλύτερο μέρος τού καιρού του σε έπιστημονικές έρευνες και μελέτες, κυρίως γύρω από την άστρονομία και την άεροναυτική. Περνά ώρες όλόκληρες σε τηλεσκόπια, μελετώντας τή θέση των άστέρων, ώστε να ξερη πως να διεύθυνι τó σκάφος του στο άπειρο, καθώς και την έπιφάνεια της Σελήνης. Γιατί, παρ' όλο που τó σημείο προσηγώσεως τού πρώτου διαστημόπλοιου, πρέπει κανονικά να έχη καθοριστή από πριν, είναι πιθανόν κατά την άφιξή να παρουσιαστούν άπρόβλεπτες έξελίξεις και ο πιλότος να ύποχρεωθή να άλλάξη τακτική.

Η προετοιμασία τού πρώτου διαπλανητικού ταξιδιού, τέλος, έχει και τις άπροσδόκητες άπαιτήσεις της. Για καιρό, λόγω χάρις, ο Καίμπεν έχει κάνει ιδιαίτερη δίαιτα, ώστε, μέσα σε λίγες μέρες, να μπορη να ρίξη τó βάρος του σε 36 όκάδες.

Ο Τσάρλς Καίμπεν, έπίσης, είχε άποφασίσει να μη συνδεθι μόνη με γυναίκα — και άκόμη περισσότερο να μην παντρευτή. Πίστευε, ότι ή γυναίκα που θά ζούσε δίπλα του, θά ήταν πολύ δυστυχισμένη.

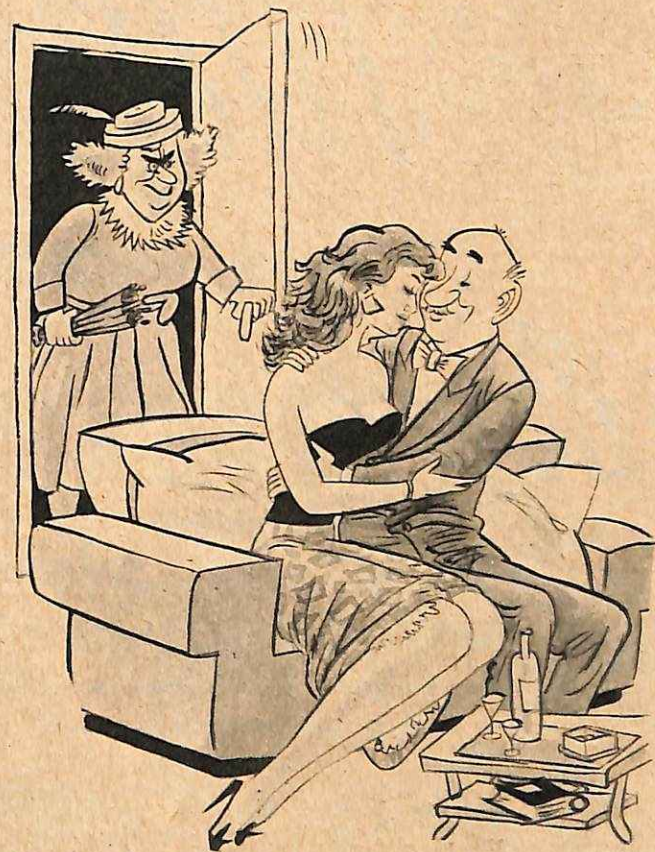
Η πρόθεσί του, μάλιστα, έγινε γνωστή από τις εφημερίδες και τά περιοδικά, που δημοσίευαν στοίχια γι' αυτών, και είχε μία άπρόσπτη συνέπεια. Ο Τσάρλς Καίμπεν άρχισε να δέχεται εκατοντάδες έπιστολές από γυναίκες, που έμμεσως ή άμέσως τού έλεγαν, ότι ήταν έτοιμες να τον παντρευτούν.

Τελικά, όμως, ο Έρπας έκανε την καρδιά του να χτυπήση για μία φοιτητρία, που γνώρισε πριν από ένα χρόνο. Ο Καίμπεν έχασε όλους τούς φόβους του και τή πρότεινε να γίνει γυναίκα του. Ο γάμος τους έγινε πριν από λίγους μήνες. Και ή Βιρτζίνια Καίμπεν βοηθάει με κάθε τρόπο τον άνδρα της, ώστε να είναι έτοιμος για τó ταξίδι του στο άπειρο!...

©©

Τά έγκυλισματα που καθάριζον τον άέρα

Θάχετε παρατηρήσει, βέβαια, πόσο καθαρός είναι ο άέρας κοντά στα δέντρα, και ίδιως στα πεύκα. Σε κέφθηκαν λοιπόν στη Γαλλία να μεταχειριστούν αυτή την ιδιότητα για τον καθάρισμό τού άέρος των κλειστών χώρων. Άφινουν δηλαδή να έξατμισθούν μέσα σ' αυτούς τούς χώρους έγκυλισματα πεύκου, που δειδνόνται ύστερα στον άέρα και σχηματίζουν διάφορα προϊόντα. Άλλα άπ' αυτά έξουβετρώνουν τις δυσάρεστες μυρωδιές, άλλα άπομακρύνουν τά έντομα κι' άλλα καταστρέφουν τά μικρόβια.

— Και τώρα, κούκλα μου, μας περιμένουν στιγμές αξέχαστες!...

— Ο Γιώργος, όταν άκούη πιάνο, ξετρελαίνεται!... Άγαπάει πολύ τη μουσική!...

★ Πρώτη γνωριμία με τόν Έρμυτα

ΜΙΑΙΟΥΜΕ συχνά για τó παρελθόν της γυναίκας. Άλλ' από πότε άρχίζει αυτό τó παρελθόν της γυναίκας; Και σε τί συνίσταται;

Υπάρχει μία τάσι, που δεν την καλλιεργούν σκόπιμα μόνον οι γυναίκες, αλλά που την έχουν υιοθετήσει κι' οι άνδρες, να βάζωμε διαχωριστικά όρια σ' αυτά τά ζητήματα. Λέμε π.χ. ότι δεν λογαριάζεται ό,τι κάμνη μία νέα πριν από τά 13 ή τά 20. Άλλ' ό,τι κάμνη κατόπιν περνάει στο δευτέρι και συγκροτεί αυτό που άποκαλούμε παρελθόν. Η άκόμη έξαιρούμε την περίοδο που ή νέα έρωσκόταν στα μαθητικά θρανία.

Μία άλλη τάσις, παράλληλη με την πρώτη, άποδίδει σημασία στην ποιότητα. Κι' εδώ, οι γνώμες ποικίλλουν κατά τά άτομα, την κοινωνική τοποθέτησι τού καθενός, την έποχή, τις συνθήκες της ζωής του κλπ. Λέμε π.χ. ότι μία σχέση που περιορίστηκε σε μερικές ματιές, κάποια σφιξιματα των χειρών ή άκόμη σε μία μικρή στίβα από άδωσα έρωτικά γράμματα δεν έχει σημασία. Η έπί μία νέα που πηγαίνει στο πανεπιστήμιο είναι λογικό και έπιτρεπτό να έχη κάποια σχέση μ' ένα συμφοιτητή της. Η ότι τó φλέρετ δεν μπαίνει στο λογαριασμό.

Όλοι συμφωνούν περίπου στο ότι πολλά πράγματα μπορούν να παραβλεφθούν, άρκει μία σχέση να μην έχη προχωρήσει πολύ. Άλλ' υπάρχουν και μερικοί που έχουν ίδιες πύ τοιμηρές κ' ίσως πιο άνθρωπινες. Οι άνθρωποι αυτοί σέβηθουν κάθε τι που ή νέα έκαμε από άπεισκεψία, από έπιπολιότητα ή από έλλειψη πείρας και κρατάνε μόνο τις «σο άρεές» πράξεις της, εκείνες που έκαμε έχοντας έπίγνωση των συνεπειών τους ή που ύποαγορεύθηκαν από κάποιο μονιμότερο αίσθημα. Τις πρώτες τις χαρακτηρίζουν σαν επρόλες, και, όπως είναι φυσικό, έρίσκουν άπειρα έπιχειρήματα για να τις έξηγήσουν ή να τις δικαιολογήσουν.

Μία άκόμη τάσις προσπαθεί να παραστήση όλες τις γυναίκες σαν θύματα. Δεν φαίνεται ποτέ σκεδόν. Εκείνο που φαίνεται είναι ή φύσις, που τίς έκαμε άδύνατες και τούς έβωσε ταυτόχρονα θερμές αισθήσεις, ές τρόπο που να μην μπορούν να συγκρατηθούν όταν έρεθούν υπό άρισμένες συνθήκες (π.χ. μέσα σ' ένα είδυλακό ή ρωμαντικό περιβάλλον, που τις σπρώχνει μοιραία και άκατανίκητα στον έρωτα).

Τό παρελθόν της γυναίκας

Φταίνε άκόμη οι άνδρες που έπωφελούνται από την άδυναμία τους και τις παρσάσουν σε παγίδες, ή οι κοινωνικές συνθήκες, ή ένα σωρό άλλα πράγματα, αλλά ποτέ ή ίδια ή γυναίκα.

Όλοι αυτοί οι διαχωριστικοί φραγμοί, οι ποιστικές ή ποιστικές διακρίσεις και ή έπιχειρηματολογία τού άνευθύνου είναι χωρίς πρακτική αξία.

Τό παρελθόν της γυναίκας ύπάρχει, είτε θέλωμε να τó άναγνωρίσουμε, είτε όχι. Και τó παρελθόν αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από την έρωτική της πείρα.

Αυτή την πείρα θά μπορούσαμε να την έξωρίσουμε σε έσωτερική και έξωτερική. Η νέα που ή ψυχή της σκιρτάει γι' άγάπη, άποκτά έσωτερική πείρα, από τή στιγμή που άρχίζει να άναγνωρίζει μέσα στον ίδιο τον έαυτό της αυτό τó άγνωστο ως πριν συναισθημα, που παίρνει σιγά-σιγά έξωτερική και προέχουσα θέση στη ζωή της. Από τó άλλο μέρος κάθε έξωτερική αίσθησι αυτού τού συναισθήματος, κάθε πέρασμα από τó ρεβυσμό και την όνειροπόλησι στην πράξι, δημιουργεί την έξωτερική της πείρα. Κι' οι δύο μαζί, ή έσωτερική και έξωτερική της πείρα, φτιάχνουν τó παρελθόν.

Μία νέα μπορεί να μην έχη έξωτερική πείρα. Από κ' άλλο μέρος όμως, είναι δυνατόν να έχη ζήσει με τή φαντασία της όλες τις φάσεις της έρωτικής πραγματικότητας. (Πόσες νέες δεν γράφουν γράμματα σε φανταστικούς φίλους, γράμματα που δεν πρόκειται να τά στείλουν ποτέ, άφού τó πρόσωπο στο

όποιον άπευθύνονται είναι ίδανικό και άνύπαρκτο, και πόσες άλλες δεν φτιάχνουν όνειρα, που δεν τελειώνουν ποτέ, για τó λόγο ότι δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα!).

Στην περίπτωση λοιπόν αυτή θά πρέπει να πούμε για την νέα που όνειροπολεί ή άλλωστε για τόν άγνωστο, ότι είναι άπειρη στον έρωτα, ότι δεν έχει παρελθόν; Και θά πρέπει να θρούμε ένα θωρύκτο παρελθόν σαν έναν άλλη, που πέρασε τον έρωτα σαν ένα παιγνίδι, όπως τόσο άλλα κι' άπόχτισε μία πλούσια έξωτερική πείρα, μία πείρα, όμως, που δεν της χρησιμεύει σε τίποτα, άφού είναι άνικανή να την άναλύση, να την κρίνη και να την αντίληφθι;

Τι είναι εκείνο που μας δίνει τó δικαίωμα ν' άδωάσωμε την πρώτη και να καταδικάσωμε τή δεύτερη;

Στά παλιά χρόνια, μιλούσαν για την άγνότητα της γυναίκας κι' ήταν πολλοί εκείνοι (όχι μόνον οι ποιητές) που ήθελαν να την φανταζώνται σαν ένα πλάσμα που είχε δύη από τόν άφρο τής θάλασσας ή από τούς κάλυκες τών λουλουδιών. Αυτή ή γυναίκα, όμως, ήταν ένα πλάσμα της φαντασίας, δεν ύπήρχε και δε θά μπορούσε να ύπαρξη ποτέ, έστω κι' αν την φυλακίσαμε μέσα σ' ένα πύργο και δεν την άφήναμε νάρθη σ' έπαφή με τόν έξωτερικό κοσμ. Και στην περίπτωση αυτή άκόμη, θά άποκτοόσε μία ιδιόμορφη πείρα, που θά την εύρισκε μέσα στο μυαλό της, την καρδιά της και τó ίδιο τó σώμα της.

Κι' άλλωστε, δεν ύπάρχει λόγος να ζητάμε αυτό τόν άγνό άγγελό. Εκείνο που έχει αξία στη γυναίκα είναι άκριβώς ή ιδιότητάς της σαν γυναίκα, ή θηλυκότητάς της, αυτό τó ιδιόμορφο κάτι που την κάνει να ξεχωρίζη από τόν άνδρα, να τον έλκύη και να έλκύεται απ' αυτών. Μία γυναίκα με φυσιολογική θηλυκότητα δεν μπορεί παρά να έχη την ιδιαιτέρη έρωτική πείρα που προσδίδάει στο φύλο της. Τό παρελθόν δεν είναι παρά ή έξωτερική αίσθησι της πείρας. Κι' ή νέα, που τó συμφέρον της, δεν πρέπει να έχη μεγάλο παρελθόν. Όσο πλουτίζει την έρωτική της πείρα, τόσο έξασθενίζει τά αισθήματά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γιατί πεθαίνουν τά αισθήματα.

Την ψυχή σου να νικήσε όλα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η

Κάρεν Μπάτλερ άκούμπησε την πλάτη της στο παράθυρο και κύτταξε τους καλεσμένους της. Τα μαύρα μεγάλα μάτια της φαίνονταν άσπασμα πύδ σκούρα κι άπ' τα μακριά της τσίνορα, και τα κυματιστά έβένινα μαλλιά της άποτελούσαν μία άραιοά αντίθεσι με το λευκό της δέρμα.

Ο Στήθ, ο άντρας της, σπεκόταν κοντά στο τζάκι και μιλούσε με κάποιους οικογενειακούς φίλους.

«Τους έχει γοητέψει — σκέφτηκε η Κάρεν. Μά, αν τον ήθεραν όσο τον ξέρω εγώ που είμαι γυναίκα του, τέσσερα δολάρια χρόνια...»

«Έκλεισε τα μάτια της κι' έσφιξε τα δόντια της. Δεν έπρεπε ν' άφιση τα νύερα της να σπάσουν τελείως! Δέ θαχανε τον έλεγχο του έαυτού της...»

«Πρέπει νάμαι δυνατή! πολύ δυνατή!», επάναλάμβανε από μέσα της μ' άγωνία.

— Κάρεν! Έλα να μάς βοηθήσης. Θέλω μία συμβουλή σου για το εργοστάσιο.

Η φωνή του Μπίλ, ενός άπ' τούς καλεσμένους της, την έκανε ν' άνασκιρήσει. Μαζί του ήταν κι' η Μάργκαρετ, η γυναίκα του.

— Δεν ξέρεις πώς σέ θαμαζώω Κάρεν! της έλεπε. Όλα τα ξέρεις εσύ... Ήθελα νάξερα πώς έμαθες τόσα πράγματα...

— Ήμουνα ο εγγιός του πατέρα μου, απάντησε εκείνη. Ήθελε πολύ να κάνει ένα γνιό, και μία πού δεν το κατώρθωσε, άποφάσισε να με βλέπη σά νάμουνα άγόρι. Μ' έπαιρνε πάντα μαζί του και μου δίδασκε ό,τι μπορούσε, πάντα σέ όποιοδήποτε θέμα.

— Ξέρεις, θα ήθελα... άρχισε ο Μπίλ.

Μά η Κάρεν δέν τον άκούγε.

«Ο Μπίλ κι' η Μάργκαρετ είναι εύτυχισμένοι — μουρούριζε μία φωνή μέσα της. Άγαπιούνται... Άν όμως μία μέρα άνακαλύψουνε πώς δεν είναι τίποτε ο ένας για τον άλλο;... άκριώς όπως συνέβη με μένα και το Στήθ...»

Τα νύερα της τεντώθηκαν και πάλι. «Ένοιωθε πώς δέ θα βαστούσε άλλο! Διέκοψε το Μπίλ, πού μιλούσε, παρακαλώντας τον να περάσει στο μπουφέ, κι' αυτή γλύστρησε έξω, στη βεράντα.

«Δεν έπρεπε να δείξω τόση άγένεια — σκέφτηκε. Άν το μάθαινε ο Στήθ, πού είναι πάντα τόσο πιπικός, άκόμα και μαζί μου... προπαντός μαζί μου...»

Ένα βάρος της πνίξε το στήθος και την έμπόδιζε ν' άνασάνη. Κατέβηκε μερικά σκαλοπάτια, κι' οι φιλόξενες σκιές του κήπου την κρύψανε.

Τα λόγια πού είχε πη στη Μάργκαρετ, έαναγύριζαν τώρα στο νού της.

Ναί, ήταν πάντα ένα άγορακόριτσο... Άπό μικρή, περιφρονούσε τα πλουσιοκόριτσα πού κύκλου της, πού δεν κάνανε τίποτα. Κι' όταν μεγάλωσε, περιφρόνησε άκόμα περισσότερο τούς νεαρούς, πού γνώριζε — παιδιά πού δεν ήθεραν ποτέ τον κόπο και ζούσαν τρώγοντας την περιουσία του πατέρα τους.

Ήταν τόσο διαφορετική, αυτή! Της άρεσε η δράσι, η κίνησι, η δημιουργία.

Έτρεχε στο εργοστάσιο και παρακολουρούσε με περιέργεια τούς εργάτες. Κι' εκείνοι καμάρωναν την «κόρη του άφεντικού», πού δλο ράπαγε για το ένα και για τ' άλλο.

Την ίδια ζωτικότητα έδειχνε παντού σ' όλα.

Είχε άγαπήσει το Στήθ γιατί δεν ήταν μαμόθρεφτος. Άν και ήταν φτωχός, πάλυε γενναία με τις δυσκολίες πού συναντούσε, κι' ήταν σίγουρος για την τελική νίκη του.

Ο πατέρας της δεν έφερε κοιμιά αντίρρησι σ' αυτό το γάμο. Οί δυο νέοι άγαπιόντουσαν με πάθος.

Πριν τελειώσει καλά-καλά ο μήνας του μέλιτος, η Κάρεν άρχισε να διδάσκη τον άντρα της. Τον έμαθε να κυνηγά, να ψαρεύη, να μπαίνει στα κοσμικά σαλόνια... Σπεκόταν δίπλα του, προσέχοντας το κάθε του βήμα, στον καινούργιο κόσμο πού τον είχε μπάσει, χωρίς να κουράζεται ποτέ.

Μά όσα κι' αν του μάθαινε, αυτή ήφερε πάντα πύδ πολλά. Αυτή τα ήφερε όλα...

Καί, εαφνικά, άνακάλυψε πώς ο Στήθ δεν την άγαπούσε πιά. Ήταν εύγενικός και καλός μαζί της. Μά κάτι είχε μη άνάμεσά τους — κάτι πού δέ μπορούσε να πύδ άνακαλύψη η Κάρεν. Τον έβλεπε να γίνεται όλοένα πύδ ψυχρός μαζί της κάθε μέρα, κι' η καρδιά της κοιματιάζονε.

Άν είχαν τουλάχιστο ένα παιδί!... Δυό φορές είχε μείνει έγκυος. Μά και τα δυό παιδιά της πέθαναν λίγες άρες μετά τον τοκετό.

Δεν έκλαμε. Δεν έδειξε στο Στήθ την άπελπισία της. Στάθηκε

δυνατή, κρύβοντας τον πόνο της, όπως έκανε πάντα. Κι' εκείνος δέ μπόρεσε να καταλάβη τίποτα άπ' το σπαραγμό της...

— Θα τον χάσω! φώναξε τώρα, και κύτταξε τραισμένη γύρω της.

Εύτυχώς, δεν υπήρχε κανείς. Πρόσεξε πώς άπ' το σπίτι δεν άκουγόταν τίποτα — ούτε φωνές, ούτε μουσική. Κύτταξε το ρολόι της: Είχε μείνει δυό άρες στον κήπο.

Βρήκε το Στήθ μόνο του, καθισμένο στο χάλ. Ήταν όμορφος, με το βραδυό του κοστουμι, με τα μεγάλα πράσινα μάτια του, τα καστανόξανθα μαλλιά και το γεροδεμένο κορμί του.

— Όταν έχη κανείς καλεσμένους, δέ φεύγει, της έλεπε ξερά. Μία τρελλή σκέψι πέρασε τότε άπ' το μυαλό της Κάρεν.

— Ήμουν με κάποιον στον κήπο! του φώναξε. Με κάποιον πού μ' άγαπάει πολύ...

Έκείνος σηκώθηκε αδιάφορα κι' άρχισε ν' άνεβαίνει τη σκάλα, για την κρεβατοκάμαρα.

— Με κάποιον πού με λατρεύει! έαναφώνασε άγρια η Κάρεν. Δέ γύρισε καν να την κυττάξη... Ή άπελπισία πλημμύρισε τότε την καρδιά της. Δεν ενδιαφερόταν καθόλου γι' αυτήν ο Στήθ. Δεν είχε μείνει ούτε ίχνος άγάπης στην καρδιά του!

Έτρεξε στην πόρτα την άνοιξε και πήρε το δρόμο πύδ την παραλία.

Η θάλασσα ήταν ήρεμη. Το φεγγάρι έφταχνε έναν άσημενίο διάδρομο πάνω στο νερό.

«Θά κολυμπήσω πάνω σ' αυτό το διάδρομο, ώστου να πάψω πιά να σκέφτωμαι!», άποφάσισε η Κάρεν.

Και προχώρησε μέσα στη θάλασσα. Κολύμπησε συνέχεια, ώρα πολλή. Τα χέρια της άρχισαν να μπουδιάζουν. Οί γάμπες της πονούσαν. Κι' όμως δεν έφευγε άπ' το μυαλό της η σκέψι πώς «έκείνος» δεν την άγαπούσε πιά.

— Λίγο άκόμα, και τελειώνουν όλα... ψιθύρισε, νοιώθοντας τις δαίμονες της να την εγκαταλείπουν.

Άκριώς εκείνη τη στιγμή τον άκουσε να την πλησιάζη κολυμπώντας. Την άρπαξε, ένα δευτερόλεπτο πριν χαθή κάτω άπ' το νερό, και την τράβηξε με κόπο ως τη στεριά.

— Κάρεν, άγάπη μου γλυκειά, πώς τόπαθες;... της ψιθύρισε, χωρίς να την άφιση άπ' την άγκαλιά του. Έσύ πού ήσουν πάντα τόσο δυνατή, πού δεν είχες ποτέ την άνάγκη μου. Τόσο πού άρχισα να πιστεύω πώς δέ με χρειάζεσαι και πώς θα ήταν καλύτερα να φύγω άπ' τη ζωή σου!

»Πριν από λίγο, όταν σ' άκουσα να φεύγης, νόμισα πώς πήγαινες να βρεις τον άλλο... κι' ήρθα από πίσω σου, με το σκόπο να τον σκότώσω! Κάρεν, πές μου πώς με συχώρεσες! Σ' άγαπάω μ' όλη μου την καρδιά, χίλιες φορές περισσότερο άπ' την άρχή...

Έσκυψε πύδ πολύ κοντά της και περίμενε την απάντησή της. Μά η Κάρεν δέ μπόρουσε να μιλήση, γιατί την πνίγανε δάκρυα εύτυχίας. Και για έναν άλλο λόγο: γιατί τα χείλη του Στήθ κλείνανε τα δικά της...

ΛΟΥΣΙΑ ΟΛΙΒΕΡ

— Ήμουν στον κήπο με κάποιον, πού μ' άγαπάει πολύ!... του φώναξε.

ΤΡΕΙΣ βδομάδες, Λύγκο μου. Τρεις βδομάδες σε καρτερούσα στο παραθύρι, και δεν έλεγες να φανής. Πήγα να τρελλαθώ από τη λυπή μου. (Τί έγινε ο καλός μου; αναρωτιόμουν. Με ξεχάσε λοιπόν;) Κι' έκλαιγα, Λύγκο μου, έκλαιγα ως τα χαράματα που ξυπνάει μέσα, για να μην περάσουν οι άνθρωποι και με δουν...

Τα λόγια αυτά τα ψιθύριζε από το παράθυρό της η θυγατέρα του παπα-Λεωτέρου Λαμπρινού, η πεντάμορφη Δάφνη. Τα ψιθύριζε σιμά στ' αυτί του αγαπημένου της, του αρχιεπισκόπου Λύγκου, που είχε σκορφαλώσει ως εκεί πάνω, πατώντας γερά στις κλάσεις μιας ιτιάς. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Οι χωρικοί είχαν αποσυρθεί στα σπίτια τους κι' οι δρόμοι του χωριού ήταν έρημοι και σκοτεινοί. Οι δυο νέοι λοιπόν, μπορούσαν να μιλούν ελεύθερα και άφοβα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που γινόταν αυτό. Ένα ολόκληρο χρόνο, από τότε που η παπαδοπούλα κι' ο αρχιεπίσκοπος μπλεχτήκανε στα δίκτυα της αγάπης, βλεπόντουσαν συχνά με τον ίδιο τρόπο. Κανείς δεν τους είχε πάρει είδηση. Ήταν μια εύτυχια αλληλεγγύη, μια έρωτική ιστορία, που έγινε θρύλος και τραγουδιόθηκε — και τραγουδιέται ακόμη — σ' όλα τα χωριά της Ερμιονίδας...

«Ακουσε ο Λύγκος τα παράπονα της Δάφνης και της χαιδεψε τα ολόχρυσα μαλλιά. Τα μαλλιά που έπεφταν σαν καταρράκτες στους γυμνούς της ώμους. Την άγκάλιασε κατόπιν τρυφερά και την κυττάζε στα μάτια.

— Δε θέλω να μου ξαναπες τέτοια λόγια, τη μάλλωσε χαμηλόφωνα. Όπως αγαπώ εμένα, άνθρωπος δεν αγαπάει ως τώρα. Δεν ήρθα τρεις βδομάδες να σε δω, γιατί δε μπορούσα γρήγορα...

— Και πού ήσουν, Λύγκο μου;

— Στη Λαμία. Μ' είχε στείλει ο παπούς να τακτοποιήσω μια δουλειά του και γύρισα πίσω πριν την τελειώσω. Και δεν την τελειώσα, γιατί άλλο δεν είχα από νού μου από εμένα...

Η Δάφνη έπλωσε τα κατάλευκα χέρια της, τα πέρασε στεφάνι γύρω από το λαιμό του και τον φίλησε πολλές φορές στα χείλη, στο λαιμό, στα μάτια. «Ύστερα ξέσπασε σ' ένα βουβό, πνιχτό κλάμμα. «Έκλαψε πολλά ώρα κι' ο Λύγκος την κυττούσε άπορημένος και δεν ήξερε τι να πη και τι να κάνει. Την έφειζε παράφορα από στήθος του.

— Τι έχεις; τι ρώτησε τρομαγμένος. Γιατί κλαίς κι' υποφέρε; «Όσο ξέρω τουλάχιστον, δεν έκανα τίποτε κακό για να σε πικράνω. Σ' αγαπώ περισσότερο κι' από τη ζωή μου! Κι' αν είμαι τώρα λησστής, αύριο δε θαμιά, Γρήγορα θα μου δώσουν άμνηστία, γιατί μίτη εγώ, μίτη ο παπούς βουτήξαμε ποτέ τα χέρια μας στο αίμα...

Με τη σειρά της η παπαδοπούλα τον κυττάζε στα μάτια. — Δε μ' αγαπάς, Λύγκο, αποκρίθηκε. Δε μ' αγαπάς και μου λες ψέμματα. Δεν ήσουν στη Λαμία κι' άς όρκίζεσαι γι' αυτό. Πήγες στα Βλαχοχώρια και γλεντοκόπηγες με τις βλαχοπούλες. Όλος ο κόσμος το ξέρει αυτό. «Η μήπως κάνω λάθος;

Ο αρχιεπίσκοπος τραβήχτηκε λίγο προς τα πίσω.

— Πές μου από πού το έμαθες; έκανε ξαφνιασμένος. Ποιός σου το είπε;

Η Δάφνη αναστέναξε βαθεία.

— Χτές μ' είχε καλέσει ο θεός μου Λιάκος στη σπάνη του, απάντησε. Πήγα μετά χαράς, γιατί έλεγα πως μπορεί να περάσεις από εκεί με τα παλληκάρια σου, όπως και τις άλλες φορές, όπως και τότε που σε πρωτόδω κι' αγάπησα. Μα δεν πέρασες, Λύγκο μου. Τότε λυπημένη, πήρα το δρόμο να ξαναγυρίσω πίσω. Σουρωθήκα. Έκει που περπατούσα, σιμά στο Κορφοφένι, άκουσα τη φλογέρα ενός μισήκου. Κι' ύστερα τη φωνή του, που τραγουδούσε. Και ξέρεις τί έλεγε, Λύγκο μου;

— Τι έλεγε; ρώτησε περιεργός εκείνος. Τι μπορούσε να λένε ένα τραγούδι;

— Άκουσε το και θα καταλάβεις, συνέχισε η παπαδοπούλα. Θα καταλάβεις γιατί κλαίω. Νομίζω πως σ' έχασα για πάντα... Κι' η Δάφνη, βάνοντας το στόμα της σιμά στ' αυτί του άρχι ληστή, άρχισε να του ψιθυρίζει το τραγούδι εκείνο που είχε έκούσει στο Κορφοφένι και που το είχε μάθει απ' έξω:

«Μην τον εΐδατε, τον απαντήσατε,
το Λύγκο το λεβέντη, τον αρχιλήστη
τόν τρομερό τον κλέφτη;
—Ψες τον είδαμε, τον απαντήσαμε,
σ' ενός βλάχου τη σπάνη
κι' έγινε κι' έτρωγε άρνιά και γαλοπούλες.
Τόν κερνούσανε, τον τραγουδούσανε
πέντ' έξη βλαχοπούλες
κι' η μικρότερη, η όμορφότερη
γλυκά τον φίλεσε και τον ώρμηγευε:
—Δε παντρεύεσαι, δεν προξενεύεσαι
να πάρης βλαχοπούλα σαν κι' έμενανε;»

«Ακούγοντας το τραγούδι αυτό ο Λύγκος, αντί να χαρή που τον αποθανάτιζαν οι τσομπάνηδες των βουνών, θύμωσε κι' έσφιξε τις γροθιές του. Γιατί αγαπούσε πραγματικά τη Δάφνη του παπα-Λεωτέρου και για κανένα λόγο δεν ήθελε να τη χάσει. Η αλήθεια είναι ότι τότε-ποτέ τ'όρριχνε έξω. Αυτό όμως δεν κακό πηγαίνοντας και μ' άλλες γυναίκες. Γυναίκες βέβαια, που τις ήθελε άπλησ για να τον διασκεδάσουν. Οι Λύγκοι ήταν δυο, σπάνουν ως ένα. Ο λαός τις αγαπούσε, έμεναν να τους παρίε-εις έν και το αυτό ιδεώδες του παλληκαρισμού και της ληστρικής γενναιοφροσύνης, όπως αναφέρει παλιός χρονικογράφος. Ήταν δυο λοιπόν οι Λύγκοι: Ο Γιώργης ο Λύγκος κι' ο Άνα-κις ο λήσταρχος. Και οι δυο από το χέλι της Ερμιονίδας...

«Οι Λύγκοι — γράφει ο ίδιος χρονικογράφος — καθ' όλον τον ληστρικό ή τον άρματωλικόν βίον των, όπως θέλουν τινές, δεν έδωσαν άφορμήν ώστε να εξεγερθή κατ' αυτών ο κόσμος. Δεν είχαν αιμομόρα ένστικτα και απέφευγον να βουτήξουν το χέρι των εις το αίμα των αϊμαλώτων. Αι περιπέτειαι των προ-φεύγοντες, ο μόν πρώτος την πληρωμήν δέκα όκτώ προβάτων, δύο όποια δεν είχαν να πληρώση, ο δε δεύτερος την μνήν του άποσπασματόρχου του χωριού του Κότσαρη, όστις είχαν έρασθή την κόρην του ιερέως Έλευθερίου Λαμπρινού Δάφνην, κατέ-φευγον εις τα όρη όπλισμένοι και συνενοούντο με άλλους άπο-κλήρους της κοινωνίας κοινά καθιστώντες του βίου τα αγαθά, αλλά και τας πικρίας...»

Ήταν αλήθεια αυτό. Οι δυο Λύγκοι ήταν ληστές, μα ξεχώρι-

ζαν απ' όλους τους άλλους που είχαν πάρει ως τότε τα βουνά. Κι' όταν καμιά φορά ο νεώτερος Λύγκος πήγαινε να κάνει καμμία στραβοτιμονιά, ο παπούς του έδειχνε ψηλά και του έ-λεγε:

— Έκει πάνω, μάς παρακολουθεί πάντα ένα άγρυπνο μάτι. Μην κάνεις κακό σε κανένα, γυιέ μου! Γιατί μία μαχαίριά έδωσες, δυο θα πάρεις...

— Έχεις δικιο, παπού, απαντούσε ο άλλος. Μα πές μου τί πρέπει να κάνω που αγαπώ τη Δάφνη κι' ο πατέρας της δε θέλει να μου τη δώσει; Αν την κλέψω θα είναι άμαρτία;

— Αν την κλέψης, θάκης να κάνης μαζί μου! Σαν θέλεις να την πάρης και να την κάνης γυναίκα σου, παράτipes το ντου-φέκι και κατέβα να παραδοθής στους χωροφύλακες. Κανείς δε θα σε πειράξει, γιατί κι' έμεις κανένα δεν πειράξαμε. Το πολύ να φας δέκα χρόνια φυλακή. Από κεί και πέρα όμως, θάσαι ε-λεύθερος να γυρίσης στο χωριό...

Άκουγε ο Λύγκος τόν παπού του και λογάριάζε πραγματικά να τα παρατήσει όλα και να ξαναγίνει άνθρωπος ανάμεσα στους ανθρώπους. Ήταν τό έτος 1856. Ο Όθων επιθυμούσε να κα-ταστείλη με κάθε τρόπο τη ληστεία, δίνοντας σ' όλους τους κα-κοποιούς (άφειο άμαρτιών). Δηλαδή άμνηστία. Σ' αυτό ήταν σύμ-φωνη κι' η Άμαλία, που προχώρησε μάλιστα ακόμη περισσότε-ρα. Πρότεινε να κατατάζουν στο στρατό όλους τους ληστές εκείνους, που θα παραδίδονταν αθόρυπα. Έτσι, αυτοί οι ίδιοι θα κυνηγούσαν άπολεσματοικά τους πρώην συναδέλφους τους κι' η επιτυχία τους θα ήταν μεγάλη. Γιατί θα γνώριζαν τα κα-τατόπια τους, τα περάσματα τους και τις κρυψώνες τους. Η πρότασι της έγινε δεχτή κι' ο νόμος υπεγράφη. Η Άμαλία δεν είχε άδικο. Η σκέψι της ήταν σωστή. Οι ληστές που φόρεσαν στολή, έγιναν φοβεροί διώχτες των πρώην συντρόφων τους. Σαν άπόδειξη έχουμε τόν Ιωάννη Μέγα, τόν Όδυσσεά Μαυροδμήμ, το Βασίλη Σκαλτσονιάνη και πολλούς άλλους που έδειξαν τι-μια διαγωγή και παλληκαριά, μάλιστα κατατάχθηκαν στο Σώμα.

Ο Βασίλειος Όθων και η Άμαλία είχαν κάνει καλή δουλειά. Κι' ίσαυτά να πετύχαιναν και πολλά άλλα ακόμη — να εξαλει-ψουν δηλαδή μια για πάντα τη ληστεία από τόν τόπο μας — αν δεν είχαν συμβουλευθεί κακούς και συμφεροντολόγους. Αυτοί άλλαξαν τόν εύεργετικό εκείνο νόμο κατά τόν τρόπο που ήθε-λανε. Άμνηστία δικαιούταν μόνο ο ληστής εκείνος που θα σκό-λωνε κάποιον από τους συντρόφους του και θα παρέδιδε τό κε-φάλι του στη χωροφυλακή. Ο βασιλεύς το θεώρησε αυτό μέτρο σκληρό και άπάνθρωπο. Κι' έμειναν ιστορικά τα λόγια που είπε τότε στον ύπουργό Στρατιωτικών, το Βούλγαρη:

— Ο νόμος αυτός δε φτιάχνει ανθρώπους, αλλά κακούργους! Προτιμώτερο θα ήταν να καταργηθή τελείως...

— Μεγαλειότατε, αποκρίθηκε εκείνος είναι κάτι περισσότερο από άνάγκη να βγούν από τη μέση τα αιμομόρα αυτά τέρατα. Όσο πιο σκληρός είναι ένας νόμος γι' αυτούς τόσο μεγαλύ-τερη επιτυχία θα έχουμε...

— Μιλάς αλήθεια; Μπορούμε να πάμε στη Σμύρνη; ρώτησε ο Λύγκος τη Δάφνη.

ΛΗΣΤΕΙΑ

Και ο βασιλέας και ο ύπουργός είχαν δικιο την ώρα έ-κείνη. Άλλ' όταν έφτασε στα χέρια του η αίτησι του Λύγ-κου τόν νεώτερου, ο Όθων ενδιαφέρθηκε προσωπικά γι' αυτόν. Είχε άκουστά τη φήμη του κι' ήξερε πως τόσο ο ένας ο Λύγκος, όσο κι' ο άλλος, ήταν άξιοι να βοηθηθούν. Μα όπως πάντα, έτσι κι' αυτή τη φορά, βρήκε τη συννησιμένη αντί-δρασι απ' όλους.

— Άν θέλη να πάρη άμνηστία, άς σκοτώση τόν παπού του κι' άς μάς φέρη τό κεφάλι του! είπε ο Άρμανομπεργκ, που ά-νακατευόταν σ' όλες τις ύποθέσεις. Μόνο έτσι θα δείξη την έμπρακτι μετάνοια του και θα δικαιωθώ στα μάτια μας...

Ο βασιλεύς σπκώθηκε ανατριχιασμένος.

— Η εύθυνη είναι δική σας! αποκρίθηκε κυττάζοντας ένα-ένα τούς παρευρισκομένους. Όταν ο Λύγκος πληροφορηθή ότι ζητούμε τό κεφάλι του παπού του για να τόν ξαναφέρουμε στους κόλπους της πολιτείας, τότε θα μάς στείλη πολλά κεφάλια. Γι' αυτό προσέχετε τα δικά σας. Χαίρετε, κύριοι...

Ήταν δραματική σκεδός η συζήτηση, που έγινε τότε στ' ά-νάκτορα, παρουσία όλων των έπισημων εκπροσώπων του κρά-τους. Του κράτους που μόλις είχε άρχισει να παίρνει πάνω του.

Όπως κι' αν είχε τό ζήτημα, ο Λύγκος όχι μόνο έλπιζε, αλλά ήταν βέβαιος πως θα έπαιρνε την άμνηστία που είχε ζητήσει.

Γιατί να μην του τη δώσουν; Έδώ την πήραν άλλοι κι' άλ-λοι. Άνθρωποι που είχαν πίσω τους εγκλήματα, άρπαγές, έμ-ρηγομούς και καταστροφές. Όχι αυτός, που δεν είχε κάνει τίποτα ως τότε!

Γι' αυτό άλλωστε τό βεβαίωνε και στήν αγαπημένη του, που εξακολουθούσε να κλαίει γυμμένη στον ώμο του.

Μην κλαίς, την παρακαλούσε εκείνος, μην πικραίνεσαι ά-δικα. Δε λείει αλήθεια τό τραγούδι. Δε μπορώ βέβαια να σου άρνηθώ πως δεν πήγα στα Βλαχοχώρια. Μα ούτε ήπια κρασί, ούτε με κέρασε καμμία βλαχοπούλα. Μονάχα εμένα αγαπώ, Δάφνη! Και θα σε κάνω γρήγορα γυναίκα μου, μπροστά στο θεό και στους ανθρώπους...

Συγκινήθηκε η παπαδοπούλα με τα λόγια του και τόν άγκά-λισσε πάλι. Τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε, ενώ του ψιθύριζε με τρυφερότητα:

— Κι' αν ακόμη γλεντούσες με άλλες, έμένα δε με νοιάζει, Λύγκο μου! Όταν που είσαι τώρα μαζί μου και νοιώθω την άνάσα σου, νοιώθω τό χόδι του χεριού σου, βλέπω τα μάτια σου. Η με πάρης ή δε με πάρης γυναίκα σου, εγώ θαμιά για πάντα δική σου. Χτές μου μίλησε πάλι ο πατέρας για τόν ενω-μοτάρχη τόν Κότσαρη. Είναι ή τρίτη φορά που ήρθε και με ζήτησε από τότε που βγήκες στο κλαρί για χάρη του. Μα είναι κι' ή τρίτη φορά που του είπα όχι. Και θα του τό λέω σ' όλη μου τη ζωή...

Ο Λύγκος έμεινε για λίγο σιωπηλός.

Κάθε φορά που άκουγε τ' όνομα του Κότσαρη, τού μισπού του έχθρο, αίσθανόταν την καρδιά του να χτυπά άγρια, λές κι' ήθελε να σπάσει.

Κάποτε τόν φίλοι οι δυο τους κι' ώστόσο δε σεβάστηκε τη

φιλία τους. Ρίχτηκε στη Δάφνη. Σαν είδε όμως τη προτίμησι της κοπέ-λας για τό Λύγκο, τόν κατηγόρησε πως έμπαινε κρυφά στου παπα τό σπίτι όχι γιατί αγαπούσε τη θυγα-τέρα του, αλλά γιατί λογάριζε να τόν ληστέψη.

Ποιόν να ληστέψη; Το παπα-Λεω-τέρη το Λαμπρινό, τό φτωχό εκεί-νο γέροντα, που άλλο ράσο δεν εί-χε απ' αυτό που φορούσε!

Κι' ώστόσο, από στόμα σε στόμα, από κουβέντα σε κουβέντα, τό πρά-γμα μεγάλωσε, έγινε σούσουρο κι' ύστερα από λίγο βγήκε η φήμη ότι ο Λύγκος συνεργαζόταν με τόν πα-πού του, που ήταν κίδλας πρό πολ-λού αρχιλήστης.

Τό παλληκάρι προσπάθησε ν' αποδείξη τήν αλήθεια, μα δεν πρόλαβε. Τό άπόσπασμα πήγε στο σπιτάκι του για να τόν πιάσει. Αυτός όμως τα κατάφερε και δραπέτευσε, μα από τήν ημέρα εκείνη πήγε και προσκολλήθηκε πραγματικά στη συμμορία του παπού του...

Αυτή ήταν ή άφορμή, που πήρε ο Λύγκος τα βουνά. Άφορμή άσημαντη όπως συνήθως. Κι' ώστόσο ήταν άδύνατο να βρη τό δικιο του, μ' όλο που ο Κότσαρης είχε άδικήσει πολλούς.

Στό τέλος, φυσικά, ο κακός αυτός ενωμοτάρχης διώχτηκε από τό Σώμα, με τήν επέμβασι του ίδιου τού Βούλγαρη, που έλαβε ύπ' όψι του τα παράπονα των κατοίκων κι' έστειλε να κάνουν ανακρίσεις και να εξακριβώσουν τήν αλήθεια. Για τό Λύγκο ό-μως ήταν πιά άργά. Όσοις είχε άδικήσει ο Κότσαρης είχαν άδικηθή. Δε χωρούσε πιά καμμία επανόρθωσι, όταν μάλιστα πη-ραν τα βουνά κι' έγιναν ληστές.

Έτσι, άφου δε μπορούσε να γίνη άλλοιώς, έκανε αίτησι ο Λύγκος στο «κουβέρνο» και παρακαλούσε να τού δώσουν άμνη-στία. Όρκιζόταν στο θεό και τό βασιλέα πως από τότε τώρα και στο εξής θα σεβόταν τούς νόμους κι' ό,τι κακό είχε κάνει, θα τό άνταπέδιδε με καλό.

Δυστυχώς, όπως είδαμε, ή αίτησι του άπερίριπτη. Τόμαθε αυ-τό ο αρχιλήστης και λυπήθηκε πικρά. Λυπήθηκε πρό πάντος για τη Δάφνη, που δε μπορούσε να τήν κάνει γυναίκα του όπως της είχε τάξει. Όστόσο δεν άπογοητεύτηκε. Σκέφτηκε μάλιστα να κατεβή ο ίδιος στήν Άθήνα, να παρουσιασθή στο βασιλέα και να τού ζητήσει έλεος. Μα όταν τό πληροφορήθηκε αυτό ή παπα-δοπούλα, τού παράγγειλε πως ήθελε να τόν δει.

Μην κάνεις τέτοια τρέλλα, Λύγκο μου! τόν παρακάλεσε σχε-δόν γονατίζον. Ο βασιλιάς μας είναι καλός κι' ή βασιλίσσά μας ακόμη καλύτερη. Μα όχι κι' οι άνθρωποι που τούς τριγυ-ρίζουν. Άν πας στο παλάτι ο ίδιος και καταλάβουν ποιός εί-σαι, άλλοιόμονό σου αγαπημένο μου! Δε πρόκειται να τη γλυ-τώσης. Η θα σε πιάσουν για να σε κρεμάσουν ή θα σε σκο-τώσουν επί τόπου...

— Μα τότε τί πρέπει να γίνη; Θα μείνω αινωίως ληστής;

— Όχι, αποκρίθηκε εκείνη σταθερά. Πάρε με μαζί σου κι' άς φύγουμε! Κάτω, στήν έσκουσμένη Σμύρνη, οι Έλληνες ζού-νε λεύτερα. Έχω ένα πλουσιο θείο εκεί και τού έγγραφα για μάς τούς δυο. Κι' αυτός μου απάντησε πως μάς περιμένει να πάμε...

Ο Λύγκος κύτταζε κατάματα τη Δάφνη.

— Μιλάς αλήθεια; της είπε. Μπορούμε να πάμε στη Σμύρνη; — Όταν να βρης τρόπο να τό σκάσουν από δω, από τήν Έλλάδα. Έκει που θα πάμε, κανείς δε θα μάς βρει. Έτσι θα ζήσουμε εύτυχισμένοι. Πολύ εύτυχισμένοι...

Η διαβεβαίωσι αυτή ήταν αρκετή. Ο Λύγκος τράβηξε άμέ-σως για τό λιμέρι τους, βρήκε τό παπού και τού είπε τα κα-θέκαστα. Ο γέρος τόν άκουσε σκεπτικός. Για πρώτη φορά έ-μεινε σύμφωνος με τόν έγγονό του να κλέψη τη Δάφνη και να τήν πάρη να φύγουν μακριά. Όταν εκεί που θα πηγαίναν να μπορούσαν να ζήσουν τίμια. Κάτι τέτοιο λατάρουσε κι' ο ίδιος, μα τώρα πιά ήταν άργά. Αυτός ήταν έδδομητά ξεη χρόνων με κιονισμένα μαλλιά. Που μπορούσε να πάη χωρίς να νοσταλ-γήση τήν πατρίδα του.

— Έσύ έχεις τη Δάφνη σου, τού εξήγησε κουνώντας περίλυ-πα τό κεφάλι του. Τίποτε δε θα σου λείψη. Ένώ εγώ τί θα κάνω στη Σμύρνη αν έρθω μαζί σας; Να σκέφτωμια τα βουνά μου και τις χαράδες μου και να κλαίω σαν κοπελλούδα; Όχι, μωρέ έγγονε, χίλιες φορές όχι! Θα μείνω εδώ κι' ο θεός βοη-θός. Έγώ ξέρω τη δουλειά μου. Άμα δε μπορώ να μείνω σ' έναν τόπο, πηγαίνω σ' άλλον. Μα πάντα πατώ τ' αγαπημένα μου χώματα...

Πραγματικά, ο Λύγκος ο παπούς άμα στενοχωριόταν από τ' άποσπάσματα στήν Πελοπόννησο, όταν κινδύνευε να συλληφθή «εις τήν λιθίνην γέφυραν του Άχλαδοκάμπου, διέβαινε εις τήν Στερεάν», ενώ οι Άχλαδοκαμπίτες τραγουδούσαν:

«Διάβαινε Λύγκο μ' διάβαινε κι' ή στρατά είναι δερδένι,
ρίξε τα μάτια χαμηλά, κανένας δε σου κρείνει».

— Μα πως να σ' άφήσω και να φύγω; ξέσπασε επί τέλους ο Λύγκος. Όταν ξέρω πως θα είσαι μόνος εδώ, δε θα μπορώ να σουχάσω ούτε στιγμή. Θαρμάκι θα μου γίνεται ή ξενιτιά...

— Άσε τις πολλές κουβέντες, έγγονε! τού είπε ο γέρος δα-κρυσιμένος. Πάρε τήν παπαδοπούλα σου και τράβα μια ώρα άρ-χήτερα στο καλό.

Η άπαγωγή της Δάφνης απ' τό Λύγκο, έκανε πάταγο τήν έ-ποχή εκείνη σ' ολόκληρη τήν Έλλάδα. Δεν ήταν βέβαια ή πρώ-τη φορά που ληστής έκλεβε άρχοντοπούλα. Άλλά στήν περι-πτώσι αυτή τόσο ο άπαγωγέας, όσο και ή άπαχθείσα, θεωρού-ταν πρότυπα («θική»), μ' όλο που ο ένας ήταν («κακοποιός») κι' άλλη («παπαδοπούλα»). Ο λαός δεν ήξερε πως να κρίνη τήν ύπόθεσι. Ο παπα-Λεωτέρης Λαμπρινός, ύποτάχθηκε στο μοιραίο κι' έκλεισε τό στόμα του. Τ' άποσπάσματα όμως βγήκαν για να κυνηγήσουν τόν αρχιλήστη και να τού πάρουν τήν κοπέλλα. Που να τούς βρούν όμως! Ο παπούς ο Λύγκος μίνησε τότε στους χωροφύλακες πως ο «έγγονός του κι' ή Δάφνουλα βρί-σκονταν κίδλας πολύ μακριά κι' άδικα έψαξαν να τούς βρού-νε». Κι' αυτή ήταν ή αλήθεια. Οι δυο έρωτευμένοι κατόρθωσαν να δραπέτευσουν μ' ένα καικί, που τούς παρέλαβε από ένα έ-ρημικό ακροθαλάσσι και τούς έβγαλε από τήν Έλλάδα. Οι φή-μες έλεγαν πως πήγαν στη Σμύρνη κι' άλλοτε στήν Πόλι. Μα όπως κι' αν είχε τό ζήτημα χρειάστηκε να περάσουν πολλά χρόνια—όταν πιά παραγράφτηκαν τ' άδικήματα τού έγγονού— για να μπορέσουν οι δυο έρωτευμένοι, γέρο πιά, να επιστρέ-ψουν στήν Ερμιονίδα. Όσο για τόν παπού αυτός πέθανε έκα-τόν δυο έτών σ' ένα μοναστήρι κοντά στα Καλάβρυτα φορώντας τό ράσο του καλόγερου...

Έβρεα στην αγκαλιά του Μαρσέλ κλαίοντας από τη συγκίνηση...

— Βλέπεις αυτή τη βαλίτσα στο δικτυωτό; Μοιάζει τόσο πολύ με μίαν άλλη, μ' όλες τις ετικέτες που έχει πάνω της από τα διάφορα ξενοδοχεία, με μία βαλίτσα που μου θυμίζει κάποιον πολύ αγαπημένο πρόσωπο...

— Σίγουρα, μία γυναίκα, του είπε ο φίλος του.

— Ναι, μία γυναίκα, είπε ο Μαρσέλ.

— Δέ μου είπες ποτέ τίποτα γι' αυτή σου την περιπέτεια, κι' ως είμαστε χρόνια φίλοι.

— Ναι, θα έπρεπε να σου ανοίξω την καρδιά μου, ίσως αυτό μου κάλυψε...

— Ήμουν τόσο συγκινημένη, τόσο αναστατωμένη ακούοντας τα λόγια του, που λίγο ακόμα και θα έφευγα στην αγκαλιά του.

— Πριν από τρία χρόνια — άρχισε να διηγείται ο Μαρσέλ στο φίλο του — γνώρισα μία κοπέλλα, που την έλεγαν Λίλιαν: ήταν γιά μένα ή πιό τέλεια, ή πιό άμορφη, ή πιό καλή, ή ιδεώδης γυναίκα που όνειρεύομαι να την κάνω σύμβολο της ζωής μου. Αγαπήθήκαμε με πάθος και πλάθαμε χ'λια-δυό όνειρα. Ήμαστε ευτυχισμένοι.

— Τότε, αφού αγαπήσατε και ήσαστε ευτυχισμένοι, γιατί χωρίσατε; ρώτησε ο φίλος του.

— Από απλή παρεξήγηση, απάντησε ο Μαρσέλ. Νομίζω πως η Λίλιαν δε μ' αγαπούσε με το ίδιο πάθος είδαμε θα μ' άφηνε να της εξηγηθώ και να διαλύσω τις υποψίες της.

— Πες μου τα όλα, Μαρσέλ! Τώρα θέλω να μάθω την αλήθεια! — ήμουν έτοιμη να φωνάξω, αλλά έμεινα ακίνητη στή γωνιά μου κι' έκανα την κοιμισμένη.

— Κάποια μέρα συνέχισε ο Μαρσέλ, ένας συνάδελφός μου μου αποκάλυψε πως μία δαστυλόγραφος, που την είχα στην υπηρεσία μου, μία πολύ άρτια κοπέλλα, που λεγόταν Ντενίς, με είχε έρωτευτεί. Δεν είχα αντίληψη ποτέ μου τίποτα, αφού όλη μου η σκέψη ήταν στη Λίλιαν. Ο συνάδελφός μου μου εξήγησε πως η Ντενίς ήταν πολύ δειλή και πως υπέφερε από την καρδιά της. Ο γιατρός είχε πη στους γονείς της πως η ζωή της κρεμόταν από μία κλωστή, πως έπρεπε να περνάει μία ήσυχη ζωή και να της κάνουν όλα τα χατήρια. Αν μπορούσα, πρόσθεσε, να της δώσω την αταπέρτη πως την αγαπούσα, θα χάριζε έφτι μία μικρή ευτυχία στην άτυχη Ντενίς, που οι μέρες της ήταν μετρημένες.

Φυσικά, η ιστορία αυτή μουκανε έντυπαι και υποσχέθηκα στο συνάδελφό μου να παίξω αυτή τη μικρή κωμωδία, αλλά δε θέλεγα τίποτα στη Λίλιαν, γιά να μη τη στενοχωρήσω.

— Καταλαβαίνω, είπε ο φίλος του Μαρσέλ, η Λίλιαν έμαθε τις σχέσεις σας...

— Όχι, δεν είχα ποτέ σχέσεις με την καυμένη την Ντενίς. Απλώς της μιλούσα με κάποια οικειότητα στο γραφείο, την έπαινο για τη δουλειά της, την κίτταζε κάπως τρυφερά, και, τέλος, μία μέρα, που μου ψιθύριζε πόσο ήταν ευτυχισμένη να έρχεται κοντά μου, της έπιασα τα χέρια, την τράβηξα κοντά μου, της είπα πως την αγαπούσα και τη φίλησα στο στόμα. Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε η πόρτα του γραφείου μου και μπήκε η Λίλιαν. Μας είδε, κι' έφυγε, χτυπώντας την πόρτα πίσω της με δύναμη. Από εκείνη την ημέρα, δεν την θανατέψα πιά.

— Και η Ντενίς; ρώτησε ο φίλος του.

— Πέθανε ένα μήνα αργότερα, ευτυχισμένη. Οι γονείς της μου είπαν πως έδωσε χαμογελάοντας, με τ' όνομά μου στα χείλη της. Οι δυο φίλοι σώπασαν. Εγώ, κρυμμένη στη γωνιά μου, έλαινα. Σχαινόμουν τώρα τον εαυτό μου γιά τη διαγωγή μου, την αλαζονεία μου. Δε μπορούσα να το άρνηθώ: αγαπούσα ακόμα το Μαρσέλ, όπως πρώτα. Ήθελα να πάω στην αγκαλιά του, να του γυρέσω συγγνώμη, μα ήταν πιά άργα: Λίλια βαγόνια πιό πέρα, στο βαγόνι δεσποράν, με περίμενε ο άρραβωνιαστικός μου, ο Ρενέ. Σε λίγο, θα γύριζε στο διαμέρισμά...

— Ενοίσα πως το τραίνο λιγόστευε την ταχύτητα. Σίγουρα, πλησίαζε σε κάποιο σταθμό. Το κεφάλι μου γύριζε. Στο βαγόνι δεσποράν ήσαν ο άρραβωνιαστικός μου, ο Ρενέ, που έτρωγε ήσυχα. Απέναντί μου καθόταν ο Μαρσέλ, ο άντρας που δεν είχα πάψει ποτέ μου ν' αγαπώ. Το τραίνο έκοιψε ακόμα ταχύτητα, και σταμάτησε. Έκβαν ό,τι μου υπαγόρευε ή καρδιά μου. Σηκώθηκα άπτότομα, πήρα το παλτό μου και φώναξα στο Μαρσέλ:

— Πάρε με μαζί σου, Μαρσέλ!

— Λίλιαν! Λίλιαν! φώναξε κι' αυτός.

— Μαρσέλ, τ' άκουσα όλα, και θέλω να σου πω πως σ' αγαπώ πάρα. Πάρε με μαζί σου, γρήγορα, μακριά από δω, μακριά από αυτό το τραίνο, γρήγορα, τώρα!

— Έπεσα στην αγκαλιά του, κλαίοντας από τη συγκίνηση. Ο φίλος του Μαρσέλ τα είχε χάσει και μας κίτταζε συγκινημένος. Ο Μαρσέλ άρπαξε το βαλίτσα μου, άποχαρητήσαμε το φίλο του και κατεβήκαμε γρήγορα από το τραίνο. Έκλαιγα από χαρά...

— Έπειτα από μερικές μέρες, έγραφα στο Ρενέ και του τα έξηγησα όλα με ειλικρίνεια, ζητώντας του συγγνώμη. Έδειξε κατανόηση και μάλιστα στο γάμο μου με τον Μαρσέλ, μούστειλε και μία άρτια ανθοδέσμη.

Πέρασαν από τότε τρία χρόνια. Ζω τώρα ευτυχισμένη με τον άντρα μου, τον Μαρσέλ, το μοναδικό έρωτα της ζωής μου.

PENE ΜΠΕΡΖΕ

Η έγκλειρποις είναι ο μόνος τρόπος θεραπείας

Ο κύστες είναι όγκοι, που μπορούν ν' αναπτυχθούν σε διάφορα όργανα του σώματός μας, αλλά που δεν έχουν καμία σχέση με τον καρκίνο. Η σοβαρότης μιας κύστεως εξαρτάται από τις διαστάσεις της κι' από το μέρος του σώματος, όπου βρίσκεται. Από την άποψη αυτή, οι κύστες των ωοθηκών έχουν εξαιρετική σημασία, γιατί αναπτύσσονται σ' ένα από τα πιό ευαίσθητα μέρη του γυναικείου οργανισμού.

Υπάρχουν πολλών ειδών κύστες των ωοθηκών. Άλλες απ' αυτές αποτελούν μικρές προεξοχές. Άλλες φτάνουν στον όγκο ενός πορτοκαλιού ή ενός πεπονιού και είναι γεμάτες από υγρό. Ένας λεπτός μίσχος, σαν ούρα, συνδέει αυτές τις κύστες με τις ωοθήκες. Οι ενδεχόμενες συστροφές αυτού του μίσχου, μπορούν να έχουν σοβαρότατες συνέπειες.

Οι κύστες των ωοθηκών εμφανίζονται συνήθετα πριν από την εμμηνορροία, κατά την περίοδο που η σεξουαλική ζωή της γυναίκας εξελίσσεται κανονικά. Μπορούν, όμως, να εμφανιστούν και μετά τη διακοπή της περιόδου. Άλλ' αυτό συμβαίνει σπανιότατα. Είναι σπάνιος επίσης οι κύστες σε νέες πριν από την εμφάνιση της περιόδου.

Η συνθεότερη συνέπεια της κύστεως είναι ή διαταραχή της περιόδου (αμηνόρροια ή δυσμηνόρροια).

Η κύστις, όμως, λόγω της θέσεως, στην όποιαν βρίσκεται

ΟΙ ΚΥΣΤΕΙΣ ΤΩΝ ΩΟΘΗΚΩΝ

συμπίεζει τα γειτονικά όργανα και προκαλεί μία έντονη αίσθηση βάρους.

Η ασθενής νομίζει ότι έχει ένα βάρος πολλών κιλών στο κάτω μέρος της κοιλιάς. Αν ή κύστις εξ άλλου, βρίσκεται σ' έπαφή με το όρθό έντερο, θα προκαλή μία επίμονη δυσκοιλιότητα.

Αν, τούναντιον, εκάπτεται στην ούροδόχο κύστι, θα προκληθούν διαταραχές κατά την ούρηση (πόνος, δυσχέρεια, συχνουρία κλπ.).

Σε πιό προχωρημένο στάδιο, μπορεί να εμφανιστή έπίσχεσις των ούρων, μερική ή όλη. Άλλ' ή συγκράτησις των ούρων έχει και ένα άλλο δυσάρεστο αποτέλεσμα: προκαλεί αύξησις της αναιολογίας της ούρας μέσα στο αίμα. Αυτή ή ούραιμία συνοδεύεται από πονοκεφάλους, βάρους στ' αυτιά, πεπτικές και νευρικές διαταραχές κλπ.

Η κύστις μπορεί ακόμη να συμπίεση τις φλέβες της λεκάνης, από τις όποιες το αίμα των ποδιών ανεβαίνει στην καρδιά. Διαταράσσεται τότε ή κυκλοφορία του αίματος και ή συνέπεια θα είναι ή εμφάνισις κιρσών, οίδημάτων και αιμορροϊδών (που δεν είναι παρά κιρσοί των φλεβών του πρωκτού).

Όταν, εξ άλλου, ή κύστις εξελίσσεται προς το μέρος της κοιλιάς, επέρχονται διαταραχές της έντερικης λειτουργίας.

Οι κύστες προκαλούν επίσης άναυκλαστικά φαινόμενα, όπως ζάλες, έμετους, λαχάνιασμα, καρδιακούς παλμούς κλπ.

Κάθε κύστις, από τη στιγμή που θα γίνη ή διάγνωσις της, πρέπει να αφαιρεθή με χειρουργική επέμβασι, γιά να προληφθούν οι δυσάρεστες συνέπειες, που μπορεί να προκληθούν από την παραμονή αυτού του έξου όγκου μέσα στον οργανισμό.

Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι οι έξης:

1) Η συστροφή του μίσχου, που μπορεί να προκαλέσει τοπικές βλάβες και γενικώτερη διαταραχή της κυκλοφορίας του αίματος.

Αυτή ή συστροφή εμφανίζεται συνήθως είτε έπειτα από μία προσπάθεια, είτε και χωρίς προφανή αίτια και ή πόνος που προκαλεί είναι τόνον έντονος, που ή ασθενής παθαίνει συχνές λιποθυμικές κρίσεις, έμετους κλπ. Δεν υπάρχει συνήθως πυρετός, παρά το γεγονός ότι ο σφυγμός είναι πολύ γρήγορος.

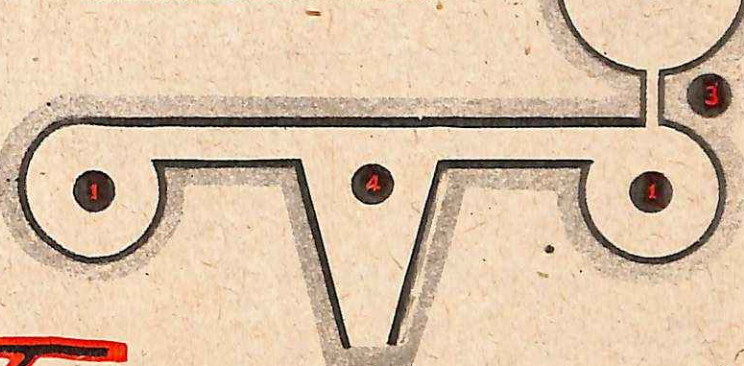
Στην περίπτωση αυτή, μόνον ή άμεση χειρουργική επέμβασι μπορεί να σώση την ασθενή.

2) Η ρήξις της κύστεως μέσα στο περιτόναιο. Αν ή ρήξις έγινε έπειτα από συστροφή του μίσχου, υπάρχει κίνδυνος μόλυνσεως, που μπορεί να είναι πολύ σοβαρή.

3) Η αιμορραγία, που μπορεί να προέλθη είτε από τη ρήξη ενός αγγείου ή έπειτα από συστροφή του μίσχου ή ακόμη έπειτα από ένα δυνατό χτύπημα.

Και εδώ επίσης ή έγκλειρσις πρέπει να γίνη χωρίς άναβολή. Γιατί, εκτός από τον κίνδυνο σοβαρής αναιμίας, μπο-

Σχηματική παράστασις της κύστεως και των ωοθηκών. 1) Οοθήκη, 2) Κύστις, 3) Ούρα ή μίσχος, που συνδέει την κύστι με την ωοθήκη, 4) Μήτρα. Το σχήμα αυτό δείκνει τους κίνδυνους που είναι δυνατόν να δημιουργηθή μία κύστις, απ' ενός μόν λόγω της άμεσου γειτνίσσεως της με το γεννητικό σύστημα και απ' έτερου λόγω της λεπτότητος της ούρας ή μίσχου, που μπορεί να συσραφή ευχερέστατα και με τώση τε, λείως απότομα.

ρεί να επέλθη ρήξις της κύστεως, που έχει υπερπληρωθή από αίμα, με άπρόβλεπτες συνέπειες γιά τη γενική κατάστασι και γιά τη ζωή του ανθρώπου.

4) Η μόλυνσις της κύστεως, που προκαλεί πόνους όμοιους με εκείνους της σαλπιγγίτιδος. Κι' εδώ επίσης επιβάλλεται ή άμεση έγκλειρσις.

5) Η μεταβολή της κύστεως σε καρκίωμα, πράγμα που, εύτυχώς, συμβαίνει σπανιότατα.

6) Η κύστις δυσχεραίνει την έγκυμοσύνη και, αντίθετα, επηρεάζεται από αυτήν.

Έκτος από τον κίνδυνο άποβολής, ή κύστις έμποδίζει την έξοδο του βρέφους από την κανονική όδο και καθιστά άπαραίτητη την καισαρική τομή.

Η έγκυμοσύνη, από τ' άλλο μέρος, εννοεί τη συστροφή του μίσχου ή τη ρήξη της κύστεως ή ακόμη την αιμορραγία.

Γιά την κύστι των ωοθηκών, δεν υπάρχει, λοιπόν, άλλο μέσον αποτελεσματικής θεραπείας από τη χειρουργική εξέλιρσι.

Είναι αυτόνόντο ότι όσο γρηγορότερα γίνη αυτή ή έγκλειρσις, τόσο καλύτερα θα είναι.

Ένας κίνδυνος από τὸ κόψιμο τοῦ καπνίσματος

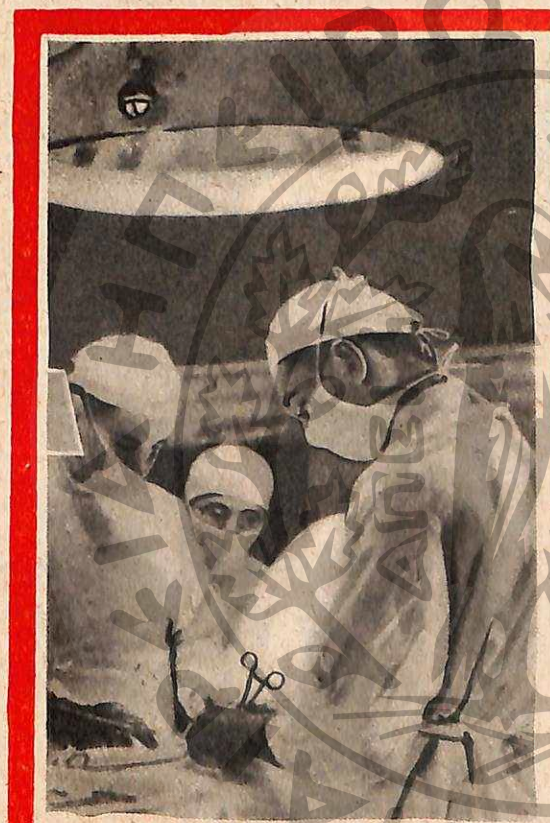
Δυό Αμερικανοί έπιστήμονες, οι δόκτορες Μπρόζεκ και Κέϋς, έπεισαν μία ομάδα μεσόκοπων ανθρώων να κόψουν τὸ κάπνισμα.

Έπειτα συνέκριναν καθένα απ' αυτούς με ένα καπνιστή της ίδιας σωματικής διαπλάσεως και με τὸν ίδιο τρόπο ζωής.

Επί 2 χρόνια, ζύγιζαν τακτικά τους μεν και τους δε. Βρίθκαν λοιπόν ότι οι καπνιστά είχαν πάρει πολύ λίγο βάρος σ' αυτό τὸ διάστημα, ενώ οι μη καπνιστά είχαν κερδίσει περί τὰ 4 κιλά ο καθένας.

Οι δυό έπιστήμονες φρονούν ότι τὸ κάπνισμα ελαττώνει την πείνα, κι' έτσι αντίθετα σὸν έυστικό της λαϊμαργίας.

Οι μεσόκοποι λοιπόν που άποφασίζουν να κόψουν τὸ κάπνισμα, από φόβο τὸν καρκίνου τὸν πνεύμονος, αντιμετωπίζουν έναν άλλο σοβαρό κίνδυνο: ὁ άρχισουν να γράνε περισσότερο, να παχύνουν υπερβολικά, κι' έτσι να ζήσουν λιγότερα χρόνια — γιὰτί είναι άποδεδογμένο με σειρά παρατηρήσεων πως ή παχυσαρκία ελαττώνει τη διάρκεια της ζωής.

Η έγκλειρσις της κύστεως είναι από τις πιό λεπτές και άπαιτεί μεγάλη προσοχή εκ μέρους του χειρουργού.

Ένας φιλόδοξος φονιάς

Τρεις τρίχες και μια μπλέ κλωστή

ΕΙΝΑΙ κάποτε δύσκολο να βρεθεί η αιτία ενός φόνου. Γιατί δεν πρόκειται για ληστεία, ούτε για εκδίκηση, ούτε για δράμα τιμής ή για έγκλημα με σεξουαλικά ελαττήρια. Σ' αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις, η εξήγηση βρίσκεται στο χαρακτήρα, στην ψυχολογία του δολοφόνου...

Αυτό συνέβη και με το Χέρμπερτ Μίλς, που σκότωσε μόνο και μόνο για να γίνει διάσημος, για να απαχοληθεί ο κόσμος μαζί του!

Η άπιστευτη αυτή ιστορία άρχισε με ένα παράξενο τηλεφώνημα που έκανε κάποιος στα γραφεία μιας κυριακάτικης εφημερίδας του Λονδίνου. Ο άγνωστος που τηλεφωνούσε, ζήτησε τον άτυπο συντάκτη και του πρότεινε να του πουλήσει για 250 λίρες, με απόλυτη αποκλειστικότητα, όλες τις λεπτομέρειες για ένα πτώμα που είχε βρει στο δάσος, κοντά στο Νότινγκχαμ.

Πρόσθεσε ότι το θύμα ήταν μια γυναίκα κι ότι είχε προφανώς δολοφονηθεί. Ο άτυπος συντάκτης της εφημερίδας φρόντισε να απαχοληθεί για λίγη ώρα τον άγνωστο στο τηλέφωνο, πασαρεύοντας δήθεν μαζί του για το ποσό που θα του πλήρωνε. Συγχρόνως ένας συνάδελφός του ειδοποιούσε από άλλο τηλέφωνο την αστυνομία.

Η προέλευσις του τηλεφωνήματος προς την εφημερίδα εξακριβώθηκε άμεσα. Κι έτσι, ύστερα από μερικά λεπτά, ένα αστυνομικό αυτοκίνητο σταματούσε έξω απ' το δημόσιο τηλεφωνικό βάλαν, απ' όπου είχε τηλεφωνήσει ο άγνωστος. Ο άνθρωπος εκείνος λεγόταν Χέρμπερτ Μίλς. Όπως διαπιστώθηκε δε πολύ γρήγορα, άφηκε σ' έναν άσυνήθιστο ψυχολογικό τύπο...

Ήταν νεώτατος άκομψ, μόλις 19 χρονών, κι όμως είχε επιχειρήσει ήδη με διάφορους τρόπους να γίνει διάσημος.

Ένας απ' αυτούς ήταν και τα ποιήματα που έγραφε. Έζηγνε μάλιστα στην αστυνομία ότι είχε βρή το πτώμα μέσα σε μια ρεματιά, ενώ τριγύριζε στο δάσος του Νότινγκχαμ συνθέτοντας στίχους.

Φανταζότανε τον εαυτό του κομπουδαίο, προικμένο απ' τη φύση με σπάνια κι ανεκτίμητα προσόντα, άλλ' αδικημένο από τους συγχρόνους του. Κι έκανε ό,τι μπορούσε για να επανορθώσει αυτή την αδικία και να αποκτήσει την εξαιρετική θέσι που πίστευε πως του ταίριαζε.

Ήταν 17 χρονών μονάχα, όταν άρχισε να παίζει με μανία στις κούρσες, με τη βεβαιότητα πως θα γινόταν πλούσιος. Στην αρχή η Τύχη τον ευνόησε και κέρδισε 3.800 λίρες. Ύστερα όμως άλλαξαν τα πράγματα: Έξακολουθώντας να παίζει με πάθος, έχασε όχι μόνο το μεγάλο αυτό ποσό που είχε κερδίσει, αλλά κι άλλα, περισσότερα.

Την ημέρα που έκανε το παράξενο τηλεφώνημα στην εφημερίδα, χρωστούσε 1000 λίρες σ' ένα αμμουκιέμενο (μεσίτη ιπποδρομιών στοιχημάτων) του Νότινγκχαμ.

Τώρα είχε αποκτήσει επίτελους τη φήμη που όνειρευότανε από τόσον καιρό! Τ' όνομά του δημοσιεύτηκε στις στήλες των εφημερίδων όλης της Μεγάλης Βρετανίας. Ήταν αό νέος που είχε βρή μια δολοφονημένη γυναίκα κι είχε προσπαθήσει να πουλήσει την ιστορία τους.

Αργότερα, θ' αποκτούσε ακόμα μεγαλύτερη φήμη... Αλλά ως μην ξεφεύγουμε από τη σειρά της αφηγησέας μας. Μολονότι δεν είχε κατορθώσει να πάρει τις 250 λίρες που ζήτησε απ' την εφημερίδα, ο Μίλς εξακολουθούσε να παίζει το ρόλο του πρωταγωνιστού στο δράμα που είχε σκηνοθετήσει ο ίδιος...

Ο δεκαεννιάχρονος αυτός ποιητής ώδηγησε τους αστυνομικούς στο μέρος, όπου βρισκόταν το πτώμα. Εκεί, στάθηκε με καμάρι να τον φωτογραφίσουν οι δημοσιογράφοι.

Η λατρυλαστική εξέταση απέδειξε ότι το θύμα είχε δολοφονηθεί πριν από έξι μέρες. Ήταν κάποια Μάμπελ Τάτερσντ, μια γυναίκα 47 χρονών.

Την είχε στραγγαλίζει κάποιος, χρησιμοποιώντας το άριστερό του χέρι. Αργότερα όμως εξακριβώθηκε πως ο

Ο άγνωστος που τηλεφωνούσε, είπε στον άτυπο συντάκτη ότι το θύμα ήταν μια γυναίκα...

δράστης είχε μεταχειρισθεί αυτό το τέχνασμα για να ξεγελάσει την αστυνομία και να την κάνει να πιστέψει ότι πρόκειται για κάποιον άριστο χέιρα.

Ωστόσο, οι αστυνομικοί δε μπορούσαν να καταλάβουν γιατί είχε δολοφονήσει ή Μάμπελ Τάτερσντ. Ήταν μια γυναίκα φτωχιά, μονάχη στον κόσμο και λίγο «αγαπούλα». Δεν είχε συγγενείς, ούτε φίλους. Ακόμα και τα ρούσα που φορούσε, της τάξε δώσει κάποια καλόκαρδο γειτόνισσα.

Δε μπορούσε ναχή έχθρους αυτή η γυναίκα, ούτε κι ήταν όμορφη, ώστε να πέσει θύμα σεξουαλικού εγκλήματος.

Σ' αυτό το σημείο βρισκόταν η υπόθεση, όταν ανακατεύτηκε ο καθηγητής Γουέμπερτ, ένας περίφημος έγκληματολόγος. Αυτός εξέτασε προσεκτικά και με υπομονή το πτώμα. Πάνω στο ροδό της νεκρής βρήκε τρεις μικρές τρίχες. Και μέσα σ' ένα σκάσιμο του χεριού της, του βασανισμένου απ' τις σκληρές δουλειές που έκανε, ανακάλυψε μια μπλέ μάλλινη κλωστή. Αυτά τα δυο στοιχεία στείλαν το δολοφόνο στην κρέμα...

Πρώτα εξετάστηκαν στο αστυνομικό εργαστήριο οι τρίχες. Ο καθηγητής Γουέμπερτ αποφάνθηκε πως δεν ανήκαν στη νεκρή, αλλά σε κάποιον άντρα ξανθόν, ως 20 χρονών, με λεπτά μαλλιά, που χρησιμοποιούσε στο χτένισμά του ένα φωτικό λάδι. Όσο για τη μάλλινη κλωστή, προερχόταν από μπλέ αντρικό κοστούμι.

Φυσικά, η αστυνομία έστρεψε άμεσα την προσοχή της στο Μίλς. Γιατί ήταν ξανθός, 19 χρονών, και φορούσε μπλέ κοστούμι. Μερικές τρίχες που έβγχαν απ' το χτένι, ήταν ακριβώς όμοιες με εκείνες που είχαν βρεθεί πάνω στη νεκρή. Κι οι μάλλινες κλωστίτσες προερχόταν ασφαλώς απ' το κοστούμι του.

Μια κι είχε αποδειχθεί πια η ενοχή του, ο Μίλς τα όμολογησε όλα:

Έχει αποφασίσει να κάνει ένα «τέλειο έγκλημα», για να αποδείξει την αξία του. Ύστερα θα πουλούσε την είδηση της «ανακαλύψεως» του πτώματος σε μια εφημερίδα, κι έτσι θ' αποκτούσε φήμη και λεφτά για να πληρώσει ένα μέρος του χρέους του.

Σ' ένα μικρό κινηματογράφο γνώρισε τη Μάμπελ Τάτερσντ κι' έπιασε κουβέντα μαζί της. Της ζήτησε να ξανασυναντηθούνε, το επόμενο βράδυ. Εκείνη δέχτηκε, κολακευμένη απ' τα κομπλιμέντα του.

Ο Μίλς την πήγε στο έρημο δάσος. Της είπε να καθήσει κάπου. Τη σκέπασε τότε με το σακάκι του, για να μη μπορεί να χρησιμοποιήσει τα χέρια της, και τη στραγγάλισε!

Έξι μέρες αργότερα, έκαμε το τηλεφώνημα στην εφημερίδα...

Μα η Έπιστήμη βρήκε τα δυο μικρά λάθη που είχε κάνει.

Το ένα ήταν ότι άφισε τη Μάμπελ να ακουμπήσει το χέρι της στο μανίκι του, καθώς περπατούσαν μαζί σ' ένα έρημο μονοπάτι. Μια μπλέ κλωστήσα απ' το ύφασμα κόλλησε τότε στην παλάμη της.

Το δεύτερο λάθος του ήταν ότι, άμεσα μετά το έγκλημα, χτένισε τα μαλλιά του, και δεν έδωσε προσοχή στις τρεις μικρές τρίχες που του πέσανε πάνω στο φόρεμα του θύματος του.

Έτσι, η Έπιστήμη παρέδωσε άλλον ένα φονιά στη Δικαιοσύνη, για να πληρώσει το έγκλημά του στην άχρηνη.

Το πάθημα ενός μαραγκού

Πάνω στη σκεπή ενός ψηλού σπιτιού, σε μια φέрма της Γιουνιονβιλ (Ηνωμ. Πολιτείες) βρισκόταν ένας άντρας και κουνούσε ένα κόκκινο μαντίλι, κάθε φορά που περνούσε από εκεί ένα αυτοκίνητο. Οι σωφύ, βέβαια πως τους χαιρούσε, του ανταποδίδανε το φυλικό τους, ρετιομό και τραβούσανε το δρόμο τους. Μόνο μετά δυο ώρες σταμάτησε επιτέλους κάποιος απ' αυτούς και πήγε κοντά, για να φλυαρήσει με τον άνθρωπο εκείνο.

Έμαθε τότε πως ήταν μαραγκός και πως είχε αποκλεισθεί πάνω στη σκεπή, όπου δούλευε, γιατί ο άνεμος του είχε πάρει τη σκέλα του. Έκανε δε σινιάλα με το μαντίλι στους σωφύ, για να τον βοηθήσει κάποιος να κατεβεί από κεί πάνω!

ΣΥΝΕΛΑΒΕ ΤΟ ΓΥΙΟ ΤΟΥ

ως δολοφόνο!..

Το τραγικό πάθημα ενός Γερμανού αστυνομικού

ΕΔΩ και λίγες βδομάδες, σε μια λαϊκή συνοικία του Άμβούργου, βοήθησε νεκρή στο σπίτι της, η χήρα Έρνα Σνάιντερ. Ήταν πεσιμένη στο δάπεδο της κουζίνας, με σπασμένο κεφάλι. Πλάι στο πτώμα, υπήρχε ένα σφυρί ματωμένο.

Εκείνο το βράδυ, στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα, ήταν της ύπηρεσίας ο αρχιφύλακας Γκέοργκ Γκέγκους, ηλικίας σαράντα δυο χρόνων, που είχε τη φήμη του καλύτερου λαγανικού της πόλεως. Ο διοικητής του τμήματος ανέθεσε, όπως ήταν έπομενο, σ' αυτόν την υπόθεση. Άλλωστε, το θύμα ήταν και μακρινή συγγενής του αρχιφύλακα, πράγμα που θα τον έκανε να ψάξει με μεγαλύτερο ζήλο.

Ο Γκέοργκ Γκέγκους κινήθηκε άμεσα δραστήρια. Πήγε πρώτα στο σπίτι της Έρνας Σνάιντερ. Από τις πρώτες ματιές, που έριξε εκεί μέσα, έβγαλε άμεσα το συμπέρασμα, πως ο δολοφόνος έπρεπε ναταν γνωστός του θύματος. Δεν υπήρχε κανένα ίχνος παραδιάσεως της πόρτας, πράγμα που σήμαινε πως η ίδια η δυστυχισμένη γυναίκα του άνοιξε και τον άφησε να περάσει μέσα. Επίσης φαινόταν πως το έγκλημα δεν είχε γίνει εκ προμελέτης. Το σφυρί άνηκε στη Σνάιντερ. Από ένα ξύλινο κιβώτιο και μερικά καρφιά που βρισκόταν στο τραπέζι της κουζίνας, έβγαλε καθαρά το συμπέρασμα, πως η επίσκεψη του δολοφόνου έγινε, ενώ το θύμα κάφωνε μια σανίδα στο κιβώτιο.

Ο Γκέγκους ανάκρινε έναν-έναν τους γείτονες. Κατέλαβε, ωστόσο, δεν είχε αντίληψη να επισκεφτεί κάποιος τη χήρα. Στις δυο μετὰ τα μεσάνυχτα, που τελείωνε η βάρδια του, ο αρχιφύλακας γύρισε στο σπίτι του. Κι' επειδή ήθελε πως η «θεία Έρνα» έτρεφε μεγάλη συμπάθεια στο γιού του, που μόλις εκείνης τις μέρες είχε κλείσει τα 16 χρόνια, σκέφτηκε πως ήταν πιθανό κάτι να μάθαινε απ' αυτόν.

Έτσι, αφού υπήκε στο σπίτι του, ο Γκέοργκ Γκέγκους τράβηξε κατ' ευθείαν στο δωμάτιο του παιδιού του. Το βρήκε να κοιμάται βαθειά.

Δίστασε λιγάκι. Σκέφτηκε, πως μπορούσε μια χαρά να τον ρωτούσε το πρωί. Αλλά η ματιά του έπεσε ξαφνικά στα ρούχα του νεαρού, που ήταν πεταμένα ακατάστατα σε μια καρέκλα, δίπλα στο κρεβάτι. Παρατήρησε πάνω τους μερικές παράξενες κηλίδες. Πλησίασε, κύτταξε προσεκτικότερα αυτούς τους λεκέδες, έβαλε το δαχτύλο του σ' ένα απ' αυτούς. Ήταν αίμα.

Ο γιός του πήγαινε τακτικά στη «θεία Έρνα, που του έδινε ποτέ-ποτέ μικρά ποσά. Ο δυστυχισμένος πατέρας έζητησε το γιού του κι' ενώ εκείνος ήταν ακόμα ζαλισμένος τόν ρώτησε:

— Τι έκανες της «θείας» σου;

Το παιδί έβαλε τα κλάματα.

Διηγήθηκε πως είχε πάει το βραδάκι στη «θεία Έρνα για να της ζητήσει δέκα μάρκα. Είχε κολέσει την Έντιθ, τη δεκαπεντάχρονη φίληνά του, για να πάνε μαζί στο Λούνα Πάκ και δεν ήθελε να ντροπιαστεί, που δεν είχε λεφτά για τα εισιτήρια. Πραγματικά, όταν υπήκε, η γρήα κάφωνε εκείνο το κιβώτιο. Τόν ρώτησε τι τα ήθελε τα λεφτά. Κι' όταν αυτός της είπε το λόγο, του απάντησε:

— 'Η Έντιθ δεν είναι κορίτσι με καλό όνομα.

Από κουβέντα σε κουβέντα βλέποντας πως δε θάπαιρνε τα λεφτά και πως η «θεία Έρνα τόν μάλαμε, έχασε την αυτοκυριαρχία του. Άρπαξε το σφυρί από το τραπέζι και τη χτύπησε στο κεφάλι.

Βλέποντάς την να πέφτει νεκρή, τράμαξε και τόβαλε στα πόδια.

Όπως αφηγήθηκε ύστερα ο Γκέοργκ Γκέγκους, για κάπου δυο ώρες, πατέρας και γιός έμειναν σιωπηλοί ο ένας απέναντι στον άλλο.

Στις τέσσερις ο αρχιφύλακας βγήκε από το δωμάτιο του παιδιού του, σάν έρεπιτο. Πέρασε στο χώλα και τηλεφώνησε στο διοικητή του:

— Έπιασα το δολοφόνο της Σνάιντερ, είπε. Στείλτε να τόν πάρωτε.

Κι' έδωσε τη διεύθυνση του σπιτιού του.

Ο νεαρός καινούργιος δικαστής έχασα τις «κεκλεισμένες ταινίες θυρών». Από λήπη στον τραγικό πατέρα, οι εφημερίδες ανέφεραν το γεγονός χωρίς να σημειώσουν ονόματα.

Ο Γκέοργκ Γκέγκους κατέθεσε στο δικαστήριο ως κύριος μάρτυς κατηγορίας. Κι' όταν ο δικηγόρος του γιού του τόν ρώτησε μήπως είχε να προσθέσει τίποτα το ελαφρυντικό, απάντησε:

— Δεν έχω πια παιδί...

Αλλά οι συνάδελφοί του έβρουν πως είναι άπαρμόρητος...

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΟΙ ΣΟΙ άναπούν τη θάλασσα και διαθέτουν αυτοκίνητο, θα εκτιμήσουν ιδιαίτερα τη νέα αυτή εφεύρεση, που οφείλεται σ' έναν Αμερικανό μηχανικό. Χάρης σ' ένα σύστημα τροχών, με το οποίο θα μπορεί να εφοδιάζεται κάθε βάρκα ή βενζινοκίνητο, θα μπορεί κανείς όχι μόνο να τη ρύνη με ευκολία στη θάλασσα ή να την βγάλλει απ' αυτήν, αλλά και να την μεταφέρει όπουδήποτε, ρυμουλκώντας την πίσω από το αυτοκίνητό του. Οι Αμερικανοί εξετίμησαν ήδη τη νέα εφεύρεση και ο κ. Τζων Σμιθσον που την επινόησε έχει κατακλύσει από σωρείαν επειγόντων παραγγελιών, τις οποίες άδυνατεί να προλάβει, με τα περιορισμένα μέσα που διαθέτει.

ΕΝΑ ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

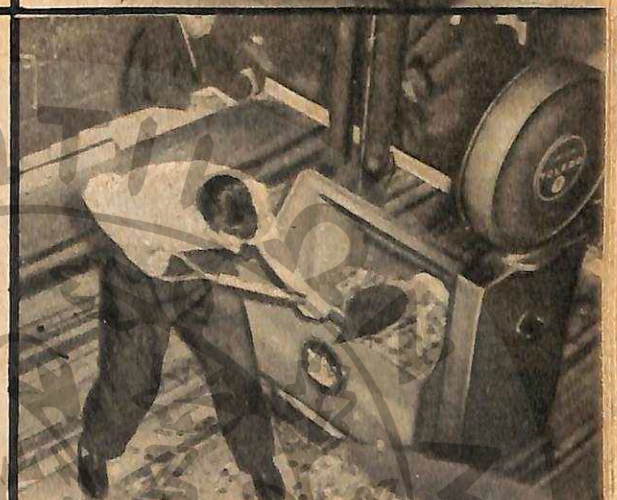
ΜΙΑ από τις εκπλήξεις της τελευταίας Διεθνούς έκθεσως αυτοκινήτων στο Παρίσι ήταν και το γιαπωνέζικο αυτοκίνητο των έργων σιων «Φούζι». Τα έργασία αυτά είχαν ειδικευθεί κατά τη διάρκεια του πολέμου στην κατασκευή των θρυλικών αεροπλάνων-αυτοκτονίας «Καμικάζε». Το κομμό γιαπωνέζικο αυτοκίνητο το παρουσίαζε με χάρι στους επισκέπτες η «Μίς Ιαπωνία» του 1957. Πρόκειται για ένα τετρακύλινο άμαξι, που παρουσιάζει ενδιαφέρουσες καινοτομίες. Η τιμή του είναι δυο χιλιάδες δολάρια. Προσφέρεται όμως σε περιορισμένο αριθμό, γιατί η μηχανία παραγωγή των εργοστασίων δε μπορεί να υπερβεί τα 300 αυτοκίνητα.

ΔΙΚΑ ΤΟΥ Ο ΣΙΑ ΠΑΡΙΗ ΜΕΣΑ ΣΕ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΙΝΑΙ απόλυτα δικαιολογημένη η βία με την οποία φτυαρίζει ο νέος αυτός τσάσμενια νομίσματα, ή συνολική αξία των οποίων φτάνει τις 250 χιλιάδες δολάρια. Όσα απ' αυτά κατορθώσουν να μαζέψουν μέσα σε πέντε λεπτά θα είναι δικά του. Ο νέος αυτός είναι ο Τόμας Ουάτσον από το Μπάτλ Κρήκ, ηλικίας 19 χρονών. Κέρδισε σ' ένα διαγωνισμό της τηλεόρασης, και έκαλε στο μεγάλο ξενοδοχείο «Γουάιντντορ» Αστόρια της Νέας Υόρκης. Εκεί τοποθετήθηκε μπροστά σ' ένα σωρό αποτελούμενο από τριάντα επτά χιλιάδες άσμενια νομίσματα για να πάρει μόνος του την αμοιβή του μέσα σε 5 λεπτά της ώρας το πολύ.

Η ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ ΣΤΗΝ ΤΑΪΤΗ

ΜΙΑ γυναίκα ταϊτική καλλονή περνά στο λαμό της Γαλλίδος στάρ Μαρτίν Καρόλ, το πατροπαράδοτο λουλουδένο κολλιέ κατά την άριζή της στην Ταϊτή, όπου θα γυρίσει το φιλμ «Ο λαθρεμπόστης βάσει του όμιου μυστικοτήματος του Ζωρζ Σιμενόν. Το έργο αυτό δε θα γυρισθεί από το σύζυγο της στάρ Κριστιάν Ζάκ, που είναι συνήθως ο σκηνοθέτης των έργων της, επειδή ο τελευταίος γυρίζει στην Ευρώπη το φιλμ «Ο νόμος είναι νόμος» με τους Τορ και Φερναντέζ. Μαζί με την Μαρτίν βρίσκονται στην Ταϊτή και οι ηθοποιοί Σέρζ Ρεζιανί, Ρόζερ Λιμπερ, και Ρέζιανί Λη που θα παίξουν κι' αυτοί στο «λαθρεμπόστη».

«# καρδιά' Του Τροβαδούρου

ΘΥΓΑΤΡΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο Γουλιέλμος ντε Στάγκ ήταν ο καλύτερος τροβαδούρος της Προβηγκίας. Η φήμη του είχε απλωθεί στις τέσσερις άκρες της Γαλλίας κι' όλοι οι εύγενείς τον παρακαλούσαν να τους επισκεφτεί στον πύργο τους για να τους τραγουδήσει. 'Αλλ' ο Γουλιέλμος δεν ήθελε ν' αφήσει την Προβηγκία. Ήθελε να βλέπει γύρω του αγαπημένα πρόσωπα. Στη διάρκεια ενός ταξιδιού του, γνώρισε τη Βερεγγιέρ ντε Μπώ, κόρη του πρίγκιπα Βερτράνδου. Η εξαιρετική ομορφιά της, φλόγισε την καρδιά του νεαρού τρογουδιστή. Και ο Γουλιέλμος σύνθεσε γι' αυτήν τα ωραιότερα τραγούδια, που της τα τραγουδούσε κάθε βράδυ στον κήπο του πύργου της.

Η ώραία Βερεγγιέρ, αγάπησε κι' αυτή τη ρελλά τον τροβαδούρο. 'Αλλ' ο Γουλιέλμος, μ' όλη τη λατρεία που της είχε, δε μπορούσε να μείνει διαρκώς κοντά της. Όπως όλοι οι ποιητές, έτσι κι' αυτός, ήθελε να κυριεύσει κι' αριστερά, σαν ελεύθερο πουλί. Η Βερεγγιέρ λυπήθηκε, όταν άκουσε από το στόμα του πως δεν ήθελε να μείνει παντοτεινά μαζί της. Κι' επειδή τον ήθελε για πάντα δικό της, πήγε και βρήκε ένα μάγο για να της δώσει κανένα φίλτρο, ώστε να τον κρατήσει.

Πήρε τότε εκείνος μία φαρμακερή οχιά, της έβγαλε το φαρμάκι, το άνοκάρωσε μ' ένα άλλο υγρό και της το έδωσε. Και το ίδιο βράδυ, όταν ο Γουλιέλμος της ζήτησε λίγο νερό για να δροσίσει το λαιμό του και να συνεχίσει τα τραγούδια του, η Βερεγγιέρ έσπασε μέσα μερικές σταγόνες από το μαγικό υγρό. Μόλις όμως εκείνος το ήπιε, άλλαξε χρώμα, άρχισε να δαγκώνει τη χείλη του και να γελά σαν τρελλός. 'Υστερα έπεσε καταγής κι' άρχισε να σπαράζει σαν τ' όψαρι. Φαίνεται πως ο μάγος είχε κάνει λάθος στα μαγικά βότανα του. Και το αποτέλεσμα ήταν να συμβεί το αντίθετο, από κείνο που επιθυμούσε η Βερεγγιέρ.

για την 'Ελβίρα. Είχε ξεχάσει το κακό που του έκανε η Βερεγγιέρ κι' ευλογούσε το Θεό επειδή είχε δημιουργήσει τις γυναίκες, τα τρυφερά αυτά πλάσματα, που παρηγορούν και ξεκουράζουν. Κώματα με' ωδίας ήταν χυμένα στην καρδιά του τρογουδιστή. Έτοιμα να μεταβληθούν σ' άμοινα τραγούδια.

Ξαφνικά, ένας ψηλός, ώπλισμένος άντρας πρόβαλε πίσω από ένα δέντρο. Ο Γουλιέλμος τον αναγνώρισε άμέσως και σταμάτησε. Ήταν ο Ραυμόνδος ντε Σεγιάνς.

— Καλημέρα! του φώναξε εύθυμα ο τρογουδιστής. 'Ο Θεός και η άνοιξη είναι ένα...

— Τότε κάνε την προσευχή σου και στους δυό! απκρίθηκε εκείνος. 'Εμπρός, γονάτισε...

Ο Γουλιέλμος δεν κατάλαβε τί ήθελε να πη ο άντρας της 'Ελβίρας. Ούτε που πέρασε ποτέ απ' το νου πως ο Ραυμόνδος γνώριζε τις σχέσεις τους. Όταν όμως τον κύτταξε στο πρόσωπο, τρόμαξε αλθινα. Τα χαρακτηριστικά του, προσώπου του είχαν παραμορφωθεί από ένα απίθανο μίσος. Τα χείλη του τρέμανε νευρικά και τα μάτια του σκοπούσαν μικρές πράσινες φλόγες.

— Όλα τα ξέρω! βροντοφώναξε ο Ραυμόνδος. 'Αγαπάς τη γυναίκα μου και σ' αγαπά κι' εκείνη! 'Υστερα απ' αυτό, δεν πρέπει να ζήσης. 'Ετοιμάσου να πεθάνεις...

— Άφησε τουλάχιστον ησυχία την 'Ελβίρα, ψιθύρισε ο Γουλιέλμος. Αυτή δεν έκανε τίποτε...

— Έχω βρή έναν τρόπο να την εκδικηθώ κι' αυτή. Λυπούμαι που δε θάσαι ζωντανός, για να τον δεις...

Έσυρε το σπαθί του και πριν προλάβει ο άλλος να προφυλαχτεί, του το βύθισε στην καρδιά. Ο Γουλιέλμος έπεσε καταγής, χωρίς να βγάλει λέξη. Ο Γουλιέλμος τραγουδιστής ήταν νεκρός! Ο Ραυμόνδος άρχισε να γελά από την ευχαρίστησή του. Τράβηξε κατόπιν από τη ζώνη του ένα κοντό μαχαίρι και μ' αυτό έκοψε το κεφάλι του τροβαδούρου κι' έβγαλε την καρδιά του από τα στήθη του. Τα τώλιξε και τα δυό σ' ένα πανί και χάθηκε πίσω από τα δέντρα.

Το ίδιο βράδυ στο τραπέζι, η 'Ελβίρα φαινόταν ανήσυχη και παρανομένη. Ο Γουλιέλμος δεν είχε φανη δίχως να την ήμερα. Τί να του συνέβαινε άραγε; Η 'Ελβίρα θα ήθελε πολύ να ρωτήσει σχετικά τον άντρα της, μα φοβόταν μήπως προκαλέσει το θυμό του. Ούτε καν περνούσε ώστόσο η σκέψη από το μυσλό της, ότι είχε κάνει κακό ο άντρας της στον αγαπημένο της. Έφαγε ανόρεχτα από ένα πιάτο γεμάτο μικρά κομμάτια κρέας.

Ξαφνικά δε μπόρεσε να κρατηθεί άλλο και ρώτησε: — Μα γιατί δε φάνηκε σήμερα ο Γουλιέλμος;

— Εδώ είναι! απάντησε γελώντας εκείνος. Δεν τον βλέπεις; — Πού είναι;

— Νάτος. Μέσα στο πιάτο σου. Έχεις όφει κίδλας τη μισή καρδιά του! 'Ορίστε και το κεφάλι του...

Σήκωσε ένα δάμα, που το είχε κρύψει με τρόπο κάτω από το τραπέζι, το άνοιξε κι' έδειξε το κεφάλι του ωραίου τρογουδιστή, που έσταζε ακόμη αίμα!

Η 'Ελβίρα έβγαλε μία σπαραχτική κραυγή κι' έπεσε καταγής λιπόθυμη. Όταν συνήρθε, αποφάσισε να μη βάλει τίς τίποτε στο στόμα της! Του κάκου την παρακαλούσαν συγγενείς και φίλοι ν' αλλάξει γνώμη. Εκείνη έμενε αλθινη στην απόφασή της. Κι' όσο περνούσαν οι μέρες, τα μάγουλά της άρχισαν να βαθαίνουν και νεκρική άχρότητα ξεχνόταν σιγά-σιγά στο όραμα της πρόσωπο. Το μαρτύριο της κράτησε δέκα αλθιληρές μέρες. Η 'Ελβίρα δεν έννοούσε να φάει τίποτε! Και το βράδυ της δωδέκατης νύχτας ξεμυλίστηκε, ενώ τ' αναιμικά της χείλη σιγοψιθύριζαν ένα από τα τραγούδια που της είχε μάθει ο Γουλιέλμος...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΟΥΑΡ

Ο ναύαρχος χερεύει «χούλα-χούλα»

Το «χούλα-χούλα» είναι ένας γραφικός χορός των κοριτσιών της Χαβάι. Παλαιότερα όμως, φαίνεται πως τον χόρευαν μόνο άντρες. Ο Άμερικανός ναύαρχος Ρού Κόουντρεϊ, ένας πανύψηλος και γεροδεμένος ναυτικός, είναι «έκσος» σ' αυτό το χορό!...

Συνκινητικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Πιέρ Ντεκουρσέλ

ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Κλωντέτ δαλώνει καθημερινά στο φλερίδ πως δεν πρόκειται να τον παντρευτεί. Ζητάει ύστερα τη βοήθεια της Πάλλ, αλλά εκείνη κρατάει μία στάση διφορούμενη και προσπαθεί να τη μεταπειλήσει. Όσο για τον Κρουά-Μενίλ, αυτός φαίνεται ε-καμπτος στην απόφασή του. Η Κλωντέτ αποφασίζει τότε να πάει να βρή τη δίδα ντε Λενίλ, στο Πουατιέ, και να ζητήσει τη βοήθειά της. 'Επικεπτεται όμως πρώτα το Μπερνάρ, με το σκοπό να του ζητήσει λεφτά για το ταξίδι της, αλλά δεν τον βρίσκει στο σπίτι του. Έχει πάει κι' αυτός στο Πουατιέ. Καθώς η Κλωντέτ κυριεύει σπί-τις της, απελπισμένη, μέσα στη νύχτα και τη δυνατή βροχή, πέφτει και χτυπάει το πόδι της. Τη βοηθάει τότε ένας περαστικός νέρος αλθιτης και την πηγαίνει ως το σπίτι της. Εκεί, του βάζουνε να φάει, γιατί είναι νηστικός, κι' ο Κρουά-Μενίλ του δίνει ένα καλό φιλοδώρημα. Όταν όμως τον βλέπει η Πάλλ, αναστατώνεται, γιατί ά-ναγνωρίζει σ' αυτόν τον πατέρα της που τον νόμιζε νεκρό. Ο νέρος αλθιτης πηγαίνει ύστερα στο Παρίσι, όπου προσπα-θεί του κάκου να βρή δουλειά. Δεν έχει να φάει και κοιμάται σε μία φτωχική τα-βέρνα που νοικιάζει κρεβάτια για τη νύ-χτα.

— Καλησπέρα σας, κυρίες και κύριοι, είπαε δυνατά.

Στη μισοσκοτεινή σάλλα βρίσκονταν δυό νέοι, που παίζανε χαρτιά και πίνανε καφέ με κονιάκ. Δίπλα τους μία γυναίκα άδυνατη, με μαραμένο πρόσωπο, άκουμπουσε τους άγκωνες της στο τραπέζι και τους κυττάζε.

Σταμάτησαν μιά στιγμή τις κουβέντες τους και τη χαρτοπαίξια, για ν' απαντήσουν στο χαιρετισμό του νεοφερμένου.

— Καλησπέρα, μπάμπη-Κεντέν, του είπαν δίχως να γυρίσουν να τον κυττά-ξουνε.

Εκείνος προχώρησε προς τον πάγκο, πίσω απ' τον οποίο μισκοιμόταν ο χον-τρός ταβερνιάρης, και του είπαε σιγά:

— Κύριε Λαγκρίφ, δε φάνηκα τυχερός ούτε και σήμερα. Μου είχαν υποσχεθεί κά-που πως θα μου δίνανε δουλειά, αλλά με τη βροχή που έπεφτε διαρκώς, τ' άφεντικό δεν πήρε καθόλου εργάτες.

— Α, έτσι, είπαε ο ταβερνιάρης. Κυττά-ζοντάς τον, αδιόφορος και νυσταγμένος. Πολύ άσχημο για σένα, φιλαράκο μου!

— Πραγματικά, πολύ άσχημο, γιατί δεν έχω πιά λεφτά και δε θα μπορέσω να σάς πληρώσω απόψε. Άυριο όμως...

— Άυριο είν' άλλη μέρα! 'Εγώ δεν κά-νω βερεσέ!... Άφου είσαι άπένταρος, δε θα κοιμηθής εδώ... Ξέρεις καλά πως πλη-ρώνουσαι προκαταβολικά. Τ' όρκιστηκα στη γυναίκα μου, πριν πεθάνει, και δεν έν-νοώ να πατήσω τον όρκο μου.

— Μιά νύχτα μόνο, κύριε Λαγκρίφ...μιά νύχτα! Κυττάχτε, κάνει κατακλυσμός ά-πόψε!

— Και τί φταίω εγώ;... — Θα δωλέψω αύριο σ' ένα προχιστή. Θα τον βοηθήσω, και θα με πληρώσει άμέ-σως, το βράδυ.

— Ε, έλα τότε να κοιμηθής εδώ. Γι' ά-πόψε όμως δε γίνεται τίποτα... Μην ξε-δύεις άδικά τον καιρό σου και το σάλιο σου, για να με πείσεις!

Ο Κεντέν έσκυψε το κεφάλι του και σώπασε. 'Υστερα έρριξε στον ταβερνιάρη άλλη μία ματιά, τόσο ίκετευτική ώστε έ-κείνος έννοιωσε κάποια στενοχώρια.

— Αν δεν έχω να μού πής τίποτ' άλ-λο, στρίβε! είπαε βόνασας.

— Καλά, κύριε Λαγκρίφ, φεύγω. άπάν-τησε ταπεινά ο Κεντέν.

Καθώς όμως προχωρούσε προς την πό-ρτα, μήτρε άφαικά στην ταβέρνα ένας ψη-λός άντρας, 30 άς 35 χρονών, κρατώντας κάτω απ' τη μασχάλη του μία παραφου-σκωμένη δικηγорική τσάντα.

Τίναζε από πάνω του τη βροχή και φώ-ναζε:

— Τί διαβολόκαιρος απόψε!... Δε βλέ-πεις ψυχή στους δρόμους...

— Καλώς τον «Καθηγητή»! τον υποδέ-χθηκε ο ταβερνιάρης, με οικειότητα και με σεβασμό μαζί. Κάτι ναρς γύρισε απόψε.

— Ναι, είμαι κουρασμένος...

— Θες να πιής κάτι, πριν πάς να πλα-γιάσης;

— Δε λέω όχι, μπάμπη-Λαγκρίφ!

Ο ταβερνιάρης είδε τον Κεντέν, που δεν τ' άποφασίζει να βρή απ' τη ζεστή σάλλα και να ξαναβρεθί στη βροχή και στο κρύο.

— Τί γυρεύεις ακόμη εδώ του λόγου σου; του φώναξε. Δε σου είπα πως χάνεις τον καιρό σου;

Ο «Καθηγητής» γύρισε και κυττάζε το δυστυχισμένο, που ετοιμαζόταν να φύγει. Ή έκφραση της φυσιογνωμίας του τούκανε έντύπωση.

— Τί συμβαίνει, γέρο μου; του είπαε. Σε δώχνει ο μπάμπη-Λαγκρίφ;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο Κεντέν.

ΦΤΙΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΙΧΑΔΑΚΙΑ

Χαρά στον...

Χαρά στον πούναι πλούσιος, που χρήμα έχει πολύ, κι' ο δόλιος επιπόσιος δεν τον άπορολεί.

Χαρά στον πού ξεστράτισε απ' τις κακοτυχίες κι' η έννοια του σταμάτησε στο «γλέντα» και στο «πιές».

Μεγάλος και μυστικός σαοτράπης ο παράς.

Τον έχεις; Είσαι (κύριος) κι' άβέρτα προχω- (ράς).

Και κάν' όποτε δύ- (ναμαι) μία προσευχή δει- (λή):

—Βοήθα, Παντοδύ- (ναμαι) να πιάσω την καλή.

Μά κι' ο Θεός με (έεχας), κι' άς τον δοξώ (γώ).

Αχι! ποιος την τυ- (χη) έχασε για να τη βρω εγώ;

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

95

Δεν έχω λεφτά να πληρώσω το κρεβάτι μου...

— Αυτός είν' ο κόσμος! δήλωσε με στόμφο ο «Καθηγητής». Τί σημασία έχει, σε παρακαλώ, που δεν έχεις λεφτά; Όλοι μας, πλούσιοι και φτωχοί, ωραίοι και ά-σχημοι, σοφοί ή άγράμματοι, έχουμε δι-καίωμα να στεγασθούμε κάπου, σ' ένα με-γαρο ή σε μία καλύβα, σ' ένα υπόγειο, σε μία σοφίτα ή σε μία σπηλιά!

— 'Υπάρχουν και τα νυχτερινά άσυλα! παρατήρησε ο ταβερνιάρης.

— 'Ω, τα άσυλα! διέκοψε ένας απ' τους άλλους, κάποιος Μεγκό. Είναι γεμάτα ψύλλους... και σου κλέβουν ό,τι έχεις στις τσέπες σου!

— Καταλαβαίνω κι' επιδοκιμάζω την περιφρονική κρίση σου για τα νυχτερινά άσυλα, αγαπητή μου Μεγκό, συνέχισε ο «Καθηγητής». Ξέρω κι' εγώ την κατάσταση που επικρατεί σ' αυτά τα λεγόμενα φι-λανθρωπικά ιδρύματα... Πρώτα-πρώτα, είναι αδιόκριτοι. Άπορούν όταν βλέπουν να μπαίνει ένας τζέντλεμαν, τον ρωτάνε, παραδιάζουν το ίνκόνιγτο του και θίγουν την άτομική ελευθερία του! Δε μπορώ λοι-πόν να συμβουλευθώ τον κύριο να πάει σε τέτοια μέση!

— Δεν τ' είχα υπ' όψη μου, κύριε. Τώ-ρα όμως σκέπτομαι πως μπορώ να πάω, μία και δεν έχω τίποτε να κρύψω. Θα προσπαθήσω να με δεχθώ...

— Όχι! 'Ακουσε, καλέ μου άνθρωπε. Πήγε καλά η μέρα μου σήμερα. Μπορώ να σου δανείσω τα λεφτά που χρειάζεσαι για να κοιμηθής εδώ. Θά μού τα επιστρέψεις όταν εύκολυθής...

— Όσο για το νυχτερινό άσυλο, άφισέ το για καμιά περίπτωση ά-πόλυτης ανάγκης — γιατί ξέρεις πως δε μπορεί να πάει εκεί το ίδιο πρόσωπο πε-ρισσότερο από τρεις φορές.

— Δέχομαι μ' εύγνωμοσύνη την προσ-φορά σας, κύριε, γιατί είμαι κατακουρο-σμένος.

— Έλα τώρα να πιούμε ένα ποτηράκι μαζί και να γνωριστούμε καλλίτερα... Σ' έχω δη πολλές φορές, από τότε που βρι-σκεσαι εδώ, και σε συμπάθησα απ' την άρχη, δίχως να σε ξέρω.

Ο Κεντέν κάθισε στο τραπέζι του «Κα-θηγητή», μπροστά σε μία υποκάλα κονιάκ.

— Κερνάω εγώ! πρόθεσε εκείνος. Φέ-ρε και σεις τα ποτήρια σας, Μεγκό και Λουσόν... Και σεις, αγαπητή κυρία Λιμάν, θά μού επιτρέψετε να σας προσφέρω λίγο απ' αυτό το νεκταρ. Δεν πιστεύω να χι-τίρρησι ο κ. Λουσόν, ο τωρινός σύζυγός σας.

— Τί όμορφα που τα λέτε! φώναξε η γυναίκα. Πως φαίνεται πως είσατε σπου-δασμένος!

— Ναι, είμαι διδάκτωρ της φιλοσοφίας κι' υπήρξα για πολύν καιρό καθηγητής σ' ένα έπασιχικό λύκειο. Άλλά καταδιώχθη-κα για τα πολιτικά μου φρονήματα.

Το καλοδουρισμένο πρόσωπο και η φα-λάκρα που είχε άποκτήσει κι' όλος ο «Κα-θηγητής» στα 35 του χρόνια, το ζαρφάμε-μετωπό του κι' η διαπεραστική ματιά του, τον παρουσίαζαν πραγματικά για δια-νοούμενο, όπως τον έδειχναν αλλοστε κι' η φωνή του και το λεκτικό του.

Φορούσε ένα κοστούμι μαύρο, πολύ φθαρμένο, που το είχε περάσει με μελάνι στις ραφές που είχαν άρχισει να πασινί-ζουνε. Είχε δεμένη τη γραβάτα του μ' έ-ξαιρετική επιμέλεια. Τα παπούτσια του δ-μας ήταν χοντροφτιαγμένα και γεμάτα λά-σπες.

Φαίνεται πως είχε εξαιρετική άδυναμία στο κονιάκ, γιατί ζήτησε και δεύτερη υπο-τίλεια, όταν τελείωσε η πρώτη. 'Επειτα πρότεινε να την παίξουνε στα χαρτιά, ο Μεγκό, ο Λουσόν, ο ταβερνιάρης κι' αυτός. Η πρότασή του έγινε δεκτή. Ο Κεντέν δεν είχε τολμήσει να φύγει, γιατί ο «Καθη-

γνῆς» τοῦ ξαναγεμίσε συνεχῶς τὸ ποτήρι.
Ἐνῶ ἀνακάτενε τὰ χαρτιά, τοῦ ἔλεγε συγχρόνως:

— Γιά πές μου λοιπόν, μπαρμπά-Κεν-
τέν, πῶς κατάντησε ἐστὶ; Ὅταν ἦρθε
ἐδῶ, σὲ εἶχε περάσει γιὰ κεφαλαιοκράτη!
— Κεφαλαιοκράτη; Ἐμένα;...
— Πάντως, φαίνεται πῶς εἶχες πα-
ροδάκι, συμφώνησε κι' ὁ ταβερνιάρης. Μοῦ
πλήρωσε ὁχτὼ μέρες μπροστά, γιὰ μιὰ
κάμαρα μοναχική.

— Αὐτὰ τὰ λεφτά ἦταν τὰ μόνα πού εἶ-
χα! Πίστευα τότε πῶς θάβρισκα γρήγορα
ἀλλὰ... ἀλλὰ γελάσθηκε!

— Ὁ γέρος σώπασε. Οἱ ἄλλοι εἶχαν ἀφο-
σιωθῇ στὸ παίγνίον τους.

Ἡ σκέψις τοῦ δυστυχισμένου ξαναγύρισε
στὶς ἡμέρες πού εἶχαν περάσει, στὴν ἀτέ-
λειωτὴ ἐκείνη περίοδο τῆς δυστυχίας—
ὅταν φαίνονταν πῶς τὸν κατέτρεχε μιὰ μοί-
ρα ἀδυσώπητη...

Ὁ σημερινὸς μπαρμπά-Κεντέν, ὁ φτω-
χὸς ἐργάτης, ἦταν ἄλλοτε ὁ κόμης Οὐμπέρ
ντὲ Κρουά-Μενίλ.

Ὅταν εἶχε γράφει ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο
τοῦ Μέλταν στὴν κόρη του Πωλὶν τὸ συγ-
κινητικὸ ἐκείνο γράμμα, εἶχε νοιώσει νὰ
ζεσταίνεται ἡ καρδιά του ἀπ' τὴν ἐλπίδα.

Ἐφσον μετανόησε πικρά γιὰ τὶς ἀδικίες
τοῦ ἀπέναντί της, ἐφόσον τὴν ἰκέτευε τα-
πεινὰ νὰ τὸν συγχωρήσει, μπόρουσε νὰ τοῦ
ἀρνήθῃ τὴ συγγνώμη της;

Θὰ ξαναπαίγανε τότε τὸ ἀληθινὸ ὄνομά
του, πρὸς τὸ εἶχε διατηρήσει ἀκλήδωτο.
Θ' ἀφίγωνε τὰ γερατειά του σ' ἐκείνου
πού, ἀγνοώντας τὰ λάθη του, θ' ἄκουγαν
μὲ προσοχὴ τὰ διδάγματα τῆς πείρας του.

Μὰ περίμενε τοῦ κάκου. Δὲν πήρε κα-
νένα γράμμα ἀπ' τὴ Γαλλία.

Στὸ τέλος ἀπελπίσθηκε πιά.

Βρῆκε τότε μιὰ θέσι καμαρότου σ' ἓνα
πορτογαλικὸ πλοῖο ποῦ ἔφευγε γιὰ τὴν
Εὐρώπη. Ἀλλ' ἡ τρομακτικὴ κακοτυχία
πού τὸν κυνηγοῦσε ἐδῶ καὶ δώδεκα χρό-
νια, συνεχίστηκε.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ λιμάνι τοῦ Οὐίλλιαμ-
στάουν, τὸ πλοῖο «Σάν Πέντρο» συνάντησε
μιὰ φοβερὴ τρικυμία, πού τὸ πέταξε στὰ
βράχια καὶ τὸ βούλιαξε.

Κανείς δὲ σώθηκε, ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες
καὶ τὸ πλήρωμα—κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὸν
Κεντέν, πού τὸν πέταξαν τὰ κύματα, ἀναί-
σθητο, στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἐκεῖ τὸν βρῆκε ὁ Ρομπιάκ, καθὼς τρι-
γύριζε σὰν τρελλὸς κοντὰ στὴ θάλασσα.
Καί, νομιζόντας τὸν νεκρὸ, τοῦ πήρε τὸ
σακκουλάκι πού εἶχε μέσα τὶς λίγες οἰκο-
νομίες του καὶ τὰ χαρτιά του.

Ἐπειὰ τὸν συναντήσανε κατὶ περαστι-
κοὶ καὶ πρόσεξαν πῶς ἀνάσινε ἀκόμη.
Τὸν περιποιοῦνταν λοιπὸν γιὰ νὰ συνελ-
θῇ καὶ τὸν πήγανε σ' ἓνα νοσοκομεῖο.

Ὅταν βῆκε ἀπὸ κεῖ, ἀπένταρος καὶ
δίχως χαρτιά, ἀντιμετώπισε τὴ φοβερώτε-
ρη φτώχεια καὶ δυστυχία. Ὡστόσο, δὲν εἶ-
χε φύγει ἀπ' τὸ νοῦ του ἡ σκέψις τοῦ γυρι-
σμοῦ στὴν πατρίδα του. Ἀντίθετα μάλι-
στα, κυριαρχοῦσε ὁλόενα περισσότερο στὸ
ἀδυνατισμένον μυαλὸ του.

Μόνον πού δὲν εἶχε πιά κανένα προκα-
θωρισμένον σκοπὸ. Ξεχνοῦσε σχεδὸν τὴν ἐ-

πιθυμία του νὰ ξαναβρῇ τὰ ἴχνη τῆς Πω-
λίν, νὰ μάθῃ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ δις ντὲ Λε-
νίλ.

Ἐνοίωθε μονάχα τὴν ἐπιτακτικὴ ἀ-
νάγκη νὰ ξαναβρῇ τὸν οὐρανὸ τῆς πατρίδας
τοῦ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ πάλι τὸν ἀέρα της...

Πέτυχε εὐκόλῃ ἀπ' τὸ προζενεῖο νὰ τοῦ
κάνουν τὰ ξεῖδα τοῦ ταξιδίου καὶ ξεκίνη-
σε μὲ τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο γιὰ τὴ
Γαλλία.

Στὸ ταξίδι, κέρδισε μερικά φράγκα
βοηθώντας τὸ μάγειρο τοῦ πλοίου. Ὅταν
ἐφτάσε στὴ Μασσαλία, θέλησε νὰ πᾶ ἀ-
μέσως στὸ Παρίσι.

Θυμόταν ἓνα ἔμπορο, στὸν ὁποῖο που-
λοῦσε ἄλλοτε καφέδες καὶ ζάχαρες ἀπ' τὶς
φτείες του στὴ νῆσο Μπουρμπόν, τὴν πα-
τρίδα τῆς δεύτερης γυναίκας του. Θὰ πῆ-
γαινε νὰ τὸν βρῇ, θὰ τοῦλεγε ποῖος ἦτα-
νε... καί, σίγουρα, αὐτὸς θὰ τοῦ παρέιχε τὰ
μέσα νὰ δουλέψῃ καὶ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί
τοῦ ἐντιμα καὶ μ' ἀξιοπρέπεια.

Ἀργότερα, ὅταν θὰ διορθώνονταν κά-
πως τὰ οικονομικά του, θὰ πῆγαινε σὺν
τοῦ, θάβρισκε τὸν κ. Λουαζώ, τὸν παλὸ
συμβολαιογράφου του—στὸν ὁποῖο εἶχε
στελεῖ ἄλλοτε τὸ γράμμα γιὰ τὴν Πωλίν—
καὶ μὲ τὴ βοήθειά του θάβρισκε νὰ βρῇ
τὶς δυνάμεις του.

Στὸ μεταξύ, πέρασε καὶ πάλι μέρες δύ-
σκολες, κάνοντας ὁποιαδήποτε βαρεὶά δου-
λειά γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ καθημερινὸ ψωμί του.
Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ἀπ' τὴ Μασσαλία ὡς
τὸ Παρίσι, βοηθοῦσε τοὺς φορτοεκφορτω-
τὲς ἢ τοὺς χτίστες, κοιβαλοῦσε στὶς φέρ-
μες τὰ δειμάτια τοῦ χόρτου, ὀδηγοῦσε ἀ-
λόγα. Καὶ προχωροῦσε ὁλόενα, πλησιάζον-
τας στὸ Παρίσι...

Τέλος, ἔφτασε στὸ Ρί...

— Ἐλεγεσ τότε πῶς θὰ κέρδιζες γρήγο-
ρα πολλὰ λεφτά! εἶπε ὁ «Καθηγητής», πού
εἶχε τελειώσει τὴν παρτίδα καὶ συνέχισε
τὴν κουβέντα ἀπ' τὸ σημείον πού τὴν εἶχε
σταματήσει.

— Μάλιστα, κύριε... Περνώντας ἀπ' τὸ
Ρί, ἔτρεχε νὰ ἐξυπηρετήσῃ κάποια δεσποί-
νιδα, πού εἶχε πέσει κι' εἶχε χτυπήσῃ τὸ
πόδι της καθὼς γυρίζε στὸ σπίτι της μὲ τὴ
βροχή. Ὁ πατέρας της μὲ δέχθηκε μὲ με-
γάλη καλωσύνη. Μούβαλε νὰ φάω καλὰ,
κι' ὅταν ἔφευγα μούδωσε 20 φράγκα. Μοῦ
ζήτησε δὲ τὴ διεύθυνσί μου καὶ μοῦ ὑπο-
σχέθηκε νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ μένα...

— Καὶ πῶς δὲν ξαναπήγες ὕστερα νὰ
τὸν βρῇ;

— Τὴ φελοῦσε; Μοῦ εἶχε πῆ πῶς θά-
φευγαν ὅλοι γιὰ τὸ Παρίσι, τὴν ἄλλη μέρα.

— Πῶς λεγόταν αὐτὸς ὁ γενναῖος ὁδω-
ρὸς;

— Ἄ, δὲν ξέρω τ' ὄνομά του... Ὅταν
μῆκα σ' αὐτὸ, τὸ σπίτι, μὲ ζάλισε ἡ ζέ-
στη, ἔπειτα ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὴ βροχὴ τοῦ
δρόμου, καὶ δὲ μπόρεσα πιά νὰ δῶ ἢ ν' ἀ-
κούσω τίποτα... Ἀλλωστε εἶχα τέτοια
πείνα!

— Ὡστε θάχῃ μένει τώρα ἔρημο κι' ἀ-
κατοίκητο αὐτὸ τὸ σπίτι τοῦ Ρί; ρώτησε
ὁ «Καθηγητής» μ' ἐνδιαφέρον.

— Δὲν πιστεύω. Θὰ τὸ φυλάττῃ ὁ κηπου-
ρὸς, ὑποθέτω.

— Ἦταν πλουσιόδοξο, μ' ἀκριβὰ ἐπι-
πλά; ἐπέμεινε ὁ «Καθηγητής».

— Ὁ, ναί! Τουλάχιστον ἀπ' ὅ,τι μπό-
ρεσα νὰ κρίνω... γιατί δὲν εἶδα παρὰ τὸ
χῶλλ καὶ τὴν κουζίνα. Πρόσεξα ὁμῶς ἐπί-
σης, ἀριστερά, μιὰ μεγάλη τραπέζια γε-
μάτη μὲ πολὺ ὠραία ἐπιπλά.

Ὁ «Καθηγητής» ἔμεινε σκεπτικὸς μὴ
στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε:

— Καλὰ, θὰ τὰ ξαναποῦμε ἄλλη φορὰ.
Τώρα εἶναι ἀργά, ἢ περασμένες. Πάμε νὰ
κοιμηθούμε;

— Περιφώνῃς ἰδέα! συμφώνησε ὁ ταβε-
ρνιάρης. Θὰ κλείσω πιά τὸ μαγαζί.

Μιὰ ἐσωτερικὴ πόρτα ἐβγαλε ἀπ' τὴ
κατάστημα στὸ σκοτεινὸ καὶ μουχλιασμέ-
νο διάδρομο, ἀπ' ὅπου ἀρχίζε ἡ σκάλα
πού ὀδηγοῦσε πάνω, στὰ δωμάτια τοῦ «ξε-
νοδοχείου».

Ἀνέβηκαν ὅλοι, ὁ ἓνας πίσω ἀπ' τὸν
ἄλλο, πᾶνοντας ἓνα λιγιστάκι σκεπινὶ
πού ἀντικαθιστοῦσε τὸ κάγκελλο τῆς σκά-
λας.

Ὁ «Καθηγητής» μῆκε στὴν κάμαρά
του, στὸ πρῶτο πάτωμα, κι' ὁ Λουσσὸν
τὴν Λιμάντ στὸ δὲκ. Ὁ Μεγκὸ κι' ὁ
Κεντέν ἀνέβηκαν ὡς τὸ τρίτο πάτωμα.

Ἐκεῖ φαίνονταν νὰ συγκεντρώνονται ὅλες
οἱ ἀδίστατες μυρωδιές πού γεμίαν τὴ
σκάλα.

Στὴ μέση μιᾶς μεγάλης κάμαρας, ἦταν
στημένη δώδεκα κρεβάτια ἀπὸ στρίποδα
καὶ θάβλες, ὅπου κοιμόνταν οἱ ἐνοικοι, σκε-
πασμένοι μὲ βρώμικες κουβέρτες. Ἡ ἀνά-
στα τους μύριζε πιστὸ καὶ μίεζες. Μαζὶ μὲ
τὶς μυρωδιές τοῦ ἰδρώτος, τὸν λαοπωμένον
παπουτζίον καὶ τὸν βρεγμένον ρούχον, ἀ-
ποτελοῦσε μιὰ ἀτίμωσφαῖρα βαρεὶά καὶ πνι-
γνῆ.

Ὁ Μεγκὸ κι' ὁ Κεντέν γδύθηκαν καὶ
ἐξήλθαν σὲ διὰ ἀδειανὰ κρεβάτια. Ὁ
δεύτερος ἀποκοιμήθηκε γρήγορα, εὐτυχι-
σμένος γιὰτὶ βρισκότανε σ' ἓνα ζεστὸ κα-
ταφύγιον καὶ γιὰτὶ εἶχε ἓνα ἀχυρόστωμα
γιὰ ν' ἀναπαύσῃ τὸ κορμὶ του, τὸ τσακι-
σμένο ἀπ' τὴν κοούρα...

Μέσα σὲ μερικές μέρες, εἶχε ἀναπτυχθῇ
μιὰ οἰκτιρὴς ἀνάμεσα στοὺς πελάτες τοῦ
«ξενοδοχείου». Ὁ Κεντέν ἀπαντοῦσε μὲ
χαμόγελα στὰ κομπλιμέντα τῆς Λιμάντ,
πού τὸν εὐρίσκε «δομοφάνθρωπο καὶ κοτσο-
νάτο», κι' ἐπαίει χαρτιά μὲ τὸ Μεγκὸ. Ἀ-
ναγνώριζε τὴν ὑπεροχὴ τοῦ «Καθηγητή»
καὶ ἐπῆνε γνωριμία μὲ τοὺς περαστικούς
«κυρίους» καὶ μὲ τὶς φιλενάδες τους, πού
διανυκτερεύανε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ μπαρ-
μπά-Λαγκρίφ.

Τόσο ἡ ταβέρνα ὅσο καὶ τὸ ξενοδοχεῖο
ἦταν ἡσυχά—ἐκτός στὶς ὥρες τοῦ φαγη-
τοῦ, πού μαζεύονταν ἐκεῖ λογὴς—λογὴς ἐρ-
γάτες καὶ ἐργάτριες, τρώγανε, πίνανε καὶ
χαλοῦσαν τὸν κόσμον. Τὸν ὑπόλοιπο και-
ρὸ, ἐπικρατοῦσε σιωπὴ καὶ μοναξιά. Τότε
μονάχα ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους ὁ «Κα-
θηγητής» κι' οἱ φίλοι του.

Ὁ Κεντέν ἀναρωτιόταν κάποτε πῶς
ζοῦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι... Ὁ Λουσσὸν
πολοῦσε ὀδηγοὺς καὶ χάρτες τὸν δρόμον
τοῦ Παρισιῦ, κι' ὁ Μεγκὸ χαλκάδες γιὰ
τὰ κλειδιά. Ὅταν ὁ Κεντέν ρώτησε κάπο-
τε καὶ τὸν «Καθηγητή» τί δούλειά ἔκανε,
ἐκείνος ἀπάντησε χαμογελώντας:

— Ἀναλαμβάνω ὑποθέσεις πού ἀπαι-
τοῦν μεγάλες προετοιμασίες, ἀλλ' ἀποδι-
δουνε σπουδαία κέρδη. Ἐγὼ σκοπὸν ἂν δὲν
πάρω καὶ σένα μαζί μου μιὰ μέρα,
ἔχης βρῇ καμμιὰ ἐργασία ὡς τότε.

Ἀλλοίμονο! Ὁ δυστυχισμένος Κεντέν
δὲν εὐρίσκε τίποτα...

Ὁ ἔμπορος πού εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ
15 χρόνια καὶ στὸν ὁποῖο βασίζονταν γιὰ
τὰ πετῆκα ἐργασία, εἶχε φύγει ἐδῶ
καὶ πολὺν καιρὸ γιὰ κάποια ἐπαρχία. Δὲν
ὑπῆρχε πιά οὔτε τὸ κατάστημά του.

Ὅσο γιὰ τὸ γενναῖο δώρο εὐεργετῆ τοῦ
τῆς Βίλλας τοῦ Ρί, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ
ξαναβρῇ τὰ ἴχνη του.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, τὸν ἐσφίγγε πῶς
πολύ ἡ φτώχεια, μὲ τὰ σιδερένια νύχια της.
Ὡστόσο δὲν ἀπελπιζόταν ἀκόμη. Εἶχε
γράψει στὸν κ. Λουαζώ, τὸ συμβολαιογρά-
φο τοῦ Τούρ. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικές μέρες
ὁμῶς, τοῦ ἐπιστρέφανε τὸ γράμμα του, μὲ
μιὰ σημείωσι τοῦ ταχυδρομείου: «Ἀγνω-
στός».

Δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ, νὰ ἐξηγήσῃ
τί σήμαινε αὐτό... Ἀγνώστος; Ἐνας συμ-
βολαιογράφος;... Σίγουρα, κάποιο λάθος
θὰ κάνανε!

Δὲν εὐρίσκε ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ διαφω-
τίσῃ τὸ μυστήριον, παρὰ νὰ πᾶ ὁ ἴδιος

στὸ Τούρ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπιχει-
ρήσῃ τὸ ταξίδι, μόλις καὶ κατάρθωνε νὰ
ἐξοικονομήσῃ λίγα φράγκα ἀπ' τὴ δουλειά
του.

Μὰ δὲν εὐρίσκε ἐργασία, ὅσο κι' ἂν ἔ-
ψαχνε. Μονάχα ὁ «Καθηγητής» ἔδειχνε πῶς
τὸν λυπότανε καὶ τοῦ ἀνάθετε κάπου-κά-
που διάφορα θελήματα, καλοπληρώνοντας
τὸν πάντα.

Κυρίως τοῦδινε νὰ πᾶ κρυφὰ γράμμα-
τά του σὲ γυναίκες, σὲ ὑπέρτριες ὡς ἐπὶ
τὸ πλείστον. Τοῦ ὑποδείκνυε πάντα λεπτο-
μερῶς ὡσισμένες περιέργους προφυλάξεις
πού ἔπρεπε νὰ πάρῃ. Τοῦλεγε νὰ ἐξετάσῃ
καλὰ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας ἀπ' ὅπου
ἀνέβαινε, νὰ δῇ πού βλεπανε τὰ παράθυ-
ρα, νὰ προσέξῃ πῶς ἦταν φτιαγμένη ἡ ἐ-
ξώπορτα κι' ἡ κλειδαριὰ κι' ἂν ὑπῆρχαν
σύρτες ἀπὸ μέσα.

— Ἐρωτοδουλεῖς!... τοῦλεγε χαμογε-
λώντας πονηρὰ. Βέβαια, ἐξέφωτο μπλέκον-
τας μὲ τὶς ὑπέρτριες! Μὰ δὲ μπορεῖς νὰ
φαντασθῇς, φίλε μου, μὲ πόση φλόγα, αὐ-
ταπάρησι καὶ ἥρωισμό ξέρουν ν' ἀγαπά-
νε αὐτὲς οἱ γυναῖκες!

Ἄλλοτε πάλι, ὅταν πῆγαινε νὰ βρῇ
καμμιὰ φιλενάδα του, ἀφίνε τὸν Κεντέν νὰ
φυλάττῃ ἔξω, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσῃ
κανεὶς ἀδίκαιος τὸν ραπεδοῦ του.

Τὸν εἶχε ὀδηγήσει πῶς νὰ τὸν εἰδοποιῇ
μ' ἓνα σύνθημα, ἂν ἀνέβαινε κανεὶς τὴ σκά-
λα πού ἐβγαλε στὴν κάμαρα ὅπου βρισκό-
τανε.

Μιὰ μέρα ὥστόσο, ὁ Κεντέν ὑποψίαστη-
κε πῶς οἱ ἐρωτες τοῦ προσπάθισαν νὰ δὲν
ἦταν τόσο ἀφιλοκερδεῖς! Τὸν εἶχε συνοβ-
ρῇ σ' ἓνα ραπεδοῦ τοῦ κι' εἶχε φυλάξει
ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, ὅπως συνήθως. Ὅταν
λοιπὸν γύρισαν στὸ «ξενοδοχεῖο» τῆς ὁδοῦ
Μπωμπουρ, πού φάνηκε πῶς ὁ «Καθηγη-
τής» ἔδωσε στὸν ταβερνιάρη ἓνα χρυσὸ γυ-
ναϊκεῖο δαχτυλίδι.

Δὲν ἦταν βέβαιος ὁμῶς, γιὰτὶ οἱ δύο
ἄντρες εἶχαν κουβεντιάσει πολὺ σιγὰ, στὴν
κουζίνα. Ὅσο γιὰ τὸ δαχτυλίδι, τὸ εἶχε
διακοίνει μιὰ στιγμὴ μονάχα, μὲ τὴ γρή-
γορη κίνησι πού ἔκανε ὁ Λαγκρίφ γιὰ νὰ
τὸ κρύψῃ στὴν τσέπη του.

Τόλμησε ὥστόσο νὰ διατυπώσῃ τὶς ὑ-
ποψίες του στὸν «Καθηγητή», πού τοῦ εἶχε
κάνει τραπέζι κι' εἶχε πληρώσει τὸ νοίκι
του γιὰ μιὰ νύχτα, γιὰ ἀμοιβὴν του.

Ἐκείνος γέλασε τότε κι' ἀπάντησε:

— Ὁχι, ὀχι, ἡσύχασε, γέρο μου! Λάθος
ἔκανες. Μὰ, κι' ἂν ἀκούῃ ἦταν ἀλήθεια,
τί θὰ πείραζε; Ὅταν ἀπλῶς μιὰ ἀπόδειξι
πού οἱ φιλενάδες μου ἐκτιμοῦνε τὴν ἀξία
μου καὶ γι' αὐτὸ δεικνύουν γενναῖες ἀγά-
τες!

Ὁ Κεντέν εἶχε διαμαρτυρηθῇ μ' ἀγανά-
κτησι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁμῶς, εἶχαν φτά-
σει ὁ Μεγκὸ, ὁ Λουσσὸν κι' ἡ Λιμάντ. Ὁ
«Καθηγητής» τοὺς ἐξηγήσε τὶς ἐπιφύλα-
ξεις τοῦ γέρου, κι' ἐκείνοι σκᾶσανε στὰ
γέλια.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Κεντέν ἔφαγε χορτα-
στικά καὶ πῆγε νὰ πλαγιάσῃ, ἀφίνοντας
τοὺς ἄλλους ν' ἀδειάζουνε τὰ ποτήρια, τὸ
ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Τὶς δύο ἐπόμενες μέρες, δὲ φάνηκαν ὁ
«Καθηγητής» κι' οἱ φίλοι του. Γύρισαν μόν-
ον τὴ δεύτερη νύχτα, πολὺ ἀργά. Κι' ὁ Κεν-
τέν ξαναχρίσσε νὰ ψάχνῃ γιὰ δουλειά.

Ὁ ταβερνιάρης—ξενόδοχος τὸν εἶχε
προειδοποιήσει τὸ πρῶτο σπῆκώθηκε ὅτι
δὲ θὰ τὸν δεχότανε τὸ βράδυ, ἂν δὲν ἔφε-
ρε λεφτά.

Γύρισε ὅλο τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ βρῇ μιὰ
ὁποιαδήποτε ἐργασία. Τοῦ κάκου ὁμῶς.

Ἡ βροχὴ εἶχε ξαναρχίσει. Τὸ βράδυ,
βρεγμένος, κουρασμένος καὶ νηστικός, γύ-
ρισε στὴν ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Μπωμπουρ,
τσακισμένος ἀπ' τὴν κοούρα. Ἐλπίζε πῶς
θάβρισκε ἐκεῖ τὸν «Καθηγητή» καὶ θὰ τὸν
παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δανείσῃ λίγα λεφτά
γιὰ τὴ διανυκτέρευσι του.

Ἐβγαλε μιὰ φωνὴ χαρὰς, βλέποντάς
τον σ' ἓνα τραπέζι, μαζὶ μὲ τὸ Λουσσὸν καὶ
τὸ Μεγκὸ.

— Καλῶς τὸ μπαρμπά-Κεντέν, τοῦ εἶπε
ἐκείνος δίνοντάς του τὸ χέρι. Ὁ φίλος μας
ὁ μπαρμπά-Κεντέν!... Μουσικεμένος, πει-
νασμένος, ἀπένταρος ἀσφαλῶς, ἀλλὰ τί-
μιος κι' ἀθῶος σὰν νεογέννητο βρέφος!...
Ἐλα, κάθου δίπλα μου, ἀξιοσεβάστε ἄν-
θρωπε, καὶ δέξου ἓνα ποτηράκι ἀψέντι πού
θὰ σὲ κεράσω!

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ δὲν πίνω ἀ-
ψέντι. Μὲ πειράζει!

— Περί ὁρέξεως οὐδεὶς λόγος εἶπε ὁ

ποφθεγματικὸς ὁ «Καθηγητής». Πᾶρε τε-
λοσπᾶντων ὅτι σ' ἀρέσει, κι' ἀκούσε με,
γιατὶ ἔχω νὰ σοῦ πῶ κατὶ πολλὴ σπουδαία.

Ὁ ταβερνιάρης ἔφερε ἓνα ποτήρι κρα-
σί, κι' ὁ πεινασμένος Κεντέν βούτηξε μέσα
ἓνα μεγάλο κομμάτι ψωμί.

— Ἄν ἤξερες τί τυχεροὶ θάμαστε ἀπό-
ψε ὁ Μεγκὸ κι' ἐγὼ! τοῦ εἶπε ὁ «Καθηγη-
τής». Ὁ κύριος Λουσσὸν θάρρῃ μαζί μας.

Κάνει κι' αὐτὸς κάπου-κάπου τὶς ἀπιστίες
τὸν σπῆν ὠραία Λιμάντ. Οἱ φιλενάδες μας
εἶναι ὑπέρτριες τὸ ἴδιο σπῆτι, κι' ἔχομε
ραντεβού μαζί τους.

Ἄν ἤξερες τί τυχεροὶ θάμαστε ἀπό-
ψε ὁ Μεγκὸ κι' ἐγὼ! τοῦ εἶπε ὁ «Καθηγη-
τής». Ὁ κύριος Λουσσὸν θάρρῃ μαζί μας.

Κάνει κι' αὐτὸς κάπου-κάπου τὶς ἀπιστίες
τὸν σπῆν ὠραία Λιμάντ. Οἱ φιλενάδες μας
εἶναι ὑπέρτριες τὸ ἴδιο σπῆτι, κι' ἔχομε
ραντεβού μαζί τους.

Ἄν ἤξερες τί τυχεροὶ θάμαστε ἀπό-
ψε ὁ Μεγκὸ κι' ἐγὼ! τοῦ εἶπε ὁ «Καθηγη-
τής». Ὁ κύριος Λουσσὸν θάρρῃ μαζί μας.

Κάνει κι' αὐτὸς κάπου-κάπου τὶς ἀπιστίες
τὸν σπῆν ὠραία Λιμάντ. Οἱ φιλενάδες μας
εἶναι ὑπέρτριες τὸ ἴδιο σπῆτι, κι' ἔχομε
ραντεβού μαζί τους.

Ἄν ἤξερες τί τυχεροὶ θάμαστε ἀπό-
ψε ὁ Μεγκὸ κι' ἐγὼ! τοῦ εἶπε ὁ «Καθηγη-
τής». Ὁ κύριος Λουσσὸν θάρρῃ μαζί μας.

Κάνει κι' αὐτὸς κάπου-κάπου τὶς ἀπιστίες
τὸν σπῆν ὠραία Λιμάντ. Οἱ φιλενάδες μας
εἶναι ὑπέρτριες τὸ ἴδιο σπῆτι, κι' ἔχομε
ραντεβού μαζί τους.

Ἄν ἤξερες τί τυχεροὶ θάμαστε ἀπό-
ψε ὁ Μεγκὸ κι' ἐγὼ! τοῦ εἶπε ὁ «Καθηγη-
τής». Ὁ κύριος Λουσσὸν θάρρῃ μαζί μας.

Κάνει κι' αὐτὸς κάπου-κάπου τὶς ἀπιστίες
τὸν σπῆν ὠραία Λιμάντ. Οἱ φιλενάδες μας
εἶναι ὑπέρτριες τὸ ἴδιο σπῆτι, κι' ἔχομε
ραντεβού μαζί τους.

Ἄν ἤξερες τί τυχεροὶ θάμαστε ἀπό-
ψε ὁ Μεγκὸ κι' ἐγὼ! τοῦ εἶπε ὁ «Καθηγη-
τής». Ὁ κύριος Λουσσὸν θάρρῃ μαζί μας.

— Κλέψατε;... Κλέψατε;...
— Ναι, και συ είσαι συνένοχος μας, σου το ξαναλέω!... "Αν μιλήσης, θα την έχης άσχημα και συ...
— Ω, Θεέ μου!... μουρμούρισε ο Κεντέν. Είχε σταματήσει και φαινόταν τσακισμένος απ' την ξαφνική εκείνη αποκάλυψη.
— Έ, τί θα γίνει; του φώναξε ο Καθηγητής. Θάρρθε μαζί μας; Δεν υπάρχει λόγος να ημερωθούμε σ' αυτή τη γειτονιά! Ο Κεντέν φάνηκε πως συλλέγει κι' απάντησε:
— Με συγχωρήτε, κύριε... αλλά δεν είμαι πολύ καλά... Δε μπορώ να περπατήσω γρήγορα... Θα σας καθυστερούσα... Αφίστε με; φύγετε, σείς...
— Θάρρθε να μας βρης ύστερα, γέρο; είπε ο Μεγκό.
— Ναι, ναι... θάρρω!...

Οι τρεις λωποδύτες απομακρύνθηκαν βιαστικά, αφήνοντας μονάχο τον άκουσσο συνένοχό τους, που κλονιζότανε κι' άκουμπουσε στον τοίχο για να μη πέση.
Μια απέραντη απελπισία τον είχε κυριέψει. Ένοιωσε μια έντονη φρίκη, του φαινόταν πως είχε λερωθεί ψυχικά και σωματικά... πως μια δύναμη άκατανίκητη τον τραβούσε σ' ένα φοβερό βάραθρο.
Τρελλός απ' τόν πόνο, άρχισε ξαφνικά να τρέχει όσο γρηγορότερα μπορούσε, σαν να τον κυνηγούσε κάποιο έκδικητικό φάντασμα. Έκλαιγε από φόβο και ντροπή, πνιγότανε, λαχάνιαζε...

Βρέθηκε ξαφνικά στην πλατεία Σατελέ. Αντίκρισε, πέρα απ' το ποτάμι, ύψωνόταν ένας τεράστιος σκούρος όγκος: το Δικαστικό Μέγαρο κι' οι φυλακές της Κονσιερζέρι.

Τη στιγμή εκείνη, ο Κεντέν ένοιωσε άναμεσα στα δαχτυλά του, μέσ' στην τσέπη του, το νόμισμα που του είχε δώσει ο Καθηγητής. Μ' αυτά τα πέντε φράγκα θα μπορούσε να φάν, να κοιμηθεί, επιτέλους, έπειτα από τρεις μέρες που γύριζε νησιτικός και άστεγος.

Μα η επαφή τους του φάνηκε πως τον έκαιγε. Ο θυμός, η αγανάκτηση, αντικατέστησαν μέσα στην ψυχή του τον τρελλό τρόπο που τον είχε κυριέψει.

Προχώρησε με σταθερό βήμα προς τη γέφυρα, έσκυψε πάνω απ' το πεζούλι της και πέταξε το νόμισμα στο Σηκουάνα.

Δε θα κοιμηθώ ούτε κι' άποψε σε κρεβάτι!... μουρμούρισε.

Ύστερα απομακρύνθηκε, με άργα και βαρεία βήματα, σκυφτός κάτω απ' την κρύα βροχή που έπεφτε συνεχώς. Άνέθηκε

το βουλεβάρτο Σαιν-Μισέλ και χάθηκε στο σκοτάδι.

ΚΕ'.

Τριπλή συμμαχία

Κάθε χρόνο, έπειτα απ' τα διάφορα ταξείδια της, η δισ ντε Λενίλι ξαναδισκότανε με βεβαία ικανοποίηση στο προγονικό της σπίτι, στο Πουατιέ.

Ωστόσο, έφετος της έσφιγγε την ψυχή μια μελαγχολία, και το σπίτι της της φαινόταν σκυθρωπό. Γιατί έλειπε η κοπέλλα που το γέμιζε, επί δώδεκα χρόνια, με τα χαρούμενα νειάτα της και το κελάδημά της, και το ζέσταινε με την τρυφερότητά της.

Η Κλωντέν είχε μείνει κοντά στον πατέρα της και στην αδελφή της. Κι' η δισ ντε Λενίλι αντίκριζε με τρόμο το μέλλον, στη σκέψη πως στο ζήτη οι μέρες της θα κυλούσαν στη μονοτονία και τη μοναξιά. Δε θαχε πιά άλλη διασκέδαση απ' τα κουτσομπολιά με τις γειτονίσσες για άγνωστα ή αδιάφορα πρόσωπα και τις σπάνιες επισκέψεις της θετής κόρης της, παντρεμένης πιά.

Ένα βροχερό πρωί, ήταν μόνη στην κρεβατοκάμαρά της. Εξέταζε τους λογαριασμούς της και διάβαζε τα γράμματα του συμβολαιογράφου της. Ωστόσο, παρ' όλες αυτές τις απασχολήσεις της, έμενε θλιμμένη. Αυτή ακριβώς η δουλειά που έκανε, της έφερνε την ιδέα του θανάτου, που την τρώμαζε.

Συλλογιζότανε πως η περιουσία της θ' άνηκε μια μέρα — συντομα ίσως — στην Κλωντέν. Μα συγχρόνως σφίγγονταν οδυνηρά η καρδιά της, στη σκέψη πως τα χρήματα αυτά δε θα μπορούσαν να την κάνουν ευτυχισμένη, ούτε καν να γλυκάνουν κάπως τη θλίψη της.

Είχε δηλώσει στην καμαριέρα της πως δε θα δεχόταν κανένα. Απόρριψε λοιπόν, όταν μπήκε εκείνη στην κάμαρά της και της είπε:

— Κάποιος κύριος ζητάει να σας δει.
— Σου είπα πως δε θέλω να δεχθώ κανένα σήμερα... απάντησε η γεροντοκόρη, σκουπίζοντας τα δάκρυα που κυλούσαν στα μάγουλά της.

— Μάλιστα, δεσποινίς... αλλά ο κύριος αυτός ήρθε τόσο άπροσπτα, ώστε νόμισα ότι ίσως...

— Πώς λέγεται; διέκοψε η δισ ντε Λενίλι.

— Μπερνάρ ντε Πρέιγ.

— Ο Μπερνάρ! φώναξε η καλή γυναί-

κα, πλημμυρισμένη από χαρά, αλλά κι' από τρόμο μαζί. Τι γυρεύει εδώ;... Τι συνέβη άραγε;... Άς περάσει άμέσως!

Σηκώθηκε και προχώρησε προς το νέο. Έσείσε εδώ, Μπερνάρ!... είπε. Τι νέα μου φέρνετε; Καμιά κακή είδηση; Συγχρόνως του έδειχνε μια καρέκλα, κοντά της.

— Όχι, κυρία, ήσυχάστε, απάντησε εκείνος. Δε συμβαίνει τίποτα καινούργιο. Ο κ. ντε Κρουά-Μενίλ έπιμένει στην απόφασή του εναντίον μου. Η πόρτα του σπιτιού του μένει πάντα κλειστή για μένα. Κι' έχει πάρει όλα του τα μέτρα, για να μη μπορέσω στο εξής να επικοινωνήσω με κανένα τρόπο με την Κλωντέν.

— Καυμένα παιδιά!...

— Πραγματικά, πρέπει να μάς λυπόσαστε, κυρία... Υποφέρετε σκληρά! Το ίδιο κι' εκείνη που μου είχατε παραχωρήσει το χέρι της, εκείνη που έπρόκειτο νάναι γυναικα μου σε λίγες μέρες. Γιατί ξέρετε πως μ' αγαπάτε όσο την αγαπά κι' εγώ!

— Βέβαια, η Κλωντέν σας αγαπάει μ' όλη της την ψυχή. Καταλαβαίνω πόσο πονάτε κι' οι δυο! Σπαράζεται η ψυχή του ανθρώπου, όταν βλέπει να σβύνεται το προσφιλέστερο όνειρό του!

— Δεν παραιτηθήκαμε ωστόσο απ' το όνειρό μας, κυρία. Η αγάπη μας θα κρατήσει σ' όλη μας τη ζωή!

— Πώς! Έλπίζετε ακόμη; απόρριψε η γεροντοκόρη.

— Ναι!

Η δισ ντε Λενίλι κούνησε το κεφάλι της μ' αμφιβολία.

— Ξέρω από πολλών καιρό τον κόμητα ντε Κρουά-Μενίλ, είπε. Έχει ένα πείσμα ακλόνητο, προπάντων όταν βασίζεται σε κάποιο έπιχειρημα που το θεωρεί σοβαρό.

— Σας φαίνεται λοιπόν αρκετό αυτό το έπιχειρημα, για να συντηρήσει τη ζωή δυο ανθρώπων; Η Κλωντέν κι' εγώ όρκιστήκαμε πως θ' ανήκομε ο ένας στον άλλο. Κι' αν ακόμη θέλαμε άλλωστε να ξεριζώσουμε τόν έρωτά μας απ' την καρδιά μας, μήπως θα μπορούσαμε;...

— Ωστόσο, όταν πρόκειται για κάτι το αδύνατο, πρέπει να υποχωρή κανείς! απάντησε η γεροντοκόρη, συγκινημένη βαθεί απ' τόν τόνο του νέου.

— Όχι, όχι!... Κι' αν ήρθα τώρα σε σας, που έλπινα να σας όνομάσω γρήγορα μητέρα μου, το έκανα για να ζητήσω την προστασία σας, τη βοήθειά σας, για ν' αγωνισθούμε και να θριαμβεύσουμε!

— Έμένα, παιδί μου!... Μα τί βοήθεια μπορώ να σας προσφέρω εγώ;... Ο κόμης δε θα δεχόταν ούτε να μ' άκούση, αν έπιχειρούσα να φέρω αντίρρηση στις ιδέες του... Είμαι μια γρηά, αδύνατη, ανίκανη να παλέψω, χωρίς έπιτροφή και δίχως δύναμη!...

— Απεναντίας, μπορείτε να κάμετε πολλά πράγματα! Ίσως αυτή η αδυναμία σας αποτελέσει τη δύναμή σας... Η συγκατάθεσή σας για το γάμο της Κλωντέν είναι απαραίτητη—όχι νομικά, αλλά στην ούσια. Άρνηθήτε να τη δώσετε!

— Ο κόμης θ' άδιαφορήσει και θα κάμει αυτό που νομίζει, θα μαλώσω τότε μαζί του... και δε θα ξαναδώ την Κλωντέν! Ποτέ δε θαχω τη δύναμη ν' άνθξω σε μια τέτοια κατάσταση.

— Δεν πιστεύω ν' άδιαφορήσει ο κόμης, όπως λέτε... Άλλωστε, θ' αλλάξει τότε γνώμη ο κ. Οκτάβιος Φλεριό.

— Ο κ. Φλεριό;... Τι θέλετε να πητεί; Με συγχωρήτε γι' αυτές τις λεπτομέρειες που μου προκαλούν άπαστροφη.

Ο κόμης ντε Κρουά-Μενίλ δεν είναι πλούσιος. Η αδελφή της Κλωντέν δε θα διάθεση, βέβαια, όλη την περιουσία που κέρδισε με τη δουλειά της. Έπομένως, η προίκα της Κλωντέν θα προέβη ιδίως από σάς.

— Πραγματικά... Έχω δε αποφασίσει να της άφισω κληρονομιά, ό,τι έχω. Είναι έτοιμη κι' όλος η διαθήκη μου.

— Έ λοιπόν, δεν έχετε παρά να δηλώσετε ότι, αν δεν έγκρίνετε το γάμο της Κλωντέν, δεν πρόκειται να της δώσετε την προίκα, στην οποία πιστεύω πως υπολογίζει ο υποψήφιος μνηστήρας! Αντιστάθηκε με άρρος σε κάθε πίεση ή παράκληση, πείστηκε τόν κόμητα ντε Κρουά-Μενίλ και τόν κ. Φλεριό ότι δεν πρόκειται ν' άνακαλέσετε ποτέ αυτή την απόφασή σας

κι' ότι θ' άφίστε την περιουσία σας σε κάποιο φιλανθρωπικό έργο... κι' είμαι βέβαιος πως ο κ. Φλεριό θ' άποσύρη τότε την υποψηφιότητά του.

— Ναι, ίσως... Μα με τρομάζουν προκαταβολικά οι σκηνές, τα παράπονα, τα παρακάλια που θ' άκούσω! Και φοβάμαι πως δε θα μπορέσω να κρατήσω σε μια τέτοια πάλη!

— Θα μπορέσετε, κυρία, γιατί θα σας ίκετέψουμε η Κλωντέν κι' εγώ ν' αντίσταθήτε! Η τύχη μας είναι στα χέρια σας... Λυπήθηκε μας, σώστε μας!...

Η γεροντοκόρη ήταν κατασυγκινημένη. Ο Μπερνάρ είχε γονατίσει μπροστά της και γέμιζε τα χέρια της φιλία και δάκρυα.

— Σηκώθηκε, παιδί μου! του είπε εκείνη, ενώ ένα χαμόγελο ανέκφραστης καλωσύνης φώτιζε το πρόσωπό της. Με πείσατε! Θα γίνω σύμμαχός σας, θα κάνω ό,τι μου ζητάτε. Μόλις γυρίσω στο Παρίσι, θα μιλήσω στον κ. ντε Κρουά-Μενίλ.

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε την πόρτα η καμαριέρα και μπήκε, φέρνοντας ένα τηλεγράφημα στην κυρία της. Αυτή τ' άνοιξε, τρέμοντας έλαφρά, και διάβασε: «Γάμος Κλωντέν έπιταχύνεται. Παρακαλώ έλθετε το ταχύτερο.

Κρουά-Μενίλ»

«Έδωσε ύστερα το τηλεγράφημα στο Μπερνάρ, που χλώμιασε σαν πεθαμένος.

— Έλάτε τώρα, μην άπελπίζετε, τόν παρηγόρησε η γεροντοκόρη. Είναι ακόμη καιρός... Άφού πιστεύετε πως μπορείτε να θριαμβεύσετε με τη βοήθειά μας, θ' αγωνιστώ για σας μ' όλη μου την καρδιά και με τις άλλες δυνάμεις μου!

Τ' άλλο πρωί, ο Μπερνάρ κι' η δισ ντε Λενίλι ταξίδευαν μαζί για το Παρίσι. Σ' όλη τη διαδρομή, προετοίμαζαν τα σχέδιά τους, καθισχυσμένοι κάπως απ' την έλπιδα.

Στο δίδωτο που ένεργούσε ο Μπερνάρ, η Κλωντέν πάλευε κι' αυτή, απ' το δικό της μέρος, με άδάστυτη θέληση.

Η σκέψη πως ο Μπερνάρ είχε την ίδια ιδέα μ' αυτήν κι' είχε πάει να ζητήσει βοήθεια και προστασία απ' τη δίδα Λενίλι, την ένίσχυσε στην αντίστασή της. Ένοιωθε δυνατό τόν εαυτό της, γεμάτο θάρρος, που έκανε και την ίδια ν' άπορη.

Μια καμαριέρα μπήκε στην κάμαρά της και της είπε:

— Δεσποινίς, ο κ. κόμης σας είδοποιεί πως θα προγευματίσει εδώ σήμερα το πρωί ο κ. Φλεριό. Είναι τώρα στο σαλόνι.

— Καλά, απάντησε ήσυχα η Κλωντέν, πές στον πατέρα μου πως θα ντυθώ και θα κατεβώ.

Ο Φλεριό ήταν στο σαλόνι μαζί με την Πάλ και τόν Κρουά-Μενίλ, όταν μπήκε η Κλωντέν. Ο πρώτος έφερε στην άραβωνιαστικιά του ένα θαυμάσιο μπουκέτο από τριαντάφυλλα και άσπρες πασχαλιές. Η Κλωντέν το δέχθηκε—καθώς και το κουπιμένο που το συνόδευε—μ' ένα χαμόγελο φιλοφρονητικό που παραξένεψε πολύ την Πάλ και τόν κόμητα.

Άκούμπησε επίσης άδίστακτα στο υπράτιο του Φλεριό, όταν περνούσαν στην τραπεζαρία, και κάθισε κοντά του, άκούγοντας τα κολακευτικά του λόγια δίχως φανερό άποστροφη.

Η κουβέντα δεν άργησε να γίνη ένδιαφύρουσα. Πήρε μέρος σ' αυτή κι' η Πάλ, παρ' όλες τις άνησυχίες που τη βασάνιζαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έκυκλοφόρησε το ύπ' αριθ. 9 τεύχος του περιοδικού «Σάλλιπια Ύγεια», που έκδιδει ο έπιστήμων φυσιοθεραπευτής Δημ. Ι. Χρόνης. Μεταξύ τών περιεχομένων του ξεχωρίζουμε δύο άρθρα του κ. Δ. Χρόνης: «Αντιμετώπισης επιδημικών κατά την φυσιοθεραπεία» και «Βασικοί κανόνες όρθης διατροφής». Μια μελέτη του Ράσελ Σνέβεν, «Πώς θεραπεύει η φυσιοθεραπεία τα έλκη του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου» και πολλές έπιστολές και καταθέσεις θεραπευθέντων διά της φυσιοθεραπείας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Είς τόν Ιερό Ναόν Άγίας Σοφίας Θεσσαλονίκης τελέσθησαν οι γάμοι του κ. Σπύρου Κωνσταντίνου μετά της δίδης Άλκας Στουπά. Σ το εύρυσσο ζεύγος εύχόμεθα βίον εύτυχη. Ι. Κ.

Η σούρα ήρθε κατ' ευθείαν προς τους θάμνους όπου ήμαστε κρυμμένοι...

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΥΣ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ

Προϊστορικά τέρατα που ζούνε στην εποχή μας

Όταν γνώρισα το Τζάκ Μπέυν, στις Όλλανδίες, Ίνδίες, κι' έμαθα πως σκόπευε να έπισκεφθί το Κομοντό, το «Νησί με τους δράκοντες» δεν άφισα να μου ξεφυγή η εύκαιρία. Του πρότεινα να τόν συνοδέψω κι' αυτός δέχτηκε.

Είχα άκουσει πολλά για τα τέρατα αυτά έρητα. Κατά τους έπιστήμονες που τα μελέτησαν, δε διαφέρουν, παρά μόνο στο μέγεθος, απ' τα τέρατα που κατοικούν στην Γη πριν από άμείρητους αιώνες. Είναι το παλαιότερο και μεγαλύτερο είδος σούρας.

Τα πρωτοανακάλυψε το 1912 ο Όλλανδός έπιστήμων Π. Όουεν. Βρίσκονταν δε σήμερα μόνο στο νησί Κομοντό και σε δυο άλλα γειτονικά, το Ριντζα και το Φάρες. Φτάνουν σε μήκος τα 6-7 μέτρα. Τρέφονται με πουλιά, έρποντα, αγριόχοιρους και ζαρκαδία. Όταν κινδυνεύουν, αμύνονται με την πυκνή σειρά τών κορτερών δοντιών τους, και ιδίως με χτυπήματα της δυνατής ουράς τους.

Λίγοι λευκοί έχουν έπισκεφθί το Κομοντό. Το έσωτερικό του μένει ακόμα σκεδόν ανεξερεύνητο. Είναι άλλωστε δύσκολο και κοινωτικό το ταξίδι, ως εκεί: Πρωτα μιά μέρα με το πλοίο απ' τη νήσο Μπαλι ως τη Σουμάτσα, ύστερα πεζή πάνω απ' μια ψηλή όροσειρα, και τελευταία άρκετες μέρες με μιά βάρκα, τών ίθαγενών.

Όταν έπιπνυαμ άπ' τις άρχες της Μπαλι πηδία να έπισκεφθούμε το Κομοντό, μας πληροφορήσαν ότι οι τέρατες σούρες είχαν καταβροχθείς έπανελημμένως ίθαγενείς που είχαν πάει σ' αυτό το νησί, για να κυνηγήσουν αγριόχοιρους και ζαρκαδία. Μας είπαν ακόμα ότι άπανορεύονται να έχουν μαζί τους πυροβόλα όπλα, οι λευκοί που θα έπισκεφτούν το Κομοντό. Πρόκειται για ένα μέτρο προστασίας, για να μην έξοντωθούν οι πελώριες σούρες.

Οι ίθαγενείς που μας ήγγαμε με τη βάρκα τους στο Κομοντό, μας βγάλαν στην παραλία, μας βοήθησαν να στήσουμε μια καλύβα από φύλλα και πασάλους κι' ύστερα απομακρύνθηκαν ως μισό μίλι κι' άράξανε σ' άνοχτά για νάναι προφυλαγμένοι απ' τους «δράκοντες».

Τ' άλλο πρωί, ξεκίνησαμε για το έσωτερικό του νησιού, έρωδιούμενοι με τα κιάλια μας, μια φωτογραφική μηχανή, τρέφιμα και νερό. Ημαστε όπλισμένοι μόνο με κάτι κοντά άκοντια.

Προχώρημα μεσ' στη ζούγκλα, προσέχοντας ν' άποφύγετε τα φείδια.

Περάσαμε από κάτι σπηλιές, στην πλαγιά ενός λόφου. Άπ' τη βάρεια μυριάδια που σκορπίζανε, καταλάβαμε πως ήταν φώλες από σούρες. Άλλα τα τέρατα λείπανε εκείνη την ώρα.

Σε λίγο άκουσαμε τις τρισμαγμένες φωνές ενός αγριόχοιρου και τόν είδαμε να τρέχει σαν τρελλός. Τόν κυνηγούσε μια τρελή σούρα—ένα κομμάτι του σκελετού πελώρια κι' άπαισία σούρα—το σκελετωμένο τέρας που είχαμε δει ποτέ! Ξαφνικά πάφανε όι φωνές του. Και καταλάβαμε πως είχε πέσει έθιμα στο «δράκοντο».

Προχώρημα άκόμη Σ' ένα έξωτικό του δάσους, είδαμε από μακριά δυο σούρες που καταβροχάζαν τις σάρκες ενός αγριόχοιρου, κόβοντας μεγάλα κομμάτια με τα κυρτά και προνιγμένα δόντια τους και καταπίνοντά τα όλοκληρα, με τα έκοκκαλα!

Ήταν μια σκηνή άεχάστη. Έκτοιασθηκα να τη φωτογραφίσω. Μα, τη στιγμή εκείνη, ο Τζάκ φτάνιστηκε δυνατά, από έ-

να μυγάκι που είχε χωθή στη μύτη του. Οι «δράκοντες» ξαφνίστηκαν και καθέκων σαν άστραπη μέσα στη ζούγκλα.

Είχαμε πιά κουρασθή. Γύρισαμε στην καλύβα μας. Στο γυρισμό, είδαμε παντού άμείρητα ίκνη από σούρες.

Την άλλη μέρα, ξεκίνησαμε για μιά καινούργια εξερεύνηση.

Αυτή τη φορά, είδαμε ένα ζαρκαδί, που το είχαν στριμώξει δυο σούρες. Τα τέρατα έθωζαν κατ' παραξένα σφουρίγματα και φυσήματα, καθώς πολλαπλασίαζαν τις έπιθέσεις τους μ' άπίστευτη ταχύτητα κι' ευκινησία. Το ζαρκαδί προσπαθούσε τόν κάκου ν' αμυνθή. Τα κέρατά του γλυστρούσαν πάνω στο φολιωτό δέρμα τών έρπαιών δίχως να τους κάνουν κανένα κακό. Οι σούρες το έσεκίζανε με τα νύχια τους και τα δόντια τους... Όταν έπεσε κάτω πιά, το κατασπαράξαν με βουλιμία.

Παρ' όλη την άδιαθεσία και τη φρίκη που ένοιωθα, τράβηξα μερικά φωτογραφία. Ύστερα απομακρυνθήκαμε με προσφύλαξη...

Τ' άλλο πρωί, ήμαστε κι' οι δυο άμειλητοι κακόκοφοι. Η ζέση κι' η ύγρασία μας έκνευρίζανε ακόμα πιο πολύ. Κι' ύστερα, η καλύβα μας είχε γεμίσει από κόκκινα μυρμηγκία, που χωνόνταν παντού, στις τρύφες μας, στα ρούχα μας, στα κρεβάτια μας. Η δαγκωματιά τους πονούσε, σαν τρυπήμα κερφίτσας.

— Άς μείνουμε και σήμερα, κι' αύριο φεύγουμε, πρότεινα στο Τζάκ.

Συμφωνήσε μαζί μου. Ύστερα ξεκίνησαμε για την τελευταία μας εξερεύνηση. Σε λίγο, ξανακούσαμε το γνήσιο ήχο ενός «δράκοντα» που είχε έπιτεθεί στη λεία του. Πλησίασαμε κι' αντίκρισαμε τη μεγαλύτερη σούρα που είχαμε δει ως τότε. Υπολογίσαμε το μήκος της σε 6 μέτρα. «Έρωγε τις σάρκες ενός αγριόχοιρου. Καθώς την κυττάγαμε από μακριά, πρόβαλε κι' άλλη μια, το ίδιο πελώριο. Είχε σπηκωθεί στα πιάνα της πόδια και κυττάγε πάνω απ' τους θάμνους. Όταν είδε την πρώτη, άγριψε, άρχισε να χτυπά τούς θάμνους με την ουρά της κι' ώρμησε για να της άρπάξει τη λεία της.

Θυμικά, η πρώτη σούρα αμύνθηκε κι' άρχισε έτσι μια άγρια μάχη μεταξύ τους, με τα νύχια και τα δόντια. Κάποια στιγμή, η πρώτη έσκόπισε την κοιλιά της άλλης. Εκείνη έφυγε τότε τρέχοντας.

Ήρθε κατ' ευθείαν προς τους θάμνους όπου ήμαστε κρυμμένοι. Πριν προλάβουμε να φύγουμε, να κρυφτούμε, την είδαμε μπροστά μας, τρομακτική, σπικωμένη από δυο της πόδια!

Μα κι' εκείνη σάστισε που μας είδε. Καθώς κουνούσε την ουρά της, με χτύπησε δυνατά και με πέταξε χαμύ. Το τέρας θέλησε τότε να μου έπιτεθεί, Άλλα, ο Τζάκ πρόλαβε να χυθί στο άνοιχτό στόμα του το άκόντιο που κρατούσε.

Ο «δράκοντας» σταμάτησε, σφύριξε με μανία, κι' ύστερα στράφηκε και ξαναώρμησε στο έξωτικό όπου βρισκόταν το πρώτο έρητο. Η άγρια μονομαχία τους ξαναέρχισε... Μα δε μείναμε πιά για να την παρακολουθήσουμε, όνυμα άμείως για την παραλία, έκχυνοντας ακόμα και τη φωτογραφική μηχανή μας στην παραλία μας.

Μονον όταν βρεθήκαμε σε λίγο μέσα στη βάρκα τών ίθαγενών νοίκιασε άσφαλισμένους τούς εαυτούς μας απ' τούς φοβέρους «δράκοντες» του Κομοντό.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

«ΗΛΙΑΚΗ» ΨΥΚΑΜΙΝΟΣ

Η περίφημη «ήλιακη» ψυκάμιнос της Πασαντένα, στην Καλιφόρνια, έχει 19 φακούς, διαμέτρου 60 εκατοστομέτρων ο καθένας, οι όποιοι συγκεντρώνουν το ήλιακό φως και το ρίχνουν πάνω σε καθρέφτες, που το κατευθύνουν σε άλλους φακούς, οι όποιοι με τη σειρά τους συγκεντρώνουν όλη τη θερμότητα σε μιά έστια, όπου η θερμοκρασία φτάνει τους 3500-4000 βαθμούς Κελσίου. Η νέα αυτή ψυκάμιнос χρησιμοποιείται για τη δοκιμασία διαφόρων μετάλλων και μεταλλικών κραμάτων στις ύψηλες θερμοκρασίες.

ΟΙΚΟΘΡΕΦΤΕΣ

Τὰ τέσσερα κυριώτερα στυλ, πού είναι τῆς μόδας

Ο καθρέφτης πολυτελείας αποτελεί ανέκαθεν διακοσμητικό στοιχείο του σπιτιού από τὰ πιά ἀπαραίτητα καί τὰ πιά ἀξιόλογα. Δέν ἐννοεῖται κατοικία ἐπιπλωμένη μέ καλὸ γούστο, πού νὰ μὴν ἔχη σ' ἑνὰν ἀπὸ τοὺς κυριώτερους χώρους τῆς ἑνᾶ καθρέφτη ἀξίας.

Οἱ καθρέφτες ἀρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ διακοσμητικούς λόγους στὰ σπιτία τῶν εὐγενῶν ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνα καὶ λίγο κατόπιν, στὶς μέρες τοῦ βασιλῆα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 15ου, δημιουργήθηκε καὶ τὸ πρῶτο στυλ τῆς μόδας τους.

Οἱ πρῶτοι καθρέφτες κατασκευάζονταν στὸ Μουράνο τῆς Βενετίας. Ὑστερα, ὅμως, ἀπὸ λίγο καιρὸ, οἱ περίφημοι τεχνίτες τοὺς μετανάστεψαν σὲ διάφορες χώρες τῆς Εὐρώπης, γιὰ τὸν τοιοῦτον καλὸν σὲ δαλεαστικές ἀμοιβὲς παντοῦ.

Στὴν ἀρχή, οἱ καθρέφτες δὲν ἦταν ξεχωριστὰ ἀντικείμενα πολυτελείας ἢ οἰκιακῆς χρήσεως, ἀλλὰ χρησιμοποιούντουσαν ἀποκλειστικά γιὰ νὰ σκεπάζουν τὶς ἐπιφάνειες τῶν τοίχων. Στὰ ἀνάκτορα τῶν ἡγεμόνων καὶ στοὺς πύργους τῶν εὐγενῶν, ὑπῆρχον ὁλόκληρες αἰθουσες καὶ διάδρομοι μέ τοίχους σκεπασμένους ἀπὸ κάτοπτρα. Ἐπίσης ἀντικαθίστουσαν τὰ φύλλα σὲ πόρτες, κορνίζαριμένοι, μέ λεπτὰ «δεσίματα» ἀπὸ μέταλλο ἢ μέ ξύλο ἀνάγλυφο κί' ἐπιχρυσωμένο.

Ἡ περίφημη «αἰθουσα τῶν κατόπτρων», στὶς Βερσαλλίες, εἶνε τὸ πιά ὑπέροχο δείγμα αὐτῆς τῆς ἀρχικῆς νοοτροπίας γιὰ τὴ διακοσμητικὴ χρησιμοποίησι τῶν καθρεφτῶν.

Μονάχα πολὺ ἀργότερα, ἀρχισε νὰ χρησιμοποιεῖται ὁ καθρέφτης ὡς ἀντικείμενο ξεχωριστὸ ἀπὸ τοὺς τοίχους. Δέν ἔπαψε, ὅμως, νὰ θεωρεῖται καὶ σὰν διακοσμητικὸ στοιχείο κυρίως τῶν τοίχων. Ἐτσι τὸν τοποθετοῦσαν ἐδῶ κί' ἐκεῖ ἀντὶ γιὰ ἑνα ζωγραφικὸ πῖνακα. Κατόπιν, ὁ καθρέφτης βρῆκε τὴ θέση του κί' ἀλλοῦ, ὅπως πάνω ἀπὸ τὰ τζάκια καὶ τὶς κονσόλες.

Μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ δύο, ὁ καθρέφτης ἀποτελοῦσε ἑνα ἀρμονικὸ σύνολο κί' ἀρκοῦσε ἡ παρουσία του πάνω τους γιὰ νὰ θεωρεῖται στολισμένος ὁλόκληρος ὁ τοῖχος, ὅπου βρισκό-

ταν εἴτε τὸ τζάκι εἴτε ἡ κονσόλα. Ἐνα τζάκι λόγου χάρι μέ τὸν καθρέφτη του, δυὸ ἀπλῆκες καντηλιῶν στὰ πλάγια τοῦ καθρέφτη καὶ κανένα δυὸ μικρὰ κάδρα ἀπὸ τὴν κάθε μεριά, ἔδινε «ἴσκιο» ἀκόμα καὶ σὲ τοῖχο πολὺ μεγάλου μήκους.

Ἡ μόδα τῶν καθρεφτῶν πολυτελείας δημιούργησε πολλὰ στυλ μέ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, γιὰ τὴν ἀντικείμενα αὐτὰ τοῦ οἰκιακοῦ λούσου δὲν ἔμειναν γιὰ πολὺ προνόμιο τῶν εὐγενῶν. Πέρασαν καὶ στὴν ἀστική τάξι καὶ κάθε σπιτί κάπως εὐπαρουσίαστο εἶχε σὲ σαλόνι του ἢ σὲ μπουινοῦαρ τῆς οἰκοδόμου ἑνα ἄκριδο καθρέφτη.

Ἀλλὰ πάνω σὲ τί ἀκριβῶς ξεχώριζε τὸ κάθε στυλ; Ἀπλοῦστα, στὸ σχῆμα τοῦ καθρέφτη, τὶς διαστάσεις του καὶ προπαντὸς τὴν κορνίζα του.

Μερικά ἀπ' αὐτὰ τὰ στυλ δὲν ὑπῆρξαν παροδικά, ἀλλὰ ἔμειναν τῆς μόδας ὡς τὶς μέρες μας. Νὰ τῶρα τὰ τέσσερα κυριώτερα.

α) Τὸ στυλ Λουδοβίκου 15ου, πού θεωρεῖται καὶ τὸ πιά βαρὺ. Οἱ καθρέφτες, πού ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν τεχντροπία, εἶναι κυρίως μικρῶν καὶ μεσαίων μεγεθῶν, συχνὰ ὀρθογώνιοι, ἀλλὰ ὄχι στενόμετροι, μέ κορνίζα ἀπὸ γλυπτὸ κί' ἐπιχρυσωμένο ξύλο. Τὰ πρότυπα αὐτῶν τῶν κορνιζῶν φτιάχτηκαν ἀπὸ ἀπαράμιλλους Γάλλους τεχνίτες τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος καὶ τὰ μοτίβα τους συνδυάζουν τὰ πολυπλοκά σχέδια μέ τὸ λεπτὸ σκάλισμα καὶ τὶς ραφινάτες γραμμές. Μαζὶ μέ τὸ βενετιανικὸ στυλ, πού θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸ παρὰ κάτω, ἡ γαλλικὴ αὐτὴ τεχντροπία ἔχει μεγάλη διάδοσι καὶ σήμερα.

Ἡ παρουσία ἑνὸς τέτοιου καθρέφτη μᾶλλον μικρῶν διαστάσεων, δὲν ἀποτελεῖ καθόλου παραφρονία καὶ δὲ δημιουργεῖ ἐξεζητημένη ἐντύπωσι ἀκόμα καὶ μέσα σ' ἑνα λιτὰ ἐπιπλωμένο σπιτί (Σχέδιο 1).

β) Περισσότερο κατάλληλο γιὰ τὰ ὄχι πλούσια σπιτία εἶναι τὸ ἀμερικανικὸ ὀρεικτικὸ στυλ, πού περιορίζεται στὸ στρογγυλὸ σχῆμα καὶ δείχνει προτίμησι μᾶλλον πρὸς τὶς μικρὲς διαστάσεις. Τὸ κάτοπτρο, συνήθως, δὲν ἔχει ἐπιπλοή, ἀλλὰ κάπως κυρτὴ ἐπιφάνεια. Ἡ κορνίζα, μετὰλλην, ἡ ἐπιφάνεια, εἶναι ἐπιχρυσωμένη, ἔχει ἀπλὲς γραμμές στὸ σκάλισμά της καὶ συχνὰ ὑπάρχει στὴν κορυφή της ὁ ἀμερικανικὸς αἰῶνος μέ ἀπλωμένα τὰ φτερά. Τὸ στυλ αὐτὸ δὲν ἔχει πέρασι σὲ μᾶς τοὺς μεσογειακοὺς λαοὺς καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸ συνιστάμε.

Ἡ παρουσία ἑνὸς τέτοιου καθρέφτη στὸ σπιτί σας θὰ ἦταν κατὰ, πού δὲ θὰ ταίριαζε μέ τὴν ὑπόλοιπη ἐπιπλωσι (Σχέδιο 2).

γ) Τὸ βενετιανικὸ στυλ ἔχει πολλὰς παραλλαγὰς καὶ μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα σὲ διάφορα μοτίβα. Τὸ ξεχωριστὸ τὸ γινώρισμα εἶναι οἱ κορνίζες πού βερνικίζονται ὅπως καὶ τὰ ἐπιπλά. Οἱ κυριώτεροι χρωματισμοὶ τοὺς εἶναι οἱ ἐξῆς: θαλασσί, πράσινο, κίτρινο, ἀχνὸ γαλάζιο καὶ βαθὺ κόκκινο. Ἐνα εἶδος βενετιανικῶν καθρεφτῶν, ἀπὸ τὰ πιά παλαιά, ἔχει γυάλινη κορνίζα σὲ διαφόρους ἀπαλούς χρωματισμούς (Σχέδιο 3).

δ) Τὸ στυλ Αὐτοκρατορίας, τέλος, εἶναι κατάλληλο γιὰ μεγάλα σπιτία κί' οἱ καθρέφτες πού ἀνήκουν σ' αὐτὸ τοποθετοῦνται ἰδίως πάνω σὲ τζάκια. Τὸ ὕψος τους φτάνει συχνὰ ὡς τὸ ταβάνι. Εἶναι ὀρθογώνιοι, μᾶλλον στενόμετροι, μέ κορνίζα λεπτή, πού θυμίζει ἀρχαία ἐλληνικὴ κιονοστοιχία. Στὸ πάνω μέρος τῆς ἐπιφανείας τους, οἱ καθρέφτες αὐτοὶ εἶναι συχνὰ βαμμένοι μαῦροι πίσω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο καὶ στὸ μαῦρο αὐτὸ φόντο ἔχουν ζωγραφισμένες μέ χρυσὸ χρῶμα μορφὲς καὶ σκηνὲς πού θυμίζουν τὴ διακοσμησι τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἀγγείων. Οἱ κορνίζες τοὺς εἶναι ἀπὸ ξύλο σκουρόχρωμο ἢ βαμμένο ἄσπρο (Σχέδιο 4).

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΣΟ πλησίαζε στὸ κελλὶ τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ Ἐντὶ Πέλ ἐνοίωθε νὰ χάνη τὸ κουράγιο του. Πῶς θ' ἀντίκρυζε τὰ σκληρὰ γαλανά μάτια τοῦ μελολάνατου, τοῦ ἀνθρώπου πού αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε προδώσει στὴν ἀστυνομία;

«Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβῶμαι. Ἴσως μέ ὑποψιάζεται, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀποδείξεις... Μὰ πάλι γιὰ τί λήτση νὰ μέ δῇ;» σκεπτότανε γεμάτος ἀγωνία.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι κανεὶς δὲ θὰ μάθαινε πῶς αὐτὸς εἶχε δώσει τ' ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας, στὴν ὁποία ἀνῆκε ὁ Λέφτυ.

Εἶχαν πιάσει τὸ Λέφτυ—ἐνα ἀπ' τοὺς συντρόφους τους—γιὰ τὸ φόντο ἑνὸς φύλακα, πάνω σὲ μιά διάδροψη. Τὸ δικαστήριό τὸν εἶχε καταδικάσει σὲ θάνατο, καὶ μαζί μ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀρχηγό, τὸν Κεντάκου Κάιντ, ἂν καὶ δὲν εἶχε ἀναμιχθῇ ἐκεῖνος καθόλου στὸ φόντο.

Ὁ Ἐντὶ εἶχε προδώσει ἀπὸ ζήλεια. Ζήλευε τὸν Κεντάκου Κάιντ, γιὰ τὴν ἰσχύ καὶ δύναμίν του. Γιὰ τὴν μὴ ἐξάνθη ἀρραβωνιαστικιά πού τὸν λάτρευε. Καὶ γιὰ τὴν ὅλα τὰ μέλη τῆς συμμορίας τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν σέβονταν... Ὑστερα, ἦταν καὶ τὰ 1.500 δολλάρια τῆς ἐπικουρῆσής του, πού βρισκόνταν τώρα κρυμμένα στὴν κἀμαρα τοῦ Πέλ.

Ὁ κατάδικος σκεπτόταν ὁρθὸς πίσω ἀπ' τὰ κάγκελλα τῆς πόρτας τοῦ κελλιοῦ του.

—Γεῖά σου, Κάιντ! Μὲ εἰδοποίησες πῶς μέ θέλεις... εἶπε, ὁ προδότης.

—Ναί, Ἐντὶ, κατὶ σὲ ἤθελα, ἀπάντησε ὁ ἀρχηγός. Ἦθελα νὰ σοὺ μιλήσω γι' αὐτὸν πρὺς μέ προδῶσε...

«Δὲ θέλω νὰ πεθάνω, Ἐντὶ! Κί' ὅμως, ἀκριβῶς σ' ἔνα μῆνα καὶ μιά μέρα, θὰ καθίσω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ σφάω, γιὰ τὴν ἐξορία καὶ πῶς εἶχα πῆ σ' ὅλα τὰ παιδιά νὰ μὴν κρατᾶνε ὄπλο πάνω τους... Δὲν τὰ βάζω ὡστόσο σὲ τὴν Δικαιοσύνη. Αὐτοὺς πού σφάει, εἶν' ὁ προδότης! Νομίζω πῶς ξέρω ποῖος εἶναι, καὶ δὲ θὰ γλυτώσῃ.

—Μὰ, ἀρχηγέ, δὲ μπορεῖς νὰ σκοτώσῃς ἑνα ἀνθρώπο, χωρὶς νὰ ἔχει ἀποδείξεις! τραύλισε ὁ Πέλ. Θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ πῆς στὰ παιδιά νὰ ψάξουν...

—Τὰ παιδιά δὲν πρόκειται ν' ἀνακατευτοῦν καθόλου, δήλωσε ὁ Κάιντ. Θὰ ἐκδικηθῶ μόνος μου... Ὁ προδότης θὰ ἔληθ' ὅσον καιρὸ θὰ ζῶ κί' ἐγώ. Ἀλλ' ἀπὸ κεί κί' ὕστερα, Ἐντὶ, κάθε στιγμὴ, σὲ κάθε βῆμα του, θὰ τὸν ἀκολουθῇ «κάτι», μιά σκιά ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο! Θάναι πάντα δίπλα του, Ἐντὶ, καὶ θάρρη μιά στιγμὴ πού θὰ σταθῇ ἀντίκρου τοῦ! Καὶ τότε...

Ὁ Πέλ ἐνοίωθε πῶς εἶχε γίνῃ κατάχλωμος. Κί' ὅταν ὁ δεσμοφύλακας τοῦ ἔκανε ἀπὸ μακριὰ νόημα πῶς ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέψεως

Μὲ τὰ δάκτυλα γαντζωμένα στὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του, ὁ Ἐντὶ εἶδε τὴν πόρτα νὰ μισανοίγῃ...

Ο ΚΑΙΝΤ ἐκδικήθηκε

εἶχε τελειώσει, ἔφυγε τοῦλάχιστο σχεδόν.

Μόνον ὅταν κλειστικὴ στὴν κἀμαρά του, κατῶρθωσε νὰ σκεφτῇ.

—Αὐτὸ μοῦλεπτε, ν' ἀρχίσω νὰ πιστεύω στὰ φαντάσματα! Ὁ μουριόμορφη. Κουταμάρες... Ὁ Κάιντ ἤθελε νὰ μέ τρομάξῃ. Ὁ μόνος φόβος εἶναι νὰ μὴν πῇ τίποτα στὰ παιδιά.

Τὶς ἐπόμενες μέρες ὅμως, ὁ φιλικὸς τρόπος πού τοῦ φέρονταν οἱ ἄλλοι, τὸν ἔκανε νὰ πεισθῇ πῶς δὲν ἦσαν τίποτα.

Ὁ μῆνας πέρασε γρήγορα, κί' ἔφτασε ἡ νύχτα τῆς ἐκτέλεσως.

Ὁλόκληρη ἡ συμμορία ἦταν μαζεμένη στὸ μπαρ τοῦ Μπίλ, τοῦ στενότερου φίλου καὶ συντρόφου τοῦ Κάιντ.

Ὅλοι ἦταν γεμάτοι ἐκνευρισμοῦ. Ὁ Μπίλ γέμισε τὰ ποτήρια.

Ἡ ὥρα πλησίαζε. Σὲ 3 λεπτά, ὁ ἀρχηγὸς θὰ ἦταν νεκρός.

—Στὸ θάνατο τοῦ προδότη!... φώναξε ὁ Μπίλ σηκώνοντας τὸ ποτήρι του.

Κί' οἱ ἄλλοι φώναξαν μαζί του. Ἀκόμη κί' ὁ Ἐντὶ. Μὰ, τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ ἡλεκτρικὸ ἀναβόσθισε κί' ἡ πόρτα ἀνοίξε μέ θόρυβο, ἀφίνοντας νὰ μῇ ἑνα ρεύμα παγωμένου ἀέρα.

Τὸ ποτήρι ἔφυγε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Πῶλ καὶ κομματιάστηκε στὸ πάτωμα. Κανένας ὅμως δὲν τὸ πρόσεξε. Ὅλοι εἶχαν ταραχθῇ...

Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ χαμλώσῃ ἡ τάσι τοῦ ρεύματος, ἐπειδὴ, σ' ἀπόστασι 100 μιλίων τὸ λιγώτερο, δούλεψε ἡ ἡλεκτρικὴ καρέκλα...

Καὶ πῶς ἀνοίξε ἡ πόρτα;

—Τὴν περίεργη! Νοιώθω σὰν νὰ βρῖσκεται κάποιος ἀνάμεσά μας... ψιθύρισε ὁ Μπίλ.

Ὁ Ἐντὶ κατάλαβε ἁφαντικὰ πῶς ἦταν μούσκεμα στὸν ἰδρώτα.

—Θὰ πάω σπιτί, Δὲ νοιώθω καλά... ἐδήλωσε στοὺς ἄλλους.

Κί' ἔφυγε. Τὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου μεγάλωσε τὸν τρόπο του. Περπατοῦσε γρήγορα, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν... Κί' ἀποτομα καρφώθηκε στὴν ἀσφάλτο. Κάποιος σφύριζε τὸ «Ἀντίο, παλὰ μου ἀγάπη...», τὸ τραγούδι τοῦ Κάιντ!

Σταμάτησε ἑνα ταξὶ καὶ χώθηκε μέσα. Πῆγε κατ' εὐθείαν στὴν κἀμαρά του καὶ κλειδῶσε πίσω του τὴν πόρτα. Μὰ, μόλις ἀναψὲ τὸ φῶς, τὸ αἷμα του πάγωσε. Πάνω στὸ κρεβάτι ἦταν ἀραδιασμένα τὰ δολλάρια πού εἶχε κρυμμένα! Καὶ δίπλα τους ἑνα σημείωμα: «Ἐρχομαι».

Ἐτρεψε σὰν τρολλὸς στὸ παραθύρο καὶ τ' ἀνοίξε διὰπλάτα. Τὸ βραδυλὸ ἀεράκι τὸν τύλιξε, φέροντας μαζί του τὸ ἴδιο σφύριγμα... Ἐναῶκλεισε τὸ παράθυρο, ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ σκέπα-

σε τὸ κεφάλι του μέ τίς κουβέρτες...

Πέρασε μιά νύχτα τρομερή. Δὲ σιμῆθη τίποτ' ἄλλο, κί' ὅμως

ἦταν γεμάτος φόβη καὶ φόβο. Ἐνα φόβο πού τοῦ ἐσφιγγε τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ...

Ὁ ὕπνος τὸν πῆρε τὰ χαραμάτα. Καὶ ἔβη ἀπ' τὸ σφύριγμα! Πετάρηκε, μάζεψε τὰ λεφτά του κί' ἔτρεξε ἴσια στὴν ἀστυνομία.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς γέλασε μέ τὴν διήγησί του.

—Μὴν κάνης σὰν παιδί, Ἐντὶ! τοῦ εἶπε. Ὁ Κάιντ κατῶρθωσε νὰ σὲ ὑποβάλῃ, καὶ τώρα οἱ σύντροφοί του προσπαθοῦν νὰ σὲ πρελλάνουν. Μὴ μοῦ πῆς πῶς πιστεύεις στὰ φαντάσματα!

Σοὺ συνιστῶ νὰ κάνης ἑνα ταξίδι ὡς τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὁ Ἐντὶ κατάλαβε πῶς εἶχε δίκιο. Δοκίμασε νὰ ἐπιβῇ στὰ στασιμενὰ νεύρα του καὶ κατάφερε νὰ ἡρεμήσῃ. Γύριζε ἀσκόπα ὅλη τὴν ἡμέρα στοὺς πολυσύγχνατους δρόμους. Ἡ παρουσία τοῦ κόσμου τὸν ἡσυχάζε. Μόλις ὅμως ἀρχισε νὰ νυχτῶν, τὸ σφύριγμα ἔναγκαζόταν.

Ἐτρεψε ἀπὸ παντοῦ γύρω του...

Ἐτρεψε πάλι στὴν κἀμαρά του. Ἐπρεπε νὰ μείνῃ ὡς τ' ἄλλο πρῶτ, πού ἔαφευγε γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη.

Πάνω στὸ κοινοδὶο βρῆκε ἀκουμπισμένο τὸ πιστόλι του κί' ἑνα σημείωμα: «Δὲ θὰ σὲ βοηθήσῃ καθόλου».

Σκεπτόντο νὰ βῇ πάλι ἐξω, ἀλλ' ἡ ἰδέα τὸν ἐξομῶν δρόμων τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Ἦταν καλλίτερα νὰ κλειδῶσῃ τὴν πόρτα του καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ κοιμηθῇ...

Ἐψαξε γιὰ τὸ κλειδί, ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκε πούθενά. Ἐσπρώξε λοιπὸν μερικὰ ἐπιπλά πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ ἐσπῶσε χωρὶς νὰ σβύσῃ τὸ φῶς.

Ἀπόλυτη ἡσυχία! Κανένα σημάδι δὲν εἰδείνε τὴν παρουσία τοῦ ἀόρατου ἐπισκέπτη. Κί' ὅμως ὁ Ἐντὶ τὸν ἐνοίωθε γύρω του!

Ἐνα ρολοζὶ χτύπησε 12... καὶ τὸ πένθιμο σφύριγμα ἀντήχησε καὶ πάλι! Μὲ μάτια ὀρθάνοιχα ἀπ' τὴ φοικὴ καὶ μέ τὰ δάκτυλα γαντζωμένα στὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του, ὁ Ἐντὶ εἶδε τὰ ἐπιπλά νὰ μετατοπίζονται καὶ τὴν πόρτα νὰ μισανοίγῃ!

Μετ' ὅσον πρῶτο του, θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Κάιντ: «Καὶ θάρρη μιά στιγμὴ πού θὰ σταθῇ ἀντίκρου τοῦ. Καὶ τότε...» καὶ τὸ ση-

μείωμα δίπλα στὸν ἐπισκέπτη: «Δὲ θὰ σὲ βοηθήσῃ καθόλου».

Ἡ πόρτα ἐξακολούθησε ν' ἀνοίγῃ. Ὁ Ἐντὶ οὐλοῖσε, ἄκουμπησε τὸ πιστόλι στὸ μελίνγι του καὶ πάτησε τὴ σκανδάλη...

*

Ὁ ἐπιθεωρητὴς πού ἀνέκρινε τὴν ἄλλη μέρα τὴ σπιτονοικοκυρά γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἐντὶ, ἔμαθε πῶς ἑνας ἀπ' τοὺς καινοῦργους νοικάρηδες τῆς εἰς ἔρθει στίς 12, τὴν περασμένη νύχτα, κί' εἶχε ἀνέβῃ τὶς σκάλες σφουρίγοντας τὸ «Ἀντίο, παλὰ μου ἀγάπη». Δὲν εἶχε μῇθ' ὅμως στὴν κἀμαρά του, καὶ τὸ πρῶτ δὲ βρῆκε πούθενά. Τὰ χαρακτηριστικὰ του μοιάζαν μέ τὸν Πῶλ.

Ὁ Ἐντὶ Πέλ ὅμως εἶχε αὐτοκτονήσει, καὶ δὲν ὑπῆρχε ἑπικὸ στοιχείο πού νὰ ἐναγοποιῇ κανένα... Ὁ Κάιντ εἶχε ἐκδικηθῇ!

Σ. ΝΤΟΚΣΤΕ-ΙΝΤΕΡ

«Η τέχνη του ν' ακούμε, δεν περιορίζεται μόνο στο ν' αφήνουμε τους ήχους να φτάνουν στ' αυτιά μας.

ΞΕΡΕΤΕ νὰ ἀκούτε;

Πῶς θ' ἀναπτύξετε τὴν ἱκανότητά σας νὰ καταλαβαίνετε τί σὰς λένε.

— Θάθελα νὰ ρίξω μιά ματιά στὰ πράσινα παπούτσια μὲ τὸ ψηλὸ τακούνι καὶ τὴν κίτρινη ρίγα πού ἔχετε στὴ βιτρίνα, λέει ἡ πελάτισσα στὸν ὑπάλληλο.

«Εἰκοὶς τῆς φέρνει ἕνα πράσινο ζευγάρι μὲ ψηλὰ τακούνια, ἀλλὰ χωρὶς ρίγα. Ἡ πελάτισσα διαμαρτυρεῖται. Στὴν βιτρίνα ὑπάρχουν τὰ παπούτσια πού ζήτησε.

Γιατί δὲν τῆς τὰ φέρνουν; Γιατί, ἀπολογεῖται, ὁ ὑπάλληλος δὲν πρόσεξε καλὰ τὴν παραγγελία. Δὲν ἀκούσε καλὰ.

Λάθος συνηθισμένο, πού τὸ συναντᾶμε μὲ διάφορες μορφές σχεδὸν σὲ κάθε θῆμα μας. Καὶ πάντοτε φτᾶνε τὸ ὅτι κάποιοι δὲν ἀκούσε καλὰ. Ἐνῶ μᾶς εἶναι τόσο ἀπαραίτητο νὰ καταλαβαίνουμε ὅτι ἀκούμε.

Ἡ ὁμιλία, ὁ προφορικός λόγος, παίζει σπουδαὶό ρόλο στὴ ζωὴ μας, ἰδίως τώρα μὲ τὴν καθιέρωσι τοῦ τηλεφώνου καὶ τοῦ ραδιοφώνου. Ὁ Ἀμερικανὸς Πῶλ Ράινκιν μελέτησε τὶς περιπτώσεις 68 ἀτόμων πού ἀσχολοῦνται μὲ διάφορα ἐπαγγέλματα καὶ κατέληξε στὸ ἑξῆς συμπέρασμα: Τὰ 75% τοῦ χρόνου πού εἶναι ζῦπνιοι, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὰ ἀφιερώσαν στὴν ὁμιλία — μιλοῦντες κατὰ 30% καὶ ἀκούοντας κατὰ 45%.

Στὸ πανεπιστήμιό τῆς Μινεζότα, ἔξ ἄλλου εἶναι ἕνα σχετικὸ πείραμα. Ἐβαλεν διάφορα ἄτομα νὰ ἀκούσουν ἕνα κείμενο καὶ μετὰ τοῦς ζήτησαν νὰ πουν τί κατὰλαβαν ἀπὸ αὐτό.

Διαπίστωσι: ἀκόμη κι' ὅταν προσέχη, ὁ συνηθισμένος ἄνθρωπος ἀκούει τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα λέγονται! Ἡ τέχνη τοῦ ν' ακούμε, δὲν περιορίζεται μόνο στὸ νὰ ἀφήνουμε τοὺς ἦχους νὰ φτάνουν στ' αυτιά μας — ἀκριβῶς ὅπως, γιὰ νὰ διαβάσουμε, δὲν ἀρκεῖ νὰ πρῶν τὸ μῆτι μὲς στὸ κείμενο. Χρειάζεται προσοχή.

Κοινωνίες
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Με φυσικά αἰδερία ἑλάνια
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΙΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

καὶ συγκεντρώσι.

Ἐνα σοβαρὸ ἐμπόδιο εἶναι ὅτι σκεπτόμαστε γρηγορώτερα ἀπὸ ὅ, τι μιλοῦμε. Ὁ μέσος ὅρος ὁμιλίας εἶναι 100 λέξεις στὸ λεπτό περίπου, ἐνῶ ἡ σκέψις λειτουργεῖ μὲ 400 περίπου λέξεις στὸ λεπτό. Ἔτσι, ὅταν ἀκούμε, μένει ἕνα κενὸ 300 περίπου λέξεων στὸ λεπτό στὴ σκέψι.

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ σκέψις εἶναι πιὸ βιαστική, ἀφίνει κάποτε τὸ θέμα πού ἀκούει καὶ πηδᾷ σὲ κάτι ἄλλο. Ὅταν ἐξαγνοῦσθαι σ' αὐτό, ἔχει χάσει ἀρκετὰ ἀπὸ ὅσα ἐλέγχθησαν. Ἄν τὸ ἴδιο συμβῇ μερικές φορές ἀκόμη — ὅπως καὶ πράγματι γίνεται — ἔρχεται μὴ σιγὴν πού δὲ μπορούμε νὰ καταλάβουμε τί ἀκούει.

Ὁ ἄνθρωπος πού ξέρεי νὰ ἀκούει, συγκεντρώνει τὴν προσοχή του σὲ ὅ, τι λέγεται καὶ ἀφιερώει τὸν περισσευούμενο καιρὸ τῆς σκέψεως σὲ ἐρωτήσεις γύρω ἀπὸ τὸ θέμα πού ἀκούει.

Υποβάλλει συνεχῶς, στὸν ἑαυτὸ του ἐρωτήσεις σὰν κι' αὐτές: Εἶναι σωστὰ ὅσα λέει ὁ συνομιλητής μου ἢ ὁ ὁμιλητής; Μοῦ τὰ λέει ὅλα ἢ μόνο ὅσα τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ μὲ πείσει; Τί μοῦ χρειάζεται ἀπὸ ὅσα λέει; Πρόκειται γιὰ κάτι καινούριο; Πρακτικό; Ἐνδιαφέρον;

Ἔτσι, εἶναι σὲ θέσι νὰ παρακολουθῇ τὴ συζήτηση ἢ τὴν ὁμιλία καὶ νὰ κερδίῃ ἀπὸ αὐτήν.

Ἐνας ἄνθρωπος πού μιλά, εἶναι ἀπόλυτα φυσικὸ νὰ θίγῃ ἕνα σημεῖο πᾶν ὅπου ὁποῖο εἴναι ἔχουμε διαφορετικὴ γνώμη.

Συμβαίνει τότε τὸ ἑξῆς: ἀντὶ νὰ παρακολουθήσουμε καὶ τὴν ὑπόλοιπὴν ὁμιλία, ἀρχίζουμε νὰ σκεπτόμαστε πῶς θὰ ἀντιμετωπίσουμε αὐτὸ πού εἶπε — ἂν δὲν κάνουμε τὴν ἀπρέπεια νὰ τὸν διακόψουμε ἐκείνη τὴν στιγμή, γιὰ νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἀντίρρηση.

Ὁ καλὸς ἀκοροστής, ἀντίθετα, δὲ βιάζεται. Ἀφίνει τὸν ἄλλο νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴ σκέψις του, νὰ πῇ ὅσα θέλει. Καὶ τότε, εἶναι σὲ θέσι νὰ δώσῃ μὴ καλὴ καὶ πειστικὴ ἀπάντησι.

Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχουν ἀναπτύξει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀκούει, μαθαίνουν νὰ προσπαθῶν τὴν προσοχή τους στὸ βασικὸ νόημα ἐκείνου πού ἀκούει. Δὲν τοὺς παρασύρει ἡ προσπάθεια νὰ καταλάβουν χωριστὰ τὰ καθενα ἀπὸ τὰ γεγονότα ἢ τὶς σκέψεις καὶ πού ἀναδέονται στὴν ὁμιλία. Ξέρουν ὅτι τὰ γεγονότα καὶ οἱ σκέψεις αὐτὲς λέγονται γιὰ νὰ βοηθήσουν, ὥστε ὁ ὁμιλητὴς νὰ δώσῃ τὴν κεντρικὴν ἰδέαν. τὸ βασικὸ νόημα πού θέλει.

Ἀκόμη καὶ ἀσημαντες λεπτομέρειες — ὅπως τὸ νὰ κλείνουμε τὶς πόστες τοῦ δωματίου, πού γίνεται ἡ συζήτηση, νὰ χορηγῶν τὸν ραδιοφῶνο, νὰ βρισκόμαστε κοντὰ στὸν ὁμιλητὴ — βοηθοῦν νὰ ἀκούσουμε καὶ νὰ καταλάβουμε καλύτερα κάτι πού λέγεται.

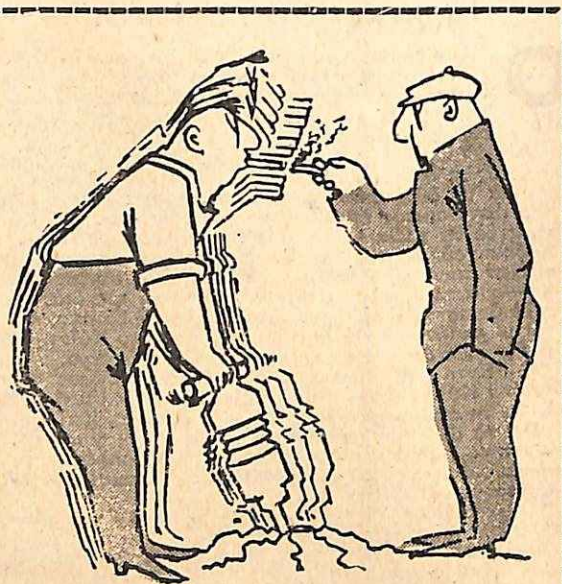
•••

Ὅλοι μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα

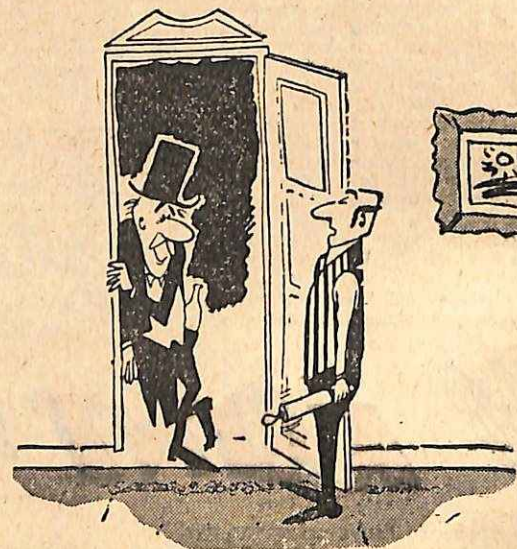
Στὸ Καίτηπτόν πρόκειται νὰ διοργανωθῇ ἕνα γεῦμα, στὸ ὁποῖο ἔχουν προσκληθῇ ὅλοι ὅσοι ἔχουν τὸ ἐπίθετο Ντὺ Πιέξ. Ὁς τώρα, δέχθηκαν τὴν πρόσκλησι 200 οἰκογένειες. Πρέπει ἐξ ἡ ἀρχῆς, ὅτι ὑπάρχουν στὴ Νότιο Ἀφρική πάνω ἀπὸ 13.000 ἄτομα μ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετο!

Ἡ ἰδέα τῆς τεραστίας αὐτῆς «οἰκογενειακῆς» συγκεντρώσεως δὲν εἶναι πρωτότυπη. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, στὴν Ὁλλανδία, πῆραν μέρος σ' ἕνα τεραστίο συμπόσιο 10.000 Γιάνσεν, μ' ἐπικεφαλῆς τοὺς 13 δημάρχους πού εἶχαν αὐτὸ τὸ ἐπίθετο.

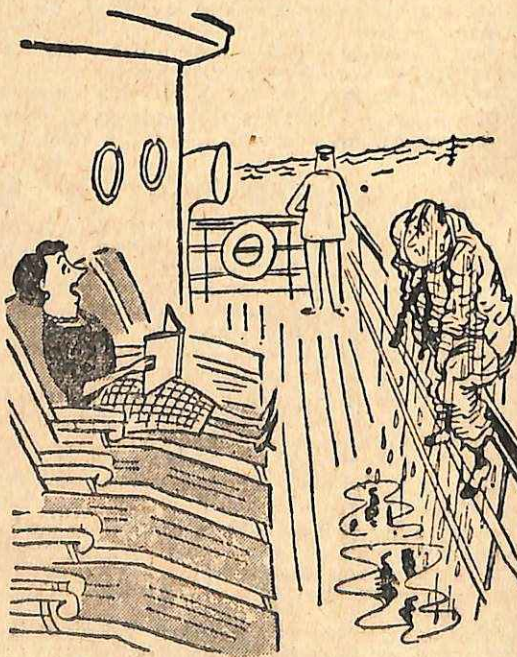
Ἐξ ἄλλου στὴ Φλόριντα συγκεντρώνονται κάθε χρόνο οἱ ἀπόγονοι κάποιου Ἀντριου Ἐλτον Οὐίλιαμς. Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τοὺς εἶναι σήμερα πάνω ἀπὸ 23.000. Ἐνταῦχος ὅμως γιὰ τοὺς διοργανωτὰς δὲ μ' ἐξίσταται πρὸς 4.000.

Χωρὶς λόγια.

— Ἡ κυρία βαρὼν καὶ μοῦ ἀνάθεσε νὰ σὰς ὑποδεχθῶ ἐγώ.

— Χαράλαμπε, ἀπὸ πού ἔρχεσαι;

Οἱ γυναῖκες ΕΧΟΥΝ ΜΙΑ ΕΚΤΗ ΑΙΣΘΗΣΙ;

Προληπτικὰ ὄνειρα καὶ τὴν πάθει.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι οἱ γυναῖκες ἐκδηλώνουν ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ λεγόμενα «ψυχικὰ φαινόμενα» — τὴν τηλεπάθεια, τὴν διόρασι, τὰ προφητικὰ ὄνειρα, κλπ. — ἐνῶ οἱ ἄντρες δειχνουν σκεπτικισμό καὶ δυσπιστία.

Αὐτὴ ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἐξηγεῖται ἴσως μὲ τὸ ὅτι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς καὶ ἡ δουλειὰ τῶν ἀνδρῶν τοὺς υποχρεώνει νὰ φαίνονται πρακτικοὶ καὶ ρεαλιστές. Ἐνῶ γιὰ τοὺς π.χ. δὲν μπορεῖ ποτε νὰ πῇ στὸν ἀρρωστὸ τοῦ ὅτι τὸν βοηθήσει στὴ διάγνωσι πού ἕνα ὄνειρο. Οὕτε κι' ἕνας ἐπιχειρηματίας μπορεῖ νὰ μιλήσῃ γιὰ διαίσθησι καὶ μεταβίβασι σκέψεως...

Ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν ὁποία ζοῦνε οἱ περισσότεροί ἄντρες, ἀπαιτεῖ τὴν συνεχῆ συγκέντρωσι τῆς προσοχῆς τους στὴν περὶ τὴν χειρὸποίησι πραγμάτων. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ πνευματικὴ τους κατάστασι δὲν εὐνοεῖ καθόλου τὴν ἐκδήλωσι ψυχικῶν φαινομένων. Ἀλλὰ κι' ἂν τοὺς τύχουνε κάποτε τέτοια φαινόμενα, ἀρνούνται νὰ τὰ πιστέψουν, τ' ἀποδίδουν σὲ ἀπλὲς συμπτώσεις καὶ δὲν κάνουν λόγο γι' αὐτά.

Ἀντίθετα, ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι τόσο ὑποδουλωμένη στὴν πραγματικότητα. Ἐκεῖ δὲ καὶ εὐκαιρία, ἐνῶ παίρνει τὸν καφέ ἢ τὸ τσάι μὲ τὶς φίλες της, νὰ τοὺς μιλήσῃ γιὰ ἕνα προφητικὸ ὄνειρό της ἢ γιὰ κάποια ἐκπληκτικὴ διαίσθησι της.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, προέρχονται ἀπὸ γυναῖκες τὰ περισσότερα γράμματα πού λαβαίνει ὁ δόκτωρ Τζέιμς Ράιν, ὁ διευθυντὴς τοῦ Παραψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου Ντιούκ.

Τὸ ἐργαστήριον αὐτὸ ἔχει ἱδρυθῇ ἀπ' τὸ 1940, μελετᾷ δὲ τὰ ψυχικὰ φαινόμενα μὲ σύστημα καὶ μεθοδικότητα, κατὰ ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς σύγχρονης Ἐπιστήμης. Στὰ ἀρχεῖα τοῦ ὑπάρχουν ταξινομημένα 8000 γράμματα, πού περιγράφουν διαφορὰς περιεργες περιπτώσεις. Τὰ 6000 αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ γυναῖκες.

Μιὰ νεορὸ Ἀμερικανίδα ἔγραφε στὸν δόκτωρ Ράιν ὅτι δύο βδομάδες μετὰ τὸ γάμο της ἀρνήθηκε ἑαυτικὰ ν' ἀνέβῃ στὸ τραῖνο, μὲ τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύουν αὐτὴ καὶ ὁ ἄντρας της. Εἶχαν βγάλεϊ τὰ εἰσιτήρια τοὺς, εἶχαν φτάσει στὸ σταθμὸν, καὶ ἑαυτικὰ ἡ νέα γυναῖκα δήλωσε πῶς δὲ θ' ἀνέβαινε στὸ τραῖνο, γιὰ κανένα λόγο! Δὲν ἤξερε ὡστόσο πῶς νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὴ τὴν ἀρνήσι της. Ἐλεγε μονάχα πῶς «κάτι τὴ τῆς εἶπε πῇ νὰ κἀν ἔτσι». Ὅσο κι' ἂν θυμῶνε ὁ ἄντρας της, ὅσο κι' ἂν φώναζε, αὐτὴ ἔμεινε ἀμετάπειστη καὶ τὸ ταξίδι τοὺς ματαιώνθηκε.

Μετὰ δύο ὥρες λοιπὸν, τὸ τραῖνο ἐκτροχιάσθηκε, σκοτώθηκαν 20 ἐπιβάτες καὶ τραυματίσθηκαν ἑκατοντάδες ἄλλοι!

Ἐν' ἄλλο ἀντόγυνο ἐπρόκειτο νὰ διαμνηστεύσῃ σὲ κάποιον μικρὸ ξενοδοχεῖο τῆς Βορείου Καρολίνας. Μόλις ὅμως ἀποκοιμήθηκε, ἡ γυναῖκα ὄνειρεύθηκε πῶς τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε καταστραφῇ ἀπὸ μὴ ἐκρηξί. Ξύπνησε τότε, ἀναστατωμέ-

νη, κι' ἀπαίτησε ἀπ' τὸν ἄντρα της νὰ φύγουν ἀμέσως. Ἐκεῖνος, παρ' ὅλη τὴ νύκτα του καὶ τὴν ἀκατάλληλη ὥρα τῆς ἔκανε τὸ χατήρι.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ἕνα καμινίον φορτωμένο μὲ δυναμίτιδα ἔπαθε μὴ βλάβη τῶν φρένων του, ἔπεσε πάνω στὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὸ κατέστρεψε!

Μιὰ γυναῖκα ἔγραψε τὰ ἑξῆς στὸν δόκτωρ Ράιν:

«Ὁνειρεύτηκα μὴ νύκτα πῶς χτυποῦσε κάποιος τὴν πόρτα μου. Ἀνοίξα καὶ εἶδα ἕνα παιδί, πού ἔφερε ἕνα μεγάλο μπουκέτο. Δὲν παραξενεύτηκα καθόλου, πῆγα τὰ λουλούδια στὸ τραπέζι κι' ἔβαλα ὕστερα τὰ κλάματα. Ἐκεῖ τελείωσε τ' ὄνειρό μου.

Μετὰ δύο βδομάδες, πέθανε ἑαυτικὰ ὁ ἄντρας μου ἀπ' τὴν καρδιά του. Τὴν ἐπομένη τῆς κηδείας, ἕνα παιδί ἀπὸ ἀνθρωπολεῖο χτύπησε τὴν πόρτα μου, φέρνοντας ἕνα μπουκέτο, πού εἶχε φτάσει καθυστερημένο. Τὸ ἄφισα πάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας κι' ἔβαλα τὰ κλάματα... Ἐκείνη τὴ στιγμή, κατάλαβα πῶς τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶχε συμβῇ ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχα ὄνειρευτῇ!

Ἡ γυναῖκα κάποιοι ἀξιωματικοὺ τοῦ ναυτικοῦ ὄνειρευτάν, ἐπὶ 14 νύκτες κατὰ συνέχεια, ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε πάσει ἄδεια κι' ἐρχότανε στὸ σπίτι του, ἀλλὰ ἐπέφετε τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευε, καὶ σκοτώνονταν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες του. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες, ὁ σύζυγος ἤλθε στὴν ἀδεία του καὶ τηλεφώνησε πρὸς τὴν γυναῖκα του πῶς θάφευγε μὲ τὸ ἀεροπλάνο ἀπ' τὴν Καλιφόρνια. Ἐκείνη τὸν παρακάλεσε νὰ πᾶσι τὸ τραῖνο — ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐξηγήσε τὸ λόγο, γιὰ νὰ μὴ τὴν κοροϊδέψῃ. Ὁ ἀξιωματικὸς ὑποχώρησε σ' αὐτὴ τὴν «ἰδιοτροπία» της. Κι' ἔτσι σῶθηκε, γιὰ τὸ ἀεροπλάνο ἔπεσε πραγματικά κι' οἱ ἐπιβάτες του σκοτώθηκαν.

Νὰ καὶ μερικὲς περιπτώσεις τηλεπαθείας ἢ διόρασεως, ὅπως τῆς ἀφογγίζονται τὰ γράμματα πού ὑπάρχουν στὰ ἀρχεῖα τοῦ δόκτωρος Ράιν:

Μιὰ ὑπέρα ὄνειρεύτηκε πῶς ὁ γιὸς της πού ἦταν τότε στρατιώτης καὶ βρισκόταν στὴν Εὐρώπη εἶχε γίνῃ καὶ πάλι μαρὸ παιδί. Τὸν εἶδε δὲ νὰ πνίγεται σ' ἕνα ποτάμι καὶ νὰ ἐπιπλῇ στὸ νερὸ — οἱ μακροεῖς ἑαυτὲς μποῦκλες πού εἶχε στὰ πρῶτα παιδικὰ του χρόνια. Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, πῆρε ἕνα γράμμα τοῦ γιου της. Τῆς ἔγραφε πῶς εἶχε πέσει σ' ἕνα ποτάμι καὶ δὲ πνιγότανε, ἂν δὲν τὸν σῶζανε τὴν τελευταία στιγμή. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχε συμβῇ τὴν ἴδια νύκτα καὶ ὥρα πού εἶδε ὁ ὄνειρο.

Ἐνῶ ἕνας στρατιώτης ἔγραφε πρὸς τὴν γυναῖκα του, μιὰ Κυριακὴ πρωτὶ, ἐνοίωσε μὴ μισοδιά ἀπὸ τριαντάφυλλα. Κι' ὅμως βρισκόταν στὸ στρατόπεδο, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ἵχνος λουλουδιοῦ...

Στὸ ἐπόμενο λοιπὸν γράμμα της, ἡ γυναῖκα τοῦ τοῦγασε ὅτι, τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη, εἶχε στολίσει μὲ τριαντάφυλλα τὴν εἰκόνα τῆς Παργίας, παρακαλώντας τὴν μὲς ἀπ' τὴν ψυχὴ της νὰ φυλάξῃ τὸν ἀντροῦλὸν της!

Ὑστερα ἀπ' ὅλ' αὐτά, ποῖος μπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ πῶς ὑπάρχουν γύρω μας πολλὰ περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅσα κατανοοῦμε νὰ ἀντιληφτοῦμε μὲ τὶς πέντε αἰσθήσεις μας...

Κατὰ τὴν γνώμη μου — πού, ἄλλωστε, εἶναι καὶ ἡ πλέον βαρύνουσα — δὲν ὑπάρχει σοφώτερη παροιμία ἀπ' αὐτὴν πού λέει: «Τὰ δαχτυλίδια κι' ἂν ἐπείσανε, τὰ δάκτυλα ἐμείνανε».

Κι' ἀκριβῶς ἐτσι συμβαίνει πάντα σ' αὐτὴ τὴν πλανεύτρα τὴ ζωὴ. Παράδειγμα ἐγώ.

Ὁνομάζομαι Λυκοβόρος Καφεκοῦτης κι' εἰμαι ὁ τελευταῖος — καὶ καλότερος — ἀπόγονος μιᾶς παλιᾶς καὶ μεγάλης οἰκογενείας μ' ἀριστοκρατικὲς ρίζες, μεγάλες, γερὰς καὶ βαθεῖς σὰν τοῦ πλάτανου, ἢ σὰν ἐκείνους πού χωρίζουν τοὺς ἀσπρούς καὶ τοὺς μαύρους.

Τὰ παιδικὰ μου χρόνια θὰ τὰ ζήλευαν ἀκόμη καὶ πρηνήσπουλα. Μεγάλωσα στὰ πούπουλα, πού λένε. Κι' ἀπὸ τὴν καλοπέρασι ἤρθα κι' ἔγινα ἕνας παιδαρεῖς, ἀργότερα ἕνας ἑρῆδος καὶ, στὸ τέλος, ἕνας ἀντρακλας, πού νὰ μὲ πῆνιζε στὸ ποτήρι. Κι' ὅσο γιὰ κοινωνικὴ κι' ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσι κι' εὐγενικὰ αἰσθήματα, μὴν τὰ ρωτᾶς.

Ὅλ' αὐτά, ὅμως, τὰ προσόντα μου καὶ τὰ χαρίσματα μου, προκαλεῖται, ὅπως φαίνεται, τὸ φθὸν τῶν κακῶν ἀνθρώπων, πού μὲ φάγανε οἱ ἄτιμοι μὲ τὸ μάτι τους. Κι' ἐτσι, κάποιο μαῦρο καὶ συφορισμένο πρῶτ' ἐξαεμισθήσαν καὶ τὰ τελευταῖα μικρὰ ὑπόλοιπα τῆς τρανταχτῆς περιουσίας τῶν Καφεκοῦτῶν μὲ τ' ὄνομα, πού, ἀπὸ πᾶσι πρὸς πᾶσι καὶ ἀπὸ πατέρα σὲ γιὸν, ἔφτασε καὶ στὰ χέρια μου τὰ τρῦπα καὶ τὰ σκορπαλεῖριάκι, Κι' ἀπὸ τὰ πούπουλα ὅπου βρισκόμουν, βρέθηκα στὸ τζέινιο στρώμα ἐνὸς πολὺ καλοῦ κι' ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου δ' τὰ ἑξῆς.

Ζοῦσα, λοιπὸν, ἀναγκαστικὰ σκοτώνοντας στὰ καφεῖνια τὶς ὥρες μου καὶ στὰ Γιουσαρουντὰ κοστούμια καὶ τὰ παλὰ τῶν συγχορευμένων συγγενῶν μου. Καὶ μὲ τὸ γλιόχο αὐτὸ «εἰσόδου» κατὰφερα νὰ συντηρῶ ὅπως-ὅπως τὸν τόσο καλομαθημένο στὸ παρελθὸν ὄργανισμὸ μου, νὰ πληρώνω τὸ νοκὶ μου καὶ νὰ ντυσθῶ ἐκρίζωμαι δύο φορές τὴν ἑβδομάδα μὲ τὴν Οὐρανία, πού μ' ἔδωκε ἡ καμμενοῦλα σὰν Θεὸ πῖσω ἀπὸ τὰ χοντρά μυωπικὰ της γυαλιά.

Ὡ! πόσο ἤθελα ν' ἀνταμείνω τὴν ἀφοσίωσι της καὶ τὴν λατρεία της μ' ἕνα νόστιμο καὶ πρακτικὸ δαράκι! Κι' ὅσο πέραγε ὁ καιρὸς, ἡ ἐπιθυμία μου αὐτὴ γινόταν τόσο ἐντονη, τόσο τυραννικὴ, ὥ-

στε καὶ ἡ Οὐρανία μου ἔνα ὑπασια γιὰ φόρεμα. Λεπτὸ καὶ, πρὸ πάντων, χρῆσιμο ὄμοιο, πού σίγουρα θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε πολὺ. Κι' ἀνέμεσα σὲ πολλὰ μοντέρνα κι' ἐλκεκτὰ ἐφόδια τῶν 65, τῶν 80, τῶν 110 καὶ τῶν 160 δραχμῶν τὸν πῆχυ, διάλεξα ἕνα περίφημο ραγιὸν τῶν 23,50.

Δηλαδή, μὲ 188 ψωδοδραχμὲς

— Κύριε πρόεδρε, θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ὁ πελάτης μου δὲν εἶναι κλέφτης!...

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Μάβλα, Ρ. Μ., Ένταθα: Οι διάφορες φοβίες άρχισαν να σας καταλαμβάνουν ή μια κατόπιν της άλλης. Άντρώπους, κυρίως, που έχετε γνωρίσει, βαρύνει και, προ πάντως, χρόνιες. Οι στενοχώριες, επαγγελματικές και οικογενειακές, δέ λείπουν. Το δ.

65

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Συγγνώμη

«Η Έφταλία, που πήρε χαμπάρι πως ο Νικολάκης γύρισε άφορμη να την χωρίσει, κόντευε να λυγίσει, να σεσεμιάσει! Κι' ήλεγε απελπισμένη:

— Λαμπάδες άναψα μπροστά του τα χέρια μου, ψάχνω τα ταμπάνια με τα κρέατα μου και πατούσε ο κακούργος! Και τώρα να πάω να ξελογιάσω!

Πράγματι, ήταν λωλές και παλαβές με μία ζωτοχώρα του σκοινιού και του παλουκιού. «Η κοιν- τουρισμένη τόν ει- γε βγάλε απ' τα καυκάλα του. Και τ' οργουδούσε μά- ξους πικαριστικά για να την ακούη η Έφταλία: «Τό: «Αλ- λος σ' άνάπψε— κι' άλλος σ' ήρρε». — Μωρή άθεόφο- δε, δέ φοθήθηκες Θεό; ξεφώνισε η Έ- φταλία. Τρίαντα χρόνια τόν έχω υπο- προσκέφαλο!

Κι' ήκανε κρυφές λειτουργίες, τόν πό- τισε «ζέο» τούβαλε δειχτά από 40 κύμα- τα, νταρνταγάνι, νεκρόχωμα. Δυστυχώς ούτε με τ' άγια, ούτε με τα μάγια μπόρεσε να καλύψει τόν σεβντά του για την ζωτοχώρα που φούντανε κι' άναβε σαν τσιραλήδικο δαδί. Και με προσάσεις και μισόλογα, έτοιμαζε τόν προσέκοπμά του ό άτιμος.

Κι' ένα πρωί ήστειλε ένα φίλο, πήρε τα ρούχα του κι' είπε τόν Έφταλίας καθαρά και ξάστερα:

— Ό άντρας σου, κερά μου, είναι ά- ποφασισμένος να τινάξει τα μυαλά του στον άέρα! Γι' αυτό για να μην έχης έσύ τόν κοίμα δώσ' του τόν διαζύγιο. Κι' εκείνος θα σου επιστρέψει ό,τι σου ά- νηκε.

— Άς έρθη να μου τόν επιστρέψη κι' έγώ θα κάνω κι' αυτή τή θυσία! έπτε μελοδραματικά η Έφταλία.

Τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί πήγε γκαουστέρι ο Νικολάκης έπειτα απ' τόν ευχάριστα γαβαντίσια. Συγκινημένος απ' τόν σουβενίρ του γάμου του και ντροπισμένος για τόν παζάρμα που θάκανε και τήν άποζημίωσι που θέλε να τής δώση, χτύπησε γέλια κι' άτσαμάδι- κα τήν πόρτα ό καμπιετής, με τόν λε- φτά στό χέρι.

— Όστε, με τόν να μου επιστρέψης ό,τι σου δώσα νόμισες πως ένοούσα τόν τζιβαερικά, τόν πόμπιλα, τόν ντότα, δη- λαδή τόν 40 όμολογίες; τούπε η Έ- φταλία, μόλις τόν καρσίλανσε.

Και με ύφος παλιάς τραγωδού συνέ- χισε:

— Όχι, έγώ σου έμπιστεύτηκα κάτι άλλο άνεκτίμητο! Σου δώσα όύλα τόν νεϊάτα μου, τήν δροσιά, τόν δνειόά μου, τήν παρθενιά τής ψυχής μου. Ήσυνε σαν γλασάδα, σαν πούλυδο και τώρα στό χέρι σου μαράθηκα, γενήκανε τόν μούτρα και τόν κορμί μου σαν ξηροί καρποί, τόνε-κουάλε τόν γεμεζήδικα! Για να σου δώσω λοιπόν διαζύγιο αυτό πρέπει να μου επιστρέψης. Όύλοι αυτοί τόν θησαυροί που μόνάχα έσύ άπόλα- ψες και γόντιρες!

Πεισμανέμένος και μερακλαντισμένος ό ένοχος σκύωσε τήν ήπρη στην άγκα- λιά του και τήν γέμισε φιλή και δά- κρυα.

Κι' έτσι τήν άλλη μέρα ό σπήκερ ήλεγε απ' τόν ράδιο:

— Τόν τραγουδάκι: «Συγγνώμη σου ζητώ, συγγώρησε με...», μεταδίδεται έκ μέρους τού κ. Νικολάκη για τήν σύ- ζυγό του Έφταλία...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Γιαγνίς όλντοϋ

Μπου γκιούν ύναίκα μου μπεκιάρι άφπες έμένα. Άπό πολυκατοικία μέσο Ντουγγουτί μαχαλειντέν, όύλες σου- ρουουιλέν τσάρκα σάρκα, πάγκα βγή- κανε αλάι μαλάι.

Λοιπόν, άναγνώστη έφέντη, όπως λέ- γαμε, Σουρπουίτσα ιδήγκε σεργιάνι κι' έγώ μποσάνι να φυλάω πόμεινα για- θρούμ. Αυτή μπεράτι πήρε κι' έγώ ρα- χάτι βρήκα. Ίτς ταθατούρι γιόγκ, κου- ζούρι βάρ, γρίνεσ μπουρινία, τζιτζινία γλυτωμένος ένγκα Σουκιούρ Άλλάχ! Πάνω κεί τόν λοιπόν που εύχαριστήμέ- νος ήμουνα, ζωπο- ριστάκι μου πεομέ- νος ήμουνα ζωπο- ριστά κουνούνι μου- δούνι χτύπησε:

— Ποιό μπρε γαιν- τούρι κουζούρι μου να ταραζή ήρτε; εί- πα με νόυς μου.

Τσαμπουκ τσαμ- πουκ σπκωμένος έ- νομαι μάνταλο βγά- ζω, πόρτα άνοιξε.

Ένας κει-παρλής μουστακαλής κατ- ώφι μου στεκούντα- νε και ρώτησα:

— Έφέντημ νέ Ι- στίόρσούν:

— Είμαι ό γιατρός τού ΙΚΑ. Ή κυρία σας με είδοποίησε να περάσω να σας δώ...

— Έγκώ ντοκτόρ έφέντη άρρωστο ξάρ- ρωστο ντέν είμαι ιδάρουμ.

— Τόν ξέρω... Ή ύναίκα σας, όμως, άνησυχεί και μου ζήτησε να σας ξε- τάσω.

— Ζόρ-ζορινέ μουαγενέ να κάνης έ- μένα:

— Είχατε άρρωσθήσε ποτέ; ρώταει άπ' τή παιδική ήλικία ως σήμερα... Ίστέρ ίστέμζέ με ντετάλια ζωή μου οακοντάρια και είπα:

— Άμα άπ' τ' αύτό ήκασα, νταρντά- να παραμύνα είχα, κι' έτοι όκι έδαπο- ρέ, έλεμε γάλα βύζαζα! Μπεμπε μπεο- λεμέ φωνάζανε έμένα! Λουκουμία, δες, γλυφισούρια μ' αγοράζανε...

Ντοκτόρ κεφάλι του κουνήμένο ήκα- νε μπέλικ συμπτώματα παθήσεως βρή- κε. Κι' έγώ ζακουλούσσα:

— Σόνα σκάνταλος μάνταλος ήμου- νε. Μάπα, φάπα φωνάζανε έμένα. Για- δουκλούδες αταίδες με μπόλικες θερ- μίδες κουνιούσα, βράδυ πάγκα τσάρ- κα γκαουστουρούσα. Σκότεινα σινεμά μέ- σα βουτούσα. Τραμβάζα ταλαδουτού- σα, άμμο γκόμενες είχα, άμα γάμο γυ- ρέυανε, παζαρεύανε. Τέλος μπερντεύ- τηκα παντρεύτηκα. Τώρα όμως ύναίκα μου δόντια τής δείχνει και κάτε μέρα νόκ-άουτ, πριν τελειώση πρώτος γύ- ρος, ρίχνει έμένα...

Άνήσυχια μάτια του γουρλώνει ντο- κτόρος, κοκκινίζει και μουρμουρίζει:

— Τι ακριβώς αισθάνεσθε;

— Άμα άνηφορία είναι, ντοκτόρ έ- ρέντη, λαφάζω. Άμα κοιμάμαι, ντέν ά- ρούω. Άμα παλαμίδα φάω, διψάω...

— Όταν! φώναζε αύστηρά ό γιατρός. Ίρέπει άμέσως να λάβω τόν μέτρα μου, γιατί σίγουρα ασθματικός, βρογχικός, διαβητικός και ίσως καρδιακός είσαι.

— Άμάν, άμάν νέ ντιόρσούν μπέ; Ζο- χαντιακός δεν είμαι, ντερέ κιμπι είμαι. Μήν τρομάζης. Ήούχασε. Άν ήταν έδω ή κυρία Χασαταζιγέρη, θα γελού- σε μαζί σου.

— Ποιό μπέ Χασαταζιγέρη; Έμένα ύ- ναίκα μου Σουρπουίτσα λένε.

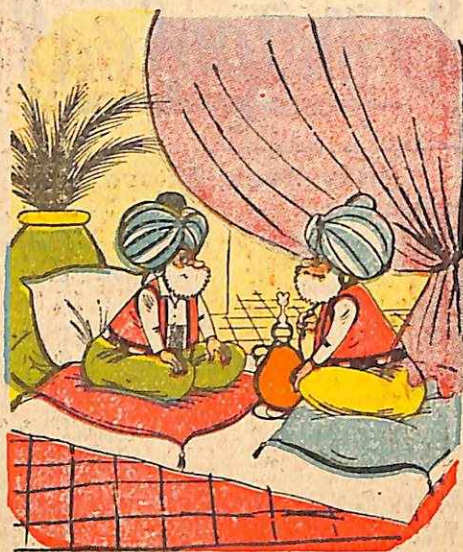
— Όστε δεν είστε ό κύριος Χασα- ταζιγέρης; Δεν είναι δώ τόν δεύτερο πά- γωμα;

— Έντω μπέ τρίτο είμαι! Μαντάμ Χασαταζιγέρη από κάτω είναι. Τζάνεμ στραδó άντρωπο είσαι;

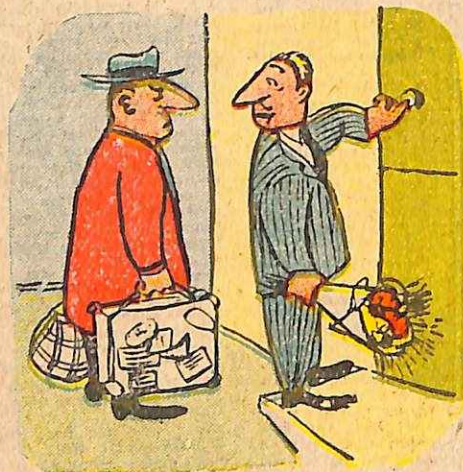
— Λάθος, έκανα λάθος, φώναζε ό για- τρός και πήρε τόν έργαλείο του κι' έ- φυνε.

Λάτος πάτος! Ότ' Άλλάχ μπελα- νιόρειν αυτός γιατρός σεροεργής είνε. Πάτωμα ήκανε λάτος κι' έμένα τουρλού τουρλού βρήκε πάθος. Γιαγνίς όλντοϋ!

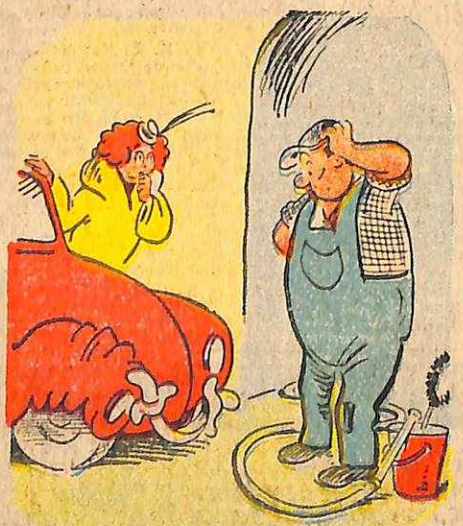
Ο ΚΑΡΑΜΙΕΤ

— Αυτή τη βδομάδα γιορτάζω τούς χουσούς, τούς άργουούς, τούς διαμαντέ- νιους και τούς πλατινένιους γάμους μου.

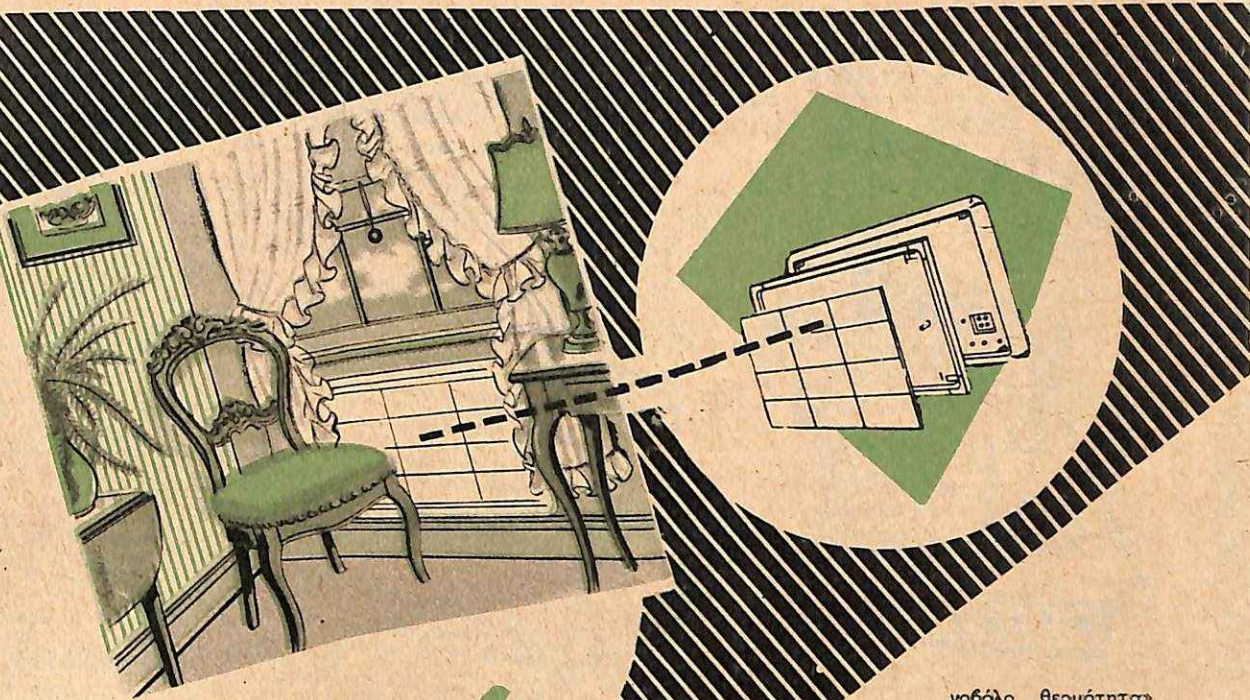

— Ή κυρία σας κάλεσε και σας σέ γεύμα;

— Πλύσιμο και... σιδέρωμα!...

Οι γυάλινες πλάκες με τίν ταινίες άλουμινίου έφαρ- μόζονται στους τοίχους, συνήθως κάτω από ένα πα- ράθυρο, και θερμαίνουν τόν δωμάτιο μ' ένα ιδεώδη τρόπο. ΔΕΞΙΑ: Γυάλινες πλάκες με ταινίες άλουμινίου, στήληνη πλάκα άλουμινίου που άντανάσσει τή θερμότητα προς τόν έξω, και πλάσιον όπου κατα- λήγουν τόν ηλεκτρικά σύρ- ματα τής εγκατάστασεως.

Γυάλινες πλάκες με ταινίες από άλουμίνιο

ΕΝΑΣ καινούργιος τρόπος θερμάνσεως τών σπιτιών κατά τούς χειμωιάτικους μήνες, έ- χει άρχίσει να έφαρμόζεται στην Άμερική. Τόν περσινό χειμώνα, μπόρεσαν να έκτιμή- σουν τόν πλεονέκτημα τού 300.000 άμερικανικές οικογένειες. Προβλέπεται δέ ότι έφέτος ό αριθμός τούς θ' αύξηθη σημαντικά.

Τά σπείτια που θερμαίνονται μ' αυτό τόν νέο σύστημα, δεν έχουν θερμάστρες, ούτε τζάκια, ούτε καλοριφέρ. Δέ χρειάζονται καπνοδόχες, ούτε σω- ληνώσεις στους τοίχους, ούτε «καζάνια» στό ύ- πόγειο. Δεν καταναλίσκουν έύλα, κάρβουνα, πε- τρέλαιο ή γκάς. Ζεσταίνονται με ηλεκτρισμό.

Υπήρχαν ήδη διάφορες μέθοδοι ηλεκτρικής θερ- μάνσεως τών σπιτιών. Άλλες άπ' αυτές βασίζον- ταν στην κυκλοφορία ζεστού άέρος ή ζεστού νε- ρού σέ σώματα καλοριφέρ. Άλλες χρησιμοποιού- σαν τή λεγομένη «άντλια θερμότητας» (για τήν όποία είχαμε γράψει άλλοτε λεπτομερώς). Τόν νέο όμως σύστημα δεν έχει καμιά σχέση με δλ' αυτά. Μεταχειρίζεται ηλεκτρικές αντίστασεις, που θερ- μαίνουν «δι' ακτινοβολίας».

Στή βάση του, είναι κάτι άνάλογο με τήν ή- λεκτρική κουζίνα, τόν ηλεκτρικό σίδερο, ή καλύτερα τή φρυγανιέρα. Ή θερμότης παράγεται από τήν αντίσταση που συναντάει τόν ηλεκτρικό ρεύμα, περνώντας από ένα σύρμα φτιαγμένο από ειδικό μέταλλο. Τόν σύρμα αυτό διατηρείται τότε και ακτινοβολεί θερμότητα.

Τόν νέο σύστημα έφαρμόζεται κατά δύο τρό- πους: Ή τόν σύρμα τής αντίστασεως είναι κρυμ- μένα μέσα στους σοβάδες τών τοίχων και τόν ταβάνιο. Ή, αντί για σύρματα, υπάρχουν λεπτές ταινίες από άλουμίνιο, κλεισμένες μέσα σέ γυ- αλινες πλάκες με τίν όποιες έπενδύονται οι τοίχοι στό κάτω μέρος τούς.

Ό δεύτερος αυτός τρόπος — που είναι και ό πιο ένδιαφέρων — είχε έπινοηθή άρχικά για τή θέρμανσι τών υπο- γείων όχυρωματικών έργων τής περίφημης γαλλικής έγγραφής Μα- ρινό. Στά τελευταία χρόνια, έφαρμόστηκε στους μετεωρολογικούς σταθμούς τού Άνταρκτικού, όπου διατηρεί ζεστό κι' εύχρηστο τόν έσωτερικό τών κτιρίων, μέσα σ' ένα περιβάλλον φοβερής παγωνιάς.

Τά έξοδα εγκαταστάσεως τού νέου συστήματος θερμάνσεως με ή- λεκτρική αντίσταση είναι πολύ μικρότερα άπ' όσα στοιχίζει τόν καλο- ριφέρ. Πράγματι, ενώ ή δαπάνη για τόν καλοριφέρ άντιστοιχεί περί τόν 10 % περίπου τού συνολικού κόστους μίας οικοδομής, ή ηλεκτρική θέρμανσι κοστίζει μόνο 5—7%.

Γεννάται τώρα τόν έρώτημα άν συμφέρη αυτός ό τρόπος θερμάνσεως από τήν πλευρά τής καταναλώσεως τού ηλεκτρικού ρεύματος. Οι ύπο- λογισμοί, λοιπόν, τόν ειδικών, προκειμένου για τήν Άμερική, μάς λένε, ότι είναι τόν συμφερότερο σύστημα θερμάνσεως στό μέρη εκείνα τών Ήνωμ. Πολιτειών, όπου τόν ηλεκτρικό ρεύμα στοιχίζει φτηνά, δη- λαδή 20—25 λεπτά τόν κιλοβάτ.

Άλλά κι' εκεί όπου τόν ρεύμα είναι κάπως ακριβότερο, περί τόν 70—60 λεπτά τόν κιλοβάτ, ή σύγκριση ένοεί τόν νέο σύστημα θερμάν- σεως. Γιατί, ναι μεν οι θερμίδες που παράγονται μ' αυτό είναι ακρι- βότερες από τίν παραγόμενες με κάρβουνο, πετρέλαιο ή γκάς, άλλα παρουσιάζει άδριμένα σοβαρά πλεονέκτηματα που αντίσταθμίζουν αυτή τή διαφορά.

Πρώτα άπ' όλα, δέ χάνονται καθόλου θερμίδες, όπως συμβαίνει με τούς άλλους τρόπους θερμάνσεως (όπου όποιους διασκορπίζεται μία ποσότης θερμότητος έξω άπ' τούς χώρους που πρέπει να θερμαν- θούν). Όλες οι θερμίδες που παράγονται από τίν ηλεκτρικές αντί- στασεις, χρησιμοποιούνται άποδοτικά.

Ένα άλλο πλεονέκτημα είναι, ότι τόν νέο σύστημα παράγει «άκτι-

4
νέο
ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ
Θέρμανσι

νοβάλο θερμότητος», που ζεσταίνει άπ' έύ- θείας, σαν τίν ήλια- κές ακτίνες. Οι άλ- λοι τρόποι θερμάν- σεως ζεσταίνουν πρώτα τόν άέ- ρα τού δωματίου, κι' αυτός ζε- σταίνει κατόπιν τόν πρόσωπο που βρίσκονται μέσα στό δω- μάτιο... Με τήν ηλεκτρική θέρ- μανσι όμως, νοιώθει κανείς τόν έαυτό του ζεστό, ενώ ό άέρας τού δωματίου είναι μάλλον κρύος. Συμβαίνει δηλαδή τόν ίδιο όπως όταν στεκόμαστε τόν χειμώνα στον ήλιο, στό ύπαιθρο, και ζεσταίνμαστε μολοντί είναι κρύα ή ατμόσφαιρα γύρω μας.

Άν μάλιστα οι τοίχοι έχουν έπενδυθή με φύλλα χαλκού, ώστε να χρησιμοποιηθεί καλύτερα ή ακτινο- βόλος θερμότης, αισθάνεται κανείς μία εύχρηστη ζέση μέσα σ' ένα περιβάλλον θερμοκρασίας 10 βαθμών μονάχα.

Έξ άλλου κάθε δωμάτιο μπορεί να ζεσταθή πε- ρισσότερο ή λιγώτερο, άνεξάρτητα άπ' τόν άλλα, χάρις σ' ένα θερμοστάτη που κανονίζει αυτόματως τή θερμοκρασία του. Έφ' όσον δέ ή ακτινοβόλος θερμότης ζεσταίνει άμέσως, οι κρεβατοκάμαρες και τ' άλλα δωμάτια δέ χρειάζεται να διατηρούνται συνεχώς ζεστά, κι' όταν άκόμα δεν ύπάρχει κανείς μέσα σ' αυτά.

Έπειτα, δεν υπάρχουν δαπάνες καθαρισμού και συντηρήσεως — έφ' όσον οι εγκαταστάσεις ηλεκτρικής θερμάνσεως δεν έχουν έξαρτήματα κινητά, που θα μπορούσαν να σπάσουν ή να πάθουν έθορά.

Τέλος, άκόμη και στό μέρη τής Άμερικής, όπου υπάρχουν οι ακριβότερες τιμές τού ήλε- κτρικού ρεύματος (περί τόν 90 λεπτά τόν κιλο- βάτ), πολλοί προτιμούν τόν νέο σύστημα ήλε- κτρικής θερμάνσεως, γιατί είναι άόδυρο, καθα- ρό, υγιεινό, άνετο, δέ λερώνει με καπνίες τούς τοίχους και τίν κουρτίνες, δεν παράγει ένο- χλητικές μυρωδιές...

Στήν Ελλάδα, συμφέρει τόν νέο σύστημα θερμάνσεως στίς πόλεις όπου ή τιμή τού ρεύ- ματος είναι σχετικά χαμηλή (π. χ. στην Ά- θηνα και τόν Πειραιά, για όσους έχουν τμιολό- γιο Τ—3). Καταντάει όμως ύπερβολικά πολυδά- πανο, όταν τόν κιλοβάτ πληρώνεται από 1 δραχ- μή και πάνω.

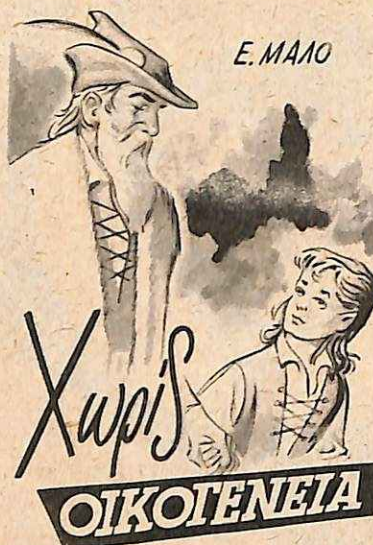
Ή ηλεκτρική θέρμανσι είναι τόν καταλληλότερο σύστημα για σπείτια καινούργια, με θερμική άπομόνωση. Μπορεί όμως να έφαρμοσθή και σέ παλαιότερα κτίρια, δίχως μεγάλες δυσκολίες ή ύπερβολικά έξοδα. Στή δεύτερη περίπτωση, συνιστάται ίδιος ό τύπος με τίν γυάλινες πλά- κες και τίν ταινίες άλουμινίου.

Οι πλάκες αυτές έφαρμόζονται στους τοίχους (συνήθως κάτω από ένα παράθυρο) και συνδέονται με τήν ηλεκτρική εγκατάστασι τού σπιτιού.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι, ως τώρα, οι περισσότερες έταιρείες πα- ραγωγής ηλεκτρισμού τής Άμερικής, δεν ένοούσαν αυτό τόν σύστημα θερμάνσεως, γιατί ύπολογίζαν πως δέ θα μπορούσαν να καλύψουν με τίν εγκαταστάσεις τούς τή μεγάλη ζήτηση ηλεκτρισμού που θα δη- μιουργούσε, τόν χειμώνα.

Τελευταίως όμως, με τή μεγάλη διάδοσι που σημείωσαν τόν μη- χανήματα κλιματισμού (από κοντινισμό) άρχισε να καταναλίσκεται πολύ ρεύμα τόν καλοκαίρι. Τά έργοστάσια αύξησαν τότε τήν παρα- γωγή τους, εγκαθιστώντας καινούργια μηχανήματα. Έτσι, τόν ρεύμα τούς περισσεύει τόν χειμώνα, άπ' να είναι άνεπαρκές όπως πριν. Και, για να μπορούν να τόν διαθέσουν, έφισαν ειδικά φτηνότερα τιμολόγια, για τόν σπείτια που έχουν ηλεκτρική θέρμανσι.

Έτσι, ύπολογίζεται ότι, ως τόν 1960 θα θερμαίνονται μ' αυτό τόν τρόπο 1.000.000 σπείτια τών Ήνωμ. Πολιτειών. Δέκα χρόνια άρ- γότερα, θα έχουν εγκαταστάσεις ηλεκτρικής θερμάνσεως τόν 40 % τών καινούργιων σπιτιών, και θα καταναλίσκονται πάνω από 70 δισεκα- τομμύρια κιλοβάτ τόν χρόνο!

ΧΑΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Την έβδομη ημέρα, οι «σφυρήδες», που άνοιγαν την τρύπα, πάνω από το παλιό ανθρώπινο χυμ, κτυπούσαν δυνατά και ρυθμικά και σε λίγο κτυπήσαν αδύνατα, αλλοπαλάλα, ρυθμικά απάντησαν στα δικά τους. Δεν υπήρχε κομμάτι αμφοτέρων εκεί τον άνθρωπο περιέμεναν κλεισμένοι εκεί κάτω στη σωτηρία τους. Η είδηση διαδόθηκε στη πόλη κι' όλοι ήθελαν να φιλήσουν το μηχανικό. Μα εκείνος απέκλεισε τη στοά και δεν άφησε να πλησιάσει κανείς...

350N "Ετσι οι εργάτες εξακολούθησαν τη δουλειά τους ανέσπασαν. Οι κρότοι που άκουσαν ήταν αδύνατοι. Δε μπορούσαν να προσδιορίσουν το μέτρο. Ήταν βέβαια όμως, ότι εργάτες που είχαν γλυτώσει απ' την πλημύρα, βρίσκονταν σ' ένα από τα τρία ανεβασμένα της Ισας στοάς του ελλαίου. "Επρεπε λοιπόν να σκάσουν τρία κατεδάσματα, για να συναντήσουν τα τρία εκείνα ανεβασματα. Κι' όταν θα προχωρούσαν θ' άκουγαν καλύτερα.

Τώρα έσκαβαν με τους ικανότερους «σφυρήδες» από τις γειτονικές "Εταιρείες. "Όταν στο ανεβασμα μας άκουσαμε την πρόσκληση που μας χτύπησε ο μηχανικός, φωνάξαμε:

— Σωθήκαμε! Σωθήκαμε!

Φασταστήκαμε πως την ίδια εκείνη στιγμή θα μας έβριαν το χέρι να βρούμε. Μα ο κρότος των σφυριών έδειχνε πως οι εργάτες ήταν μακριά. Πόσο θα χρειάζονταν για να τρυπήσουν αυτόν τον όγκο; "Ο ένας έλεγε ένα μήνα. "Άλλος μία δωμάδα, άλλος πέντε μέρες. Μα πως θα μπορούσαμε να περιμένουμε τόσο καιρό; Ποιος από μας θα ζούσε ύστερ' από πέντε μέρες; Πόσες μέρες είχαμε ζήσει ως τώρα χωρίς να φάμε;

Η πείνα μας είχε γίνει βασανιστική. Δοκίμασαμε να φάμε σάπιο έξιλο λυωμένο στο νερό! "Ο Καρρορής, ο πιο πεινασμένος, μασούσε ένα κομμάτι πετσί από το παπούτσι του.

Πολλές φορές έχω ακούσει το βιτάλι να διηγείται ιστορίες για ναυάγια. Και μέσα στις ιστορίες αυτές ήταν μία, που, αφοτό μας βασάνιζε η πείνα, δεν μπορούσε να μου βγεί από το νοῦ. Κάτι ναύτες, λέει, είχαν ριχτεί σ' ένα ξερονησί και μη βρίσκοντας τίποτα φαγώσιμο, σκότωσαν το μούτσο για να τον φάνε. "Ακούγοντας τώρα τους συντρόφους μου να φωνάζουν πως πενούν, αναρωτιόμουν μήπως η ίδια τύχη περίμενε και μένα. Φοβόμουν τον Καρρορή. Δεν μ' άρεσαν οι δοντάρες του, που τις τρώγανε διαρκώς πάνω στα πετσί των παπουτσιών.

Ο φόβος μου, βέβαια, ήταν άνοητος. Μα στη θέση που βρισκόμαστε, η φρόνησι δεν κυβερνούσε το νοῦ μας.

Εκείνο που μεγάλωνε τη τρομάρα μας ήταν το φῶς. Οι λυχνίες μας είχαν κάψει το λάδι τους. Κι' ο «δάσκαλος» είχε να μην ανάβονται, παρά όταν ήταν απαραίτητο. "Ετσι περνούσαμε στα σκοτεινά τον καιρό μας.

Κι' αυτό ήταν επικίνδυνο, γιατί με μία αδέξια κίνηση μας μπόρουσε να πέσουμε στο νερό.

Σε κάθε σκαλί ήμασταν τώρα από τρεις. Στις άκρες του δικού μας κάθονταν ο θεός κι' ο «δάσκαλος» και στη μέση εγώ.

Κάποια στιγμή, ενώ μιλούσαμε, άκουσα το «δάσκαλο» να μιλά μόνος.

— Βλέπω σύνεφα, έλεγε. Τι ώραία που είναι! Είναι άνθρωποι, που δε τ' αγαπούν. Μου κάνετε τη χάρη να μου δώσετε μία όμελέττα με ξηρ' αυγά; "Οχι, με δαχτώ... "Ας είναι, βάλετε δώδεκα...

Τρελλάθηκε σίγουρα ο καυμένος! Είπε ο θεός Γκασπάρ, από την πείνα και τον πυρετό. "Οχι, πέθανε κι' η ψυχή του μιλάει, πρόσ-

θεσε ο Μπεργκουνού. Απο του φουρούς ο καυμένος «δάσκαλος»; Μήπως είναι βορριάς; — "Οχι, δεν είναι βορριάς, είπε ο Παγής. — "Ω, θεέ μου, όλοι τρελλάθηκαν; Θέλεις να πιεις, «δάσκαλε»; — "Οχι, ευχαριστώ, θα πιω άμα φάω την όμελέττα...

"Ετσι άσυνείδητα μιλούσαν κι' οι τρεις για κάμποση ώρα.

Ξαφνικά μου ήρθε μία ιδέα. "Αναψα μία λυχνία. Μόλις έφεξε, σάπασαν όλοι.

— Τι συμβαίνει; ρώτησαν, σαν να ξυπνούσαν από όνειρο.

— Παραμιλούσατε, είπε ο θεός. "Εσὺ «δάσκαλε», ο Παγής κι' ο Μπεργκουνού. Σας φαίνεται πως ήσασταν έξω...

Και κάθε τόσο χτυπούσαμε τους τοίχους για να μας ακούσουν οι σωτηρίες μας. Τα σφυριά τους δεν έπαυαν ούτε στιγμή. "Αφού άναψα τη λυχνία, κατέβηκα να πάρω νερό με το παπούτσι.

— Τα νερά χαμηλώνουν! φώναξα.

— "Αχ, θεέ μου, ιακάρη!

Είπα ν' αφήσουμε τη λυχνία για να βλέπουμε το χαμάλωμα των νερών. Μα ο «δάσκαλος» αντίταχτηκε.

— Οι λυχνίες θα μας χρειαστούν αργότερα, είπε. "Αν τις κάψουμε τώρα, πως θα κάνουμε; Μήπως νομίζετε πως με το φῶς το νερό θα φύγει με μιάς; "Ελάτε, θα σωθούμε, κουράγιο! "Εχουμε δεκατρία σπέρτα ακόμα. Θα χαλάμε από ένα κάθε φορά, που θα το ζητάτε.

Η λυχνία οσούτηκα. "Ηπιασε όλοι και ξεδιψάσαμε. Δεν ξανακούστηκαν παραμιλήττα. Και πολλές ώρες, ημέρες ίσως, μείναμε ακίνητοι. Το μόνο που μας κρατούσε στη ζωή ήταν ο κρότος των σφυριών και των βαγονιών, που άδειαναν το νερό απ' τα πηγάδια.

Οι κρότοι λίγο-λίγο γίνονταν πιο δυνατοί. Το νερό χαμηλώνει. Θα μας έφταναν όμως όσο θαταν καιρός; "Από στιγμή σε στιγμή η άδυναμία μας, η σωματική και η ψυχική, γίνονταν φοβερότερη. "Από την ημέρα της πλημύρας οι σύντροφοί μου δεν είχαν βάλει ψωμί στο στόμα τους. "Ακόμη κι' ο άερας, που άναπνέαμε γίνονταν πιο βαρύς. Εύτυχως, που όσο χαμηλώναν τα νερά, η ατμοσφαιρική πίεσι λιγόστευε. "Αν έμενε όση ήταν τις πρώτες ώρες, θα πεθαιναμε από άσφυξία. "Αν σωζόμαστε καμιά φορά, θα το χρωστούσαμε στην ταχύτητα που διοργανώθηκαν και προχώρησαν οι εργάτες.

Ο κρότος των σφυριών και των βαγονιών ήταν κανονικός. Κάθε διακοπή μας έβαζε σε αγωνία: Μας παρατούσαν; "Η συνάντησαν δυσκολίες; Σε μία από τις διακοπές αυτές σηκώθηκε ένα μούγκρισμα, ένα φύσημα δυνατό.

— Τα νερά πέφτουν στο ανθρώπινο χυμ! φώναξε ο Καρρορής.

— Δεν είναι νερό, είπε ο «δάσκαλος».

— Μά τι είναι;

— Δε ξέρω, μά δεν είναι νερό...

"Αν και τόσες φορές ο «δάσκαλος» είχε δώσει διάφορες εξηγήσεις, δεν τόν πίστευαν. "Επειδή όμολογούσε τώρα πως δεν ήξερε την αιτία του κρότου εκείνου (που καθώς μάθαμε αργότερα, τον έκανε ένας μεγάλος ανεμιστήρας, που τον είχαν βάλει για να στέλνουν άερα στους εργάτες) ξαναγύρισαν με φόβο στην ιδέα της πλημύρας.

— "Αναψε τη λάμπα!

— "Αναψε την! "Αναψε την!

"Υποχρεώθηκε να υπακούση γιατί το ζήτησαν όλοι.

Το φῶς μας έδειξε τότε πως το νερό μάλλον είχε χαμηλώσει.

— Βλέπετε λοιπόν; είπε ο «δάσκαλος».

— Θέ' άνεθ' σε λίγο. Κι' αυτή τη φορά δεν υπάρχει σωτηρία!

— "Αναψε τη λάμπα!

— "Αναψε την! "Αναψε την!

"Υποχρεώθηκε να υπακούση γιατί το ζήτησαν όλοι.

Το φῶς μας έδειξε τότε πως το νερό μάλλον είχε χαμηλώσει.

— Βλέπετε λοιπόν; είπε ο «δάσκαλος».

— Θέ' άνεθ' σε λίγο. Κι' αυτή τη φορά δεν υπάρχει σωτηρία!

— "Αναψε τη λάμπα!

— "Αναψε την! "Αναψε την!

"Υποχρεώθηκε να υπακούση γιατί το ζήτησαν όλοι.

Το φῶς μας έδειξε τότε πως το νερό μάλλον είχε χαμηλώσει.

— Βλέπετε λοιπόν; είπε ο «δάσκαλος».

— Θέ' άνεθ' σε λίγο. Κι' αυτή τη φορά δεν υπάρχει σωτηρία!

— "Αναψε τη λάμπα!

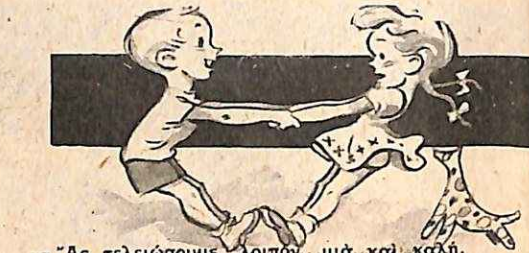
— "Αναψε την! "Αναψε την!

"Υποχρεώθηκε να υπακούση γιατί το ζήτησαν όλοι.

Το φῶς μας έδειξε τότε πως το νερό μάλλον είχε χαμηλώσει.

— Βλέπετε λοιπόν; είπε ο «δάσκαλος».

— Θέ' άνεθ' σε λίγο. Κι' αυτή τη φορά δεν υπάρχει σωτηρία!

— "Ας τελειώσουμε, λοιπόν, μία και καλή. Δε μπορώ να βαστάζω πιά!

— Δός μου τη λυχνία, «δάσκαλε». Θα γράψω δυό λόγια για τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου...

— Γράψε και για μένα!

"Ο Μπεργκουνού είχε γυρίσει τη λυχνία για να γράψει στη γυναίκα του. Είχε στη τσέπη του ένα κομμάτι χαρτί και μολύβι. Κι' άρχισε:

«Εμείς, ο Γκασπάρ, ο Παγής, ο «δάσκαλος», ο Καρρορής κι' ο Ρεμής κλεισμένοι στο "Ανεβασμα, θα πεθάνουμε. "Εγώ, ο Μπεργκουνού, παρακαλώ το Θεό να γίνει ο προστάτης της χήρας μου κι' ο πατέρας των ορφανών μου. Τους δίνω την εύχή μου...»

— "Εσὺ, Γκασπάρ, τι θέλεις να γράψω;

— «Ο Γκασπάρ» άφηνε δ,τι έχει στον άνεψιό του "Αλέξη και να είναι καλός.

— «Ο Παγής άναθέτει τη γυναίκα και τα παιδιά του στο Θεό, στην Παναγία και στην "Εταιρεία».

— "Εσὺ «δάσκαλε»;

— "Εγώ δεν έχω κανέναν, αποκρίθηκε θλιβερά. Κανέναν δε θα με κλάψη έμένα...

— "Εσὺ, Καρρορή;

— "Εγώ, παραγγέλνω να πουλήσουν τα καστανά μου άμνητα.

— Το χαρτί δε χωράει τέτοιες κουταμάρες, είπε θυμωμένα ο Μπεργκουνού. Δεν έχεις κανέναν ν' αποχωρηθείς; Τη μάνα σου;

— "Η μάνα μου θα με κληρονομήσει.

— "Εσὺ, Ρεμή;

— «Ο Ρεμής χρίζει τον Κάπη και την άρπα στο Μαρτίνα. Φιλίες τον "Αλέξη και τον παρακαλεί να πάη να βρή τη λίστα. Μα τη φιλήση και να της δώσει ένα ξερό τριαντάφυλλο που είναι στη τσέπη του».

— Μα ύπογραφε με τώρα δικά;

— Κι' άφ'ού ύπογραψαν οι άλλοι, ο Παγής έβαλε στανάξ.

— Πάρδ, είπε ο Μπεργκουνού, να μ' αφήσετε να πεθάνω ήσυχος. "Αντί συντρόφου...

Μας φίλησε, έκανε ένα σωρό από καρδουνοσκη για μαζιλίκι, και έκαπλώθηκε.

Τα χτυπήματα δώτσος άκούγονταν πιο δυνατά. Αυτό σήμαινε πως μας είχαν πλησιάσει. Αυτό μας έλεγε κι' ο «δάσκαλος».

— Μα αν ήταν κοντά, θα τους άκουγα με φωνάζουν! Δεν τους άκουμε, ούτε εκείνοι μάς άκούνε!

— Μπορεί να μην άπτόμεν παρά λίγα μέτρα και να μην άκούεσαι η φωνή.

Μά και τα νερά χαμηλώναν. Σε λίγο είχαμε την απόδειξη πως δεν έφτανε ως το ταξιδι της στοάς.

Εξόμοιο στο σχισμάτιο τοῦ ανεβασματος και το νερό έπαφλασε σαν να περνούσε πετρίτσες. "Ανάψαμε τη λυχνία, πεσαν μέσα πετρίτσες. "Ανάψαμε τη λυχνία, πεσαν μέσα πετρίτσες. "Ανάψαμε τη λυχνία, πεσαν μέσα πετρίτσες.

Κι' είδαμε παντίκους που έτρεχαν στο κάτω μέρος του ανεβασματος. "Όπως κι' εμείς θάχαμε περνούμε τον ανεβασματόν και μόλις χαμηλώσει η νερά, βγήκαν για να βροῦν να φάνε τίποτα. Για να μπορούσαν να σκάσουν ως εμάς.

— Θα πῶ ότι το νερό δεν γέμισε ως άπάνω τις στοές.

— Μπεργκουνού, κουράγιο! Είπε ο «δάσκαλος».

Και του έξηγησε πως για να παρουσιαστούν παντίκια, θα πῶ ότι θάταν γρήγορη η σωτηρία μας.

Θέλησα να κατεβῶ απ' το σκαλί μας για να δω πόσο είχαν χαμηλώσει τα νερά.

— Πιάσε μας μερικά παντίκια για να τα φάμε! μου φώναξε ο Καρρορής.

Μά για να πιάσω παντίκια, έπρεπε ναμαι πιο εύκλιντος.

«Ότ'όσο η έλπίδα με είχε ζωονγήσει. Και το κενό εκείνο στη στοά μου γέννησε μία ιδέα.

— «Δάσκαλε», έχω μία ιδέα. "Αφού τα παντίκια τρέχουν στη στοά, θα πῶ πως μπορούν λες. "Από εκεί θα φωνάξω κι' έτσι θα βοηθώ για να σωθούμε.

— Σοῦ το άπαγορεύω!

— Μά, «δάσκαλε», έχω κολυμπῶ σαν χέλι!

— Κι' ο ακακός άερας;

— "Αφού δεν περπατάει τα παντίκια; Πήγαμε, Ρεμή! φώναξε ο Παγής. Θα σοῦ χαρίσω το ρολόι μου.

Γκασπάρ, τί λες έσὺ; ρώτησε ο «δάσκαλος».

— "Αν νομίζη πως μπορεί να πάη κολυμπώντας, δεν έχω το δικαίωμα να τον έμποδίσω...

— Κι' αν πνιγῇ;

— Κι' αν σωθῇ, αντί να πεθάνη περιμένοντας εδῶ;

— Ο «δάσκαλος» πιάνοντας τότε το χέρι μου, είπε:

— Το λέει η καρδιά σου, μικρέ; Κάνε δ,τι θέλεις. Μοῦ φαίνεται πως επιχειρείς το άδύνατο. Μα δεν είναι η πρώτη φορά που το άδύνατο κατορθώνεται. Φίλησέ μας!

Γδύθηκα γρήγορα και κατέβηκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΝΕΡΑ'Ι ΔΕΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε εύτυχισμένη με τους γονείς της μία μικρή πριγκιποπούλα σ' ένα παλάτι, που οι τοίχοι του ήταν κάτω από τον χιόνι και που είχε χίλια πενήντα παράθυρα. Είχε ακόμη έλκοιπέντε μαρμαρίνα σκαλοπάτια που ώδηγοῦσαν σε μία όμορφη ταράτσα με τα πιο σπάνια λουλούδια.

Το παλάτι βρισκόταν στη μέση ενός μαγευτικού πάρκου τόσο μεγάλου, που η πριγκιποπούλα δεν το ήξερε άόκληρο ακόμη.

Οι γονείς της, όταν έκλεισε τα δαχτύχονα της της χάρισαν ένα αυτοκινητάκι φτιαγμένο από χρῶμα και μέταλλο, που η πριγκιποπούλα δεν το ήξερε άόκληρο ακόμη.

Η πριγκιποπούλα δε δυσκολεύτηκε να μάθει να το οδηγῇ, γιατί η μηχανή του ήταν τόσο εύκολη που δεν είχε παρά να κουνήσει το μικρό της δαχτυλάκι για να το πάη όπου ήθελε. "Ηταν καμψό, κι' έλαφρό και το μεταχειριζόταν χωρίς καθόλου να κουράζεται. "Επειτα ο βασιλιάς είχε λάσει τα μέτρα του κι' είχε περιορίσει την ταχύτητά του, για να μην τρέχη και πάθη κανένα κακό ή άγαστημένη του κόρη.

Η πριγκιποπούλα μ' αυτό το δώρο ξετρελάθηκε! Κάθε μέρα της άρεσε και πιο πολύ. Τον πρώτο χρόνο της συνόδευε πάντα ένας υπηρέτης. Μα το αυτοκινητάκι βάραινε πολύ, οταν καθόταν κι' αυτός, και η πριγκιποπούλα γρήγορα τον ξεφορτώθηκε.

Μία μέρα της ήρθε η επιθυμία να κάνη έναν περίπατο με το αυτοκινητάκι της σ' ένα δάσος, που δεν το ήξερε καθόλου. Είχε ακούσει πως ήταν πολύ άωστο και γεμάτο καρπούς. "Ήξερε όμως ότι αν πήγαμε εκεί, δεν έπρεπε ν' άργήση να γυρίση στο παλάτι, γιατί οι γονείς της θ' άνησυχούσαν.

"Ετσι, χωρίς να χάση καιρό, μπήκε στο αυτοκινητάκι της και ξεκίνησε.

Τι όμορφος ο δρόμος! Τι ώραία τα δέντρα! Και πόσο καλό της έκανε ο δροσερός άερας της έξοχης!...

Είχε όμως που πήγαμε, άκουσε ξαφνικά να δυνατο κρότο. Είχε σπάσει το λάστιχο μιας ρόδας!

Τρομαγμένη η πριγκιποπούλα σταμάτησε το αυτοκινητάκι της και κούττασε πίσω της. Είπε τότε μία παράξενη γυναίκα να βγαίνει πίσω από ένα φράχτη και να την κυττάξη πονηρά κουνώντας το κεφάλι της.

— "Ε, εσὺ, της είπε θυμωμένα η πριγκιποπούλα, μου καταστρέφεις το αυτοκινητάκι μου!

Η γυναίκα, άκούοντας τη μικρούλα να της μιλά με τέτοιο κακό τρόπο θυμωσε κι' εκείνη. Και σε λίγο άκούστηκε η σαρκαστική φωνή της:

— Μπῆ! Είναι, λοιπόν, η πρώτη φορά που συναντάς τη νεράϊδα Κακοτυχία;

Η πριγκιποπούλα άπόμεινε άαλη.

— Χά, χά, χά! Έκανε πάλι η νεράϊδα. "Ο μορφή πριγκιποπούλα μου, από σήμερα σε παίρνω στην προστασία μου!...

Η μικρούλα άρχισε να φοβάται περισσότερο. Και κυττάζοντας γύρω της, είδε πως σκοτεινιάσε και το δάσος φρινόταν άδιάστατο. Τα πουλάκια είχαν σταματήσει το κελάδημά τους και τα λουλούδια δε άκορπούσαν πιά τη μαγευτική τους μυρωδιά.

— Πόσο δυστυχισμένη είμαι! φώναξε η πριγκιποπούλα κι' άφισε έλεύθερα τα δακρύα της που την έπνιγαν.

Στο μεταξύ νύχτωσε και πυκνό σκοτάδι άπλώθηκε σ' όλο το δάσος.

Ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα, βλέποντας να μη γυρίη η πριγκιποπούλα τους, έστειλαν ανθρώπους για να μάζουν παντού και να τη βροῦν. Κι' έτσι την άσκαλύφανε περισσότερο

πεθαμένη παρά ζωντανή από το φόβο της. Οι γονείς της τότε τη μάλωσαν άσπρη. Μα παράνομα πράγμα! "Από την ημέρα εκείνη η πριγκιποπούλα, ό,τι κι' αν έκανε, συναντούσε πάντα μπροστά της την νεράϊδα Κακοτυχία.

Περίπατο πήγαμε; "Επιασε βροχή! Στο αυτοκινητάκι της ήθελε ν' άνεθῇ; "Εσπαξε η ρόδα. Καινούργιο φόρεμα έβαζε; Λερωνόταν άμέσως. "Ετρεψε στη δεινροστοχία; Θάπερτε και θα χτυπούσε το πόδι ή το χέρι ή θα έγδερνε τα γόνατά της!

Για δλ' αυτά ήταν άπαρηγόρητη. Κι' άποφάσισε να μην πηγαίνει περίπατο, άλλα να κάθεται στο παλάτι. Αυτό βέβαια στενοχωρούσε και τους γονείς της και τους υπηρέτες ακόμη.

"Ενα πρωί όμως, που της είχαν κάνει δώρο ένα όμορφο βελίο με χρωματιστές εικόνες, το πήρε και κατέβηκε στο περιβόλι για να το ξεφυλλίση. "Εκει, λοιπόν, που καθόταν, είδε να περνάη μπροστά στα πόδια της μία σάστρα. "Αμέσως παράτησε το βελίο, και της πέταξε μία πέτρα.

Για δλ' αυτά ήταν άπαρηγόρητη. Κι' άποφάσισε να μην πηγαίνει περίπατο, άλλα να κάθεται στο παλάτι. Αυτό βέβαια στενοχωρούσε και τους γονείς της και τους υπηρέτες ακόμη.

"Ενα πρωί όμως, που της είχαν κάνει δώρο ένα όμορφο βελίο με χρωματιστές εικόνες, το πήρε και κατέβηκε στο περιβόλι για να το ξεφυλλίση. "Εκει, λοιπόν, που καθόταν, είδε να περνάη μπροστά στα πόδια της μία σάστρα. "Αμέσως παράτησε το βελίο, και της πέταξε μία πέτρα.

Όταν όμως θέλησε να ξαναπάρη στα χέρια της το βελίο, δεν το βρήκε πουθενά. "Εφακε παντού, μα το βελίο είχε χαθεί.

Γύρισε τότε στο παλάτι με δάκρυα στα μάτια κι' άρχισε να φωνάζει:

— "Οχι! "Οχι! Άλλη φορά δε θα ξαναβγῶ έξω! Με παραμυθεῖ η νεράϊδα Κακοτυχία, που θέλει πάντα το κακό μου... Δε θέλω πιά, ούτε να περπατήσω, ούτε να παίζω, ούτε να μιλήσω σε κανέναν!...

Την άλλη μέρα όμως η βασίλισσα την πήρε με το καλό και την κατέφερε να πάη με το αυτοκινητάκι της περίπατο. "Ηταν μία πολύ όμορφη μέρα κι' η πριγκιποπούλα προχώρησε στη δεινροστοχία.

Ξαφνικά, είδε μπροστά της ένα βατραχάκι και παρ' όλο να το έλυνε, να ένα βατραχάκι.

— Κακάμοιο βατραχάκι! του φώναξε η πριγκιποπούλα. Είχες καλή τύχη που σε είδα. Μα μόλις πρόφερε τις λέξεις «Καλή Τύχη» άμέσως άκούστηκε μία γλυκεία φωνή να λέη:

— "Ε, μικρή πριγκιποπούλα, τώρα που έκανες κάτι καλό, άδείξω να μην ξανα συναντήσεις πιά τη νεράϊδα Κακοτυχία!

Και μία όμορφη νεράϊδα άπορητυμένη περπατούσε σαν άστραπη μπροστά της και χάθηκε μέσα στο μεγάλο δάσος.

Από εκείνη τη στιγμή η πριγκιποπούλα ένοιωσε μία παράξενη χαρά.

Γύρισε στο παλάτι αλλαγμένη, τόσο που ο

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Κυκλαμιά

"Απάνω σε ξερό λιθάρι κοντά στο κύμα, στην έρημια, με ταπεινή άνθις χάρη άσπροκασάτη κυκλαμιά.

— "Αλλο νερό δεν τη ποτίζει από τη δρόσο τ' ουρανού, άλλην πνοή δεν τη θροαίζει από τ' άνέρι του βουνού.

Μέσ' στο φθινόπωρο άνθιζει φτωχό και μοναχό του μένει. "Αλλα λουλούδια δε γνωρίζει ή κυκλαμιά ή όρφανεμένη.

Καλότυχο! Στην έρημια του ούτε μισή ούτ' αγαπεί κανένα δεν γνῶριε' εδῶ κάτω Μονάχο του ήρθε και θά πάη.

Ι. ΧΕΛΜΗΣ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΠΛΕΚΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ μόδα έννοει να μάς παρουσιάσει κάθε μέρα και από μια καινούργια έκπληξη. Η τελευταία «νουβωτέ» της εποχής είναι τα μάλλινα πλεκτά, φορέματα και επανωφόρια, που έχουν ξετρελλάνει τις καμψές Παριζιάνες.

Η μόδα δε αυτή κατακτά καθημερινά όλο και περισσότερο έδαφος και τείνει να επικρατήσει, κατά τη χειμερινή περίοδο.

Τα καινούργια αυτά πλεκτά φορέματα ή επανωφόρια, γίνονται στο χέρι και πλέκονται με χοντρές βελόνες και άφρατο μαλλί, ώστε να δημιουργούν την εντύπωση του πολύ χοντρού, ενώ είναι ελαφρά και «σούπλε».

Στην Ευρώπη, τα πλεκτά μάλλινα μοντάλα φορεμάτων και επανωφοριών αφορούν και φιγουράρουν σ' όλες τις κεντρικές βιτρίνες των μεγάλων καταστημάτων μόδας, σαν κάτι το έντελως πρωτότυπο και ξεχωριστό. Πλεκτά φορέματα και επανωφόρια, έχουν αρχίσει, δευλειά-δευλειά, να εμφανίζονται και οι δικές μας βιτρίνες. Άλλα ελάχιστα είναι οι γυναίκες εκείνες που τα αγοράζουν, γιατί είναι πανάκριβα.

Οι φιλάρεσκες, όμως, όσες ξέρουν πλέξιμο, έχουν ήδη καταπιεσθή με την καινούργια μόδα και πλέκουν, πυρετωδώς, για να ετοιμάσουν τα μοντάλα της τελευταίας μόδας.

Οι πλέξεις που χρησιμοποιούνται για τα μοντέρνα αυτά φορέματα και επανωφόρια, είναι ζέρσευ, λάστιχο όλων των ειδών, καθώς και κάθε φιγουράτη πλέξι, που ταιριάζει σε χοντρές βελόνες. Αυτό δίνει μια πλούσια ποικιλία στην εμφάνιση των πλεκτών μοντέλων και επιτρέπει στην κάθε γυναίκα να δημιουργήσει χίλιους-δύο κομψούς συνδυασμούς.

Η γραμμή που ακολουθείται στα μοντέρνα πλεκτά είναι ίσια και χαλαρή. Φοδράρονται δε όλων των ειδών, για να μη ξεχειλίζουν και παίρνουν φόρμα.

Τα πλεκτά επανωφόρια, μάλιστα, έχουν διπλή φόδρα. Έκτος δηλαδή της κανονικής μπάνιει και μια βαμβάκερη, μεταξύ πλεκτού και μεταξωτής φόδρας ή όποια συγκρατεί σταθερά το πλεκτό και το κάνει να παίρνει ώραία γραμμή.

Τα φορέματα φοδράρονται επίσης, αλλά μόνο μ' ένα λεπτό πονζέ-δάκι, ώστε να μη ντεφορμάρεται μεν το πλεκτό, αλλά να μη χάνει και τίποτα από τη μαλακότητά του. Όλα δε ανεξαιρέτως τα καινούργια αυτά πλεκτά, γίνονται δίχως ραφή στην τάλλια, δηλ. μονοκόμματα ή σε στυλ «πρενές», όπως λέγεται.

Προσοχή μόνο: ειάζεται στη σιλουέττα της γυναίκας, που πρόκειται να φορέσει τα μοντέρνα πλεκτά.

Οι παχιές πρέπει, όπωςδήποτε να τα αποφεύγουν, γιατί θα το-νιστή αντίσκηθητικά το πάχος τους.

Μόνο οι λεπτές γυναίκες μπο-
ρούν να φορέσουν, άφοβα, ένα πλε-
κτό φόρεμα και να τους πηγαίνει
ώραία.

Πουθενά άλλου δεν επιβάλλεται
τόσο η χαλαρή γραμμή της μόδας
1958, όσο στα πλεκτά, που πρέ-
πει να «γλυστρούν» στο σώμα και
να μη σφίγγουν πουθενά. Θα εί-
ναι η μόδα της εποχής.

να σφάλμα ασυγχώρητο για μια
παχεία γυναίκα, να υιοθετήσει τη
μόδα των πλεκτών φορεμάτων ή να
εμφανιστεί με ένα ίσιο πλεκτό
επανωφόρι σε στυλ «σάσακ» και να
γελοιοποιηθεί.

Πάντως, σε όσες πηγαίνουν, τα
πλεκτά ντύνουν κομψά, ζεστά
και μοντέρνα. Όταν, μάλιστα, υπάρχει
η δυνατότητα να τα πλέξετε
μόνη σας, δε στοιχίζει παρά το
μαλλί, που, όπως είπαμε, πρέπει
να είναι άφρατο, δηλαδή χοντρό
και ελαφρό, ώστε να σχηματίζονται
έντονα οι πλέξεις και να παίρνει
όγκο το φόρεμα ή το επανωφόρι,
χωρίς να βαρύνει αντίσκηθητικά
και να ξεχειλίζει από βάρος και από
κεί.

Τα μοντάλα που σας δίνουμε είναι
από τα κομψότερα πλεκτά φο-
ρέματα των παρισινών κολλεσιόν και
τα αντιπροσωπευτικότερα του
τύπου των. Το ένα είναι αμπίγιέ, όλο
φαρδύ λάστιχο, με φάσες από
σκέτο ζέρσευ, που κουμπώνει
έμπρός, ως κάτω και έχει ζώνη
έπίσης από το πλεκτό της φάσας,
φοδραρισμένη με δέρμα ή φαρδύ
γκράιν, από αυτό που βάζουν
στην τάλλια, στις φούστες.

Το άλλο είναι μονοκόμματο, κατάνηλο
για πρωινό ντύσιμο. Πλέ-
κεται με λεπτό μαλλί και ανάλογες
βελόνες και σχηματίζει έμπρός
και πίσω, από πάνω ως κάτω,
τρεις σειρές χοντρές ανάγλυφες
πλεξούδας. Η ίδια γαρνιτούρα
επαναλαμβάνεται και στα μανίκια,
όπως βλέπετε στο φιογρίνι.

Τελευταία, μερικές πλεκτομηχανές,
απομιμούνται θαυμάσια το πλέ-
ξιμο της χειρός και πολλά πλεκτά,
φορέματα και επανωφόρια, κα-
μωμένα στη μηχανή, δε ξεχωρίζουν
δίχως από τα χειροποίητα.

Μια χρήσιμη λεπτομέρεια για τα
μοντέρνα πλεκτά, που πρόκειται
να ετοιμάσετε μόνη σας ή να πλέξετε
στη μηχανή, είναι να γαζώνετε
όλες τις ραφές πάνω σ' ένα «έξτρα-
φάρ», για να συγκρατηθεί το
πλεκτό και να επέλθει καλά στο
σώμα. Επίσης η φόδρα πρέπει να
είναι λίγο πιο στενή από το
φόρεμα.

Αυτό επιτυγχάνεται θαυμάσια, αν
στο μέσα μέρος της φόδρας,
στην πλευρά που άκουμπά στο
πλεκτό, κάνετε πίσω στο κέντρο
μια πένα κατά μήκος, η οποία να
έχει βάθος 2 πόντους περίπου
στην τάλλια και να συνεχίζει
σθυστά, ως το ύψος της ώμο-
πλάτης και πρὸς τα κάτω ως
τους μηρούς.

Το εύκολο αυτό τεχνικό «τρυκ»
δίνει θαυμάσια αποτελέσματα,
γιατί κάνει το ρούχο να πέφτει
γατά στο σώμα και λεπτύνει τη
σιλουέττα.

Επίσης η φόδρα πρέπει να φτάνει
ως εκεί ακριβώς που τσακίζει
το στρίψωμα, για να στρώνει
καλά και να μην ξεχειλίζει
κάτω-κάτω το πλεκτό.

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Μια νέα ιδιοτροπία της μόδας
του 1958 είναι τα μάλλινα
εμπριμέ υφάσματα.

1) Μοντέρνο πλεκτό φόρεμα, σε στυλ «πρενές», γαρνιρισμένο με τρεις σειρές «πλεξούδας». Η ίδια γαρνιτούρα επαναλαμβάνεται στο άνοιγμα του ντεκολτέ. 2) Κομψό μάλλινο πλεκτό, όλο λάστιχο, με ίσιες φάσες στο κουμπωμα, γύρω από το λαιμό και στις «πάτι» της τσέπης. 3) Μάλλινο πλεκτό, της τελευταίας μόδας, σε ίσια χαλαρή γραμμή, με χαμηλή τάλλια και ζώνη από το ίδιο.

Δεξιά: Κομψή ντέ πιές από μάλλινο «πουαντιγιέ» σε στυλ μπολερό και άσορτι κα-
πελλάκι. Άριστερά: Μάλλινο εμπριμέ μοντέλο, με σουρτί φούστα, ¼ μανίκια και
εσάρπα από το ίδιο, που δένει φιάγκο άπάνω στο στήθος.

«Ετσι, έφέτος το χειμώνα, καταργείται η
πένθιμη μονοτονία του γυναικείου ντυσίμα-
τος και μπαίνει παντού μια πινελιά, που
φωτίζει χαρούμενα τις επίσημες κυρίες
εμφάνισης των γυναικών.

Τα μάλλινα εμπριμέ αποτελούν μια τολ-
μηρή πρωτοτυπία της καινούργιας μόδας και
γι' αυτό ακριβώς άρρουν υπερβολικά.

Τα μοντέρνα αυτά εμπριμέ είναι κομψό-
τατα και πλούσια σε ποικιλία σχεδίων και
χρωμάτων. Μόνο που οι τιμές τους είναι ά-
κομη αρκετά τσουχτερές. Γι' αυτό οι κοκε-
τες γυναίκες, που δε μπορούν να διαθέσουν
πολλά χρήματα για ένα φόρεμα, καταφεύ-
γουν στα τελβόλ. Υπάρχουν δε ώραία συν-
θετικά υφάσματα, που απομιμούνται τα μάλ-
λινα και είναι σταματισμένα με μοντέρνα
«ντεσέ».

Βέβαια, τα τελβόλ δεν είναι ζεστά, ό-
πως τα μάλλινα, αλλά κάνουν την ίδια εν-
τύπωση και ικανοποιούν, οικονομικά, τις έν-
δυματολογικές απαιτήσεις μιας κομψής γυ-
ναίκας με περιορισμένα οικονομικά μέσα.

Ποιές ώρες φοριούνται τα μάλλινα
εμπριμέ;

Θεωρούνται «άμπιγιέ» ντύσιμο και φορι-
ούνται το άπόγευμα.

Ένα άπλο ντραπαριστό φορεμάκι, με
μανίκια κοντά ή ¾ μήκους, είναι μια κομψή
και μοντέρνα τουαλέττα, που μπορεί να φο-
ρεθί με αξιώσεις, άργα το άπόγευμα και ως
το βράδυ, σε κάθε επίσημη περίσταση.

Εξαιρετικά κομψά είναι και τα μάλλινα
υφάσματα με φαρδιές ρίγες, διαφορετικών
χρωμάτων παστέλ, οι οποίες μπαίνουν συν-
θως όριζόντια. Και όπως είναι φυσικό, πα-
χαίνουν!

Γι' αυτό και πρέπει να φοριούνται μόνο
από σιλουέττες μανικέν, για να είναι κομ-
ψά και να πηγαίνουν ώραία.

Τί θα κάνουν οι παχιές;

Πρέπει να άδυνατίσουν ή να μην τα φο-
ρέσουν. Καί επειδή το πρώτο είναι δύσκολο,
ας ακολουθήσουν τη δεύτερη λύση.

Άλλωστε, υπάρχει έφέτος τόσο μεγάλη

ποικιλία στα μάλλινα εμπριμέ, ώστε τα
υπερμοντέρνα αυτά ριγώτα χειμωνιάτικα υφά-
σματα, άς παραμεριστούν από τις γυναίκες,
που δε μπορούν να τα φορέσουν. Γιατί, αν
έλαθε παχεία και ράψετε ένα τέτοιο φόρε-
μα, με φαρδιές ρίγες, βαλμένες στο κόν-
τρα, είναι βέβαιο πως όταν θα το δите
τελειωμένο, πάνω σας, θα το άχρηστέψετε,
προτού το φορέσετε για να βγήτε έξω.

Πολλές φορές και η φόδρα του πανωφο-
ριού, είναι εμπριμέ, άσορτι με το φόρεμα,
και ο συνδυασμός είναι πραγματικά εξαιρε-
τικά κοκετικός. Άλλα επιτρέπεται μόνο
στις πολύ πλούσιες γυναίκες, γιατί το επά-
λωφο «συναβώνεται» κατά κάποιο τρόπο
και δε μπορεί να φορεθί εύκολα με ό,τι δη-
ποτε.

Συνήθίζονται επίσης πολύ οι εμπριμέ μάλ-
λινες μπλούζες, μέσα από τα ταγιέρ και
πολύ συχνά η φόδρα της ζακέττας είναι άσ-
σορτι με τη μπλούζα. Καμιά φορά, μάλι-
στα, είναι κατά τέτοιο τρόπο βαλμένη η φό-
δρα, ώστε να φοριέται η ζακέττα και από
τις δύο πλευρές.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΠΟΥ ΜΑΝΟΥΝ ΤΗ ΜΟΔΑ

Τα ντεκολτέ έχουν γίνει, τελευταίως, άν-
τικείμενον ιδιαίτερας προσοχής. Όλοι δε οι
μεγάλοι Παρισινοί ράφτες άναζητούν και κα-
θημερινώς «λανσάρουν» καινούργια πράγμα-
τα, για το γαρνίρισμα του κορσάκ και ιδι-
αιτέρως του ντεκολτέ, στο όποιο άποδίδεται
έντελως ιδιαίτερη σημασία από τη μόδα του
1958.

Μερικές αξιοσημείωτες λεπτομέρειες, που
βάζουν τη σφραγίδα της νέας μόδας είναι
αυτές που σας δίνουμε παρακάτω και οι ό-
ποιες μπορούν να εξηγηθούν κάπως γυ-
ναίκα που επιθυμεί να ντυθί κομψά. Οι λε-
πτομέρειες αυτές που κατά κάποιο τρόπο

Διάφοροι μοντέρνοι τρόποι τελειώματος
του ντεκολτέ, που βάζουν τη σφραγίδα
της μόδας του 1958 στο γυναικείο ντύσιμο.

κάνουν τη μόδα, είναι δημιουργίες μεγάλων «μαίτρ» της γυναικείας κομψότητας και έχουν όλες επίβλητη στα μοντέλα της γαλλικής «ατ-κουτύρ».

Ο Ντιόρ π. χ. ύστερα από πολλές και ποικίλες αναζητήσεις, είχε καταλήξει στα φτερά, τα οποία θεωρούσε ως την πιο κοкетική «αρνιτούρα», για να τονίσει την επισημότητα ενός άμπιγιέ βραδυνού φορέματος.

Με τίποτα δεν ανταλλάσσεται η κομψότης μιας μπάντας από φτερά, την οποία στερεώνει στο ντεκολτέ και την συγκρατεί με πλού βραδυνού φορέματος από μαύρο «φάιγ», συνήθιζε να λέει ο Ντιόρ. Πράγματι δε χρησιμοποιείται πολύ η μπάντα αυτή, από μαύρα φτερά, την οποία στερεώνει στο ντεκολτέ και την συγκρατεί με ένα φιάγκο πάνω στο στήθος.

Η Λανδέν-Καστίγιο τοποθετεί ένα τρίγωνο μαντήλι, από το ίδιο ύφασμα του ταγιέρ, γύρω από το λαιμό και έξω από το γιακά, που ξεφτά τριγύρω σε πλούσια φράντζα 3—4 πόντων και το κουμπώνει στο πρώτο κουμπί του ταγιέρ.

Γενικά, οι φράντζες ως γαρνίρισμα, συνήθιζαν έφετος πολύ, για ταγιέρ και επανωφόρια, και είναι μια μοντέρνα λεπτομέρεια κομψής και χαριτωμένη. Άλλωστε, τα καινούργια ύφασματά της μόδας, προσφέρονται για ξέφτισμα κι' έτσι διευκολύνουν αφάνταστα τις κομψές γυναίκες να γαρνίσουν μοντέρνα τα χειμωνιάτικα επανωφόρια και ταγιέρ.

Ο Πιέο Γκαριντέν, ένας καινούργιος ράφτης στο παρισινό στερέωμα, έγινε διάσημος και επεβλήθη κυρίως από τα πρωτότυπα και κομψά ντραπαρίσματα των γιακάδων του.

Ένα τέτοιο τρίγωνο μαντήλι πίσω, που ντραπάρει χαριτωμένα, γύρω από το λαιμό, είναι ο γιακάς που βλέπετε στο φιγουρίνι που σας δίνουμε και που χρησιμοποιείται ήδη σε πολλά ταγιέρ. Ο ίδιος αυτός γιακάς μπορεί να γαρνιριστή με φράντζα από το ίδιο ύφασμα και να δέση εμπρός κόμπε.

Η Μαντιέλν ντε Ρός βρήκε ένα χαριτωμένο τρόπο για να κλείνει τους γούνινους γιακάδες, χωρίς κουμπιά: Ανοίγει δυο φουγονιέρες στην άκρη του γιακά και ετοιμάζει μια φάσα φάρδους 5—6 πόντων, από το ύφασμα του ταγιέρ ή του επανωφορίου, την οποία σιδεράνει καλά, την περνά και δένει φιάγκο.

Οι φιάγκοι συνήθιζαν έφετος πολύ και πολύ συχνά αντικαθίσταναν τα κουμπιά, δίνοντας έτσι στην γυναικεία εμφάνιση ξεχωριστή νεανικότητα. Με ένα κομμάτι κορδέλλα π. χ. μπορείτε έφετος να γαρνίσετε δ.τιδήποτε, δένοντας ένα φιάγκο στο κορσάζ, στη φούστα ή και στα μανίκια.

Η Μπαλεντσιάγκα άπλωνε στα χειμωνιάτικα επανωφόρια τοποθετεί τεράστιες εσάρπες, των οποίων το μέγεθος φτάνει πολλές φορές ως κάτω και συχνά αγγίζει το στρίφωμα.

Το μέταλλο χρησιμοποιείται με ποικίλους τρόπους. Το φιγουρίνι μας σας δείχνει βραχιόλια, σκουλαρίκια, βραχιόλι-ρολόι και κολιέ από μέταλλο.

Οι εσάρπες στα επανωφόρια είναι μια ιδιοτροπία της μόδας του 1958, που δίνει χάρι στο περπάτημα και κολακεύει ιδιαίτερα τις ψηλές γυναίκες.

ΛΙΛΙΑΝ

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ανάμεσα στα τόσα κοσμήματα από πολύχρωμα πετράδια που βλέπουμε, η μόδα δείχνει συγχρόνως μια ιδιαίτερη προτίμηση και στα κοσμήματα που γίνονται από μέταλλο.

Χρυσάφενια ή άσημένα βραχιόλια, στολίζουν τα γυναικεία μπράτσα σε σεβαστό φάρδος. Γίνονται από ατόμιο μέταλλο, σκαλιστό ή ίσιο, αλλά γίνονται και από μέταλλο που σχηματίζει δικτυωτό πλέγμα ή και από λεπτές λουρίδες μετάλλου.

Σ' αυτό το τελευταίο είδος βλέπουμε σήμερα πολλά βραχιόλια-ρολόγια, που εκτός από τη χρησιμότητά τους, παρουσιάζουν κι' ένα κομψότατο στολίδι για τον καρπό του χεριού.

Κλίπς, σκουλαρίκια, καρφίτσες, γίνονται κι' αυτά από μέταλλο. Στα σκουλαρίκια βλέπουμε άλλοτε πολύγυες πλάκιστες με νερβύρι ή άλλα σκαλισμάτα, να σχηματίζουν ένα πρωτότυπο στολίσμα για τ' αυτί, και άλλοτε το μέταλλο σχηματίζει κλαράκια, ανθάκια και άλλα σχέδια, το καθένα με τη χάρη του.

Το ίδιο βλέπουμε σε καρφίτσες για το κορσάζ ή σε κλίπς, που είναι τόσο χρήσιμα για να συγκρατούν την εσάρπα μας.

Έξ' άλλου, τα κολιέ από μέταλλο ακολουθούν κι' αυτά διάφορα ιδιότροπα σχέδια είτε περιβάλλοντας το λαιμό, είτε κάπως μακρύτερα στολίζοντας το ντεκολτέ.

Συχνά βλέπουμε να σχηματίζουν κι' αυτά ένα δικτυωτό στολίσμα, ενώ άλλοτε πάλι μια σειρά από διασταυρούμενες λωρίδες μετάλλου, σχηματίζουν διάφορα μοτίβα, πού, επαναλαμβανόμενα, αποτελούν ένα ωραίο στολίδι του λαιμού ή του ντεκολτέ.

Μη ξεχνούμε και τους μεταλλικούς κρίκους σε διάφορα σχήματα, που αλληλοσυνδεόμενοι κάνουν βαρείες αλυσίδες και για κολιέ και για βραχιόλια.

Είναι επίσης πολύ της μόδας και τα παντανίφ από μέταλλο σε διάφορα σχήματα κι' αυτά, που κρεμιούνται από κάθε κρίκο της αλυσίδας και κολακεύουν πολύ το ντεκολτέ.

Και, για να τελειώσουμε την περιγραφή γύρω από τα μεταλλικά κοσμήματα, δε μη παραλείψουμε να αναφέρουμε και τη μεγάλη μόδα στα πολύ βαρύν βραχιόλια, που αποτελούνται από τρείς, τέσσερες και πέντε σειρές κρίκους.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Τα έφετεινά υποδήματα μας παρουσιάζουν αφάνταστη ποικιλία, όχι μόνο σε σχέδια, αλλά και στο υλικό που χρησιμοποιούν.

Ας ρίξουμε πρώτα μια ματιά στα διάφορα σχέδια.

Η έφετεινή σαιζόν, χωρίς καμιά αμφιβολία, ευνόει τα μυτερά σχήματα περισσότερο ή λιγότερο τονισμένα, αναλόγως της ώρας που θα φορεθώ το καθένα.

Τα βραδυνά υποδήματα, γοβάκια ή σανδaloειδή, είναι όλα μυτερά. Τα άπογευματινά όμως είναι λίγο στρογγυλά.

Διάφοροι τύποι γόβας άμπιγιέ και λιγότερο άμπιγιέ. Με φουμπές, δερμάτινες, μεταλλικές και με ανάμειξη σκωτσέζικου ύφασματος.

Άριστερά: Επανωφοράκι τύπου «Καρμίκ» για κοριτσάκι 4—5 χρόνων. Δεξιά: Το αγοράκι φορεί βέστα τύπου «Καρμίκ» με μακρύ παντελονάκι.

Φουσιτίτσες, φορεματάκια, επανωφοράκια, καντριγκάν, βέστες, όλα γίνονται με σκωτσέζικα ύφασματα. Οι συνδυασμοί των χρωμάτων που βλέπουμε στα παιδιά είναι κόκκινο με μπλε ή άσπρο, μπλε με κίτρινο, πράσινο με κίτρινο και άσπρο, κ. ά.

Βλέπουμε όμως και πολλά σκωτσέζικα μονόχρωμα. Δηλαδή τα σκωτσέζικα σχέδια είναι διάχυτα, χωρίς όμως να παρουσιάζουν άλλα χρώματα. Τα σχέδια γίνονται στην ύφανση.

Κοντά στις σκωτσέζικες πλισσεδωτές φουσιτίτσες, που έχουν πιά κλασσικό χαρακτήρα, έχουμε και δολοκλήρα φουστανάκια σκωτσέζικα. Στην περίπτωση φουσιτίτσας και κορσάζ ή ποικίλη τοποθέτηση των σχεδίων παίζει μεγάλο ρόλο. Βλέπουμε δηλαδή τον μπουστό με το ύφασμα τοποθετημένο διαγώνια, ενώ η φουσιτίτσα διαφέρει, και το αντίθετο.

Άλλοτε πάλι, φουσιτίτσα και μπουστός έχουν το ίδιο τοποθετημένο το ύφασμα κι' ένας καμπίτς ή κάποιο άλλο γαρνίρισμα: για-

Άριστερά: Φορεματάκι σκωτσέζικο με άμπιερμάν στο κορσάζ και άσπρο γιακάδακι. Δεξιά: Φουσιτίτσα πλισσεδωτή σκωτσέζικη, που φοριέται με μπλουζές.

Όσο για τα τακούνια, καθώς είπαμε και άλλοτε, φαίνεται, ότι πέρασε όριστικά η μόδα των πανύψηλων και πολύ λεπτών τακουνιών, που επέβαλλαν στη γυναικεία άγινες Ισορροπίας. Δηλαδή μιλάμε για τα τακούνια-βελόνες.

Και στα τακούνια παίζει μεγάλο ρόλο η ώρα. Δηλαδή είναι εύνητον, ότι τα βραδυνά γοβάκια έχουν ψηλότερα τακούνια από τις γόβες του άπογεύματος, και αυτό όμως χωρίς καμιά υπερβολή.

Τα υποδήματα του περιπάτου έχουν κομψά βέλαια τακούνια, αλλά σε ύψος πολύ λογικό, ώστε να είναι αναπαυτικά. Για τον ίδιο δε λόγο είναι αρκετά φαρδιά.

Στα άπογευματινά υποδήματα κυριαρχεί ένα είδος γόβας, όπου όμως μια φαρδιά άγκράφα, άλλοτε από δέρμα και άλλοτε σε συνδυασμό δερμάτος και μετάλλου, συντελεί ώστε αυτή η γόβα να φαίνεται και να είναι στην πραγματικότητα πιο κλειστή από το κανονικό σχήμα. Έτσι παίρνει ένα τόνο λιγότερο άμπιγιέ.

Συχνά, αυτή η τάση κλεισίματος έντείνεται πιο πολύ και η άγκράφα συμπληρώνεται και με μια γλώσσα που κάνει τη φόρμα ακόμη πιο κλειστή. Το σχέδιο αυτό αντικατέστησε το σκαρπίνι. Πολύ συχνά το είδος αυτό της κλειστής γόβας γαρνίρεται με ποντίλι σχηματισμένο με τρυπίτσες.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Είναι η εποχή που με ιδιαίτερη προσοχή παρακολουθούμε τις εμπνεύσεις της μόδας γύρω από τα επανωφοράκια των παιδιών μας.

Μπορούμε να πούμε πως πιο πολύ από κάθε άλλο χρόνο, η σπορτίβ εμφανισι είναι εκείνη που τα χαρακτηρίζει και που προσδίδει στη σιλουέττα των μικρών—είτε για αγοράκια πρόκειται, είτε για κοριτσάκια—μια ιδιαίτερη κομψότητα.

Όσον αφορά τα χρώματα, η μόδα ευνόει εξαιρετικά όλες τις άποχρώσεις του γκρι και του μπλε για τα μεγαλύτερα παιδάκια, ενώ για τα πιο μικρά μπορούμε να διαλέξουμε τα πιο ζωηρά χρώματα, δηλαδή κόκκινα, μπλε ζωηρά και πολλά κίτρινα.

Για ύφασματα διαλέγουμε, ως επί το πλείστον αυτά που έχουν πέλο, όπως είναι τα γκρατέ, τα άρσέ τωπε και άλλα σχετικά.

Στα επανωφοράκια των κοριτσιών βλέπουμε πολλές κομπραγκλάν με κουμπώματα άλλοτε ευθύγραμμα και άλλοτε σταυρωτά.

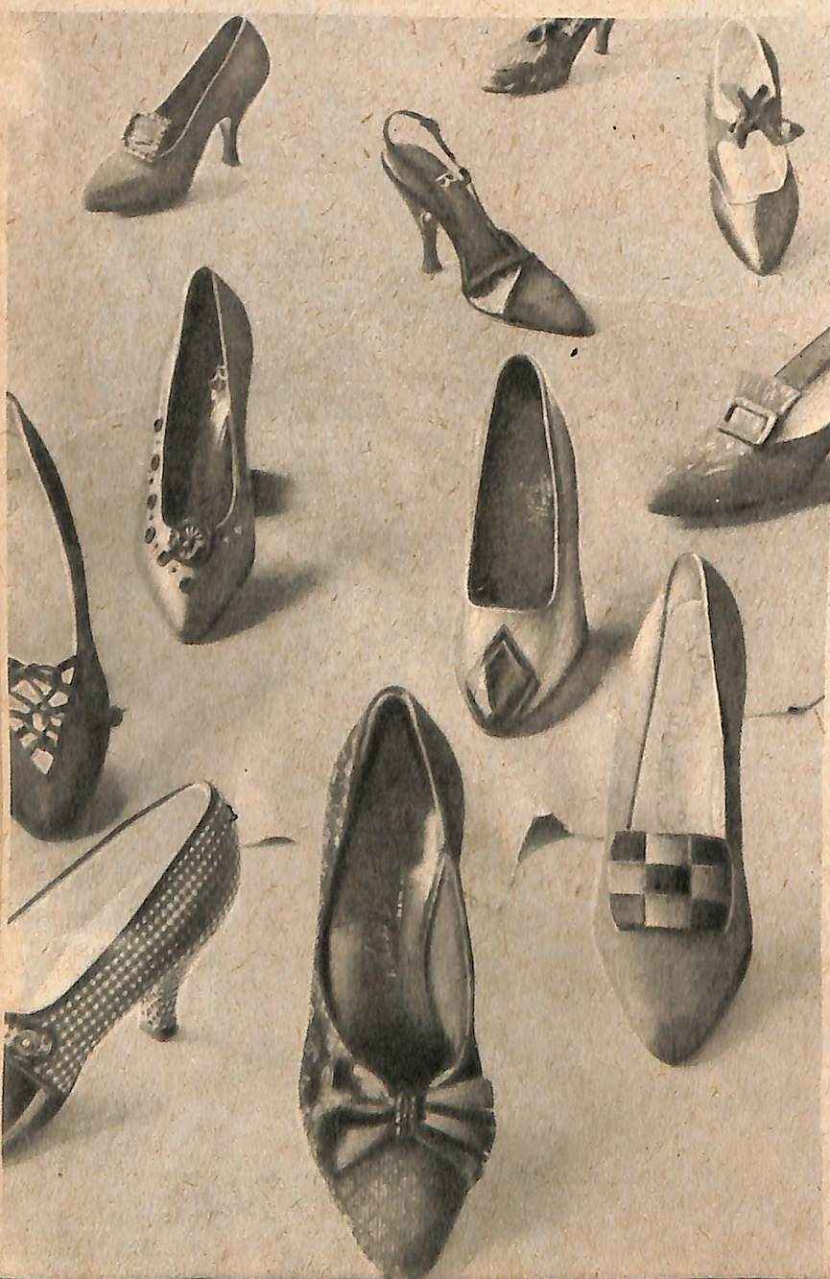
Οι τσέπες συνήθιζαν κοφτές, άλλοτε κάθετες και άλλοτε οριζόντιες ή διαγώνιες, συμπληρώνονται δε με καπάκια που τις κουμπώνουν.

Το άνοιγμα του λαιμού ακολουθεί ως επί το πλείστον την κλασσική γραμμή, που αντιπροσωπεύεται με μικρό γιακά και ρεβέρ. Είναι όμως με τέτοιο τρόπο κομμένος ο γιακάς, ώστε να μπορεί να κλείνει όταν οι καιρικές συνθήκες το απαιτούν.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Η μεγάλη μόδα των σκωτσέζικων ύφασμάτων, συνεχίζεται πάντα και είναι ιδιαίτερα παρσιαστή με την παιδική και νεανική ηλικία.

1) Επανωφοράκι σταυρωτό από καμιλό. 2) Βέστα επίσης από καμιλό για το σχολείο. 3) Σκουτερ-κότ από χοντρό λαινάς για τα μεγάλα κρύα.

Οι δύο Λεγεωνάριοι

ΕΞΟΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Γούντ

Η μνηστική ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΙΧΑΝ ξεκινήσει μαζί εκείνο το πρωί απ' το μικρό φρούριο του Μοργκέμπ. Ο ένας, ο Καντάλ, ήταν Γάλλος κι υπηρετούσε από πολλά χρόνια στη Λεγεώνα των Ξένων. Ο δεύτερος, ο Μάρμπορ, ήταν Καναδός κι είχε καταταγεί πριν από μερικούς μήνες.

Θα τρέξετε άμέσως στη Ράζα, να ζητήσετε ενισχύσεις. Προβλέπω καινούργια επίθεση των Ιθαγενών... Για να μη σας πετύχουν στο δρόμο, είναι ασφαλέστερο να περάσετε μέσα απ' τη ζούγκλα.

— Μα τα θηρία... τάλμησε να πηδ ο Καντάλ.

— Θα τα καταφέρετε καλύτερα μαζί τους, παρά με τους Ιθαγενείς, τον έκοψε ο ταγματάρχης. Πηγαίνετε τώρα... και μην ξεχνάτε πως ο ένας τουλάχιστον απ' τους δύο σας πρέπει όπωσδήποτε να φτάσει πριν απ' το μεσημέρι στη Ράζα!

— Υστερα από μερικά λεπτά, οι δύο λεγεωνάριοι βγήκαν από μία κρυφή πόρτα του φρουρίου και χώθηκαν στη διπλανή χαράδρα. Εύτυχως, δεν τους πήραν είδησι οι Ιθαγενείς που είχαν κατασκηνώσει ολόγυρα απ' το φρούριο.

Σε λίγο, η πυκνή βλάστηση της ζούγκλας τους χάριξε απ' τους έχθρους.

Προχωρούσαν από αρκετή ώρα, όταν ο Καντάλ πρόφερε ξαφνικά:

— Ο ταγματάρχης είπε πως είν' αρκετό να φτάσει ο ένας μας στη Ράζα.

— Τι θές να πής; απώρησε ο Μάρμπορ.

— Ο άλλος τόν κύτταξε βλοσυρά κι απάντησε:

— "Αν θές να συνεχίσουμε μαζί το δρόμο μας, πρέπει να μου υποσχεθείς πως δε θα ξανακυττάξεις ποτέ τη Ζαχρέ!"

— Μπ! Και τί σ' ενδιαφέρει αυτό; είπε ο Καναδός.

— Δεν ξέρεις, λοιπόν, πως η Ζαχρέ είναι δική μου;

— Ποτέ δε ζητάω να μάθω ποιός ήταν ο προκάτοχός μου στην αγαλιά μιάς γυναίκας που την κάνω φίληνά μου.

— Θα το μάθεις όμως τώρα!

Κι' ο Καντάλ πέταξε το όπλο του και τράβηξε ένα μαχαίρι.

— Βγάλε και συ το μαχαίρι σου! φώναξε στο Μάρμπορ.

Εκείνος δίστασε για μία στιγμή. "Υστερα ανασήκω-

σε τους ώμους του και είπε:

— Δεν αξίζει ίσως να παίξω κανείς τη ζωή του για μία γυναίκα, σαν τη Ζαχρέ. Μα αφού το θέλεις...

Εβγαλε κι αυτός το μαχαίρι του, και μία άγρια πάλη άρχισε ανάμεσά τους, στην έρημια της ζούγκλας. Τα μαχαίρια τους σμίγανε κάθε τόσο, μ' ένα ξερό κρότο...

Ο Καντάλ επιτίθετο με λύσσα. Αντίθετα, ο Μάρμπορ υποχωρούσε διαρκώς. Είχε διακρίνει ένα μικρό ξέφωτο της ζούγκλας κι άποτραβιόταν προς τα εκεί, λογαριάζοντας πως θα είχε μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων...

Ένα μικρό ρυάκι τους χώριζε τώρα απ' το ξέφωτο. Ο Μάρμπορ βρέθηκε μ' ένα πηδίο στην άλλη όχθη. Ο Καντάλ θέλησε να κάνει το ίδιο, μα γλίστρησε κι έπεσε μεί στο νερό.

Ανασηκώθηκε γρήγορα κι έκανε ν' ανεβή στην όχθη, για να όρμηξη πάνω στον αντίπαλό του, που τον περίμενε ακουμπώντας την πλάτη του σ' ένα δέντρο. Μα σταμάτησε ξαφνικά κι έμπηξε μία φωνή φρίκης. "Υστερα έκανε μία αντίθετη κίνηση και βρέθηκε πάλι στην αντικρινή όχθη.

Ο Μάρμπορ τόν κύτταξε, σατισμένος, μη μπορώντας να εξηγήσει αυτή την ξαφνική υποχώρησή του. Μα ο Γάλλος ήταν άνικανος πιά να μιλήσει. Έδειχνε μονάχα κάτι με το χέρι του...

Ο Καναδός γύρισε προς τα εκεί... κι είδε να ξεπροβάλλει μέσα απ' τους ψηλούς θάμνους ένα ύπεροχο λιοντάρι, που προχωρούσε με άργα βήματα προς το μέρος του.

— Καντάλ, τρέξε να φέρεις τα όπλα μας! φώναξε. Τη λύνουμε άλλοτε τη διαφορά μας!

Μα ο Καντάλ φαινόταν πως δεν τόν άκουγε...

Η πρώτη έκπληξη είχε περάσει τώρα, και το μίσος είχε ξαναγυρίσει μέσα στην ψυχή του. Σκεπτόταν πως το λιοντάρι θα γινότανε το όργανο της εκδίκης του... και πως δεν έπρεπε συνεπώς να ενδιαφερθεί για την τύχη του συμβούλου του. "Έτρεξε πίσω, πήρε τα δύο ντουφεκιά κι ανέβηκε σ' ένα μικρό δέντρο, για να παρακολουθήσει καλύτερα τη δραματική σκηνή που θ' ακολουθούσε.

— Καντάλ! Καντάλ! τόν ικέτευε ο Μάρμπορ, με τα μάτια του γουρλωμένα απ' τον τρόμο και τη φρίκη.

Μα τώρα ένα άπαίσιο γέλιο είχε φανή στο πρόσωπο του Καντάλ, που δεν έκανε πιά καμιά κίνηση...

Το λιοντάρι είχε πλησιάσει στο μεταξύ. Ο Μάρμπορ είχε απελπιστή πιά πως θα μπορούσε να περιμένει βοήθεια απ' τον Καντάλ και κύτταζε γύρω του με αγωνία, για να βρή ένα μέρος όπου θα μπορούσε να προφυλαχτεί. Μα τα δέντρα ήταν πελώρια και δε θα μπορούσε ποτέ να σκαρφαλώσει πάνω τους.

Αλλωστε, τού ήταν αδύνατο πιά να κάνει την παραμικρή κίνηση. Το λιοντάρι διέγραφε κύκλους γύρω του, πριν αποφασίσει να επιτεθεί...

— Καντάλ, σκότώσε με! Ικέτευε ο Μάρμπορ.

Ο Γάλλος έδειξε το λιοντάρι.

— Για ποιά λόγο; είπε ειρωνικά.

— Καλύτερα να πεθάνω από μία σφαίρα, παρά να νοιώσω να με ξεσκίζουνε τα νύχια του θηρίου!

— Και συ ξεσκίζεις με τα δικά σου νύχια την καρδιά μου, απάντησε ψυχρά ο Καντάλ.

— Καντάλ! Καντάλ! Μή μ' άφηνες έτσι... Σκότωσε με γρήγορα!...

Τους διέκοψε ένα τρομερό μουγκρητό. Το λιοντάρι είχε σταθή τώρα μερικά βήματα μακριά απ' το Μάρμπορ. Έτοιμαζόταν να όρ-

Το λιοντάρι έκαμε ένα βήμα πίσω κι έτοιμάστηκε να χυμώσει πάνω στον άτυχο Μάρμπορ...

μήση! "Απλώσε το ένα του πόδι μπροστά...

Μα, την ίδια στιγμή, μία ντουφεκιά δόνησε την ατμόσφαιρα. Ο Καντάλ είχε σκώσει απότομα το όπλο του κι είχε πυροβολήσει!

Το θηρίο έκαμε ένα βήμα πίσω κι έτοιμάστηκε να χυμώσει μ' όλη του την όρμη πάνω στον άτυχο Μάρμπορ. Μα τώρα αντήχησε δεύτερη ντουφεκιά κι έπειτα τρίτη και τέταρτη... Σε λίγο, το θηρίο είχε σωριασθή νεκρό...

*

Το ίδιο βράδυ φτάσανε στο φρούριο του Μοργκέμπ οι ενισχύσεις απ' τη Ράζα. Μαζί μ' αυτές, γύρισαν εκεί ο Καντάλ κι ο Μάρμπορ. Από κείνη την ημέρα, γίνανε οι δύο τους οι καλύτεροι φίλοι. Και ποτέ πιά δεν έγινε λόγος αναμεταξύ τους για την άμορφη Ζαχρέ.

Μ. ΦΩΣΕ

6ον

Τώρα ο Ρίκο άρχισε να βρίσκει περίφημη την ιδέα του Μεντόζα... Σ' ολόκληρη την Αμερική υπήρχαν χιλιάδες τύποι σαν τον Γουέμπ, άσημαντοι άνθρωπάκδες, που είχαν όμως έχθρους... Έχθρους που εύχονταν το θάνατό τους. Έχθρους που δεν τολμούσαν να τους σκοτώσουν οι ίδιοι, ήταν όμως έτοιμοι να πληρώσουν όποιον θα τ' αναλάμβανε.

Έτσι άρχισαν την «επιχείρηση» ο Ρίκο κι ο Μεντόζα.

Απ' την αρχή ο Μεντόζα τόνισε στο Ρίκο ότι έννοιασε νάχη την άρχηγία. Αυτό ήθελε άλλωστε κι εκείνος, γιατί ο Μεντόζα ξετρύπωνε τις καινούργιες «δουλειές». Σύνχαζε σε διάφορα μέρη κι είχε πάντα ανοιχτά τα μάτια και τ' αυτιά του.

Ήξερε επίσης να έπωφεληται απ' τα μάτια και τ' αυτιά των άλλων: Οι υπηρέτες, οι δακτυλογράφοι, οι υπάλληλοι, οι αρτίστες που μιούζικ-χάλλ, οι υπάλληλοι των «μπουκμείκερς», οι σταυλίτες του ιπποδρόμου κι ενα σωρό άλλοι ήταν οι συνηθισμένοι πληροφοριοδότες του. Πληρώνε τις πληροφορίες τους, και καλά μετριάτα.

Κάθε φορά δε που έπιθυμούσε κάποιος να ξεκάνη έναν άλλον, βρισκόταν πάντα ένας φίλος που του ψιθύριζε στ' αυτί πως ή έπιθυμία του θα μπορούσε να γίνη πραγματικότητα...

Η δουλειά αυτή — το ψάξιμο κι η προετοιμασία — άπασχολούσε όλες τις ώρες του Μεντόζα, υποχρεώνοντάς τον να κυκλοφορή αδιάκοπα απ' τη μία στην άλλη άκρη της χώρας. Είχε αναθέσει λοιπόν στο Ρίκο την έσωτερική οργάνωσή.

Πρέπει προπάντων να μένη εύχαριστήμένος ο πελάτης, τού είχε πη. Μόλις πετύχουμε ένα «συμβόλαιο», θα πρέπει να το εκτελέσουμε το γρηγορότερο, στο άψε-σβύσε!

Δεν ήταν κανείς εύαισθητος τύπος ο Ρίκο. Δεν τόν συγκινούσαν τα αήματα και καυχιότανε πως είχε νείρα γερά. "Ανέλαβε λοιπόν ο ίδιος τα δυο-τρία πρώτα «συμβόλαια».

Ανακάλυψε έτσι, στην πράξη, πως ήταν φτιαγμένος για δολοφονία. "Αν είχε μάλιστα πλούσις και καλλιεργημένο λεξιλόγιο, θα μπορούσε να συντάξη έναν ύμνο προς τη δολοφονία, αυτή την «καλλιτεχνική επίδοσις, που απαιτεί επιδεξιότητα, τάκτ και αυθορμητισμό...

Όσο περνούσαν οι μέρες, καλύτερευε την τεχνική του. Είχε καταλάβει πως ήταν προτιμότερο να νύνεται σούβρα, σαν εύπορος έμπειρος αντιπρόσωπος, να μένη στα καλά ξενοδοχεία και να φεύγει άμέσως μόλις τελειώνει τη «δουλειά».

Όσο για το ζήτημα του «εργαλείου», είχε διαπιστώσει πως τα πυροβόλα όπλα δεν ήταν καθόλου αξιόσυστατα. Οι έμπειρο γυγνώμονες ήξεραν ν' ανακαλύπτουνε πολλά πράγματα, εξετάζοντας μία σφαίρα βγαλμένη απ' το κορμί ενός δολοφονημένου... Μα και το ρόπαλο, ή μπτολίλα ή το βούνευρο δεν ήταν πρακτικά μέσα, γιατί άφιναν στο θύμα τόν

καιρό να φωνάξη, να χαλάσει τόν κόσμο.

Προτιμότερο απ' όλ' αυτά ήταν το μαχαίρι, όταν τ' χρησιμοποιούσε ένα χέρι έμπειρο. Ακόμα καλύτερος όμως ήταν ένας γάντζος παγοπάλη, όταν τόν είχαν κάνει πολύ μυτερό. Μπορούσε να θεωρηθή πραγματικό όργανο ακριβείας...

Ο Ρίκο τόν υιοθέτησε, κι έπιδόθηκε ύστερα σε ανατομικές μελέτες.

Η «επιχείρησις» προώδευε μέρα με την ημέρα, χωρίς στίς φιλοτιμίες προσπάθειες του Μεντόζα. Ο σύζυγος που είχε κουρασθή πιά να πληρώνη στην τέως γυναίκα του μία βαρεία διατροφή κι όνειρευότανε να διαδέσει τα λεφτά αυτά για να κατακτήσει κάποιαν άλλη... ο λαθρέμπορος ναρκωτικών που άνυπομονούσε ν' άλλαγή από ένα επίφοβο ανταγωνιστή... ο «φτασμένος» μεγαλοαστός που ένοχλειτο απ' την ύπαρξη ενός απαιτητικού συντρόφου τού παλιού δύσκολου καιρού του...

Όλοι αυτοί, και πολλοί άλλοι, καταφεύγανε στο Μεντόζα, απ' τις τέσσερις άκρες της Αμερικής. Ήταν τόσες οι προσφορές, ώστε σάστιζε κι ο ίδιος. Έπειτα από έξη μήνες, δε μπορούσαν πιά να τα βγάλουν πέρα οι δύο τους. Τότε ο Μεντόζα είπε στο Ρίκο:

— Πρέπει να πάρουμε βοηθούς!

Κι' εκείνος άρχισε να φάχνη, για να βρή τους κατάλληλους.

Ο Ντίγκερ ήταν ένας απ' τους πρώτους που προσέλαβε. Ακολούθησε ο Σμιλέυ. Ήταν κι οι δυο κυνικοί, άγριοι κι άδίσταχτοι κι άποδειχτηκαν πολύτιμοι συνεργάτες του Ρίκο.

Έπειτα μπήκε στη συμμορία ο Ντιούκ Μάλοϋ, φονιάς από φυσική κλίσι κι όμορφόπαϊδο, ο πιά κατάλληλος όταν έπρόκειτο για γυναίκες.

Υστερα ο Βίντσε... Τάχε βγάλει πέρα καλά στην αρχή, με τόν καιρό όμως τα νείρα του σπάσανε. Κι' ο Ρίκο δεν είχε διάθεσι να κρατάη στην όργάνωσι ένα άχρηστο στοιχείο.

Όσο για το «Φιλαδέλφεια», τόν χρειαζόταν για διάφορες βοηθητικές δουλειές — αυτές μονάχα που μπορούσε να καταφέρει.

Ο Σόρτυ ήταν σωφέρ πρώτης τάξεως κι ήξερε να κλείνη το στόμα του.

Τέλος, ο «Μεγάλος Μπεμπές» θα μπορούσε να τους χρησιμεύη, αν πήγαιναν κάποτε άσχημα τα πράγματα: Θα ήταν ή «σαβούρα» που θ' άφιναν στα χέρια της άστυνομίας, για να μπερδέσουν να ξεφύγουν οι άλλοι.

Για να διευθύνη όμως όλη αυτή την ομάδα, ο Ρίκο χρειαζόταν ένα «κρατητήριο». Συμφώνησε λοιπόν με την Όλγα Κίρχεν

κι' εγκατέστησε το γραφείο του στο παραμάγαζό της.

Εκεί, καθισμένος πίσω απ' το τραπέζι του, μ' όλη του την άνεσι, γνώριζε επίτελους την ήδονη της δύναμης. Όλοι σκύβανε το κεφάλι μπροστά του — ακόμα κι' ο Ντίγκερ. Τους χαστούκιζε με το παραμικρό, χωρίς να τολμήσουν ποτέ να σηκώσουν άπάνω του το μικρό τους δαχτυλάκι...

Και γιατί; Γιατί ξέρανε πως δεν υπήρχε παρά ένας και μοναδικός τρόπος να βγή κανείς απ' την «ομάδα»: άνάσκελα και με τα πόδια μπροστά, για να τόν θάψη ο «Κλαψιάρης» στο βάλτο...

Ναί, ο Ρίκο ήταν σπουδαίος τώρα! Δεν είχε κανένα άπό πάνω του — έκτός απ' τη φωνή που άκουγότανε κάθε τόσο στο τηλέφωνο τού τοίχου, στο γενικό στρατηγείο. Μονάχα ένας άνθρωπος μπορούσε ακόμα να τού δινή διαταγές: ο Μεντόζα, ο «Αρχηγός», όπως τόν ξέρανε οι άλλοι, που δεν τόν γνωρίζανε παρά μόνο απ' τη φωνή του...

Ο Ρίκο μαζευε λεφτά, πολλά λεφτά. Μα ο Μεντόζα μαζευε ακόμα περισσότερα. Κι' όμως, εκείνος που φορτωνόταν όλο τόν κίνδυνο, ήταν ο Ρίκο.

Αυτή η εντύπωσι της άδικίας τού έγινε ακόμα πιο πικρή, όταν άνακάλυψε κάτι τι, έπειτα από δυό έτών συνεργασία με τόν Μεντόζα: ότι είχε δημιουργήσει κι' άλλη μία ομάδα, στο Κάνσας Σίτυ, που τη διέθυνε ο Χέρμαν, με ύπαρχηγό τόν τόν Μπίγκ Τζών.

Από τότε, έτρεφε μέσα του μία έλπίδα: να εξηγηθή κάποτε με τόν Μεντόζα... Πώς; Πού; Δεν ήξερε... Μα ήταν βέβαιος πως θάβγαζαν αυτός κερούμενος απ' την «εξήγησι» εκείνη.

Όστόσο, φαινομενικά πήγαιναν όλα καλά και ήσυχα. Κάθε ταξίδι τού «Κλαψιάρη» ως τόν βάλτο μεγάλωνε τόν κομποδεμα τού Ρίκο και τού Μεντόζα.

Και τα χρόνια περνούσαν...

Υστερα, μία μέρα, ο Μεντόζα έτυχε ν' ανεβή σ' ένα ταξί που τόν όδηγούσε ο Τόνυ Βέττο! Ο Βέττο, ο μοναδικός μάρτυς της δολοφονίας τού Γουέμπ, τού μόνου έγκληματος που είχε κάνει ο ίδιος ο Μεντόζα, με τόν χέρι του!

Καθώς ήταν έσπλωμένος στο πίσω κάθισμα, ο Μεντόζα συνάντησε μέσα στο καθρεφτάκι τήν έπιμονή ματιά τού σωφέρ. Κι' η ματιά αυτή τού έδωσε να καταλάβη πως ο Τόνυ δεν τόν είχε ξεχάσει!

Η διαπίστωσι αυτή τόν συγκλόνισε, σαν ήλεκτρική έκκένωσι. Όλα μπορούσε να τα περιμένη, όχι όμως αυτό... ύστερ' από τόσα χρόνια! "Όστόσο, μία κι' είχαν έρθει έτσι τα πράγματα, έπρεπε να δράση τόν γρηγορότερο, πριν φλευρήση ο Βέττο στην άστυνομία!

Ο καλύτερος τρόπος ήταν, άσφαλώς, να τού φράξη τόν στόμα άριστικά και για πάντα. "Έπρεπε δηλαδή να είδοποιηση άμέσως τόν Ρίκο και να τού αναθέσει ένα έπίγονο «συμβόλαιο»...

Κι' έτσι πέθανε ο Τόνυ Βέττο, τή νύχτα εκείνη. Είχε καταδικαστή κι' ά' κόρη του να έχη τήν

Μικρές Ιστορίες

Τα δυο γιατί

Τρεις μήνες προσπαθούσε τώρα ένας μπακάλης να πείσει κάποιον κακόπιστο πελάτη του, να τού πληρώσει τόν χρέος του. Όλα τα μέσα που μεταχειρίστηκε απέβησαν άκαρπα. Και σκεφτηκε ένα άλλο: Κάθησε και τού έγραψε ένα πολύ συγκινητικό γράμμα, στο όποιο τού έσώκλεισε και μία φωτογραφία τού μικρού γιου του με τήν έξης υποσημείωσι: «Να και ο λόγος για τόν όποιο πρέπει όπωσδήποτε να πληρωθώ».

Δυό μέρες άργότερα ο μπακάλης παίρνει άπό τόν δανειστή του τήν απάντησι: "Ένα φακέλλο με τή φωτογραφία μιάς έκρηκτικής ελάνθης κοπέλλας, με μαγιώ, που άφινε να φαίνονται πλούσια οι προκλητικές γραμμές της. Και άπό κάτω ή έξης υποσημείωσι: «Να και ο λόγος για τόν όποιο δέ μπορώ να πληρώσω».

Τίσι τύχη. Αυτή όμως μυστική, φαίνεται, τον κίνδυνο κι' εξαφανίστηκε, πριν ανακαλύψω το σπινί της ή συμφορή.

Ήταν πολύ άπειρο πώς θα είχε ποτέ διάθεσι να μιλήσει ή τρομοκρατημένη εκείνη κοπελλίτσα. Μα ο Μεντόζα προτιμούσε να «φυλάει τα ρούχα του»... Έδωσε λοιπόν εντολή στους πληροφοριοδότες του, που ήταν σκορπισμένοι σ' όλη την Αμερική, να την ανακαλύψουν με κάθε τρόπο. Έπρεπε να πεθάνει κι' αυτή, όπως ο πατέρας της!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Είναι πολύ άργα τώρα — ή πολύ νωρίς. Έχει αρχίσει να χιόνει. Τα σπινίτα ξεπροβάλλουν σιγά-σιγά, όσο διαλύεται το σκοτάδι της νύχτας.

Στο διάδρομο των γραφείων αντηχούν τα βήματα της καθαρίστρας κι' ο χτύπος του κουδούνι.

Στο γραφείο 826, που στεγάζει τα αρχεία, είναι ακόμα αναμμένα τα φώτα. Κι' οι δυο άντρες, ο Φέργκυσον κι' ο Νέλσον, αφού πέρασαν όλη τη νύχτα σκαλίζοντας και μελετώντας όλα εκείνα τα χαρτιά, έχουν φτάσει πια στο σημείο να εγκαταλείψουν τη μάχη...

Η ατμόσφαιρα έχει γίνει βαρειά, πνιγρή, απ' τον καπνό των τσιγάρων. Τα τασάκια έχουν ξεχειλίσει από αποτίγαρα.

Παρ' όλη τη ζέση, ο Φέργκυσον ανατριχιάζει κάθε τόσο. Το στόμα του είναι στεγνωμένο, όλο το κορμί του πονάει. Μια άπεραντη κούραση έχει κυριέψει όλα του τα μέλη.

Μα το μυαλό του είναι ζάστερο, χωρίς στους άμετρητους καφέδες που έχει πιη. Δουλεύει έντατικά, καθώς ακούει στο μαγνητόφωνο τη φωνή του Ρίκο — τη

φωνή που εξακολουθεί ν' ακούγεται, σαν πραγματική, ενώ ο Ιδιοκτήτης της βρίσκεται εδώ και τρεις ώρες στο Νεκροτομείο!

Είχαν αποτυπώσει τις όμιλογίες του στο μαγνητόφωνο, τη νύχτα εκείνη που παραδόθηκε μόνος του στο Φέργκυσον, στην απόβαθρα 16. Μα ύστερα είχαν χαλάσει τα πράγματα: 'Ο Ρίκο είχε πανικοβληθεί, προπάντων έπειτα από δυο αποτυχημένες απόπειρες δολοφονίας του — τη μία μέσα στο κελλί της φυλακής, την άλλη στο Δημόγειο, όπου τον είχαν μεταφέρει γι' ασφάλεια οι άστυνομικοί, γιά να τον προφυλάξουν απ' την εκδίκηση του Μεντόζα. Και, στο τέλος, είχαν σπάσει πια τα νύχτα του...

Τώρα η φωνή του μιλούσε γιά την Αντζελα Βέττο:

«Είδαμε και πάσαμε γιά να την ξετρυπώσουμε. Είχε μεγαλώσει, είχε αλλάξει όνομα... Μα τα καταφέραμε στο τέλος να τη βρούμε. Κι' αφού την ξεκάναμε, δεν άπομεινε πια κανείς μάρτυς... κανείς άλλος από μένα!»

«Εγώ είμαι ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο, που μπορώ να καταθέσω έναντίον του Μεντόζα και να τον στείλω στην ηλεκτρική καρέκλα!»

Με μία κίνηση απογοητεύσεως, ο Φέργκυσον σταματάει το μαγνητόφωνο.

«Εξω, έχει ξημερώσει πια τελείως...»

— Τώρα που πέθανε κι' αυτός, ο Μεντόζα είναι ασφαλισμένος απ' όλες τις μεριές! λέει ο Νέλσον.

«Έχει πάντα την ελκίρνεια ν' αναγνωρίσει την Ικανότητα των κακοποιών που κυνηγάει... 'Ο Φέργκυσον αναγκάζεται να παραδεχτεί πως έχει δίκιο.

Μένουν αμίλητοι κι' οι δυο γιά πολλή ώρα, νικημένοι, εξαντλημένοι, τόσο αηδιασμένοι απ' ό-

λα, ώστε δε βρίσκουν καν το θάρρος να σηκωθούν, να γυρίσουν στις κάμαρές τους, γιά να κοιμηθούν λίγο.

Ο Νέλσον προσπαθεί να παρηγορηθεί με τον τρόπο του! Στο κάτω-κάτω, είναι κι' αυτή μία ύποψη, ανάμεσα σε τόσες άλλες, που νυαγάρε την τελευταία στιγμή. Συμβαίνουν κάποτε κάτι τέτοια... Πρέπει να ξέρει κι' ο άστυνομικός να δέχεται την αποτυχία, όπως κάθε άλλος άνθρωπος.

Όσο γιά το Φέργκυσον, σκέπτεται ένα νέο που έχει τελειώσει σπουδές του, εδώ και πολύ καιρό... Ένα νέο γεμάτο Ιδανικά, που φιλοδοξεί ν' απαλλάξει τον τόπο του από τους κακοποιούς και τους γκάγκστερ που ρουφάνε το αίμα των τιμών ανθρώπων...

Ύστερα ο νέος αυτός γίνεται άστυνομικός, ακολουθώντας την κλίσι του και τ' όνειρό του να καθαρίσει τις 'Ηνωμένες Πολιτείες από κάθε βρωμία.

Δεν παντρεύτηκε, γιάτί η μόνη κοπέλα που αγάπησε κατάλαβε πως δε θα μπορούσε να συμβιβαστεί με το επάγγελμά του που τον άποσχολλούσε έτσι τυραννικά και στίς πιο άπρόβλεπτες ώρες...

Στην αρχή στενοχωρήθηκε γι' αυτό, μα ύστερα το ξέχασε, άποροφημένος απ' τη δουλειά του, απ' την άδιάκοπη μάχη κατά του έγκληματος...

«Έχει τώρα γκρίζα μαλλιά και αρχή φαλάκρας, διατηρεί όμως το νεανικό του όνειρο και το Ιδανικό του. Και ρίχνεται με πάθος σε κάθε ύποψη που αναλαμβάνει, σαν να πρόκειται να κλείσει μ' αυτήν ή μακάβρια και ατελείωτη σειρά των έγκλημάτων...»

Ξαφνικά, ξεσπάει αυτή ή «υπόψη» Μεντόζα, που του φαίνεται ή προσωποποίηση του πνεύματος του Κακού!... Μαντεύει

την Έκτασι και τη σημασία της και λέει με τό νο του πως θάναι ο μεγάλος θρίαμβος της ζωής του!

«Αν έπιτύχει να στείλει στην ηλεκτρική καρέκλα τον Ιδρυτή και διευθυντή της ανώνυμης 'Εταιρείας Δολοφονιών, θα μπορεί πια να πη πώς το παλιό Ιδανικό του δεν ήταν χίμαιρα και πως δεν πήγαν έντελως χαμένα τόσα χρόνια της ζωής του...»

Ένα κύμα θυμού του άνεβαίνει ξαφνικά στο κεφάλι. 'Αγριο-κυττάζει το Νέλσον, το μαγνητόφωνο, τα χαρτιά πάνω στο γραφείο — άχρηστα παλιόχαρτα, που δεν κάνουν τίποτ' άλλο απ' το να έμποδίζουν το έργο της Δικαιοσύνης. Και λέει με πνιγμένη φωνή:

— Ζούμε σε μία ώρα και μεγάλη χώρα... 'Ο Μεντόζα τη μόλυψε! Σκότωσε εκατοντάδες άθώους ανθρώπους. Κι' όμως δε μπορούμε να του κάνουμε τίποτα... — Ναί, το κάθαρμα θα βγί ή λίγο απ' τη φυλακή, έλευθερος σαν πουλί! μουρμουρίζει ο Νέλσον.

— Γιά να δολοφονήσει κι' άλλα θύματα!

— Και να γελάει εις βάρος μας...

Ο Νέλσον σηκώνεται, τεντώνεται γιά να ξεμουδιάσει κι' αρχίζει να κουμπώνει το κολλάρο του και να δένει τη γραβάτα του.

Πάντως, κανείς δε μπορεί να τους κατηγορήσει πως δεν κάνουν ό,τι περνάει απ' το χέρι τους... Μονάχα ο δήμαρχος προσπαθεί να τους φορτώσει όλη την ευθύνη, γιά να διατηρήσει το γόητρό του άπέναντι στους έκλογείς του, που τους είχε υποσχεθεί την καταδίκη του Μεντόζα...

Αυτό είναι το μόνο που τον ενδιαφέρει, κι' όχι αν θα τιμωρηθεί ή όχι ένας συγγενός δολοφόνος!

Ο Νέλσον άνοίγει το παράθυρο κι' αναπνέει βαθειά τον πρω-

ινό άέρα, κυττάζοντας την πόλι που άπλώνεται μπροστά του.

Ο Φέργκυσον μετανοώνει που τον έκανε να ξενοχτήσει κι' εκείνος όλη τη νύχτα, δίχως λόγο, ύπακούοντας σε μία άόριστη κι' άνόητη παρόρμηση...

Θυμάται τί του είχε πη, έξω απ' το Δημαρχείο, αφού έφυγε τ' αυτοκίνητο που πήρε το πτώμα του Ρίκο:

«Σου έχει συμβή ποτέ να στριφογυρίσεις ένας σκοπός μέσ' στο μυαλό σου, χωρίς να μπορείς να βρεις άκριβώς τη μελωδία;» Κι' ύστερα: «Κάπου, μέσα σ' αυτό το σωρό των καταθέσεων, υπάρχει μία λεπτομέρεια που τράβηξε την προσοχή μου...»

Τού είχε πη πραγματικά κάποιος κάτι τι; Κάτι που τόχε ξεχάσει;...

«Όχι, όχι, ήταν μάλλον μία έντύπωση βγαλμένη απ' τη φαντασία του, από άνοητη μεταίοδοξία, έπειδή δεν είχε το σθένος και την ελκίρνεια να παραδεχτεί ότι νικήθηκε.

Χτυπάει τη γροθιά του στο τραπέζι και φωνάζει, σαν να προσπαθί να πείσει τον ίδιο τον εαυτό του:

— «Όχι, δε θα γελάσει εις βάρος μου ο Μεντόζα! Τον κρατώ ακόμα, γιά μερικές ώρες!...»

Σηκώνεται και μαζεύει τις σκόρπιες φωτογραφίες και τα χαρτιά. Τα χώνει σ' ένα μεγάλο φακέλλο κι' όρμαει προς την πόρτα, σαν τρελλός.

Ο Νέλσον τον κυττάζει, κατάπληκτος, δίχως ν' άπομακρυνθεί το παράθυρο.

★

Ο Μεντόζα κάθεται πάνω στο κρεβάτι του, στο κελλί της φυλακής.

Δεν κοιμάται. Χαμογελάει, σαν να θυμάται κάτι εύχριστο. Το περιβάλλον, τα σιδερένια κάγκελλα, ή βαρειά άτσάλενια πόρτα, δε φαίνεται να του κάνουν καμία έντύπωση, δεν έπηρεάζουν καθόλου το ήθικό του.

Υποδέχεται το Φέργκυσον με μία ειρωνική ματιά.

— «Αν έρχεστε να μου μιλήσετε γιά το Ρίκο, κάνετε άδικα τον κόπο, του λέει. Τάμαθα όλα.

Κυττάζονται οι δυο τους γιά μερικά λεπτά — ο κακοποιός άπόλυτα ήρεμος, άτρωτος, ασφαλίσμενος... ο άντιπρόσωπος του Νόμου εξερεθισμένος, τόσο που δε μπορεί καν να προσποιηθεί τον άδιάφορο, σ' αυτή τη ψυχολογική πάλη.

Ο Μεντόζα είναι βέβαιος πια γιά το θρίαμβό του και διασκεδάζει με την πανωλεθρία του άσπονδου έχθρού του, του Μάρτιν Φέργκυσον, του προστάτη της κοινωνίας... Δε χαμογελάει άπλώς, αλλά γελάει σαρκαστικά.

Αυτό εξερεθίζει ακόμα πιο πολύ το Φέργκυσον. Του πετάει μία φούχτα φωτογραφίες, προφέροντας άνάμεσα στα δόντια του:

— Πάρ' τις! Σου τις δίνω, γιά να θυμάσαι τους δυστυχισμένους που σκότωσες!...

Μα ο Μεντόζα δεν τους δίνει καμμία προσοχή. Τις αφήνει, σκορπισμένες πάνω στο κρεβάτι του, κι' άπαντάει ειρωνικά:

— Θάχω μία καλλίτερη άγνώμη: τά μουτρα που θα κάνατε σε λίγο, στην αίθουσα του δικαστηρίου!

— Γελίσεις, αν νομίζεις πως θα καταφέρεις να ξεφύγεις! φωνάζει με πάθος ο Φέργκυσον. Φαντάζεσαι πως μπορείς να έξουδετερώσεις τους ανθρώπους σκοτώνοντας τους; Κάνεις λάθος! Μιλάνε κι' οι πεθαμένοι!... Ίσως όχι μπροστά στο δικαστήριο, αλλά σε σένα θα μιλήσουν, Μεντόζα.

Τη νύχτα, δε θα σ' άφίνουμε να κλείσεις μάτι!

Ο Μεντόζα πετιέται όρθιος. Έχει χαθεί τώρα το χαμόγέλο του. Προσπαθεί να σπρώξει το Φέργκυσον προς την πόρτα.

— Δεν είμαι ύποχρεωμένος να σ' άκούω! ούρλιάζει. Φύγε! Φύγε από δω!

Παλεύουν οι δυο τους γιά μία στιγμή, κι' ύστερα ο Φέργκυσον, μ' ένα σπρώξιμο, πετάει το φυλακισμένο πάνω στο κρεβάτι του.

Βάζει πάνω στα γόνατά του τις φωτογραφίες.

— Κύτταξε! του λέει. Κύτταξε! Είναι τά θύματά σου, Μεντόζα! 'Η 'Ολγα Κίρχεν, σκοτωμένη! 'Ο Ντιούκ Μάλου, κρεμασμένος! 'Ο φτωχός Τόνι Βέττο, σφαγμένος! Κι' ή Αντζελα Βέττο, που την κυνήγησες άλύπητα ώπου κατάφερες να τη δολοφονήσεις!

«Κύτταχ' την, Μεντόζα! Το πρόσωπό της θάναι ο έφιάλτης σου! Τα μάτια της θα σε τρελλάνουνε!

Στρέφεται ύστερα και βγαίνει απ' το κελλί, κλείνοντας πίσω του τη βαρειά άτσάλενια πόρτα.

Ο Μεντόζα είναι μονάχος και πάλι. Μένει άκίνητος γιά μερικά λεπτά. Δεν άγγίζει καθόλου τις φωτογραφίες. Άποφύγει ακόμα και να τις κυττάξει.

Είναι δυσχερατισμένος με τον εαυτό του, γιάτί παρασύρθηκε απ' το Φέργκυσον κι' έχασε την ψυχραιμία του. Φώναξε, πάλεψε, άγριψε... γελοιοποιήθηκε, αυτός, ο Μεντόζα, ο κύριος της ζωής και του θανάτου! 'Ο Μεντόζα που κέρδιζε περισσότερα λεφτά σε μία μέρα, παρά όσα ο Φέργκυσον σ' ένα μήνα! 'Ο πανέξυπνος Μεντόζα, που τύλιγε τόσον καιρό όλους τους άστυνομικούς της Αμερικής...

Ο άνθρωπος που είχε έπινοήσει και διοργάνώσει μία τέτοια «έπιχείρηση», τη στιγμή που φαινόταν πως δεν ύπηρε η πια περιθώριο γιά τίποτα καινούργιο. 'Ο Μεντόζα, ο άρχοντας του έγκληματος!

Έγκλήματα; Μα γιάτί αυτή ή λέξη; Έπειδή είχε ξεκάνει μερικές δεκάδες ανθρώπους, όθων άθώους; Μα πόπως δεν κάνουν το ίδιο, σε πολύ μεγαλύτερη Έκταση, τόσο και τόσο στρατηγού και πολιτικούς, από τότε που υπάρχει ο κόσμος;

Κι' άλλωστε τόσος διάσημοι άντρες έμειναν γιά ένα χρονικό διάστημα κλεισμένοι στη φυλακή, όπως αυτός τώρα — όχι γιάτί ήταν ένοχοι, όπως τους χαρακτηρίζαν τότε οι σύγχρονοί τους, αλλά άπολύτως γιάτί τους είχε κατατρέξει ή Τύχη... Άκόμα κι' οι καλλίτεροι δε μπόρεσαν να ξεφύγουν απ' τη μοίρα τους. Κι' όμως τά αίματ' αυτά κατορθώματά τους δεν ένοχλούσαν καθόλου τη συνείδησή τους. Ούτε ο Χίτλερ, ούτε ο Μουσσολίνι, ούτε ο Ναπολέων είχαν ποτέ τύψεις... Ποτέ, ποτέ...

Δίχως να θέλει, ο Μεντόζα ρίχνει τη ματιά του στίς φωτογραφίες που βρίσκονται πάνω στα γόνατά του. Άμέσως όμως κυττάζει άλλού, τον άντικρυνό γυμνό τοίχο.

Γιατί νάναι έτσι έκνευρισμένος, διάβολε;... Έπειδή καταφέρανε να τον κλείσουνε στη φυλακή γιά μερικές μέρες; 'Ε, και τί μ' αυτό;... Άύριο — όχι αύριο, σήμερα, σε μερικές ώρες — θα βγί έλευθερος απ' το δικαστήριο. Δε θάχει πια καμμία σκοτούρα στο κεφάλι του, καμμία άνησυχία.

Βέβαια, στην αρχή, θα προσέξω να μην κάνω καμμία γκάφα. Γιάτί οι άστυνομικοί δε χανεύουν εύκολα κάτι τέτοια μαθήματα...

Και στο κάτω-κάτω, γιάτί να μην αλλάξει «δουλειά»; Θα μπορούσε, άς πούμε, να έπιδοθεί στην πολιτική. Γιάτί όχι; Υπάρχουν, τόσες μεγάλες προσωπικότητες, που του χρωστάνε εύγνωμοσύνη γιά τις υπηρεσίες του.

Τους έχει στο χέρι, και μπορεί ν' άπαιτήσει την ύποστηρίξή τους. Θυμάται τά λόγια που είχε πη στο Ρίκο, το βράδυ εκείνο που έγκαινίασε την καινούργια του καριέρα, σκοτώνοντας το Γουέμπ:

«Αφού θα προσφέρουμε στον πελάτη μία τέτοια εκδούλευσι, δε θα μπορέ πια να μας άρνηθή τίποτα!»

Ναί, έτσι είχε πη στο Ρίκο... Το Ρίκο!... Θάπρεπε να τον είχε ξεκάνει από χρόνια! Το κάθαρμα!... Δε θάχε μπλέξει έτσι άσχημα, αν είχε βγάλει έγκρίτως απ' τη μέση το Ρίκο, όπως είχε κάνει και γιά το Βέττο και την κόρη του...

Τί μουτρα είχαν κάνει αυτοί οι δυο, όταν τον είδαν να βγαίνει απ' το γαλακτοπωλείο!...

Είναι σπουδαίος άνθρωπος, τελοσπάντων! Μπορεί ν' άνεθ' πολύ ψηλά... Ο Μεντόζα, αυτός που σκοτώνει και μένει άτιμώρητος...

Καταλαβαίνει ξαφνικά πως ή ματιά του άπομακρύνθηκε απ' τον τοίχο. Κυττάζει τώρα κάτι συγκεκριμένο: μία απ' τις φωτογραφίες... Ένα απ' τά φαντάσματα εκείνα, που του προφίττει ο Φέργκυσον πως θα στοιχειώνουνε τις νύχτες του!

Βιάζει ξαφνικά μία πνιγμένη φωνή. Πετιέται όρθιος και χτυπάει την πόρτα με τις γροθίες του, ούρλιάζοντας σαν τρελλός:

— Άνοίχτε μου!... Άνοίχτε μου!...

Σταματάει μονάχα όταν άνοίγει το παραθυράκι της πόρτας και παρουσιάζεται το πρόσωπο ενός δεσμοφύλακα.

— Θέλω να δω το δικηγόρο μου! λέει λαχανιασμένα. Θέλω το δικηγόρο μου... τώρα άμέσως! Έχει αυτό το δικαίωμα, όπως

1914

Παρέτα

Ίδως νά είδατε ευχερή

Έγγραφήτε άμέσως στον Περίφημο
ΟΙΚΟ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Έτος Ιδρύσεως-1914 Φαβιέρου 31α - Τηλ. 52-706 - ΑΘΗΝΑΙ

Ο οίκος μας σας προσφέρει μία μοναδική εύκαιρία
γιά να σπουδάσετε τέλεια την Κοπτική και Ραπτική.
Εάν μάς άποστείλετε συμπληρωμένο το κατωτέρω δελτίο,
θα έχετε ΕΚΠΤΩΣΙΝ 30% εις τά διδάκτρα και συμμετοχή
στην ΚΛΗΡΩΣΙ ΤΩΝ ΤΥΧΕΡΩΝ που θα σπουδάσουν ΔΩΡΕΑΝ.

Όνομα.....	Επώνυμον.....
Όδός.....	Αριθμ.....
	Πόλις.....
ΤΜΗΜΑ ΦΟΙΤΗΣΕΩΣ.....	
ΑΥΞ. ΑΡΙΘΜ.....	

Σημειώσατε άπαραίτητως και ποιά τμήμα προτιμάτε:

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΝ
ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΦΟΙΤΗΣΙΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Λόγια μεδυσιτικά δάν μουσική...

Είναι πολύς καιρός που δεν σας έχουν κάνει κομπλιμέντα γιά το δέρμα σας; Τότε γιά κυττάξετε στον καθρέπτη σας μήπως αρχίζει ή έπιδερμίδα σας και χάνει ή όροσή της. Αν άνακαλύψετε στο μέτωπο, γύρω στα μάτια και το στόμα μικρές - μικρές ρυτίδες ή αν το δέρμα του λαιμού αρχίζει και χαλαρώνει, τότε ΠΡΟΣΟΧΗ ή ύμορφιά σας κινδυνεύει!! Καλά θα κάμετε να την προστατεύσετε με την Κρέμα Τοκαλόν.

Η Κρέμα Τοκαλόν με Μπισσέλ, σφίγγει τους χαλαρούς πόρους κατά τον ύπνο. Η Κρέμα Τοκαλόν ήμέρας προστατεύει το δέρμα, το διατηρεί μάτ άπαλό και δελουδένιο.

Γιά λίγες έβδομάδες περιποιηθήτε με Κρέμα Τοκαλόν πρωί και βράδυ το δέρμα σας και θα όητε τί κομπλιμέντα δ' άρχίσουν ξανά να σας κάνουν.

Φούδρα
ΣΚΙΑΠΑΡΕΛΛΙ

Με τούς 14 απάρμι-
λους χρωματισμούς
της αποτελεί την τε-
λευταία λέξιν του μα-
κιγιάζ.

Schiaparelli

ΟΙ 5 ΝΕΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ
DRE, ÉTÉ, PRINTEMPS,
BRONZÉ, CENDRÉ
πού κυκλοφόρησαν
είναι προσφορά στην
έφετεινή Παριζιάνικη
μόδα από την μεγάλη
δημιουργό Kuria
ELSA SCHIAPARELLI.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΛΑΜΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΝΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΟΥΛΗ - ΑΠΟΛΥΤΗ

ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ESTHETIQUE MODERNE
Mre KASTRIOTIS
ΠΑΛΑΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΑΘΑΡΑ 1η κμ. 612-010

11 12 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

**Στό μεσημβρινό
φαγητό...**

... έπειτα από την
πρωινή δουλειά πιές
μιά ΦΙΞ. Θα χορή-
γηση καλύτερα το φαγητό
σου και θα νιώθεις ανα-
νεωμένος για τις απο-
γευματινές σου ασχολίες. Με το φαγητό σου
πίνε πάντα ΦΙΞ

**ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΧΟΡΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ**
ΒΟΥΛΗΣ 47, Τηλ 24.463
Μ. Ι. ΞΑΝΘΑΚΗ
Επιστρέφοντας εκ Παρισίων
Μαθήματα μοντέρνων χορών
CALYPSO, ROCK AND ROLL
MERENGUE, CHA-CHA-CHA
Mambo, BA-TA-O, BOLERO
Μαθήματα παραδίδονται κατ' οίκον.

κάθε κρατούμενος που δεν έχει δι-
καστή ακόμα...

... Ύστερα από δέκα λεπτά, κου-
δουνίζει το τηλέφωνο μιάς κάμα-
ρας ξενοδοχείου, σε μιά άλλη πό-
λη.

Είναι πολύ νωρίς ακόμα, 6 πε-
ρίπου. Μα ο Χέρμαν κι' ο Μπίγκ
Τζών είναι κι' άλλες στο πόδι,
ντυμένοι, έτοιμοι.

Δεν πλαγιάσανε άλλωστε καθό-
λου, αυτή τη νύχτα. Παίζανε πό-
κερ, καπνίζανε και πίνανε, μαζί
με δυο άλλους συντρόφους τους.

Η τράπουλα είναι ακόμα σκορ-
πισμένη πάνω στο τραπέζι, τα τα-
σάκια ξεχειλισμένα απ' τα απο-
τοίγισμα, οι άδειες μπουτίλιες πε-
ταγμένες χάμα.

Πλητήσανε για το θάνατο του
Ρίκο. Τί πείραζε αν τους είχε ξε-
φύγει, αφού σκοτώθηκε ύστερα
μυαχός τους...

Τώρα είναι μόνοι οι δυο τους.
Ακούγοντας το κουδούνισμα του
τηλεφώνου, ο Μπίγκ Τζών χα-
σμουρεύεται, απλώνει το χέρι του
και παίρνει τ' ακουστικό. Ακούει
μερικές στιγμές, ξύνοντας τ' αυ-
τί του.

— Ένα λεπτό... λείει ύστερα.
Αφίνει τ' ακουστικό και φωνά-
ζει, γυρίζοντας προς την άνοιχτη
πόρτα:

— Είπ' ο δικηγόρος του Μεν-
τόζα! Σε ζητάει, Χέρμαν!

Ο Χέρμαν παρουσιάζεται στο
κατώφλι της διπλανής κάμαρας,
μ' ένα ηλεκτρικό ξυράφι στο χέρι.
Παίρνει κι' αυτός με τη σειρά
του τ' ακουστικό.

Ακούει με προσοχή τι του λέει
ο συνομιλητής του, κυττάζοντας
συγχρόνως το Μπίγκ Τζών.

— Ναι, θα πάμε, απαντάει ύ-
στερα. "Ο κεύ.

Κλείνει το τηλέφωνο κι' εξηγεί
στο σύντροφό του:

— Έχουμε ένα «συμβόλαιο»,
στο Φόρτ Μόρρις. Είναι επείγον...
κι' αφορά προσωπικά τον άρχηγό!

★

Την ίδια ώρα, ξυρίζονται και
χιλιάδες άλλοι άνθρωποι, όπως ο
Χέρμαν. "Ολοι εκείνοι που σηκών-
ονται νωρίς για τη δουλειά τους:
συνάφες, γαλατάδες, παγοπώλες,
ταξιδιωτές που πρόκειται να πά-
ρουν το τραίνο ή το αεροπλάνο.
Κι' ο Φέργκυσον, ανάμεσα σ' αυ-
τούς όλους...

Φεύγοντας απ' το κελλί του
Μεντόζα, ανέβηκε με τα πόδια τα
έννιά πατώματα — για να ξεμου-
διάσουν οι μύς του και να ηρεμή-
σουν κάπως τα νεύρα του. Ήταν
έξω φρενών με το Μεντόζα, με την
κακοτυχία του, με τούς νόμους
που προσστατεύουν τους εγκλημα-
τίες, και με τον ίδιο τον έαυτο
του που είχε παραφερνή έτσι παι-
διάστικα.

Τώρα έχει γδυθεί ως τη μέση,
ξυρίζεται, πλένεται, χτενίζεται.
Νιώθει κάπως καλύτερα τον έαυ-
τό του. Μήπως ήταν η πρώτη νύ-
χτα που δεν έκλεισε μάτι;... Ού-
τε κι' υπάρχει λόγος νάναί φρέ-
σκος και ξεκούραστος, για να υ-
ποστή την ταπεινότητα που τον πε-
ριμένει στο δικαστήριο, στις 10:
να δη το Μεντόζα να φεύγει, έ-
λεύθερος.

Προσπαθεί ωστόσο να πείσει τον
εαυτό του πως δε νοιάζεται πολ-
ύ. Πέντε — δέκα λεπτά άσχη-
μα... Αυτό είν' όλο! Θα περάσει.
Έχει μάλιστα όρεξη να φά κά-
τι. Αν βρίσκεται ακόμα στο
γραφείο ο Νέλσον, θα τον πάρη
μαζί του, να του κάνει το τρα-
πέζι, με αυγά και ζαμπόνι.

Τί νεύρα που θάχει κι' ο καυμέ-
νος ο Νέλσον! Τέσσερα χρόνια
παιδεύονταν μ' αυτή την υπόθε-
ση, για να πάνε τώρα χαμένοι ό-
λοι οι κόποι του!

Ο Φέργκυσον προχωρεί σιγά-
σιγά προς το δωμάτιο 826 — τα
άρχει.

Είπ' Ετοιμος ν' ανοίξη την πόρ-
τα, όταν άκουσε να μιλά κάποιος
έκει μέσα. Είναι μιά φωνή γνό-
ριμη, που την άκουγαν τόσες ώ-
ρες, τη νύχτα...

Μπαίνει στο δωμάτιο και βλέ-
πει το Νέλσον καθισμένο στο γρα-
φείο του, στην ίδια στάση, όπως
και πριν. Έχει τα μάτια του μι-
σκόλειστα — ή μήπως άποκοιμή-
θηκε, ακούγοντας το μαγνητό-
φωνο;

«Ένας σωφέρ ταξί κι' η κόρη
του στέκονταν στην πόρτα του
μαγαζιού — έλεγε η φωνή του
Ρίκο, απ' το μηχανήμα. Τον είχαν
δη πού έκανε το φόνος... Το χέρι
του κρατούσε ακόμα το μαχαίρι...
Τους είδε κι' ο Μεντόζα. Στέ-
κονταν εκεί, σαν να μη μπορούσαν
να πιστέψουν στα μάτια τους...
σαν να θέλανε να χαράξουν για πάν-
τα στη μνήμη τους τη σκηνή έ-
κείνη και τη φυσιογνωμία του
Μεντόζα. Μα κι' εκείνος δεν τους
έσχεσε ποτέ...»

— Κοντεύεις να το μάθης πιά
απ' έξω! έλεπε ο Φέργκυσον στο
Νέλσον.

«Εκείνος άνοιξε τα μάτια του
— δεν κοιμότανε — κι' απάντη-
σε κουρασμένα:

— Προσπαθούσα να φανταστώ
το Ρίκο να λήη αυτά τα πράγμα-
τα στο δικαστήριο. Τί ώραία που
θάτανε!...

— Δυστυχώς, δε γίνεται πιά
τίποτα, δήλωσε κατηγορηματικά ο
Φέργκυσον. Η ταινία αυτή του
μαγνητοφώνου δεν έχει καμμία ά-
ποδεικτική αξία στο δικαστήριο,
εφόσον δεν παρουσιαστή ο ίδιος
ο μάρτυς...»

Ήταν καιρός πιά ν' αφήσουνε
το όνειρο και ν' αντιμετωπίσουν
την πραγματικότητα. Το καλύτερο
που είχαν να κάνουν τώρα ήταν
να πάνε να φάνε τ' αυγά με το
ζαμπόνι...

«Ο σωφέρ είχε ένα χοντρό,
πλαδαρό πρόσωπο — συνέχιζε
στο μεταξύ η φωνή του Ρίκο.
Κι' η κοπελλίτσα κύτταζε, γουρ-
λώνοντας τα μεγάλα γαλανά της
μάτια... "Ο Μεντόζα πέταξε το
μαχαίρι. Τρέξαμε έξω κι' οι δυο...»

Ξαφνικά, ο Φέργκυσον διέσχισε
μ' ένα πήδημα το δωμάτιο, στα-
μάτησε το μαγνητόφωνο και γύ-
ρισε λίγο την ταινία προς τα πί-
σω, για να ξανακούση τις τελε-

ταίες φράσεις. Η φωνή του Ρίκο
ξανάρχισε:

«... Ένα χοντρό, πλαδαρό πρό-
σωπο. Κι' η κοπελλίτσα κύτταζε,
γουρλώνοντας τα μεγάλα γαλα-
νά της μάτια...»

Ο Φέργκυσον σταμάτησε πάλι
το μηχανήμα.

— Τ α μ ε γ α λ α γ α λ α
ν α τ η ς μ α τ ι α !... φώ-
ναζε.

Ήταν άναστατωμένος. Κάθε
κούραση είχε χαθή ξαφνικά απ' το
πρόσωπό του.

— Πού είναι η άναφορά για τη
δολοφονία της Νίνας Λομπάρντο;
ρήτση μ' άτυπομονήσια.

Ο Νέλσον έψαξε, βρήκε το
χαρτί αυτό και του τώδωσε, κυτ-
τάζοντας τον με έκπληξη. Κι' ο
βοηθός του εισαγγελέας διάβασε
γρήγορα την περιγραφή των χα-
ρακτηριστικών της κοπελλίτσας, που
είχε ανακαλύψη να σκοτώση ο
Ντιούκ Μάλου:

«Ηλικία: 20 ετών. Άνάστη-
μα: 1,65. Βάρος: 55 κιλά. Μαλ-
λιά: μαύρα. Μάτια: καστανά. Σώ-
μα: λεπτό. Χρώμα: ανοιχτό. Ί-
διαίτερα σημεία: κανένα».

Ο Φέργκυσον συνάντησε την έ-
ρωτηματική ματιά του Νέλσον.
Και του διάβασε, δυνατά:

«Ηλικία: 20 ετών. Άνάστη-
μα: 1,65... Μαλλιά: μαύρα. Μά-
τια: καστανά».

Σταμάτησε, άναστατωμένος ά-
πό μιά συγκίνηση που δεν προ-
σπαθούσε πιά να την κρύψει.

Μ α τ ι α κ α σ τ α ν ά !
φώναζε θριαμβευτικά. Αυτή είναι
η λεπτομέρεια που ζητούσα... Εί-
χε μάτια καστανά η Νίνα Λομ-
πάρντο! Ένώ η Άντζελα Βέττο
είχε μεγάλα γαλανά μάτια!

Ο Νέλσον πέρασε τα δάχτυ-
λά του ανάμεσα στα άνακατεμέ-
να μαλλιά του.

— Έ, και τί βγαίνει μ' αυτό;
ρήτση, παραζαλισμένος ακόμα,
μη μπορώντας να καταλάβη.

Ο Φέργκυσον έσκυψε πάνω απ'
το γραφείο του, σαν να τον κι-
νούσε ένα τεταμένο ελατήριο.

— Μα είναι απλούστατο! "Ο
πληροφοροδότης της συμμορίας
είχε κάνει λάθος! Η κοπέλλα που
σκοτώσε ο Ντιούκ, δεν ήταν αυτή
που ζητούσαν! Η Άντζελα Βέτ-
το είναι η φίλη της, η συγκάτοι-
κός της!... Καλά κατάλαβα εγώ

PFAFF
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

Η αξία της ραπτομηχανής
ΦΑΦΦ όφειλεται εις
την εξαιρετικήν της ποιό-
τητα, την εύκολον χρή-
σιν της, την απάλλαγήν
από ολανδήποτε έπισκευ-
ήν και την απάραμιλλον
έξυπνηρήσιν της πελα-
τείας της.

Η μηχανή ΦΑΦΦ διευ-
κολύνει το ράψιμο και
φέρνει παντού χαρά.

ΦΑΦΦ - γνωστά από το 1862

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ) Α. Ε.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

• Αντιπροσωπεύει εις όλες τας πόλεις της Ελλάδος

πως μας έλεγε φέμματα, όταν μι-
λήσαμε μαζί της... Αυτή είναι η
Άντζελα Βέττο!

Τα κουρασμένα μάτια του Νέλ-
σον λάμπανε. Σηκώθηκε κι' άπλω-
σε το χέρι του προς το τηλέφω-
νο. Μα ο Φέργκυσον τον είχε προ-
λάβει.

— Έδώ Φέργκυσον! έλεπε στον
τηλεφωνητή. Συνδέσε με άμέσως
με τον πρόεδρο του δικαστηρίου...
Φρόντισε να τον βρής!

Περίμενε ύστερα μ' άτυπομονη-
σία, χτυπώντας τα δάχτυλά του
πάνω στο σκέπασμα του μαγνη-
τοφώνου.

— Είμ' εγώ, ο Φέργκυσον! έ-
λεπε επιτέλους. Ζητάω μια άναδο-
λή... για τέσσερις ώρες μόνο...
Ναι, έχω ένα μάρτυρα. Ένα αυ-
τόπτη μάρτυρα, που μπορεί να
στείλει το Μεντόζα στην ηλεκτρι-
κή καρέκλα!

Έκλεισε το τηλέφωνο. Ο Νέλ-
σον είχε φορέσει κι' άλλες το κα-
πέλλο του και του πέταξε το δι-
κό του.

— Εμπρός, πάμε! φώναζε ο
Φέργκυσον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η μεγάλη μαύρη Λίνκολν της
άτυνομίας τρέχει, πετάει, στο
φαρδύ δρόμο. Σωφέρει ο Νέλσον.
Ο δείκτης του κοντέρ έχει φτά-
σει στα 110.

Ο Φέργκυσον έχει καθίσει
μπροστά κι' αυτός, δίπλα στο
Νέλσον, κρατώντας ένα τσιγάρο
ανάμεσα στα σφιγμένα χείλια
του.

Κανείς απ' τούς δυο τους δε
μιλάει. Κάθε φορά που τελειώνει
το τσιγάρο του, ο Νέλσον ανάβει
άλλο. Έχει τα μάτια του καρ-
φωμένα στη μακρεία κορδέλλα του
δρόμου...

Επιτέλους, φαίνεται πως φτά-
νει στο σκοπό του! Έχει το μάρ-
τυρά του, πέτυχε την άναβολή
που ήθελε... Γιατί λοιπόν ν' άνη-
συχί έτσι; Σε πέντε-δέκα λεπτά,
θα βρίσκεται στο Φόρτ Μόρρις
και θα βρή εκεί την κοπέλλα...

Κι' όμως νοιάζει μέσα στο ύπο-
συνείδητό του πως κάθε λεπτό της
ώρας παίζει σπουδαίο ρόλο! Τον
τυραννάει μιά ανεξήγητη άγωνία,

BEREC
BATTERYMAX
B103

Για μεγαλύτερη διάρκεια και
καλλίτερη απόδοσι του ρα-
διοφώνου σας χρη-
σιμοποιείτε
μπαταρίες
ΜΠΕΡΕΚ

BEREC
TRADE MARK

02580

Αλκα-Σελτζερ

1-2 δισκία
σ' ένα ποτήρι
νερό

**ΔΥΣΠΕΨΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑ
ΣΤΟΜΑΧΙΚΕΣ
ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ**

Αλκα-Σελτζερ

Προϊόν των
Αμερικανικών Έργων σταςίν
MILES LABORATORIES, INC., U.S.A.

Αλκα-Σελτζερ
REGISTERED TRADE MARK

**ΣΥΝΤΑΓΗ
ΚΟΚΤΕΙΛ ΑΛΣΑΤΙΑΣ**

Εις την Άλσατία, χώρα όπου πίνουν
την περισσότερο υγρό κατ' άτομον
μετά το Βέλγιο, ιδού τί άρέσκονται
να άπολαμβάνουν πριν από το φαγη-
τό: Ένα μεγάλο ποτήρι υγρού εις
το όποιον προσάβεται ένα μικρό
ποτηράκι Βερμούτ. Εύχαραστήδητε
και σεις. Δοκιμάσατε σήμερα.

Η μύρα είναι ένα τονωτικό που
υποβοηθεί να άντέχουμε καλύτερα
στην κούραση. Είναι το πιο πλούσιο
ποτό σε βιταμίνες και ένζυμα. Από
σήμερα πίνετε τακτικά υγρό ΦΙΞ
στα γεύματά σας και όποιάδήποτε
άλλη ώρα. Η μύρα σας κάνει καλά.

Και, μέσα σ' αυτό το χαρού-
μενο περιβάλλον, κυκλοφορούν οι
φονιάδες που εξαπόλυσε ο «Άρ-
χιγός». Τα πεζοδρόμια της πό-
λεως έχουν μεταβληθή σε μονοπά-
τια της ζούγκλας. Κι' η προινή όψη
του δρόμου μπορεί ν' αλλάξη από
στιγμή σε στιγμή...

Τρεις-τέσσερις πιστολιές... και
μια απ' αυτές τις κοπέλλες θα
σφαιριστή χάμα, νεκρή! Το αίμα
της θα βρώη τις πλάκες του πε-
ζοδρομίου...

Μια κοπέλλα λιγώτερη... Θάλε-
γε ένας κυνικός πως η άπώλεια
δεν είναι μεγάλη. Μα μια ανθρώ-
πινη ζωή είναι πάντα μιά ανθρώ-
πινη ζωή, γεμάτη ύποσχέσεις για
το μέλλον...

Κι' ύστερα, αν σκοτώθη αυτή η
μικρή, θα γλυτώση ένας άνθρω-
πος, ένα τέρας μάλλον, που μολύ-
νει την ανθρωπότητα! Ένα βρο-

Ρεσπαντώ

Για το λαμό, για τη φωνή
Ασπασίτικη την άναπνοή
το άνοτερο τον Μαλακτικόν

Προϊόν των έργων σταςίν
GAZZONI - ΜΠΟΛΟΝΙΑ - ΙΤΑΛΙΑ

Φαρμακεία - Περίτετρα Αρ. 4

μερὸ σκουλήκι, μολυσμένο μὲ τὰ μικρόβια τοῦ θανάτου, τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀπελπισίας.

Ἐνα ἐμποτισμένο τὸν αὐτοκίνητον ἀναγκάζει τὸ Νέλσον νὰ φρονήσει — σὺν βάρκα πού συνάντησε μιά ξέρα, ἐνὸς δεξιᾷ κι' ἀριστερὰ συνεχίζεται ἀδιάκοπα ἡ ἀνθρώπινη παλινόρση.

Ὁ Φέργκυσον βλαστήματα ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Δὲ θὰ μὴν ποῦμε ποτὲ νὰ τὴν βροῦμε ἔτσι... Πρέπει νὰ κατεβούμε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο! Ἐσὺ θὰ πιάσεις τὸ ἕνα πεζοδρόμιο κι' ἐγὼ τ' ἄλλο...

Ὁ Νέλσον στρίβει λίγο τὸ βολάν καὶ σταματᾷ διπλά στὸ δεξιὸ πεζοδρόμιο. Τὴν ἄλλη στιγμή, τὸ πλήθος τοὺς ἔχει καταπιῇ καὶ τοὺς δύο.

Ὁ Φέργκυσον φάχνει ὀλόγυρα ἀναζητώντας τὰ ξανθὰ ἐκείνα μαλλιά, τὰ γαλανὰ μάτια... Τὰ βάζει μὲ τὸν αὐτὸ του, γιὰτὶ παρέλειψε νὰ ρωτήσῃ τὸν σπιτονοικοκυρὰ τῆς κοπέλλας πὺς ἦταν ντυμένη.

Μὰ δὲν πρόφτανε. Κάθε στιγμή ἦταν πολὺ τιμὴ... Ἰσως καὶ πάλι νὰ μὴν προφτάσῃ... Τὰ νεῖρα του εἶναι τεταμένα, τ' αὐτιά του περιμένουν ν' ἀκούσουν πυροβολισμούς, κάπου ἐκεῖ κοντὰ, στ' ἄλλο πεζοδρόμιο ἢ στὴ γωνιά τοῦ δρόμου...

Μήπως μπήκε ἡ κοπέλλα σὲ κανένα μαγαζὶ γιὰ ν' ἀγοράσῃ κραγιὸν τῶν χειλῶν; Μήπως ταχυδρομῆ κανένα γράμμα; Ἡ πίνει κάπου τὸν καφέ τῆς, πρὶν ν' ἀρχίσῃ τὴ δουλειά τῆς;

Θὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ πού βρίσκεται, ἀνύποπτη, κι' ἀμέσως θὰ πῶσιν οἱ πιστολιές!

Ὁ Φέργκυσον νοιώθει ἕνα παρόλογο θυμὸ. Τὰ βάζει μαζί τῆς! Γιατί δὲ μαντεύει κι' ἐκεῖνη τὸν κίνδυνον, ὅπως αὐτὸς; Γιατί νὰ τοῦ πῇ φέμματα, στὴν τελευταία τους συνάντησι; Γιατί νὰ τοῦ κρύψῃ τὴν ἀληθινὴ ταυτότητά τῆς;...

Γιατὶ φοβότανε, προφανῶς... Ὁ φόβος, ὅποια προέλευσι κι' ἐν ἑκῇ, δημιουργεῖ πάντα λάθη, ἀνοησίες, ἀδικίες.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φέργκυσον εἶναι ἀλλοιωμένο ἀπ' τὴν ἀνυπόφορη υπέρτασι. Κι' ὅταν σκύβῃ γιὰ νὰ κυττάξῃ στὸ πρόσωπο μιᾶς περαστικῆς — πού θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἡ Ἀντζελα Βέττο, ἀλλὰ δὲν ἦταν — ἐκείνη παραμερίζει ἀπότομα, ἀνήσυχη, σχεδὸν τρομαγμένη.

Ὁ Φέργκυσον συνεχίζει τὸ δρόμο του. Προσπερνᾷ ἕνα βιβλιοπωλεῖον, ἕνα ζαχαροπλαστεῖον, μιὰ τράπεζα, ἕνα κομμωτήριον...

Ἐνῶς ξεχύνεται ξαφνικὰ μιὰ πρελλὴ μουσικὴ τῆξ, μὲ τοὺς βραχνούς καὶ στριγγούς ρυθμούς τῆς. Ὁ Φέργκυσον σταματᾷ, σηκώνει τὰ μάτια του: Εἶν' ἕνα μεγάφωνο, ἐγκατεστημένο πάνω ἀπ' τὴν εἴσοδον ἐνὸς καταστήματος δίσκων γραμμοφώνων.

Μιὰ ἰδέα ἔρχεται ξαφνικὰ στὸ νοῦν τοῦ εἰσαγγελέως. Ἰσως νὰ μὴν εἶναι περίφημη. Μὰ ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ κάνουν τίποτε καλύτερο... Ἐστὶν θὰ καταστρώσουν τοὺς λῃστὸν ἕνα σχέδιον δράσεως, ἀντὶ νὰ προχωροῦν ψηλαφητὰ...

Τὸ μαγαζὶ εἶναι γεμάτο πελάτες. Ὁ Φέργκυσον σπρώχνει μὲ τοὺς ἀγκῶνες, ἀνοίγει δρόμον ἀνάμεσά τους καὶ φτάνει ὡς ἕνα ὑπάλληλον μὲ γυαλῖα, πού τυλιγε δίσκους γιὰ δύο κοπελλίτσες.

Ὁ Φέργκυσον παραμερίζει μὲ μιὰ σπρωξιά τις δύο μικρές. Ἐκείνες διαμαρτύρονται. Αὐτὸς ὁμῶς δὲν τοὺς δίνει σημασία. Λέει βιαστικὰ στὸν ὑπάλληλον:

— Μπορεῖτε νὰ συνδέσετε ἕνα μικρόφωνο μ' αὐτὸ το μεγάφωνο, νὰ νὰ μεταδώσετε μιὰ ἀνακοί-

νυσι;

Ὁ ὑπάλληλος τὸν κυττάζει, σὺν ἀπολιθωμένῳ. Μὰ ὁ Φέργκυσον δὲ χάνει τὸν καιρὸ του μὲ ἀνύποπτες ἐξηγήσεις. Διηλώνει τὴν ἰδιότητά του. Ἐνῶς δὲ δείχνει ἕνα μικρόφωνο, πού βρίσκεται διπλὰ στὸ γραμμόφωνο πού παίζει τὸ δίσκον τῆς τῆξ.

— Νά, αὐτὸ, προσθέτει. Συνδέστε το ἀμέσως!

Οἱ πελάτες ἀρχίζουν νὰ συγκεντρώνονται γύρω ἀπ' τὸ Φέργκυσον. Σπρώχνονται, προσπαθοῦν νὰ δουν, νὰ καταλάβουν... Ἡ μουσικὴ σταματᾷ ξαφνικὰ. Κι' ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Φέργκυσον, ἀγνώριστη, γεμίζοντάς τὸ δρόμον:

— Προσοχή! Προσοχή!...

Ὁ θόρυβος τῶν πεζῶν καὶ τῶν αὐτοκινήτων λιγοστεύει. Οἱ οἱ γυρίζουν τὸ κεφάλι τους πρὸς τὴν ἀπρόσκλητη ἐκείνη φωνή.

— Ἐδῶ ἀστυνομία, συνεχίζει ὁ Φέργκυσον. Ἀντζελα Βέττο...

Προφέρει τις λέξεις ἀργὰ καὶ καθαρά, τονίζοντας κάθε συλλαβή.

— Ἐναναλαμδάνω: Ἀντζελα Βέττο... Ἡ ζωὴ σας κινδυνεύει.

Μιὰ κοπελλίτσα, πίσω του, ξεσπάει σ' ἕνα ὑστερικὸ γέλιο.

Ὁ Φέργκυσον κρατᾷ τὸ φορητὸ μικρόφωνο πολὺ κοντὰ στὰ χεῖλιά του, σὺν ἱερὸ κειμήλιον, σὺν πολυτίμητο φυλαχτὸ πού φέρνει τὴν εἰρήνην, καὶ τὴν εὐτυχία, νικώντας τὸ φόβον.

— Ὅπου κι' ἐν βρίσκεστε, μὴν κυκλοφορεῖτε στὸ δρόμον. Ἀντζελα Βέττο, μὴ μείνετε στὸ δρόμον. Μὴν ἔρθετε ἔδω. Βρῆτε ἕνα τηλέφωνον καὶ τηλεφωνήστε στὸν ἀριθμὸ 23-11.

Εἶχε διαβάσει τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ πάνω στὸ τηλέφωνο τοῦ καταστήματος, δίπλα του.

Ὅλο καὶ πῶς πολλοὶ περιέργου γεμίζουν τὸ κατάστημα. Σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, καταβροχθίζουν μὲ τὰ μάτια τὸν ἀνθρώπον πού κρατᾷ τὸ μικρόφωνον. Μένουν μὲ τὸ στόμα μισανοιχτὸ, τὸ λαῖμόν τεταμένον, τὴν ματιὰ τους γεμάτη περιέργεια, μαζί μὲ κάποιο φόβον...

Ὁ φόβος, αὐτὸς ὁ παλιός, ὁ προαιώνιος ἐχθρός...

— Ἐπαναλαμδάνω: 23-11... Μὴ μείνετε στὸ δρόμον, Ἀντζελα Βέττο. Μὴν προσπαθεῖτε νὰ βρῆτε ἔδω. Κινδυνεύει ἡ ζωὴ σας... Καλέστε τὸν 23-11. Καὶ μείνετε ἐκεῖ πού βρίσκεστε... Καλέστε τὸν 23-11. Θάρθουμε νὰ σᾶς παραλάβουμε.

Ἀποσυνδέει ὑστερὰ τὸ μικρόφωνο καὶ μὲν ἀκίνητος, τριγυρίζοντας ἀπ' ἄλλους ἐκείνους τοὺς περιέργους πού περιμένουν ἀκόμα μιὰ κίνησι, μιὰ λέξι...

Δὲν τοὺς βλέπει καθόλου ὁ Φέργκυσον. Εἶναι ἀπορροφημένος ἀπὸ μιὰ ὁπτασία — μιὰ ὁπτασία πού ἐλπίζει πὺς εἶναι ἡ προδοτὴ τῆς πραγματικότητος. Τὸ

ἐλπίζει, εὐχεται νὰ εἶναι ἔτσι...

Τὸ φαίνεται πὺς βλέπει μιὰ ξανθὴ κοπέλλα, μὲ γαλανὰ μάτια, γεμάτα τῆξ, πού ταχύνει τὸ βῆμα τῆς, φροντίζοντας ὅμως νὰ μὴν προκαλέσῃ τὴν προσοχήν. Κυττάζει κάθε εἴσοδον σπιτιοῦ, ἀναζητώντας ἕνα καταφύγιον... κι' ἐνὰ τηλέφωνον.

Ἄ, ἐπιτέλους! Τὸ βρῆκε... Ἀφοῦ ρίχνει μιὰ φοβισμένη ματιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὄμον τῆς, σπρώχνει μιὰ πόρτα. Ἐκεῖ, ἀντίκρου τῆς, ὑπάρχει μιὰ σειρά ἀπὸ τηλεφωνικούς θαλάμους.

Μὰ τί συμβαίνει... Χοντρές στάλες ἰδρώτα βρέχουν τὸ μέτωπο τοῦ Φέργκυσον... Ὅλοι οἱ θαλάμοι εἶναι πιασμένοι. Κάποιος περιμένει ἕνα υπεραστικὸν τηλεφώνημα, ἕνας πιασέν προσπαθεῖ νὰ πωλήσῃ τὰ εἶδη του, μιὰ γυναίκα φλυαρεῖ...

Κι' ὁ θάνατος πλησιάζει! Μπορεῖ νὰ ξεσπάσῃ, ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν, ἀνάμεσα στὰ τζάμια τῆς πόρτας... Κι' οἱ τηλεφωνικοὶ θαλάμοι εἰν' ἀκόμα πιασμένοι! Ἐνῶς στεναγμὸς ἀνακουφιστικῶς βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλιά τοῦ Φέργκυσον: Ἡ φλύαρη γυναίκα τελείωσε! Μαζεύει τὰ πακέτα τῆς, τὴν τσάντα τῆς, καὶ μὲ τὰ δύο τῆς χέρια πιασμένα παλεύει μὲ τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου... Νά, βγήκε ἐπιτέλους.

Χάσκει μέσα γρήγορα, Ἀντζελα Βέττο! Γρήγορα, μικρὴ μου...

Ἐχει ψιλὰ, γιὰ τὸ τηλέφωνον; Ναι;... Ἦσυχία τώρα... Πρόσεξε στὸν ἀριθμὸ... Ναι, αὐτὸς εἶναι...

Τώρα θὰ κουδουνίσῃ τὸ τηλέφωνον... Πρέπει νὰ κουδουνίσῃ, πρέπει...

Ὁ Φέργκυσον μένει μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ μηχανήμα, ἔτοιμος ν' ἀρπάξῃ τ' ἀκουστικὸν μὲ τὰ ἰδρωμένα δαχτυλάκια του.

Μὰ τὸ τηλέφωνον μένει βουδὸ, μαῦρο κι' ἀνιγμωτικό...

Ξαφνικὰ, γίνεται μιὰ ἀναταραχὴ στὴν εἴσοδον τοῦ μαγαζιοῦ. Εἶναι ὁ Νέλσον, πού ἀνοίγει δρόμον ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Τὸν ἀκολουθοῦν δύο ἀστυφύλακες.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι γκριζὸ ἀπ' τὴν αγωνία.

— Σ' ἀκούσαν κι' αὐτὰ τὰ καθάρματα! Λέει στὸν Φέργκυσον. Ἀν ἀνακαλύψουμε τὴν Ἀντζελα Βέττο καὶ πᾶμε νὰ τὴν παραλάβουμε, θὰ μᾶς παρακολουθήσουν, κι' ἔτσι θὰ τὴν βροῦνε κι' αὐτοί...

Ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως σκέπτεται μ' ἀπελπισία πὺς ἔχει δίκιον ὁ Νέλσον. Ἐνέργησε πολὺ αὐθόρμητα, καὶ τώρα εἶναι πιὰ ἀργὰ γιὰ νὰ μετανοήσῃ...

Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, λέει στὸ Νέλσον. Θ' ἀντιμετωπίσουμε αὐτὸν τὸν κίνδυνον...

Μένουν ὑστερὰ ἀκίνητοι, δίχως νὰ κυττάζονται — γιὰ νὰ μὴ διαβάσῃ ὁ καθένας τοὺς στὰ μάτια τοῦ ἄλλου τοὺς δικούς του φόβους.

Περιμένουν... Τὰ δευτερόλεπτα κυλᾶνε ἀργὰ, βαρειά... Καί, ξαφνικὰ, κουδουνίζει τὸ τηλέφωνον! Ὁ Φέργκυσον ἀρπάζει τ' ἀκουστικὸν, μὲ μιὰ κίνησι ἀστραπιαία, σπασμωδική.

Εἰν' αὐτὴ, ἡ Ἀντζελα Βέττο! — Ναι, ναι... ἔδω ἀστυνομία! τῆς λέει ὁ Φέργκυσον. Πού βρίσκεστε;... Ξαναπῆστε το... Καλὰ! Μείνετε ἐκεῖ. Ἐρχομαι ἀμέσως...

Καὶ κλείνει ἀπότομα τὸ τηλέφωνον.

Πού εἶναι τὸ κτίριο Τάλμποτ; ρωτᾷ σιγὰ ἕνα ἀπ' τοὺς ἀστυφύλακες.

— Σ' αὐτὸ τὸν ἴδιον δρόμον, μετὰ τῆς διασταύρωσι.

Ὁ πόλισμαν εἶναι σαστισμένος. Ἐνὸς ἔκανε τὴν βάρδια του, στὸ σταυροδρόμι, τὸν καλέσανε... γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν ν' ἀντιμετωπίσῃ... τί ἀκριβῶς; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος

ΑΓΓΛΙΚΑ;

ΓΑΛΛΙΚΑ; ΙΤΑΛΙΚΑ;

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ;

ΡΩΣΣΙΚΑ; κλπ.

Κάθε γλώσσα
εἶναι εὐκόλη

ὅταν τὴν μαθαίνετε
μὲ LINGUAPHONE

Ὅλες οἱ γλώσσες εἶναι τὸ ἴδιον εὐκόλες. Ἀπόδειξις πὺς τὰ παιδάκια ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου μαθαίνουν μὲ τὴν ἴδια εὐκολία τὴν μητρικὴν τους γλῶσσαν. Ἄν ἔπειτα δυσκολευόμαστε μὲ μᾶθωμε ἄλλες γλώσσες εἶναι γιὰτὶ μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ ὀποστηθίσωμε κανόνες καὶ λέξεις, πράγμα πού χρειάζεται πολὺ καιρὸ καὶ τελικὰ μᾶς κάνει νὰ παρατηδούμε. Μὲ τὸ LINGUAPHONE

Ἐλθέτε ν' ἀκούσετε τὸ LINGUAPHONE. Θὰ σᾶς γίνῃ πλήρης ἐπίδειξις καὶ θὰ σᾶς δοθῇ καὶ τὸ ἀναλυτικὸ τεύχος μᾶς δωρεάν. Ἄν ἐμποθεθεῖτε ἢ ἂν μείνετε σὲ ἐπαρχία στείλτε μᾶς συμπληρωμένο τὸ παραπελῶρος δελτίον.

Παρακαλῶ στείλτε μου χωρὶς ὑποχρέωσιν μου τὸ Ἀναλυτικὸν σᾶς τεύχος. Ἐστωκλειστικὸς δρχ. 3 σὲ γραμματόσημα γιὰ ἔξοδον. Ἡ γλῶσσα πού μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ...

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 10 - ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ὄνομα _____
Ἐπάγγελμα _____
Διανοίς _____

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΟΝ
1957

Καλλιτέχνες που θα γραφίσουν

Τα θαύματα της ανθρωπίνης υπομονής...

ΕΙΧΑΜΕ συνθέσει ως τώρα να λέμε: «Γραμμένο με τα πόδια, περιφρονητικά ένα προχειρογράφημα όποιουδήποτε μορφής. Να όμως τώρα που η ανθρωπίνη θέλησι και υπομονή έρχονται να μεταβάλουν ριζικά την έννοια του χαρτοκινητού: Φτιαγμένο με τα πόδια, δεν είναι πια κάτι για πέταμα που περιφρονείται, αλλά κάτι καταπληκτικό που θαυμάζεται!...

Έδω και λίγον καιρό δημιουργήθηκε η «Ένωση Άναπνών Καλλιτεχνών», των ανθρώπων, δηλαδή, με την υπεράνθρωπη θέλησι, που καταφέρανε να αναπληρώσουν τα χέρια, που τους λείπουν, με τα πόδια, και καμιά φορά τα πόδια με το στόμα! Οι αναγνωστές της σελίδας αυτής θα κρίνουν μόνοι τους, αν τα ζωγραφικά έργα που βλέπουν — καί, φυσικά, τα κλισέ ελγαι κατώτερα από τα πρωτότυπα — υστερούν σε τίποτε από τα έργα των κανονικών ζωγράφων με την ελεύθερη κίνηση όλων, των άνω και των κάτω, άκρων...

Η «Ένωση των Άναπνών Καλλιτεχνών» έγινε δεκτή με ένθουσιασμό από όλους τους φιλοτέχνους του κόσμου σαν ένα τεράστιο καλλιτεχνικό γεγονός — όπως και είναι! Οι πιο έγκυρες έφημερίδες της Ευρώπης αφιέρωσαν έγκωμιαστικά άρθρα στους τιτάνες αυτούς, που το ταλέντο τους συναγωνίζεται τη θέλησι! Είναι αξίοι θαυμασμού αυτοί οι άνθρωποι καλλιτέχνες, που ξέρουν να καμουφλάρουν με τον πιο εκπληκτικό τρόπο την αναπηρία τους, για να δημιουργούν έργα ισοξία άρτιων ζωγράφων...

Έχουν και στην Ελλάδα οι άνθρωποι καλλιτέχνες τους αντιπροσώπους τους: Είναι ο Νίκος και η Μαρία Χατζηγιάννη Κακαρά 4 Χαλκίς. Αυτοί έχουν αναλάβει τη διάθεσι των έργων τους στο κοινό της Ελλάδας. Και η διάθεσι γίνεται κυρίως στις πασαμονές των μεγάλων εορτών της χριστιανισμένης — Πάσχα, Χριστούγεννα, Νέον Έτος — όπου επικρατεί το έθιμο της ταχυδρομικής κάρτ ποστάλ με ευχές.

Η Όλλανδέζα Κ. Ο. Ριέτ που δέ μπορεί να χρησιμοποιήσει ούτε πόδια, ούτε χέρια, κατάρωσε με την αλύσιπη θέλησι της να ζωγραφίζει περίφημες ακουαρέλλες και έλαια γραφίες.

Ο Γερμανός Β. Σμιτς Χόμπουργκ που έχασε και τα δύο του χέρια, ζωγραφίζει με τα πόδια και το στόμα κι είναι πρωταθλητής του μπιλάρδου. Είναι εκπληκτικός άνθρωπος.

Τί πιο όμορφη και κομολογούμενη από μια κάρτ - ποστάλ των άναπνών καλλιτεχνών, που, και έργο τέχνης είναι, και το μεγάλο σκοπό της βοηθείας των αξιοθαύμαστων αυτών κολλασάν της βελήσεως επιτελεί; Μιάς βοηθείας, που κάθε άλλο παρά συμπύπτει με την φιλευσπλαχνία την αγάθοεργία, η τον οίκτο! διότι τα έργα των άναπνών καλλιτεχνών αντέχουν σε κάθε κοιτική, και δεν έχουν ανάγκη από συγκατάβασι για να κριθούν με έπαικεια...

Δεν είναι έργα που θάπρεπε να φωτιστούν δειλά κάτω από το φως της ανθρωπιάς ή του οίκτου; Αυτές οι «νεκρές φύσεις», που

καμαρώνουν άπάνω στο περβάζι ενός ανοιχτού παραθύρου, εκείνο το κατάλευκο βουιό με τα χιλιότραγουδημένα έντελθαίς στα πόδια του, αυτά τα παιδάκια με το φως της χαράς στα μάτια, είν' ένας ύμνος στην ομορφιά της ζωής και της φύσεως, το ίδιο δυνατό και άξια τονισμένος σαν των άλλων φυσιολογικών ζωγράφων... Μα μήπως οι έκθέσεις των άναπνών ζωγράφων στις διάφορες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, όπως στο Παρίσι, στη Βέρνη, στο Μόναχο, στη Βουδαπέστη κλπ., δεν προκάλεσαν τον ένθουσιασμό της κριτικής, που έδωσε στα έργα τους την τιμητική και ύψηλη θέση που τους αξίζει; Χρειάστηκαν πολλά χρόνια σκληρής κι' επίμονης δουλειάς, για να φτάσει το έργο τους στη σημερινή του τελειότητα. Όπως βλέπετε, οι δημιουργίες τους μπορούν να σταθούν ισοξία δίπλα στα έργα των άλλων έακουσμένων ζωγράφων...

Και να τώρα η σκιαγράφησι μερικόν από τους εκπληκτικούς αυτούς άναπνους:

Η Κ. Φ. Ριέτ, που δέ μπορεί πια να χρησιμοποιήσει ούτε πόδια, ούτε χέρια, με την εναγνική της κατάρωσε να ζωγραφίζει περίφημες ακουαρέλλες και έλαια γραφίες. Ο σχεδόν πενήνταρης τώρα Α. Ούλλμπέργκ έπαθε πολιομυελίτιδα στα 42 του χρόνια. Απ' αυτό αναγκάστηκε να αφήσει τη δουλειά του ως διακοσμητού και σκαλιστού. Τώρα βρίσκεται διαρκώς ανάσκελα, κι' έτσι ζωγραφίζει με το πινέλλο στο στόμα. Η Ρ. ντε Βος είναι εκ γενετής παράλυτη. Ασχισε ήδη από τα σχολικά της χρόνια να γράφει, να σκιτσάρει και να ζωγραφίζει με το στόμα. Η Γ. Μπάρμπεν γεννήθηκε χωρίς χέρια και πόδια. Με υπεράνθρωπη εναγνική και επίμονη κατάρωσε να ζωγραφίζει με το πινέλλο στα δόντια. Η Μ. Ζαρ δέ μπορεί να χρησιμοποιήσει από τη γέννησι της ούτε τα χέρια της, ούτε τα πόδια της. Παρ' όλο αυτό, πήρε πρώτο βραβείο σε καλλιτεχνική έκθεσι. Ο Β. Σμιτς - Χόμπουργκ, που έχασε και τα δύο του χέρια, όχι μόνο ζωγραφίζει με τα πόδια, αλλά είναι και έξοχος... παίκτης μπιλάρδου και έχει πάρει βραβείο σε αγώνες του παιχνιδιού αυτού. Ο Ε. Μασό ζωγραφίζει με το δεξί και άριστερό πόδι και με το στόμα. Ο Α. Ε. Στέγκμαν (δ' άχρηγος της ομάδος πέδι και με το στόμα, καλλιτεχνών) έπαθε παιδική παράλυσι σε πολύ μικρή ηλικία. Με αλύγι-

«Πνεμόμυλοι», ζωγραφισμένο με το στόμα από την Κ. Ριέτ.

Με το στόμα ή με τα πόδια!

στη θέλησι κατάφερε να ζωγραφίζει με το στόμα. Τα έργα του θαυμάστηκαν και βραβεύτηκαν σε έκθεσις διαφόρων ευρωπαϊκών χωρών. Είναι γεμάτος αισιοδοξία, χιούμορ και ψυχική δύναμι. Ο Κ. Πας όχι μόνο ζωγραφίζει και γράφει με τα πόδια, αλλά και οδηγεί αυτοκίνητο!

Όμολογώ ότι το πρώτο συναίσθημα που με κατέλαβε όταν πήρα τις κάστες από τη Χαλκίδα, μετά την συγκίνησι και την έκπληξι, ήταν η δυσπιστία: Είναι δυνατό τέτοια άπίθανα, υπερφυσικά, υπεράνθρωπα θαύματα;... Και όμως φαίνεται ότι είναι! Όσο και να χτυπήση η Μοίρα τον άνθρωπο, άμα του άφηση τη θέλησι, του τ' αφήνει σχεδόν όλα, όσο κι' αν όλα τού στερηθ... «Ας αποκαλυφτούμε μπροστά στο θάυμα της! Είναι το θάυμα της ανθρωπίνης ψυχής, που ξέρει να γεμίζει κάθε κενό και να γιγαντώνη το πιο τσακισμένο κι' αξιοσημείωτο ανθρώπινο κουφάρι!...

Ο κ. Ν. Χατζηγιάννης συνόδευσε το γράμμα του σε μένα με τις έξις ένδιαφέρουσες λεπτομέρειες της πρώτης επαφής του με τους άναπνους ζωγράφους, και ιδίως της γνωριμίας του με τον πιο εκπληκτικόν από όλους — γιατί η παιδική παράλυσι του στέρεψε χέρια, πόδια και φωνή! — τον άοχηγο της ομάδος Α. Ε. Στέγκμαν, που με υπομονή και επίμονη κατάρωσε κάπως να μιλά, να μετακινήται και να ζωγραφίζει θαυμάσια με δαγκωμένο το πινέλλο στα δόντια του!

«Ας ακούσουμε όμως τον κ. Χατζηγιάννη:

«Πριν μερικά χρόνια, ένα ξένο περιόδοιο, θάρω, αμερικανικό, έγραψε μια μελέτη για τους αλλόκοτους αυτούς καλλιτέχνες, που, χτυπημένοι με τέτοιο τραχύ και άδικο τρόπο από τη ζωή και τη μοίρα τους, δεν ίκέτευσαν καθόλου, δέ γονάτισαν με συντριβή, δέ, αποχαίρετσαν με δακρύβρεκτα μάτια τα δεινά τους, παρά χύθηκαν όπως ένας έτοιμοθάνατος καταπληγμένος ταύρος στην άρενα του μαρτυρίου τους, ματωμένοι, σακάτηδες, μισοί νεκροί, μισοί ζωντανοί και, λεβέντικα, παλληκαρίσια πάλεψαν. Και στο τέλος όπως είδατε, πέτυχαν! Γράφουμε τότε στον άρχηγό της ομάδος, τον Στέγκμαν, η πρώτη παράκλησι ήταν ο οίκτος. Η απάντησί του, που ήρθε σε λίγο, ήταν μια μεγάλη έκπληξι: Το γράμμα του ξεχείλιζε από ερωσιά, χιούμορ, και αυτοπεποίθησι!... Μας έστειλε και μερικές κάρτ - ποστάλ. Το ίδιο συναίσθημα που δοκιμάσατε και σεις. Όμολογώ ελίκρινά πως κι' εγώ δεν πίστευα. «Μά είναι δυνατόν — είπα με τον εαυτό μου — αυτά τα υπέροχα πράγματα να είναι έργο

σακάτηδων;» Κι' όμως έτσι ήταν!... Σε λίγον καιρό, και συγκροιμένα την περυσινή άνοιξι, ο άνθρωπος αυτός — ο Στέγκμαν — ήλθε στην Ελλάδα.

«Το παιδί με την κουκλα» ζωγραφισμένο με το στόμα από τον Α. Ε. Στέγκμαν.

στη όπως ένα κουφάρι γεμάτο πληγές από πόνο και κούρασι, άγκάλιασε μια σπασμένη πέτρα, την φίλησε με δάκρυα και είπε: «Και όμως! Αξίζει νά'ρθε κανείς από την άκρη του κόσμου γι'

Η Γαλλίδα Μαρί Λουίζ 'Αννικ ήθελε όπως χέρια στον κόσμο. Μα σήμερα είναι πασίγνωστη για το έργο της που βραβεύτηκε στη Σχολή Καλών Τεχνών. Ζωγραφίζει με το πόδι κι' είν' ο τελειός τύπος της πνευματικά ολοκληρωμένης Γαλλίδος.

Ο τώρα πενήνταρης Σουηδός Ούλλμπέργκ που είναι και γνωστότατος συγγραφέας και δημοσιογράφος, ζωγραφίζει με το πινέλλο στο στόμα η γράφει στη γραφομηχανή, χτυπώντας τα πληκτρα μ' ένα μολύβι που κρατάει στα δόντια του.

αυτον τον άνθρωπο! Ευχαριστώ τον Θεό που μ' αξίωσε! Και πήρε μαζί του στη Γερμανία μια χούφτα χόμα για φυλακτό. Αυτός ήταν ο Στέγκμαν... Έτσι είναι κι' οι άλλοι όλοι τους. Γεμάτοι πίστι στον εαυτό τους, γεμάτοι αγάπη στο ίδανικό τους...»

Κι' έτσι, ίδιοι μ' αυτόν, είναι όλοι οι άνθρωποι καλλιτέχνες, που σιμύουν την Ένωσι της πιο υπεράνθρωπης αισιοδοξίας! Υπεράνθρωπης, γιατί φτιάχνεται με τα πιο σκυθρωπά υλικά της απογνώσεως... Έρχεται όμως η ανθρωπίνη θέλησι, και, σαν υπέροχος αλχημιστής, με πρώτη ύλη τόσο σκοτεινή, καταφέρνει να φτιάχνη αληθινό, κατακάθαρο, ολόαιμρο χρυσό!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Ανοιξι στο νησί», ζωγραφισμένο με το στόμα από τον Α. Ε. Στέγκμαν.

82

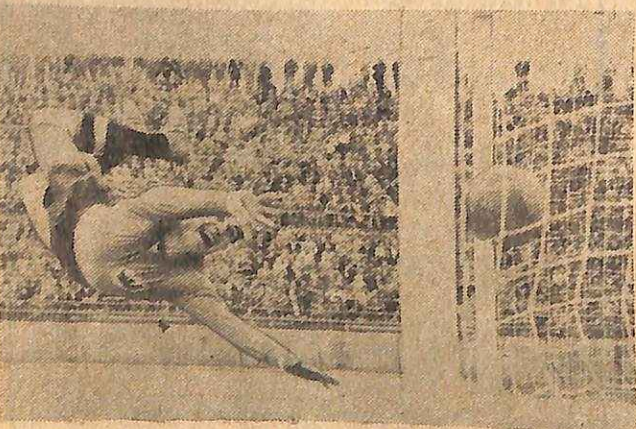
ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Θα καθιερωθεί ο θεσμός
της εθνικής κατηγορίας.

Το ελληνικό ποδόσφαιρο περιμένει ασφαλώς την κατάλληλη στιγμή για μία βασική μεταρρύθμιση! Οι χιλιάδες των φιλάθλων, που πλημμυρίζουν στους μεγάλους αγώνες τα γήπεδα, προσμένουν μ' αγωνία τη μεγάλη ώρα! Όσοι τονούν το ανδροπρεπο άθλημα και θέλουν να το ξαναδοούν να εξορμά προς νέες δόξαις κατακτήσεις, δε μένουν ικανοποιημένοι τόσο απ' τις αποδόσεις των ομάδων όσο και των παικτών. Ο Όλυμπιακός, ο Παναθηναϊκός, ο Απολλών, η ΑΕΚ, ο Πανιώνιος, ο Εθνικός, αλλά και ο Άρης, ο ΠΑΟΚ, ο Ηρακλής απ' τη Θεσσαλονίκη και τα άλλα μεγάλα εξωκεντρικά σωματεία της Δράμας, του Βόλου, των Πατρών, περνούν, όπως μολογούν τοπικοί παράγοντες, μία μεταδραστική περίοδο. Νικούν βέβαια στους αγώνες των, αλλά νικούν συμβατικά, χωρίς να συγκινούν. Οι Έλληνες φιλάθλοι, από τεχνικής απόψεως, ανέβηκαν πολύ ψηλά. Είδαν πολλές ξένες ομάδες και αρκετούς βιρτουόζους των διεθνών στίδων. Παρακολουθώντας στα φίλμ ποδόσφαιρο και διαβάτοντας ξένα βιβλία και περιοδικά, άλλα και ελληνικές εφημερίδες, αθλητικές και πολιτικές, καταρθώσαν να γνωρίσουν τεχνικές λεπτομέρειες, που θα ήλθαν αρκετό έμπειρο γίγαντες. Έτσι, έγιναν πιο απαιτητικοί. Δεν ικανοποιούνται με παλιό δευτέρως τάξεως, με αποδόσεις παικτών μειονεκτικές, με στυλ παλαιάς σχολής και τακτική χωρίς κανένα σκοπό, όπως έπαιζαν τα παμπάλαια χρόνια.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως, το 1948, καλώς ή κακώς, πριν αρχίσει ο νέος χρόνος, πρέπει να οριστεί ως ο χρόνος της ποδοσφαιρικής μεταρρύθμισης. Καλώς ή κακώς θα εισαχθούν και τα ποδοσφαιρικά προγνωστικά. Πρέπει να υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις για το αδιάβλητο των νέων καταστάσεων. Καθ' όποιονδήποτε τρόπο και εάν προκύψει η Γραμματεία Αθλητισμού να διοργανώσουν τα ποδοσφαιρικά προγνωστικά, ή επιτυχία τους θα εξαρτηθεί κυρίως απ' τη συνεργασία των τοπικών Ένώσεων, της ΕΠΟ και του Όργανισμού, ο οποίος θα αναλάβει να διοργανώσει όλο το θέμα. Πώς θα γίνουν όμως καρ-

Ο ποδοστής της Ε.Π.Ο. κ. Αθανάσιος Μέρμηγκας, καθ-

Ο Άναστασιόδης της Προοδευτικής σ' ένα κωμικό, αλλά άτυχιο πλυνζόν, κατά τον αγώνα της ομάδας του με τον Όλυμπιακό.

τέλες εβδομαδιαίως, εάν οι άγωνες δεν προγραμματίζονται γι' όλο το χρόνο; Πώς θα προετοιμαστούν στα εβδομαδιαία παιχνίδια και διεθνείς αγώνες, εάν δεν κλειστούν οι άγωνες με τις έξι ομάδες αρκετούς μήνες προηγουμένως; Πώς θα μπορέσουν οι Έλληνες παίκτες και οι ελληνικές ομάδες γενικότερα να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις των ποδοσφαιρικών εξελιγμένων φιλάθλων;

Χρειάζεται, λοιπόν, νέα καταστάσεις, νέα διαρρυθμίσεις, νέο σύστημα οργάνωσης και τελεως των πρωταθλημάτων και μερικά άλλα ακόμη, που έχουν γραφτεί πολλές φορές και απ' τις στήλες του «Εθνικού» και απ' τις στήλες των εφημερίδων.

Θα μετεκπαιδευτούν μερικοί απ' τους νέους προπονητές στη Σχολή Προπονητών της Ε.Π.Ο.; Θα αναλάβει η τεχνική επιτροπή της Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας να βρει σε εφάρμογή οσα απερασίες; Θα βελτιστοποιήσει τα μεγάλα σωματεία που αντέδρασαν πέρις στην καθιέρωση του θεσμού της Εθνικής Κατηγορίας, να συμμορφωθούν προς τους νέες αποδοτικές αντιθέσεις απ' τις απόψεις του, της Γενικής Συνελεύσεως της Ε.Π.Ο.; Θα πειστούν οι παίκτες της Εθνικής, ως πούμε, κατηγορίας, να μη κάνουν περιουσίες το καλοκαίρι με ξένα προς την ομάδα τους σωματεία στην επαρχία, για να μην έρχεται ο Σεπτέμβριος και εμφανίζονται στα γήπεδα κατακουρασμένοι;

Τι θα γίνει, λοιπόν; Ποιός θα απαντήσει σ' αυτά τα ερωτήματα; Ποιός θα υποστηρίξει και θα αποφασίσει να καθιερωθεί ο θεσμός της μονίμου εθνικής ομάδας νέων ή της μονίμου α' εθνικής ομάδας; Όλοι, άδιστακτα θα υποθέτουμε εύκολα να απαντήσετε: «Η Ε.Π.Ο.». Δεν είναι όμως, νομίζουμε, απόλυτα όρθια η απάντηση. Χρειάζεται συντονισμός, συνεργασία, καλή θέληση όλων εκείνων, που πιστεύουν στο ελληνικό ποδόσφαιρο.

Χωρίς αυτή την τριλογία (συντονισμός, συνεργασία, καλή θέληση) μεταξύ διοικήσεως, διοικουμένων, παικτών και φιλάθλων δε θα γίνει ποδοσφαιρική μεταρρύθμιση, αλλά απλώς θα ληφθούν μερικά ήμικετρα, που δε θα φέρουν όμως το ποθητό απ' όλους αποτελεσμα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Εξυπνο κόλπο

Η οικοδόσπιση βρίσκειται με τη φίλη της στήν τουαλέτα της.

—Αγαπητή μου, της λέει εκείνη, φαίνεται πως ο άντρας σου είναι πολύ υπομονετικός. Έχει περάσει μία ώρα από τότε που άρχισες να ντυνέσαι, κι όμως δεν ήρθε ούτε μία φορά να σε ρωτήσει αν είσαι έτοιμη!...

—Α, δεν ξέρεις το κόλπο μου... Πριν αρχίσω το ντύσιμο μου, κρύβω κάπου τα ναντίνα μου, τα τοιγάρα του και τα νυαλιά του. Έτσι, φαίνεται όλη αυτή την ώρα για να τα βρω. Ύστερα, όταν ντυθώ του τα βρισκω... και μου ζητείται τότε συγγνώμη για την καθυστέρηση!

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Σταυρολέξο με...επαναστάτη
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΧ — ΥΒ. 2) ΑΞΙΟΣ — ΑΓΟΡΙ. 3) ΡΕΣ — ΜΟΥΣΙ — ΔΕΚ. 4) ΑΝΑΙΑ — ΑΣΗΜΙ. 5) ΙΟ — ΟΣΟ — ΟΑ. 6) ΣΙΤΟΣ — ΠΟΣΙΣ. 7) ΤΟ — ΤΣΕ — ΑΣ. 8) ΙΕΡΟΙ — ΡΕΝΑΡ. 9) ΑΜ — ΑΡΑ. 10) ΜΕΛΑΝ — ΕΣΕΝΑ. 11) ΕΡΩ — ΕΡΜΗΣ — ΤΑΚ. 12) ΛΑΒΑΝ — ΤΟΣΚΑ. 13) ΕΛ — ΡΕ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΡΑΙ — ΑΜΕΛΩ. 2) ΞΕΝΟΣ — ΙΜΕΡΑ. 3) ΜΙΣΑ — ΙΤΕ — ΛΩΒΑ. 4) ΙΣΤΟΡΙΑ. 5) ΑΣΜΑ — ΝΕΝΕ. 6) ΟΣΤΙΑ. 7) ΣΥΝΣ — ΡΩΜΗ. 8) ΟΠΕΡΑ. 9) ΒΑΙΑ — ΕΣΤΕ. 10) ΣΙΣΑΝΕΣ. 11) ΠΟΛΗ — ΙΣΑ — ΕΤΣΙ. 12) ΡΕΜΟΣ — ΡΕΝΑΚ. 13) ΟΙΚΙΑ — ΣΑΚΑΙ.

Τα αρχικά των καθέτων σας δίνουν το ονοματεπώνυμο του αρχηγού της Γαλλικής Επανάστασεως: ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΡΟΣ.

Μικρά προβλήματα

1) Θα κόψω τα τρία γλυκίσματα στη μέση, τα άλλα δυο στα τρία και θα δώσω στον κάθε γιού ένα μισό κομμάτι και ένα τρίτο. 2) 2μ. 70. 3) Ύψος 26 εκατοστά και 12 τάλληρα. Συνολο 2600+60=2660 δραχμές. 4) 44) 4=7, 5) 7654=4567=3087.

Ποιά από τις τρεις;

1) Ο μαθητής του Σουμάγιερ. 2) Σουηδός. 3) Η Έλβετία. 4) Ο Μαγγελανός (την 1η Νοεμβρίου 1520). 5) 3. 6) Η Βόρνη.

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά τα σημεία όπου βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 665
σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΝΔΡΕΑΣ — ΓΑΡΜΠΗΣ. 2) ΧΙΟΣ — ΛΙΑΝΑ — ΣΤΟΚ. 3) ΑΝΗ — ΦΙΔΙΑ — ΜΙΣ — ΑΛΑ. 4) ΛΩ — ΛΑΚΩΝ — ΣΕΒΑΧ — ΟΝ. 5) ΚΑΛΩΣ — ΦΑΣΟΛΙΑ. 6) ΦΥΡΑΝΗ — ΧΑΝ — ΣΙΤΑΡΙ. 7) ΛΑΡ — ΒΑΓΙΟΝ — ΛΩΡΟΝ. 8) ΣΒ — ΣΟΔΟΜΑ — ΕΣ — ΝΟ. 10) ΚΥΜΑ — ΙΑ — ΝΕΥΩ — ΑΠΙΣ — ΣΣ. 11) ΑΝΕΜΗ — ΗΡΩΔΗΣ — ΣΣ. 12) ΣΤΡΩΜΑ — ΚΙΑ — ΑΣΠΙΣ — ΜΕΛ. 13) ΑΜΕΛΙΑ — ΝΑΪΑΣ — ΜΕΛΑΝΙ. 14) ΑΡΕΝΑ — ΒΑΡΟΣ — ΑΘ. 15) ΟΥΝ — ΑΤΑ — ΛΕΝΙΝ — ΑΜΟ. 16) ΝΑΤΟ — ΜΩΡΟΝ — ΩΜΟΣ. 17) ΕΛΦΟΝΙΚΑ — ΑΣΑΝΣΕΡ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΧΑΛΙΦΗΣ — ΚΑΣΤΡΟΝ. 2) ΛΙΝΩ — ΒΟΥΝΤ — ΡΥΛΕ. 3) ΝΟΝ — ΚΡΑ — ΙΜΕΡΑ — ΝΤΑ. 4) ΔΑΛΔΑΣ — Α — ΜΩΝΑ — ΟΦ. 5) ΦΑΛΗΡΟΝ — ΗΜΕΡΑ. 6) ΕΛΙΚΩΝ — ΔΕΙ — ΑΛΕΤΡΙ. 7) ΑΙΔΩΣ — ΒΟΥΛΑ — ΕΝΑ. 8) ΣΑΙΝ — ΧΑΜΩ — ΣΚΙΑ — ΜΑ. 9) ΝΑ — ΦΑΙΑ — ΜΩ — ΑΛΩ. 10) ΓΑ — ΣΑΝΟ — ΑΡΙΑ — ΒΕΡΑ. 11) ΜΕΣ — ΝΕΠΩΣ — ΝΑΝΟΣ. 12) ΡΑΙΒΩΣ — ΣΙΑ — ΜΑΡΙΝΑ. 13) ΣΑΛΙΑ — ΣΗΜΕΙΟΝ. 14) ΠΣ — ΧΙΤΩΝ — ΣΕΛΑΣ — ΩΣ. 15) ΗΤΑ — ΑΑΡΩΝ — ΛΑΣ — ΑΜΕ. 16) ΣΟΛΟ — ΡΟΔΟΣ — ΑΜΟΡ. 17) ΚΑΝΤΙΝΑ — ΣΚΙΑΘΟΣ.

Ο έρωτας άλλαξε ΤΗΝ ΠΡΙΣΙΛΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Η πιο αγαπημένη μου ανηψιά είναι η Πρίσιλα. Είναι 18 χρονών κι έχει ένα χαριτωμένο κορμί, μεγάλα μάτια και ξανθά μαλλιά. Το μόνο της ελάττωμα είναι — ή μάλλον ήταν — η αδεξιότητα κι η έλλειψη θηλυκότητας... Μα καλύτερα να πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή.

Ήταν Τετάρτη, κι είχα καλέσει την Πρίσιλα να φέρε μαζί σ' ένα ρεστώρ. Μόλις εσα φτάσει, μπήκε κι εκείνη, δεικνύει τη δάλλα με το άκαρδο βάδισμά της κι έπεσε στην άγκαλιά μου.

—Θεέ Μπόμ, είμ' έρωτευμένη! Ξερώνω μέσ' στ' αυτό μου.

—Απ' ό,τι λέει, ήταν η πρώτη φορά που της συνέβαινε κάτι τέτοιο... Την έδωλα να καθίσει και τη ρώτησα:

—Ποιός είν' ο αγαπημένος σου; —Δεν ξέρω, θείε! Δεν ξέρω γι' αυτόν, παρά μόνο ότι έρχεται κάθε απόγευμα στις 6 στη βιβλιοθήκη. Αν δεν είμ' εκεί ακριβώς αυτή την ώρα, τον χάνω... Είναι φιλός, λεπτός κι έχει δυο όμορφα μαύρα μάτια.

—Θες να πής ότι δεν του μίλησες ποτέ; φώναξε εκπληκτός.

—Ποτέ! Μόνο την ημέρα που έπεσα πάνω του, τάχα κατά λάθος, και του πέταξα χάρη τα βιβλία που κρατούσε. Τού ζήτησα τότε συγγνώμη, κι αυτός μου είπε: «Δεν πειράζει, δεσποινίς». Αυτό είν' όλο!

—Μά, χρυσή μου Πρίσιλα, δε μπορεί να είσαι έρωτευμένη για πρώτη φορά στη ζωή σου μ' έναν άνθρωπο που δεν τον ξέρεις!

—Θα κάνω ό,τι μπορώ για να τον γνωρίσω, θείε Μπόμ. Δεν ξέρω μανήρα πως ν' αρχίσω... Δε μπορώ, βέβαια, να ξαναπέσω απάνω του! Θα νομίσουν πως είμαι άτασλη...

—Και πώς δε είσαι; μουμούρισα, αναστενάζοντας.

—Το βράδυ, θα μάρω τ' όνομά του, στη βιβλιοθήκη. Πρέπει να το ξέρω ο υπάλληλος... Ύστερα θα βρω στον τηλεφωνικό κατάλογο τη διεύθυνσή του.

—Στο κάτω-κάτω, το Μπράμπτον δεν είναι καμιά τεράστια πόλη. Κάποιος θα τον ξέρει, δε γίνεται.

Το σχέδιό της δε μ' άρεσε και τόσο, κι αν αγαπάη την ανηψιά της, δε μπορεί να της αλλάξει μυαλό. Προσπατών αν είναι γεροντοπαλήκαρο σάν και μένα και συγκινείται όταν ακούει για έρωτα!

Την άλλη βδομάδα, μία πεινούσα δουλειά μ' ανάγκασε ν' αναβεί για μία μέρα το τακτικό ραντεβού της Τετάρτης με την Πρίσιλα. Της έστειλα ένα γράμμα για να την ειδοποιήσω.

Όταν ήρθε, την Πέμπτη, το πρόσωπό της είχε μία τόσο δυστυχισμένη έκφραση, ώστε κατάλαβα άμέσως πως κάτι δεν πήγαινε καλά...

—Πρίσιλα, ποιος ο' άλλαξε έτσι; —Ο Έρνέστος; ρώτησα μόλις βρήκα τη φωνή μου.

—Ο Γιάν, θέλεις να πής, θείε Μπόμ; απάντησε. Ξέρεις, ήρθε στο σπίτι μου έκλεινο το βράδυ, μόλις έφυγα από σένα. Μόνο που δεν ήξερε πως ήπαι το σπίτι μου... Έρχοταν κάθε απόγευμα στη βιβλιοθήκη, μου είπε, αλλά δεν ήξερε πως να μου μιλήσει.

—Τού είπες ότι κι εσύ πηγαίνεις γι' αυτό το λόγο; ρώτησα.

—Οχι δά! Δε είμαι πια ένα άδεξιο κουτοκόριττο, θείε. Τώρα έμαθα τι πρέπει και τι δεν πρέπει να λέω μια γυναίκα... Θα πωμε ότι βενετία για το μήνα του μελιτοί και θα κάνουμε πέντε παιδιά. Αυτό θα πάρει το δίπλωμά του και θα παντρευτούμε.

—Για το Θεό, Πρίσιλα, σταμάτα! Έξυπνός μου πιας βόλκε τη διευθυνού σου! φώναξε αποκαμμένος.

—Μά είναι πολύ άπλο, θείε Μπόμ. Το γράμμα που μου έστειλε στείλει το είχα βάλει κατά λάθος στο φακέλλο που ήταν και το δικό του. Κάποιος βρήκε το φακέλλο και τον πήγε στη διεύθυνση που έγραφε. Δηλαδή στον Έρνέστο... στο Γιάν. Έκείνος πάλι βρήκε μέσα τ' άλλο γράμμα και μου τώρεσε... Κατάλαβα ναις την έκκλησή του, όταν είδε ποιά είμαι και του έξηγησα τι είχε συμβεί!

—Εμμέσως Έστωτικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια ταχυδρομικής ταχυδρομικής προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσίου 4 (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Βρήκα την ευκαιρία να το μιλήσω, αλλά δεν πρόλαβα, μου είπε κλαψίφικα. Βλέπεις, θείε, έχασα το γράμμα και...

—Σίγα, χρυσή μου! Ποιά γράμμα; —Αρχισε απ' την αρχή! τη σουσούλεψα, σπώνοντας την αλατιέρα που είχε αναποδογυρίσει.

—Χτές το βράδυ, στάθηκε ακριβώς πίσω του, στη βιβλιοθήκη. Μόλις έφυγε, ζήτησα απ' τον υπάλληλο το βιβλίο που είχε άφισει ο Έρνέστος...

—Α, ώστε έμαθες επιτέλους τ' όνομά του;

—Οχι. Ίδω λέω Έρνέστο, γιατί διαβάει πάντα σοσάρια βιβλία.

—Ένας θεός ξέρει τι σκέοι είχε τότε με τ' άλλο! Τελος πάντων...

—Λοιπόν, πήρα το βιβλίο, και μόλις πήγα στο σπίτι το ξεφύλλισα και βρήκα μέσα ένα ανοικτό γράμμα για κάποιο Γιάν. Ραμπερτον...

Δε θυμάμαι τη διεύθυνση...

—Τόβαλα στην τσάντα μου, με σκοπό να το δώσω στον Έρνέστο κι έτσι να πιάσουνε κουβάςτα. Ήταν μοναδική ευκαιρία! Μα σήμερα το πρωί, καθώς έτρεχα να προλάβω το τρένο, έπεσα πάνω σε μια κυρία. Μούφυγε η τσάντα απ' το χέρι, άνοιξε, κι ο άερας πήρε το γράμμα του και το δικό σου, που τα είχα στο ίδιο μέρος...

—Απ' την ταραχή της κουνούσε το κουτάλι μέσα στη σούπα κι είχε πασάλεψει όλο το τραπεζομάντικο.

—Και γιατί δε λες στον Έρνέστο σου ότι συνέβη; τη συμβούλεψα.

—Α, οχι! φώναξε τρομαγμένη. Θα σκεφτεί πως είμαι άτασλη κι άκατάστατη.

Κι έτσι η υπόθεσι εξακολουθούσε να μένει κρυμμένη, και δε θα ξανακαίριζε ούτε και σήμερα ακόμα αν δεν έδωζε το δαχτυλάκι, της ή Τυχή.

—Έπρεπε να κάνω ένα ταξίδι για δουλειές μου, και δεν είδα την Πρίσιλα παρά μετά από τρεις βδομάδες.

Την περίμενα στο ρεστώρ που τρώγαμε συνήθως. Όταν μπήκε, δε μπόρεσα να συγκρατήσω μία φωνή θαυμασμού κι έκπληξης. Άντι για το συνηθισμένο πέτσινο σακάκι και την ίσια φούστα, φορούσε ένα χαριτωμένο πράσινο ταγιεράκι, που πήγαινε θαυμάσια με τα μάτια της.

—Ηρθε πρός το μέρος μου, χαμογελώντας και λικνίζοντας το λεπτό της σωματίκι πάνω σε δυο ψηλά τακουνάκια. Με χαίρετουνε με μία κίτρινη όλο χάρη και καθώς προεχτικά στην καρέκλα της, απέναντί μου.

—Εμοίαζε σάν να είχε φοιτήσει τρεις μήνες σε καμιά σχολή μαρκενί.

—Πρίσιλα; Ποιός ο' άλλαξε έτσι; —Ο Έρνέστος; ρώτησα μόλις βρήκα τη φωνή μου.

—Ο Γιάν, θέλεις να πής, θείε Μπόμ; απάντησε. Ξέρεις, ήρθε στο σπίτι μου έκλεινο το βράδυ, μόλις έφυγα από σένα. Μόνο που δεν ήξερε πως ήπαι το σπίτι μου... Έρχοταν κάθε απόγευμα στη βιβλιοθήκη, μου είπε, αλλά δεν ήξερε πως να μου μιλήσει.

—Τού είπες ότι κι εσύ πηγαίνεις γι' αυτό το λόγο; ρώτησα.

—Οχι δά! Δε είμαι πια ένα άδεξιο κουτοκόριττο, θείε. Τώρα έμαθα τι πρέπει και τι δεν πρέπει να λέω μια γυναίκα... Θα πωμε ότι βενετία για το μήνα του μελιτοί και θα κάνουμε πέντε παιδιά. Αυτό θα πάρει το δίπλωμά του και θα παντρευτούμε.

—Για το Θεό, Πρίσιλα, σταμάτα! Έξυπνός μου πιας βόλκε τη διευθυνού σου! φώναξε αποκαμμένος.

—Μά είναι πολύ άπλο, θείε Μπόμ. Το γράμμα που μου έστειλε στείλει το είχα βάλει κατά λάθος στο φακέλλο που ήταν και το δικό του. Κάποιος βρήκε το φακέλλο και τον πήγε στη διεύθυνση που έγραφε. Δηλαδή στον Έρνέστο... στο Γιάν. Έκείνος πάλι βρήκε μέσα τ' άλλο γράμμα και μου τώρεσε... Κατάλαβα ναις την έκκλησή του, όταν είδε ποιά είμαι και του έξηγησα τι είχε συμβεί!

—Εμμέσως Έστωτικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια ταχυδρομικής ταχυδρομικής προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσίου 4 (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

—Απαγορεύεται η ανδομοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θησαυρού».

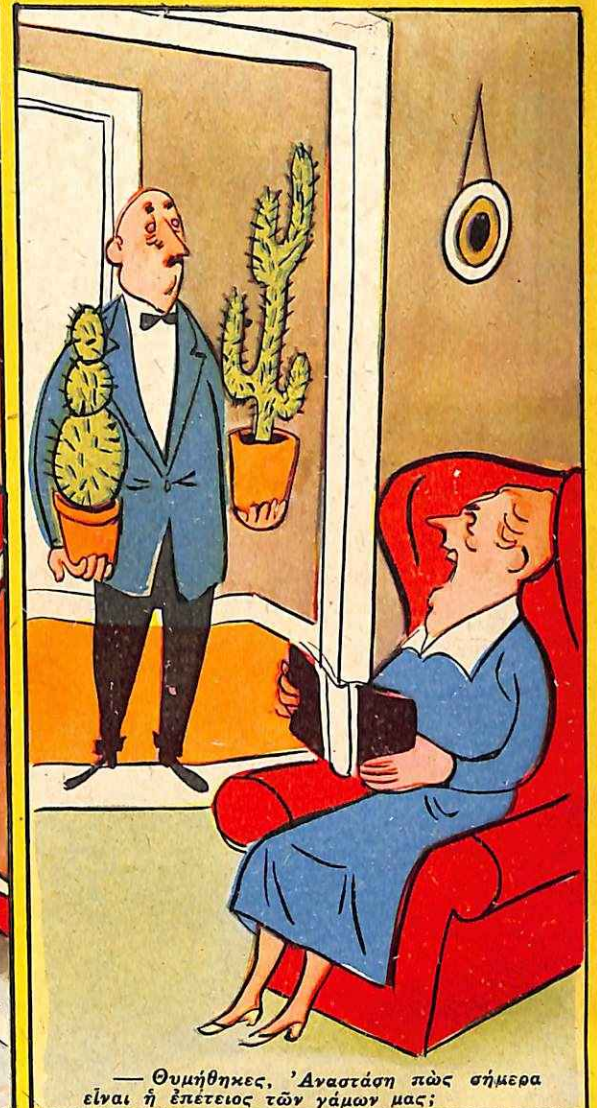
Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092/1938. 1) Διοκτισία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ». 2) Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσίου 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι.

Βλάβες από

Χωρίς λόγια.

— Θυμήθηκες, 'Αναστάση πώς σήμερα είναι η επέτειος των γάμων μας;

— Άντε πώς το κάνει ασυνείδητα, επειδή είναι θνητόβιη. 'Αλλ' εγώ δεν το πολυστασύνω...

— 'Εδώ μένει η κυρία, που νίκησε στο διαγωνισμό «'Η καλύτερη νοικοκυρά».
— Ναι, είναι η γυναίκα μου!